karl may

ULTIMA IUBIRE AL LUI NAPOLEON

EDITURA EDEN

Consilier literar
NICULAE GHERAN

Ediţia princeps:
KARL MAY
DER LIEBE DES ULANEN (1–5 Bände)
Roman
Druck und Verlag H.G. Münchmeyer
Dresden, 1905–1906

La pregătirea pentru tipar a romanului s-a folosit ca text de baza romanul foileton *Sub vulturul imperial*, apărut sub semnătura Liei Hârsu, la editura Cosmos (fasc. 1–93). Confruntarea cu textul original şi traducerea fragmentelor omise în versiunea română, aparţin Ilincăi Pandele, redactarea finală Nedeei Burcă.

KARL MAY

Opere – 39

ULTIMA IUBIRE A LUI NAPOLEON

Din ciclul

Dragostea ulanului

*

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1998

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

I.S.B.N. 973-98587-3-2

CUPRINS

1. Căpitanul gărzii imperiale

Era anul 1814. Napoleon I, învins, se afla în drum spre insula Elba, unde fusese exilat. În ziua de 31 martie, Aliaţii intraseră în Paris, în frunte cu stăpânitorii Austriei, Rusiei şi Prusiei. Unul însă, care contribuise, desigur, în cea mai mare măsură la victoria armatelor aliate, stătea în Montmartre şi nu putea lua parte la alai; acesta era bătrânul mareşal Blücher.

Căruntul mareşal „Înainte!” suferea de friguri şi de o inflamaţie a ochilor. Lupta de la Paris o condusese purtând pe cap o pălărie mare, femeiască, pentru a-şi apăra ochii. Până şi la intrarea triumfală se arătă călare, cu aceeaşi pălărie de mătase verde sub chipiul de general. Dar, la rugăminţile lui Gneisenaus şi ale generalului chirurg, dr. Völzke, acceptă, până la urmă, să se cruţe.

Curând însă, starea lui îmbunătăţindu-se, îi fu îngăduit să locuiască în oraş, şi atunci se instală în palatul ducelui de Otranto, în Rue Cerutti. De aici pornea în fiecare zi să facă plimbări prin oraş, pentru a vedea ceea ce era demn de văzut. Îi plăcea mai ales să se plimbe prin aleile grădinii Palatului Regal, înveşmântat într-un pardesiu modest şi cu nelipsita-i pipă în gură. Adesea venea la birtul Very, unde bea cafea sau bere caldă.

În acest birt se aflau, într-o după-amiază, câţiva bărbaţi, jucând cărţi. După vorbă, păreau să fie francezi, iar ţinuta lor milităroasă le trăda profesiunea.

La o masa învecinată şedea un tânăr civil căruia, în ciuda acrului absent pe care-l afişa, nu-i scăpa nici un cuvinţel din conversaţia celorlalţi.

Deodată, se deschise uşa şi intră un bătrân foarte simplu îmbrăcat care, după ce salută scurt, luă loc la una din mesele din faţă. Comandă o ceaşcă cu bere caldă şi, după ce i se

aduse, păru atât de ocupat încât nu se mai sinchisi de nimeni.

Avea o figură distinsă, pe care fruntea lată, nasul puternic şi coroiat, precum şi gura fină, umbrită de o mustaţă deasă şi pleoştită, o făceau deosebit de expresivă. Trăsăturilor desăvârşite li se adăugau o bărbie fermă, şi nişte ochi de un albastru foarte blând. Dintr-înşii izvora o privire limpede, capabilă, însă, de-a deveni, uneori, dură şi ascuţită.

Omul nostru mai ceru o ceaşcă, şi încă una.

Afară soarele ardea cu putere; în local era zăduf, astfel că bătrânul transpiră, probabil şi de pe urma berii calde. Fără să-i pese de nimeni, îşi scoase haina, ca şi cum asta n-ar fi însemnat nimic extraordinar la Paris.

Jucătorii, însă, păreau să aibă alte concepţii despre politeţe şi unul din ei întrebă înţepat:

— Cine-o fi omul ăsta? Că doar n-am venit aici să stăm laolaltă cu drojdia poporului!

Vecinul său încuviinţă cu un semn din cap.

— Francez nu e în nici un caz, zise el. Unul de-al nostru n-ar cuteza niciodată să-şi bată astfel joc de regulile politeţii şi ale bunelor moravuri. O fi vreunul din nemţii ăia! Barbarii ăştia nu vor şti niciodată să se poarte cuviincios într-o societate. Războiul îl fac ca vandalii, distracţiile lor sunt mitocăneşti şi toate moravurile absolut respingătoare. Bunăoară, individul ăsta! Un ţărănoi împuţit, căruia i s-ar cuveni să-i arătăm uşa!

— De ce n-am face-o?! întrebă al treilea. Sau, de ce n-am porunci chelnerului să-i repeadă o palmă acestui bădăran şi să-l azvârle pe uşă afară? La urma-urmei, nemţii nu-s decât nişte jigodii care merită oricând câteva ciomege pe spinare.

La aceste cuvinte, tânărul de la masa vecină se ridică, îndreptându-se către ceilalţi.

— *Monsieurs*, zise el, îngăduiţi-mi să mă prezint. Numele meu e Hugo de Greifenklau, locotenentul de ulani[1] în serviciul

---

[1] Denumire dată trupelor de cavalerişti în armata Prusiei şi în cea austro-

Majestăţii Sale, Regele Prusiei. Domnul despre care tocmai aţi vorbit, este Excelenţa Sa Mareşalul von Blücher. Aştept să retractaţi tot ce aţi spus despre dânsul şi despre germani, în general.

Jucătorii părură intimidaţi când auziră că cel pe care-l insultaseră nu era nimeni altul decât temutul mareşal, dinaintea căruia pălise până şi steaua marelui Napoleon Bonaparte. Murmurară ceva neînţeles, care putea fi luat drept scuze şi doar acela care-i numise pe germani „jigodii” mai strecură printre dinţi câteva înjurături. De altfel, el sări în sus şi se propti ameninţător în faţa tânărului ofiţer:

— *Monsieur*, nu ne-am exprimat dorinţa de-a vă cunoaşte; este deci o insolenţa din partea dumneavoastră de a vă prezenta astfel şi această obrăznicie îndreptăţeşte întru totul părerile mele despre germani. În ceea ce-l priveşte pe dumnealui de colo, n-are nici o importanţă dacă un personaj necuviincios e mareşal sau, dimpotrivă, doar un simplu marinar. Nu retractam nici o iotă din cele spuse!

— În cazul acesta, îmi daţi voie să vă întreb cum vă numiţi?

— Sunt mândru de numele meu. Sunt Albin Richemonte, căpitan al gărzii imperiale, răspunse francezul, cu voce tare, căci observase cum Blücher urmărea discuţia cu luare-aminte, deşi părea la fel de absent ca până atunci.

— Aşadar, zici că mareşalul i-un bădăran, iar germanii nişte jigodii, bune de ciomăgit? întrebă Greifenklau, dârz.

— Chiar aşa! râse Richemonte, obraznic.

— Atunci, îmi vei permite să-ţi trimit martorii mei.

— Asta e culmea ridicolului! Nu mă bat cu nemţii!

— Iar ceea ce zici dumneata e laşitate şi, totodată, mârşăvie. Dacă ai impresia ca noi, germanii, nu cunoaştem regulile bunei cuviinţe, fiind, şi în această privinţa, asemenea jigodiilor care merită bătaie, află atunci, domnule

---

ungară. (n.e.)

Richemonte, că dumneata eşti acela care ar merita o corecţie. Şi, deoarece se pare că educaţia dumitale cam lasă de dorit, primeşte pe loc ceea ce ţi se cuvine!

Ridică braţul şi-i trase francezului o palmă zdravănă, apoi încă una şi încă una... Richemonte nu avu timp nici să crâcnească, iar ceilalţi fură atât de sideraţi de întâmplare, încât nici prin cap nu le trecu să vină în ajutorul camaradului ofensat.

De abia după ce-şi reveni din uluială, realizând dintr-o dată îngrozitorul lucru ce i se întâmplase, francezul duse repede mâna la şoldul, stâng, unde purta de obicei sabia; fiind, însă, în civil şi o retrase şi, cu un răcnet de furie, se năpusti asupra neamţului.

— Jigodie, m-ai luat prin surprindere! Dar să nu-ţi imaginezi că...

Ridică braţul însă, în aceeaşi clipă, Greifenklau îi repezi un pumn în faţă, dar cu atâta putere, încât celălalt se clătină şi se prăbuşi la pământ.

Printre cei de faţă se găseau mulţi nemţi, care veneau aici mai mult ca să-l vadă pe bătrânul Blücher. Atacul fulgerător al lui Greifenklau fusese şi pentru dânşii o surpriză, dar acum erau gata cu toţii să-l apere în caz de nevoie. Patronul localului le-o luă însă înainte. El îşi dădu seama că se află într-o situaţie primejdioasă, nemţii erau învingători şi nu putea îngădui ca ei să fie insultaţi în birtul lui, câtă vreme stăpâneau Parisul. De aceea, ajutat de oamenii săi, îl împinse pe căpitanul gărzii imperiale într-o încăpere alăturată, de unde i se mai auziră încă vreme îndelungată urletele.

În vremea asta, Blücher catadicsi să se ridice şi, surâzând, se îndreptă către Greifenklau:

— Bine zis, bine făcut, fiule! zise, bătându-l prietenos pe umăr. Acesta este tratamentul cuvenit unor asemenea obrăznicături şi, slavă Domnului, a avut parte de el cu vârf şi îndesat. L-am auzit şi eu pe mizerabilul acela şi dacă nu mi-ai

fi luat-o tu înainte, martor mi-e Dumnezeu că i-aş fi dat eu una peste bot, să mă ţină minte câte zile o avea… Care vasăzică, te numeşti Greifenklau, nu-i aşa, băiatule?

Locotenentul nu fu deloc surprins de felul de a vorbi al mareşalului. Erau obişnuiţi cu el şi se mai ştia că, atunci când era în bună dispoziţie, îi tutuia chiar pe ofiţerii superiori de stat-major. Lucrul acesta era privit ca o deosebită onoare.

— Hugo de Greifenklau, Excelenţă! răspunse tânărul, luând poziţie.

— Şi zici că eşti locotenent?

— Locotenent de husari, Excelenţă!

— Doar atât? mormăi bătrânul. Un individ care se pricepe să lovească astfel… abia locotenent! Căpitan de cavalerie am să te fac, băiatule. Vino mâine dimineaţă la mine şi o să aranjăm chestia asta. Acum, însă, bea un păhărel de bere şi scoate-ţi haina, căci e al naibii de cald în casa asta, iar afară arde soarele şi berea e caldă. Hai, tinere, nu face mofturi! Oameni suntem cu toţii şi doar n-o să-mi jupoi carnea de pe mine din pricina blestemaţilor de francezi!

Greifenklau se supuse. Se aşeză alături de mareşal la masă, îşi scoase haina şi se întreţinu cu Blücher ca şi cum acesta i-ar fi fost un camarad ca oricare altul. Felul de a fi al bătrânului nu-l puse deloc în încurcătura. Blücher era renumit pentru modul prietenos în care se purta şi nu o dată se întâmplase să-şi aprindă pipa pe stradă, la ţigara unui simplu soldat, adresându-i-se apoi jovial:

— Mai omule, mai, ce fel de buruiană fumezi tu acolo? Mi se împute tot tutunul de la frunzele tale de laur. N-ai de gând să-l arunci, ai?

A doua zi de dimineaţa, când Hugo de Greifenklau se prezentă la Blücher ca să-şi ia în primire numirea făgăduită, mareşalul scutură capul necăjit.

— Ascultă, băiete, o istorie păcătoasă de tot. Pe 2 aprilie, am depus comanda asupra armatei sileziene şi acum

scriitoraşii ăia cred că n-aş mai avea nici un drept să mă amestec. Te-am recomandat dar, din păcate, nu e liber nici un loc de căpitan de cavalerie. Mă voi gândi însă la tine şi, îndată ce se va ivi prilejul, o să-ţi dovedesc că ştiu să mă ţin de cuvânt. Colo lângă fereastră e lădiţa cu pipe şi, alături, tutunul. Aprinde-ţi una, băiatule! La o pipă se flecăreşte mai bine şi, ca niciodată, tocmai acuma s-a nimerit să am şi timp.

Auzind vestea, Greifenklau se simţi puţin dezamăgit, dar amabilitatea mareşalului îl mângâie, fiindu-i o despăgubire îndestulătoare.

Chiar şi la plecare se îndreptară spre casă împreună, căci locuiau pe aceeaşi stradă. Numai că lui Greifenklau nu-i fu scris să ajungă atât de repede precum sperase.

O tânără femeie i-o luă înainte. Judecând după îmbrăcăminte, părea de bună condiţie, iar statura-i înaltă, ţinuta mândră a capului şi picioarele mici trădau tinereţe şi graţie.

Deodată, doi ofiţeri cazaci îi ieşiră în cale. Se uitară la străină, îşi zâmbiră cu înţeles unul altuia şi se opriră pe trotuar astfel încât tânăra numai cu greu ar fi avut loc să treacă mai departe. Când dădu să se strecoare, unul din ofiţeri o prinse de braţ şi i se adresă într-o franţuzească stricată:

— Nu vă e teamă, domnişoară, să umblaţi singură, în vremurile astea de ocupaţie străină? Ne vom permite să vă însoţim.

Ea făcu ochii mari şi răspunse:

— Mulţumesc, n-am nevoie de compania dumneavoastră.

Se dădu puţin la o parte, astfel că Greifenklau putu să-i vadă obrazul — o figură atât de încântătoare cum nu-şi mai aducea aminte să fi văzut vreodată până atunci. Rusul râse zgomotos, dar nu dădu drumul braţului.

— Se prea poate să n-aveţi nevoie de compania noastră, zise el, dar în ţara noastră nu obişnuim să lăsăm femeile

singure şi fără apărare pe stradă. Fiţi atât de bună, duduie, şi spuneţi-ne unde locuiţi!

Atunci se apropie Greifenklau şi prinse mâna rusului, strângând-o ca într-o menghină, încât acesta dădu drumul fetei, scoţând un ţipăt uşor. Apoi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, neamţul nostru se înclină foarte politicos, zicând:

— Mă iertaţi, domnilor camarazi, domnişoara într-adevăr n-are nevoie de tovărăşia dumneavoastră; e logodnica mea şi tocmai am ajuns o din urmă.

La auzul acestor cuvinte, chipul frumos al fetei se împurpură, dar nu interveni în discuţie.

— De unde şi până unde, camarad? izbucni rusul. Eşti ofiţer?

— Da.

— Cum te numeşti?

— Hugo de Greifenklau, de la husari.

— Aşa... Te felicit pentru logodnica dumitale şi te rog să mă scuzi. E drept că te-am văzut şi pe dumneata, dar nu ştiam că sunteţi împreună...

Începuse a vorbi cu ochii scăpărând de mânie, dar termină pe un ton mult mai prietenos. Ştia, de bună seama, că nu te poţi pune cu un husar. Salută şi-şi văzu de drum alături de camaradul său, în vreme ce Greifenklau luă uşurel braţul tinerei şi porni cu dânsa. Ea îl privi cercetător cu coada ochiului şi el se prefăcu că nu bagă de seama. Abia după ce nu mai puteau fi auziţi de cei doi ruşi, dădu drumul braţului fetei.

— Domnişoara, zise dânsul, am fost foarte îndrăzneţ şi-mi dau seama că se cuvine să-mi cer iertare. Trebuie să vă spun că-l cunosc pe rusul acela, este contele Mertsakeff, vestit şi temut pentru brutalitatea lui. Ştiam bine ca nu va renunţa cu una cu două şi de aceea am îndrăznit să va dau drept logodnica mea, singurul mijloc ca să vă apar de dansul. Vă

rog să mă iertaţi.

Ea îl privi deschis şi cu prietenie.

— Iertare? Dimpotrivă, trebuie să vă mulţumesc...

— Îmi permiteţi să vă întreb dacă locuiţi departe?

— Aş-mai avea de parcurs câteva străzi.

— V-aş scuti cât mai repede de prezenţa mea, dar când mă gândesc ce lesne s-ar putea să mai aveţi o astfel de întâlnire, mi se pare de datoria mea să nu vă părăsesc încă. Dispuneţi de persoana mea cum doriţi!

Ea privi cercetător în josul străzii şi zărind câţiva soldaţi, îi luă iarăşi braţul.

— Îmi daţi voie să mă încredinţez pazei dumneavoastră?

— Cu plăcere, domnişoară.

Străbătură împreună o bucată de drum, fără să-şi mai vorbească. Dar între două inimi tinere, o astfel de tăcere poate fi mai grăitoare decât vorbele. Şi când, în cele din urmă, ea se opri în faţa unei porţi, lui i se păru că fuseseră ceasuri întregi alături şi nu doar câteva minute.

— Aici locuiesc, domnule, zise ea.

— În cazul acesta, trebuie să vă părăsesc

Îndreptaţi asupra lui, ochii ei mari se umplură de duioşie.

— Spuneaţi, domnule, că sunteţi husar. Aşadar, prusac? Ştiaţi că aici, la Paris, prusacii nu sunt agreaţi?

— E lesne de înţeles, în vremurile pe care le străbatem. Dar eu sunt de părere că nimeni n-ar trebui dispreţuit, înainte de a se şti bine dacă merită ori nu aceasta.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră nu meritaţi ura compatrioţilor mei?

— Cel puţin pe a dumneavoastră n-aş vrea să mi-o atrag cu nici un preţ. Mă aflu aici ca soldat, pentru că era de datoria mea să-mi urmez drapelul. Dar nu duşmănesc nici un francez numai pentru simplul motiv că aparţine naţiei sale.

— Vă cred, domnule. De aceea voi face o excepţie de la regula pe care mi-am impus-o. M-aţi ocrotit atât de

prieteneşte! Vă invit să ne vizitaţi, pe mine şi pe mama, bineînţeles, în cazul în care lucrul acesta vă va face plăcere.

— Plăcere? întreba el, strălucind de bucurie. Dar voi fi fericit de această excepţie şi primesc invitaţia, dacă-mi veţi indica ora cea mai potrivită...

— Puteţi veni mâine după amiază la trei? Dacă nu cumva sunteţi de serviciu...

Ea îi întinse o carte de vizită, pe care el nu cuteză încă să-şi arunce privirea, apoi îi zâmbi ca unui vechi prieten şi dispăru în gangul casei.

Abia după ce se depărta binişor, Greifenklau îndrăzni să citească numele fetei, *Margot Richemonte, Rue d'Ange 10.*

— Margot Richemonte? spuse el oprindu-se, străfulgerat de o presimţire întunecată. Parcă tot Richemonte se numea şi căpitanul acela pe care l-am pălmuit ieri! Or fi rude? În fine, mă gândesc numai la ce-i mai rău! Sunt atâtea nume care se potrivesc, la urma urmei!

Ajuns acasă, luă o carte şi se trânti pe canapea. Dar nu putu citi. Vocea ei limpede şi serioasă îi răsuna, mereu în urechi, iar când încerca să se concentreze asupra literelor, acestea se strângeau parcă şi dintre ele ieşea la iveală figura frumoasei Margot.

Mânat de un impuls interior Greifenklau se prezentă, chiar în după-amiaza aceleiaşi zile, în *Rue d'Ange nr. 10.* Observă că etajul întâi al casei era împărţit în două locuinţe. Privirea îi căzu pe uşa din dreapta, unde se găsea o mică firmă: Văduva Richemonte. Fără îndoială, mama lui Margot. Aşadar, văduvă? Vasăzică, tânăra fată era orfană de tată? Probabil, în felul acesta devenea explicabilă seriozitatea ce se putea citi pe atât de delicatele ei trăsături.

Sună. O servitoare se ivi în prag. El îşi spuse numele şi fu lăsat să intre. Servanta îi deschise uşa unui salon confortabil, fără a fi însă luxos. Pe o canapea şedea, o doamnă îmbrăcată

în negru, al cărei păr sclipea argintiu. Trăsăturile-i delicate trădau o suferinţă tăinuită. Privirea-i întunecată se opri cercetător asupra noului sosit, iar când acesta se înclină, doamna se ridică puţin, zicând:

— Fiţi binevenit. Fiica mea nu e încă aici, pentru a vă primi, deoarece am preferat să vă fac înainte o mărturisire sinceră. Luaţi loc, vă rog!

El se aşeză, suportând privirea ei mereu aţintită asupră-i, ca şi cum ar fi vrut să-i scormonească în adâncul sufletului. Ce primire neobişnuită! Şi oare ce avea să-i spună, înainte de a o lăsa pe Margot să intre?

— Aţi luat apărarea fetei mele, începu bătrâna, şi inima mea de mamă vă este profund recunoscătoare. Ea şi-a exprimat dorinţa să vă cunosc, dar mă tem că vă veţi simţi dezamăgit. Sunteţi, probabil, obişnuit să vi-i închipuiţi pe parizieni veseli şi uşuratici. Şi poate că aveţi dreptate, până la un anumit punct. Sunteţi ofiţer, iar ofiţerilor le place compania tinerelor fete. Ei practică un soi de sport, vor să se distreze şi să se laude apoi cu nenumăratele lor cuceriri. Eu am ţinut-o pe Margot departe de aceste cercuri, căci îmi iubesc copila. E atât de bună şi m-ar durea mult s-o văd nefericită. Cea mai arzătoare dorinţă a inimii mele…

Se opri o clipă, ca pentru a se gândi dacă nu spusese prea mult. Apoi continuă:

— Am îndeplinit rugămintea fiicei mele. Ea v-a invitat şi ar fi fost insultător pentru dumneavoastră dacă nu vă primeam. Dar, de-aţi venit aici cu speranţa de a găsi una din acele distracţii obişnuite despre care vă pomeneam înainte, trebuie să ştiţi că o să vă fie greu să o realizaţi, domnule. Atât am ţinut să vă spun şi nădăjduiesc că n-o să vă simţiţi jignit.

— Jignit?! replică el. Sunteţi perfect îndreptăţită să vorbiţi astfel, doamnă. Nici eu nu văd în oameni doar creaturi hărăzite să mă distreze. Sunt obişnuit să privesc viaţa cu seriozitate şi mă bucur că sunteţi înzestrată cu acelaşi fel de

a gândi. Serviciul pe care l-am făcut domnişoarei Margot l-aş face oricărei femei şi nimic nu mă îndreptăţeşte să pretind o răsplată. Sigur, invitaţia ei m-a bucurat mult, dar dacă prezenţa mea vă stinghereşte, sunt gata să plec imediat.

El se ridică. În ochii ei luci ceva ca un zâmbet de mulţumire. Îi făcu semn să rămână.

— Vreau să cred că Margot nu s-a înşelat, spuse dânsa. Te rog să rămâi, domnule, şi să încerci a găsi oarecare plăcere în conversaţia cu două femei singuratice. Mama dumitale trăieşte?

— Din păcate, nu, doamnă. Părinţii mei sunt morţi.

— Asta e o pierdere grea. Dar vei fi având fraţi, surori?

— Sunt singur pe lume. Trăiesc pentru datoria mea şi în orele libere în tovărăşia cărţilor, care sunt cei mai buni prieteni ai mei.

Discuţia urmă în felul acesta câtva timp, până intră Margot. Purta o rochie simplă de casă şi arăta atât de fermecătoare, încât lui Hugo inima începu să-i palpite. Când îi întinse mâna, chipul fetei se împurpura. El simţi că-i făcea plăcere prezenţa lui şi asta îl făcu fericit.

Bătrâna deveni şi ea mai veselă. Se părea că tânărul locotenent dobândise încrederea ei şi când el îşi luă rămas bun, ea îl pofti să vie şi a doua zi, la aceeaşi oră.

Greifenklau plecă, stăpânit de impresia covârşitoare pe care frumoasa fată o făcuse asupra lui.

— Tânărul acesta este într-adevăr diferit de cei de-o vârstă cu el şi de bărbaţii din clasa lui, zise doamna Richemonte. De la el ar trebui să ia pildă Albin. Pe unde o fi umblând iarăşi? De două zile nu s-a mai arătat.

Se auzi soneria.

— Poate că vine acum, zise Margot.

Cele două femei nu avură deloc expresia aceea de bucurie ca atunci când aştepţi o persoană a cărei sosire îţi face plăcere.

— Domnul baron de Reillac! strigă servitoarea din uşă.

Imediat îşi făcu apariţia în odaie personajul în chestiune. Era un bărbat înalt şi foarte slab, în vârstă de vreo 45 de ani, care se comporta însă ca un tinerel dornic de viaţă. Nu s-ar fi putut zice că e urât, dar avea într-însul ceva care-l făcea antipatic de la prima vedere.

Se înclină în mod exagerat de politicos şi sărută mâna mamei, apoi a fetei.

— Am sunat dincolo, dar nu mi s-a răspuns, zise el. Probabil că domnul Albin nu e acasă?

— De alaltăieri nu l-am văzut, răspunse doamna Richemonte.

Şi, cu o privire plină de imputare, adaugă:

— Bănuiesc că s-a aflat în compania dumitale!

— Aşa e, încuviinţă baronul. Ziua am fost plecaţi afară din oraş, iar seara la club, unde am avut multe de discutat. Noi nu considerăm de lungă durată exilarea Împăratului. Şi se discută cum trebuie să ne comportăm atunci când se va întoarce, pentru a-şi valorifica drepturile...

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce imprudenţă! exclamă văduva. Învingătorii se află încă între zidurile noastre şi aţi şi început să vă agitaţi.

— Să n-aveţi nici o teamă! râse Reillac. Cel puţin în direcţia asta suntem inteligenţi. În altă direcţie, însă, cu atât mai proşti.

În tonul cu care rostise aceste cuvinte era ceva care o făcu pe bătrână să-l privească stăruitor.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea.

— Oh! făcu el, zâmbind dulceag, spuneam numai că în ce priveşte politica, ştiu cum să mă comport, dar, în ceea ce priveşte afacerile, sunt prea scrupulos.

Doamna Richemonte tuşi încetişor în batistă.

— Ai venit cumva să discuţi afaceri cu mine, domnule baron? întrebă ea.

El îşi drese glasul. Părea o fiară care se pregăteşte să se arunce asupra prăzii.

— De fapt, nu. Am venit să-l caut pe domnul Albin. Aseară mi-a dat cuvântul de onoare că mă va aştepta astăzi acasă.

— Dacă Albin şi a dat cuvântul de onoare, o să-l şi ţină. E ofiţer.

Baronul înalţă din umeri.

— Ofiţer? Da. Chiar căpitan al gărzii. Cu toate astea, cuvântul de onoare poate fi călcat. Exista căpitani de gardă care se lasă şi pălmuiţi.

— Ce vrei să zici? întrebă ea. Nu vei fi vrând să susţii că fiul meu vitreg...

Se întrerupse. Nu putea rosti cuvântul ce-i stătea pe buze. Reillac zâmbi batjocoritor:

— Că fiul dumneavoastră a fost pălmuit, asta voiam să spun.

Bătrâna sări în sus.

— Minţi, baroane!

— Eu, mint? Din nenorocire, nu! Domnul Albin însuşi mi-a povestit şi se vorbea chiar şi la club în şoapta despre asta. Au fost de faţă trei bărbaţi, cu care stătuse la masa de joc. I-a numit pe germani „jigodii” şi pe mareşalul Blücher, care era de faţă, l-a făcut „mitocan”. Pentru asta a căpătat câteva palme zdravene de la un ofiţer neamţ, cu care a refuzat apoi să se bată în duel.

— Dumnezeule, ce afront! gemu doamna Richemonte, cazând înapoi pe canapea.

Dar în tonul cuvintelor ei nu era nimic din inima rănită a unei mame, ci doar un dispreţ adânc.

— Când se pot petrece astfel de lucruri, doamnă, veţi conveni că e posibil să nu-şi ţină nici cuvântul de onoare, urmă baronul. Mi-a făgăduit că va fi acasă după-amiază.

— Ah, vasăzică e vorba şi aici de o chestie de onoare?

— Fireşte. La club s-a organizat o partidă de joc, la care a

luat parte şi domnul Albin. Norocul nu i-a prea surâs; i-am împrumutat cinci mii de franci, pe care mi a făgăduit să mi-i înapoieze după-amiază la ora trei, aici, acasă. Am venit la cinci şi tot nu-l găsesc.

— Dumnezeule, iarăşi! se tângui femeia. Datoria lui creşte nemăsurat…

Reillac zâmbi cu amabilitate.

— Aveţi dreptate, stimată doamnă. Ştiţi cât îmi datorează pe poliţe?

— De unde să ştiu?

— Peste două sute de mii de franci.

— Două sute de…

Cuvântul îi rămase pe buze. Margot se făcuse albă ca varul. Baronul se uita la amândouă cu un zâmbet triumfător.

— Dar asta e cu neputinţă!

La aceste cuvinte ale bătrânei, baronul înălţă din umeri şi-şi strâmbă buzele într-un rictus maliţios.

— Cu neputinţă? De ce? Domnul Albin are pasiuni foarte costisitoare. Joacă pe sume mari şi dăruieşte câte unei dansatoare bijuterii în valoare de zeci de mii de franci. Avere nu mai are. Leafă nu mai primeşte, câtă vreme Împăratul e prizonier. De ce vă prinde mirarea, deci, că datoria sa a devenit atât de mare?

— Nu ştiu dacă va izbuti să iasă cu faţa curată, zise doamna Richemonte. E fiul meu vitreg şi cu toate astea m-am jertfit pentru dânsul. Acum sunt şi eu săracă. Să-şi bată singur capul cum să iasă din încurcătură. Dumitale însă, domnule baron, nu-ţi datorez nici un fel de mulţumire, pentru că-l sprijini în risipa lui nebunească. Dacă nu i-ai fi dat nimic, ar fi fost nevoit să se mulţumească cu puţin.

Ochii lui Reillac străluceau într-o lumină ciudată. Era stăpânit de o bucurie drăcească, lăcomie şi conştiinţa victoriei.

— Vă înşelaţi, doamnă, spuse dânsul. Oricare altul l-ar fi

sprijinit la fel. De altminteri, e fiul răposatului dumneavoastră soţ, care a fost prietenul meu. Şi îmi cereţi să nu-l ajut, cel puţin din consideraţie pentru dumneavoastră, văduva acestui prieten?

— Consideraţie pentru mine? Ai dovedit vreodată asta? exclamă ea cu amărăciune. Cu puţin înaintea morţii soţului meu m-am lăsat îndemnată să-mi pun şi eu numele pe acele poliţe blestemate. Ce ştiam eu, ca femeie, de valoarea unor asemenea hârtii? Am semnat chiar în alb. Când bărbatul meu a murit, mi le-ai pus în faţă pe toate. Am fost nevoită să vând tot ce aveam ca să le pot plăti şi să scap de închisoare. Şi asta numeşti dumneata consideraţie?

— Eu mă refeream la cele trei, pe care le mai am şi acum în mână.

Văduva îl privi pătrunzător, dar el susţinu această privire.

— Încă trei poliţe? De la mine? întrebă dânsa. Te înşeli sau îţi permiţi o glumă nelalocul ei.

— Ba nu e defel o glumă. Aţi vorbit de unele în alb, care urmau să fie completate mai târziu. Ei bine, au mai fost trei, iar când soţul dumneavoastră şi-a dat sfârşitul, domnul Albin a primit suma de la mine. Având în vedere că nu vi le-am prezentat încă, n-am oare dreptul, deci, să vorbesc de consideraţie?

Doamna Richemonte sări în sus pentru a doua oară.

— E adevărat? strigă ea. Albin a primit suma?

— Da. În total o sută cincizeci de mii de franci!

— Dumnezeule sfinte! gemu bătrâna, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Şi eu am numai o rentă de două mii de franci!

— Voi fi nevoit să pun poprire pe veniturile dumneavoastră.

La una ca asta nu se aşteptase. Se uita la el cu ochi holbaţi.

— În cazul acesta voi muri de foame, zise, cu glas stins.

— Nu, răspunse el, nepăsător. Nu veţi muri de foame, ci

veţi fi nevoită să munciţi.

— De muncit, muncim şi acum, eu şi fiica mea. Crezi dumneata că se poate trăi cu două mii de franci pe an? Lucrăm amândouă pentru un atelier de broderii. Chiar ieri după-amiază s-a dus Margot să predea ceea ce aveam gata, devenind astfel ţinta interpelării obraznice a unor soldaţi.

— Asta nu mă priveşte, doamnă. Fiul dumneavoastră îmi datorează o sumă enormă. Bani n-are. De la dumneavoastră am poliţe în valoare de o sută cincizeci de mii de franci, pe care vi le-am adus chiar acum. Doriţi să le onoraţi?

Văduva îşi împreună mâinile:

— Dar nu vezi dumneata că-mi este cu neputinţă? Cine ţi-a îngăduit să dai fiului meu vitreg o asemenea sumă, folosindu-te de iscălitura mea?

— Tocmai semnătura dumneavoastră mi-a îngăduit-o, doamnă, răspunse baronul, zâmbind. Daţi-mi voie să vă zic însă că vă înşelaţi spunând că vă e cu neputinţă să achitaţi banii.

— Dar cum Dumnezeu aş putea?

— Cu ajutorul unui singur cuvânt. Şi acesta ar fi „da”.

Ea îl privi întrebătoare. Baronul îşi plimbă privirea pe făptura zveltă a domnişoarei Margot.

— Mă cunoaşteţi cred destul de bine, doamnă, zise el. Am fost furnizorul armatei marelui Împărat şi am câştigat milioane în această calitate. Pot oferi unei femei o viaţă plină de strălucire şi încă de pe vremea când trăia soţul dumneavoastră v-am spus că o iubesc pe fiica dumneavoastră. Am fost respins, sub cuvânt că domnişoara nu mă iubeşte. Pe atunci trăiaţi altfel. Acum veţi recunoaşte că o căsătorie din dragoste nu-i decât curată prostie. Repet astăzi propunerea mea de atunci, îndată ce mă voi întoarce de la altar cu domnişoara, voi rupe poliţele fiului dumneavoastră vitreg şi pe ale dumneavoastră. Dacă nu primiţi, atunci…

La cuvintele din urmă, se ridică şi duse mâna spre pălărie.

— Vedeţi că sunt sincer. Numiţi-mă cum vreţi, îmi este indiferent. O iubesc pe Margot, şi nu voi precupeţi nici un efort pentru a o face soţia mea. Veţi accepta ori, de nu, va trebui să vă prăpădiţi. Vă dau un răgaz de o săptămână întreagă. De azi în opt zile vreau un răspuns. Chibzuiţi bine asupra celor ce aveţi de făcut. Respectele mele!

Plecă, lăsându-le pe amândouă femei în culmea agitaţiei.

Margot tăcuse tot timpul. Chipul ei nu exprima tristele, ci, mai degrabă, o ură nemărginită, pe care maică sa n-o observase, fiind prea preocupată de propriile-i simţăminte.

— O sută cincizeci de mii de franci, se tângui bătrâna. Ai auzit, Margot?

— Da, mamă.

— Şi eu nu-i datoram nimic. E un şarlatan.

— E un diavol, mamă. De la început a lucrat cu socoteală. În primul rând l-a încurcat pe bietul tata în datorii, îndemnându-i pe el şi pe Albin la joc. După aceea te-a făcut pe tine să iscăleşti poliţele. Acum, suntem pierdute, dacă nu-mi dau consimţământul la căsătorie.

— Asta nu se va întâmpla! Nu, niciodată!

— Totuşi, replică fata, liniştită în aparenţă. I l-aş putea da.

— Vorbeşti prostii, Margot! replică mama, speriată.

— Ba nu.

Rostise aceste cuvinte cu un ton atât de hotărât, încât văduva o privi năucă.

— Nu! Nu pricep! Copila mea, doar nu-l poţi iubi pe acest ticălos?

— Îl urăsc, aşadar...

Se întrerupse. Un val de sânge îi năvăli în obraji; era din cauza ruşinii pe care o resimţea, fiind nevoită să vorbească cu mama ei despre asemenea lucruri. Dar era şi un semn al urii împotriva omului care cuteza să-şi întindă spre ea mâinile murdare, şi care credea că o poate cumpăra cu aur şi uneltiri

ordinare.

— Aşadar…? întrebă bătrâna, temător. Vorbeşti atât de ciudat, fetiţo!

Cu un gest mândru, fata îşi dădu capul pe spate şi-şi privi mama cu ochi învăpăiaţi. În privirea ei se citea o hotărâre nestrămutată. Nările îi palpitau, iar inima îi zvâcnea atât de tare, încât tremura din tot trupul.

— Oh! exclamă Margot printre dinţii strânşi, oh! Ăsta a fost dintotdeauna demonul familiei noastre. El e vinovat de tot ce ni s-a întâmplat şi acum ne duce spre pierzanie. Dar înainte de a te prăbuşi în mizerie şi pe tine, scumpa, iubita mea mamă…

Se aruncă la picioarele bătrânei, îi cuprinse genunchii cu mâinile şi-şi ascunse fruntea în poala ei.

Mâna tremurătoare a văduvei mângâie cu duioşie părul răvăşit al fetei.

— Fii liniştită, copila mea, fii liniştită! Nu-mi pot imagina că cerul ar putea îngădui triumful unui astfel de ticălos.

Tânăra sări în picioare.

— Dar dacă, totuşi, se va întâmpla?! strigă ea.

Ochii îi erau încă umezi de lacrimi, dar de pe chipul ei palid ura dispăru, făcând loc unei hotărâri nestrămutate.

— Oh! Dumnezeule! murmură bătrâna.

Degetele-i tremurau şi bărbia îi căzu pe piept, oferind astfel o imagine vie a disperării.

— Ei bine, zise Margot cu tărie, îl voi sili să rupă poliţele chiar cu preţul de a mă jertfi.

Îngrozită, doamna Richemonte ridică mâinile ca pentru a se apăra.

— Niciodată, niciodată nu voi îngădui aceasta. Crede-mă. Cerul ne va…

— Cerul îl va ajuta numai pe acela, mamă, care va încerca să se ajute singur. Dumnezeu nu abate asupra noastră încercările, ca să ne scape iarăşi îndată de ele, înainte de a fi

luptat noi înşine. Nu, mamă, dacă va fi să nu mai existe într-adevăr alt mijloc împotriva nemerniciei acestui Reillac, ei bine, atunci dacă Domnul va vrea astfel, voi fi în faţa lumii soţia lui.

— Margot!

— Dar niciodată, mamă, niciodată nu voi fi a lui! Niciodată nu mă va putea atinge! Dacă va împinge nemernicia până într-acolo, încât să mă silească să port numele lui murdar, atunci se va târî ca un câine la picioarele mele şi zadarnic se va gudura ca să-mi cerşească măcar o vorbă bună ori o privire.

2. Familia Richemonte

După ce le părăsi pe cele două doamne, sublocotenentul von Greifenklau, cu gândul îndreptat mereu spre Margot, străbătu câteva străzi, apoi intră într-o cafenea. Era una din acele cafenele de bulevard, cu terasa în plină stradă, de unde poţi privi desfăşurându-se viaţa oraşului.

Intră în sală şi se aşeză în dreptul unei ferestre. Peste foarte puţin timp zări ivindu-se un bărbat la a cărui vedere se simţi îndemnat să se dea la o parte din lumină. Era nimeni altul decât căpitanul de gardă Richemonte. După alte câteva minute, un al doilea bărbat se aşeză lângă acesta.

Greifenklau nu-l cunoştea; era baronul de Reillac, care tocmai se întorcea de la doamna Richemonte. Şi părea să fi fost voia destinului ca tânărul sublocotenent german să fi ales tocmai localul acesta. Cei doi nu bănuiau că în apropierea lor stătea cineva care putea auzi fiecare cuvânt din convorbirea lor.

— Uite c-am venit! zise baronul, nu prea vesel.

— În sfârşit! făcu celălalt. Aştept cam de multişor. Care-i rezultatul demersului, baroane?

— Până acum nu e nici un rezultat. Le-am dat doamnelor dumitale un răgaz de o săptămână.

— O săptămână? Drace! De ce? De unde iau eu bani în timpul acesta?

— De la mine.

— Ah, atunci aştept cu plăcere. Am nevoie de câteva mii de franci. Şi ce părere avea buna mea mamă vitregă despre toată tărăşenia?

— Aceea pe care o poate avea orice femeie într-o asemenea împrejurare... la început nu credea, apoi a început să se tânguie şi să bocească. Eu nu pot suferi blestematele

de lacrimi, de aceea am vorbit concis.

— Şi Margot?

— A tăcut chitic…

— Crezi că se rezolvă?

— Fireşte.

— Şi dacă nu?

— Atunci o să te odihneşti niţeluş la răcoare.

— Pe toţi dracii, glumeşti, baroane. Între prieteni nici în glumă nu, trebuie pomenite asemenea chestiuni neplăcute.

Baronul înălţă din umeri, cu nepăsare.

— Prieten? Glumă? La naiba cu toate astea! Îţi mărturisesc ca te-am ajutat numai de dragul surorii dumitale. Dacă ea va deveni soţia mea te iert de datorie şi-ţi mai dau pe deasupra cincizeci de mii de franci. Poliţele mamei dumitale, în valoare de o sută cincizeci de mii de franci, vor fi şi ele distruse. În felul acesta, plătesc „da”-ul micuţei Margot cu patru sute de mii de franci. Aşa că ce să mai amestecăm vorbele mari într-o afacere ca oricare alta?

— Nădăjduiesc că-ţi vei atinge scopul, baroane.

— Dacă nu mi-l ating, numai dumneata eşti vinovat.

— Eu? Cum adică?

— Du-te la ele şi pune-le cărbuni sub tălpi! Dă-ţi osteneala, căci ai toate motivele pentru aceasta! Îţi repet: în caz de nereuşită, nu voi şti ce-i mila. Pe de altă parte, te sfătuiesc să îmbraci un scut înainte de a le vizita pe cele două doamne.

— De ce?

— Au aflat de datoria dumitale de la joc şi de hm! de palmele alea, ştii…

— Pe toţi dracii! Cine le-a…

— Eu, căpitane.

— Omule! strigă Richemonte. Şi-mi spui toate astea atât de liniştit?

— Da, cu aceeaşi linişte cu care îţi dau banii. Vreau să am

această satisfacţie. Margot va şti că eu sunt acela care face un compromis, căsătorindu-mă cu sora unui ofiţer dezonorat.

Un timp domni tăcerea. Greifenklau se aşteptase ca Richemonte să izbucnească. Dar nu se întâmplă aşa. El se găsea în mâinile înnobilatului furnizor al armatei, de aceea îşi dădea osteneala să-şi stăpânească mânia.

— Crezi cumva, zise el, că mă tem de neamţul acela, şi de aceea am respins provocarea? O să mă bat în duel cu dânsul.

— Nu cred.

— De ce?

— Străinii ăştia sunt foarte sensibili la chestiunile de onoare. Nu-mi vine a crede că acest locotenent de husari... cum se numea... von Greifenklau va admite să se mai bată cu cineva pe care l-a pălmuit în prealabil. Ai făcut o mare prostie refuzându-i satisfacţia.

— Cum să-mi încrucişez spada cu un astfel de om?

Reillac înălţă din umeri.

— Cum crezi! Dar e îndoielnic că după o astfel de întâmplare ai mai putea rămâne ofiţer. Să nu ne preocupăm însă de chestia aceasta. Câţi bani îţi trebuie?

— Câteva mii de franci.

— Trei mii e de-ajuns? Bine. Vino cu mine acasă, să ţi-i dau. Astă-seară organizăm iarăşi o mică bancă, iar peste o săptămână sunt cumnatul dumitale şi te iert de toată datoria.

Plătiră şi plecară.

Greifenklau ascultase cu toată luarea aminte, fără să piardă nici un cuvânt din convorbirea celor doi. Totul era acum limpede pentru dânsul; ticălosul acesta de baron socotea să obţină măna domnişoarei Margot, sora căpitanului pălmuit; doamna Richemonte datora baronului, pe poliţe, o sută cincizeci de mii de franci; cu suma aceasta şi datoriile căpitanului voia deci s-o cumpere pe frumoasa fată.

Greifenklau îşi sprijini capul în palmă şi începu să socotească: „Patruzeci şi cinci de mii de taleri e tot ce posed,

şi asta numai dacă-mi vând moşioara. Dac-aş fi mai bogat, aş plăti totul, şi cele doua femei ar fi libere”.

Porni încetişor spre casă. Nu-şi putea abate gândurile de la Margot şi de la cei o sută cincizeci de mii de franci iar noaptea, în somn, visă o celulă întunecată şi umeda de închisoare, în care lâncezea tânăra.

Când se trezi, fu bucuros că scăpase de coşmarul acesta, dar chipul obsedant îi apăru acum şi mai luminos şi resimţi un dor atât de fierbinte după dânsa, încât abia avu răbdare să aştepte după-amiaza.

În sfârşit, se apropia ora trei şi el porni într-acolo. Când intră în salon, tânăra îi ieşi înainte, cerându-şi scuze pentru mama ei, care lipsea din pricina unei indispoziţii.

Greifenklau bănui imediat că aceasta era consecinţa discuţiei din ziua trecută cu baronul — dar nu se trăda cu nimic.

Margot însăşi era foarte palidă şi avea întipărită pe figură o hotărâre sălbatică. El băgă de seamă că ochii ei îl ţintuiau uneori cu o privire în care era ceva nespus de cald şi prietenos, dar îi vorbi puţin şi rece. Nu putea fi vorba aici de grijă pentru mama bolnavă, ci de cu totul altceva. Îşi munci mintea zadarnic, până când, în cele din urmă, convorbirea alunecă asupra chestiunilor de inimă.

Acum, chipul ei căpătă iarăşi o expresie de viaţă şi căldură.

— Te invidiez, domnule, spuse ea. Ce fericire trebuie să resimţi atunci când te întorci acasă, după ce-ai scăpat de moarte pe câmpul de luptă, şi te înfăţişezi ca învingător în faţa soţiei iubite sau a logodnicei.

— Nu mă invidia, domnişoară, răspunse el. O asemenea fericire nu-mi este hărăzită.

— Nu?

— Nu! Fiindcă inima mea este deocamdată liberă.

Îşi lăsă ochii în pământ şi-l întreba:

— Trebuie oare ca inima să aibă întotdeauna un rol hotărâtor?

— Îţi poţi închipui fericirea fără participarea inimii?

— Sigur că nu, dar inima poate participa în diferite moduri.

El o privi cercetător. Îi văzu buzele tremurând în vreme ce o cută de hotărâre întunecată i se întipări pe frunte.

— Nu te pricep, domnişoară, zise dânsul. Numai iubirea te face fericit; fără ea nu poţi fi niciodată.

— Te înşeli. Ura... o ură pătimaşă. Tot fericire e când ţi-o poţi potoli.

— E drept, însă asta e o fericire drăcească.

Ea ridică repede ochii spre dânsul şi-l privi cercetător.

— Care vasăzică dumneata consideri că şi un diavol poate fi fericit?

— Un diavol cu chip de om, adică un ticălos? Da, însă numai pentru moment. Aş vrea să-mi explici cum te-ai putea simţi mereu fericit doar prin potolirea urii?

Ca un bun diplomat, prin această întrebare voia să-i smulgă taina, însă ea nu ghici asta şi răspunse:

— Voi încerca să-ţi dau un exemplu... Închipuieşte-ţi o tânără fată, frumoasă şi bună. Ea întruneşte toate însuşirile pentru a face fericit un bărbat. Şi iată că apare unul care se simte vrăjit de farmecele ei. El caută să-i obţină mâna, dar e respins. Nu se lasă însă, ci începe să uneltească. Îşi îndreaptă armele spre rudele ei, le nenoroceşte, şi-îşi jură să-i ţină în puterea sa până va izbuti să pună mâna pe fată. Acesta e preţul...

— Şi fata ce face?

— Ea îi întinde mâna, ca să-şi salveze familia.

— Asta înseamnă că n-a iubit niciodată, sau are o inimă mare, un spirit de jertfă rar şi o încredere nestrămutată că va izbuti să-l corijeze pe ticălos.

— Nu, nu vrea asta, ci numai să-l pedepsească.

— Ah, te contrazici, domnişoară. Înainte spuneai că fata îi întinde mâna, ca să-i salveze pe ai ei, şi acum spui că face asta pentru a-l pedepsi.

— Da, vrea să-l pedepsească îngrozitor. Să fie soţia lui şi totuşi el să n-o poată atinge „niciodată”.

— Fata aceasta este un diavol, domnişoară. Da, da, un adevărat diavol. Un astfel de plan poate fi făurit numai într-o clipă de furie sau disperare, dar nici o femeie cu inimă nu-l va îndeplini. O fată nobilă s-ar înspăimânta în faţa unui asemenea fapt. Gândeşte-te puţin la femeia aceasta care rămâne apoi toată viaţa singură, cu victima ei! Cum ar reacţiona, oare, văzând fericirea altora? Ar putea întâlni un bărbat de care să se simtă atrasă cu trup şi suflet. Ce-ar face atunci, cum ar mai putea să se elibereze din lanţurile în care s-a încătuşat singură? Un adevărat chin al lui Tantal, osândit pe veşnicie! E neapărată nevoie să-l pedepsească pe vinovat? Nu exista un judecător mai înalt? Cu ce drept încearcă această copilă să se substituie lui Dumnezeu, încercând, totodată, a-i aduce o jertfă atât de grozavă?

Avea dreptate. Ea făurise planul într-o clipă de furie oarbă. Acum, el îi înfăţişa urmările într-o lumină care o înspăimânta. Dânsul ştia că ea vorbise despre ea însăşi, şi, la gândul acesta, inima i se strânse. Se simţi dintr-o dată ciudat şi, într-o pornire nestăpânită, îi luă mâna şi rosti:

— E cumplit ceea ce spui. Ai desprins cumva toate acestea din „Infernul” lui Dante? Repet: femeia despre care vorbeşti ar fi un diavol; va chinui, dar va fi şi chinuită, prin ea însăşi. Nu există nici o situaţie absolut deznădăjduită, absolut fără scăpare. Distruge planul acesta, care trezeşte oroare şi coşmaruri!

Ea îi sorbea cuvintele de pe buze. Paloarea de pe faţă îi dispăruse şi acum chipul ei era acoperit de roşeaţă, o roşeaţă care exprima ruşinea. Totuşi, ea mai făcu o ultimă încercare să se apere:

— Dar dacă nu există nici o altă cale de salvare?

— Cine ar putea susţine asta, domnişoară? Noi oamenii suntem miopi, uneori chiar orbi. Ceea ce ni se pare lesnicios, este adesea cu neputinţă de îndeplinit şi, dimpotrivă, lucrurile de a căror realizare ne îndoim sunt poate o jucărie de copil. Să nu spunem niciodată că nu există salvare dintr-o situaţie care pare deznădăjduită. Ea este aici, se apropie, dar noi n-o vedem.

— Dar dacă totuşi oamenii nu pot face nimic?

— Atunci ajută Dumnezeu printr-înşii, fără ca ei să ştie. Dar ceea ce mi-ai povestit, domnişoară, a fost într-adevăr numai o pildă? Sau e un fapt real?

Ea lăsă privirea în pământ, stingherită. Nu voia să-l mintă şi, pe de altă parte, îi venea greu să spună adevărul, în cele din urmă se hotărî:

— Dacă ar fi un caz real, ar fi cineva îndreptăţit să-l povestească?

— Ghicesc pe cine priveşte acest caz! răspunse el, devenind îndrăzneţ.

Ea roşi şi mai tare, ştiind că avusese gânduri pe care el le numise diavoleşti. Nu îndrăzni să îi ceară părerea, totuşi îl privi întrebătoare.

— E vorba de propria dumitale persoană, nu-i aşa, domnişoară?

Ea întoarse capul într-o parte, cu sfială:

— Şi acum mă condamni?

Se numise frumoasă şi cât de ridicol vorbise despre nurii ei!

— Nu, nu te condamn. Te-ai cam pripit în hotărârea dumitale. Totuşi, doresc nespus de mult să te pot ajuta, chiar dacă ar fi numai cu un sfat bun. Îmi dai voie să pun unele întrebări?

— Da.

— Îl urăşti pe baron?

Ea îl privi nespus de surprinsă.

— Îl cunoşti?

— Da. Cu toate că numele nu i-l ştiu. Trebuie să-ţi fac două mărturisiri: în primul rând, am ascultat o convorbire pe care a avut-o ieri acest baron cu un căpitan al gărzii imperiale. Era vorba despre dumneata, domnişoară. Deoarece am devenit un soi de confident, cred că nu-ţi va veni greu să-mi acorzi şi mai departe încrederea dumitale. Eşti înrudită cu acel căpitan?

— Cum se numeşte?

— Albin Richemonte.

— Este fratele meu vitreg, dar îl dispreţuiesc. A abătut nenorocirea asupra noastră şi mă simt străină de el ca de cel mai străin om, cu toate că e fiul tatălui meu, de a cărui moarte şi el e vinovat. Nu-i aşa că mă condamni? Cine a mai văzut soră care-şi dispreţuieşte fratele?

— Nu te condamn, ci mulţumesc lui Dumnezeu că e doar fratele dumitale vitreg. Şi eu îl dispreţuiesc.

— Cum? Îl cunoşti?

— Da, şi acesta e al doilea lucru pe care trebuie să ţi-l povestesc. Ai auzit cumva că fratele dumitale a avut o altercaţie cu un ofiţer german?

— Da.

— Ei bine, acest ofiţer sunt eu. Dacă te-aş fi cunoscut atunci, poate că l-aş fi cruţat.

— Nu am să-ţi iert nimic, domnule. Ţi-ai apărat onoarea şi atâta tot. Era datoria dumitale. Să ne despărţim prieteni.

— Cum, mă concediezi?

— Îmi pare rău că trebuie s-o fac, dar mama se simte, într-adevăr, foarte rău. Mi-ar face plăcere, însă, să te văd mâine.

Deşi ar fi dorit să afle câte ceva despre relaţiile pe care le avea Margot cu baronul, Greifenklau îşi dădu seama că nu trebuie să stăruie. Văzând că fata, din delicateţe, tace, nu mai insistă nici dânsul.

Simţea nevoia unei plimbări lungi, care să îi limpezească minţile. Era însă un lucru ştiut că un militar neamţ n-avea voie să se aventureze în anumite cartiere ale oraşului. Populaţia îi ura pe străini. Adeseori liniştea nopţii era sfâşiată de strigătul: „Vive l'Empereur!” şi uneori se produceau chiar ciocniri armate.

Când se lăsă noaptea, Greifenklau se întoarse acasă şi se dedică lecturilor sale şi mai ales gândurilor la Margot.

Să fi fost cam pe la unsprezece, când auzi o larmă îndepărtată. Se apropie de fereastră şi o deschise. Da, era o hărmălaie produsă de sute de glasuri, auzindu-se chiar şi câteva împuşcături. Larma venea din cartierul în care locuia aleasa inimii sale.

Gândul acesta îl îngrijoră nespus. Îmbrăcă repede tunica, îşi încinse sabia, vârî un pistol în buzunar şi coborî în stradă. Auzi de la unii şi de la alţii că bonapartiştii se încăieraseră cu lucrătorii, şi atunci se repezi într-acolo.

Cu cât se apropia, cu atât străzile deveneau mai animate. Din depărtare se auzeau semnale de alarmă. Pompierii treceau în goană şi oameni din Garda naţională alergau spre locurile lor de adunare. Strada pe care locuia Margot era asediată de o mulţime sălbatică. De la mai multe ferestre răsunau strigăte de ajutor. Greifenklau află că muncitorii jefuiau casele. Poporul asista la aceasta fără să se amestece. De ici, de colo, răsuna strigătul: „Trăiască Împăratul!” sau „Trăiască Republica!” şi exista temerea că se va produce o ciocnire serioasă între cele doua tabere.

Tânărul îşi croi drum prin mulţime şi băgă de seamă ca locuinţa văduvei era luminată. Asta îl linişti. Ajunse în câteva clipe şi urcă scara. Sună şi servitoarea scoase capul afară, în întuneric, întrebând:

— Cine e?

— Anunţă pe locotenentul Greifenklau!

— Dumnezeule — asta-i salvarea! Intraţi! Coniţele vor fi

foarte bucuroase.

Fata îl conduse prin salon într-o cameră în care ardea lumina. Abia intră şi o uşă se şi deschise, în cadrul ei apărând Margot.

— Ah! Dumneata, domnule! exclamă ea, cu o mulţumire vie. Slavă Domnului, acum nu mai avem de ce ne teme. Îţi mulţumesc din suflet că ţi-ai părăsit o clipă îndatoririle ca să ne linişteşti.

— Pentru o clipă? Vă stau cu totul la dispoziţie. De la fereastra odăii mele am auzit larma şi am bănuit că venea din strada aceasta. Am crezut că prezenţa unui militar va fi de natură să vă liniştească şi am alergat, deci, să vă ofer ocrotirea mea, domnişoară.

— Oh! cât de drăguţ din partea dumitale! Eram atât de singure, şi am trecut într-adevăr prin clipe de spaimă. Grija dumitale ne obligă la cea mai mare recunoştinţă. O s-o anunţ pe mama, să se liniştească şi ea.

— Chiar te rog.

După câteva clipe se înapoie.

— Mama îţi mulţumeşte din suflet. Din păcate, nu poate veni aici... Dar ce e asta? Ce zarvă grozavă!

Se duse la fereastră s-o deschidă, dar el îi prinse mâna.

— Nu aici, domnişoară. Aici e lumină şi vei fi zărită de jos. În asemenea ocazii, este necesară o maximă prudenţă. Să mergem în salon, unde e întuneric. De acolo putem privi, fără să fim descoperiţi.

Ea îl urmă. Tumultul din stradă sporise. Strigătele se încrucişau, mulţimea tălăzuia încolo şi încoace, ca o mare agitată. Greifenklau deschise fereastra şi privi afară. În clipa aceea răsunară alte glasuri agitate în capătul străzii.

— Trăiască Republica! Jos cu bonapartiştii!

Un nou roi de oameni năvăli în stradă. Judecând după sloganuri, republicani. Atunci se auzi din partea opusă:

— Trăiască Împăratul; Jos cu sansculoţii!

Din mijlocul străzii se auziră voci care strigau:

— Trăiască Ludovic al XVIII-lea! Jos cu bonapartiştii şi cu sansculoţii!

Cele trei tabere se ciocniră. O încăierare grozavă se produse. Răcnete şi ţipete oribile umpleau strada. Împuşcăturile, detunăturile şi vaietele răniţilor se înmulţeau tot mai mult.

În cele din urmă un strigăt de triumf acoperi toată larma:

— Trăiască Ludovic al XVIII-lea!

— Jefuiţi pe bonapartişti!

— Jos cu sansculoţii!

Partizanii lui Ludovic triumfaseră. Se auzeau acum trosnetele uşilor sparte şi zăngănitul geamurilor; începea jaful.

Margot tremura din tot trupul.

— Domnişoară, du-te lângă mama dumitale! îi spuse Greifenklau. Nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Dumnezeule! gemu ea. Fratele meu e cunoscut ca bonapartist.

— Unde locuieşte?

— În cealaltă aripă a etajului.

— E acasă?

— Nu. Nici n-ar cuteza să vină acasă în momentele acestea.

— Jefuiţi! Jefuiţi! se auzea de jos.

— Aici e numărul zece! strigă deodată cineva. Aici locuieşte căpitanul.

Se auzea cum oamenii pătrundeau în casă.

— Dumnezeule, vin, vin! strigă Margot. Dincolo n-au decât să jefuiască, numai pe biata mama s-o cruţe!

— Dacă încep dincolo, apoi pătrund ei şi aici. Purtaţi numele fratelui şi trebuie să plătiţi pentru el. Voi căuta să evit aceasta. Du-te la mama dumitale, iar eu voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Se auzeau chemările speriate ale bătrânei bolnave. Margot alergă la dânsa. În aceeaşi clipă, izbituri puternice ameninţau să spargă uşa care răspundea în vestibul. Servitoarea se ascunsese… Greifenklau se pomeni singur de tot. Luă o lumânare, în mâna stângă, cu dreapta trase piedica pistolului şi îşi scoase sabia, apoi deschise uşa. Afară era o mulţime de oameni sălbatici şi scara era de asemenea ocupată.

— Ce doriţi, domnilor? strigă dânsul.

Oamenii râmaseră înmărmuriţi, văzând înaintea lor un ofiţer german. Se dădură puţin înapoi, numai unul din ei strigă obraznic:

— Îl căutăm pe bonapartistul Richemonte.

— Nu locuieşte aici, ci în aripa cealaltă.

— Atunci o să-l căutăm acolo.

— Nu-i acasă.

— Nu face nimic. O să-l scotocim niţel prin vizuină.

— Pentru treaba asta veniţi la o oră cam nepotrivită, spuse Greifenklau surâzând. De altminteri, ce lucruri de preţ poate avea un biet bonapartist? Veţi rămâne dezamăgiţi, domnilor. Aici zace o femeie grav bolnava şi cred că ar trebui să ţineţi seamă de asta.

— Aţi auzit? se adresă cel ce vorbise celorlalţi. Ce ziceţi, plecăm?

Se auziră înjurături. Oamenii şovăiau.

Margot rămăsese câteva clipe cu mama ei, acum însă stătea, tremurând de frică, în fundul vestibulului, aşteptând rezultatul parlamentarilor.

Se uita la Greifenklau care, singur, încerca să ţină piept mulţimii dezlănţuite. Lumânarea din mâna stângă lăsa să i se observe statura puternică, bărbătească.

— Am auzit pe cineva pronunţând cuvântul „jaf”, mai zise ofiţerul. Sunt încredinţat că el n-a fost rostit de un partizan al lui Ludovic al XVIII-lea. Noi l-am îndepărtat pe Împărat şi ne-

am vărsat sângele pentru voi, în numele păcii şi nu pentru a încuraja hoţia. Trăiască Ludovic al XVIII-lea, trăiască ordinea! Jos cu jefuitorii şi hoţii! Poporul francez nu e un popor de borfaşi, ci un popor de oameni cinstiţi.

Se auziră glasuri aprobatoare.

— Trăiască Ludovic al XVIII-lea, trăiască ordinea! Haideţi, să mergem! Neamţul ăsta are dreptate.

Coborâră scara şi părăsiră casa.

Când Greifenklau reintră în vestibul, o zări pe Margot. Ochii îi străluceau de bucurie şi admiraţie. Omul acesta cutezase — el, un străin, — să înfrunte o hoardă sălbatică. Îi întinse mâinile şi zise mişcată:

— Domnule, îţi mulţumesc. Numai dumneata ne-ai salvat. Mă duc s-o înştiinţez pe mama că primejdia a trecut.

Plecară. Greifenklau lăsă lumânarea în vestibul şi se întoarse în salon, pentru a privi iarăşi în strada luminată de cerul înstelat. Nu trecu mult şi Margot se apropie de dânsul. Vru să se dea în lături, ca s-o lase la fereastră, dar fata se împotrivi.

— Rămâi, te rog, domnule! Avem loc amândoi. Nu ţi-a fost frică de oamenii aceia? Te-ar fi putut ucide.

— Bucuria de a-mi fi dat viaţa de dragul dumitale, m-ar fi călăuzit în veşnicie şi poate... poate ar fi fost mai bine...

— De ce?

El tăcu. Abia după câtva timp răspunse, şoptind şovăitor:

— Pentru că inima şi viaţa mea întreagă îţi aparţin şi fără dumneata nu voi fi nimic altceva decât o maşinărie fără simţire.

— Spune-mi prenumele dumitale!

— Hugo, răspunse el, surprins.

— El bine, domnule Hugo, de ce te chinuieşti cu imagini tulburi, care aparţin viitorului? Cu siguranţă, vei fi cândva fericit.

— Nu! răspunse el, aproape cu asprime.

— De ce nu?

— Domnişoară, nu-mi cere explicaţii care te-ar putea indispune.

— La ce te gândeşti, domnule Hugo? Acum, că ne-ai salvat, trebuie să fii sincer. Aşadar, te rog, răspunde-mi la ce te întreb: de ce crezi că nu vei putea fi fericit?

Tânărul ofiţer o privi grav, apoi rosti încetişor:

— Pentru că… te… iubesc… şi pentru că…

Margot tresări puternic, dar căută să-şi ascundă emoţia:

— Mai departe! Şi pentru că?…

— Iubirea mea nu găseşte ecou.

Răsuflând din adâncul pieptului, Greifenklau îşi trecu mâna peste frunte şi privi aproape cu frică spre tânăra fată, care-i şedea dinainte cu ochii plecaţi, plină de un farmec nespus. Atitudinea aceasta însă nu dură mult. Ridică fruntea şi-l privi cu tristeţe nespusă.

— Eu n-am voie să vă iubesc, domnule Hugo.

Oricât de nefavorabil ar fi părut, la prima vedere, un asemenea răspuns, Greifenklau reţinu un singur amănunt.

— N-ai voie? se grăbi să întrebe. Dar dacă ai avea voie, m-ai iubi?

— Da, şopti ea, privind iarăşi în jos.

— Dar de ce n-ai voie să mă iubeşti? Spune-mi, Margot!

Într-un elan de efuziune, îi petrecu braţul stâng în jurul gâtului, o atrase spre sine, aşa încât capul ei se lipi de umărul lui, şi cu mâna dreaptă îi mângâie drăgăstos părul.

— Îmi vine greu s-o spun, domnule.

— Atunci voi vorbi eu în locul dumitale. Îţi închipui că nu mă poţi iubi din pricina baronului?

— Ai ghicit, şopti ea.

— Dar dacă-i plătesc eu cei o sută cincizeci de mii de franci?

— Oh, Dumnezeule! Eşti atât de bogat?

— Vreau să fiu sincer, Margot. Nu-s bogat şi nu posed

decât o sfoară de moşie, care poate valora tocmai atât cât ne trebuie. Dar o voi vinde pentru a vă scăpa de omul acela nefast.

Ea nu răspunse, ci îl cuprinse cu braţele, astfel încât el îi putu auzi bătăile furtunoase ale inimii. Un val de lacrimi îi năvăli în ochi şi zadarnic căută să şi-l stăpânească. El ghici tulburarea ce se produsese în sufletul ei şi aşteptă să se mai liniştească, pentru ca s-o întrebe:

— De ce plângi, Margot? Cu ce te-am supărat?

— Cu nimic, Hugo, răspunse dânsa, privindu-l cu dragoste nespusă. Plâng de fericire. N-am crezut să întâlnesc vreodată un bărbat care să fie dispus să-şi jertfească toată averea, din dragoste pentru mine. Dar nu trebuie să primesc, oricât de fericită m-ar face iubirea ta...

— Şi de ce nu?

— Ce ţi-ar rămâne ca să poţi trăi? Ce înseamnă un ofiţer sărac?

— Dumnezeu ne va veni în ajutor, sunt sigur de asta.

— Doamne! exclamă ea, lipindu-şi obrazul de al lui. Merit eu, oare, o sumă atât de mare?

El o trase spre sine şi o strânse la piept.

— Mai mult decât tot atâtea milioane, câte mii sunt în joc aici.

Multă vreme statură aşa, lipiţi unul de altul.

Larma de jos se potolise, gloata îndreptându-se spre altă zonă. O linişte adâncă se instaura pretutindeni şi asta îi trezi din visare pe cei doi tineri fericiţi.

— Cât o să se bucure mama! zise Margot. Să-i spunem chiar azi?

— Da. E o mare îndrăzneală din partea mea, pentru că nu mă cunoaşte încă. Dar totodată scapă de grija poliţelor, aşa că poate afla chiar de pe acum.

— Atunci mă duc să văd dacă n-a adormit încă. Plecă în vârful picioarelor, dar se întoarse îndată înapoi, spunând că

bătrâna adormise. Se subînţelegea astfel că n-o vor deranja. Cei doi îşi luară rămas bun şi Greifenklau îşi părăsi iubita, pentru a se duce acasă şi a visa la dânsa. Dar, foarte curând, lucrurile luară o întorsătură neprevăzută.

3. Pharao[1] şi Biribi[2]

La o încrucişare de străzi locotenentul se opri, pentru a-şi aprinde o ţigară. Făcu câţiva paşi, când un individ cu umeri largi îl opri şi i se adresă:

— *Halte-là*, camarade! *Donneh moah eng pee de fee puhr ma pipe*. — Stai, camarade, dă-mi puţintel foc pentru pipa mea.

Era o franţuzească oribilă. Dacă Greifenklau nu l-ar fi recunoscut după statură, cu siguranţă l-ar fi putut recunoaşte după felul de a vorbi pe bătrânul Blücher, care era vestit, printre altele, şi pentru cât de prost vorbea franţuzeşte.

— Porunciţi, Excelenţă!

— Drace, unul de-al nostru! E atât de întuneric încât îţi vine să-ţi bagi degetele în ochi. Am văzut doar ţigara aprinsă. Dar cine eşti dumneata?

— Locotenentul Greifenklau, de la husari.

— Ah, tot tu, tinere? Şi tot nu eşti căpitan încă? râse bătrânul, în vreme ce-şi aprindea pipa. Am colindat pretutindeni ca să văd revoluţia aia vestită, care cică ar fi avut loc, dar n-am putut observa nimic.

— Eu am cam trăit-o, Excelenţă.

— Adevărat? Haide, băiatule, trebuie să-mi povesteşti. Cunosc pe aici un cuibuleţ plăcut unde poţi găsi un vin ce nu-i deloc de lepădat şi câte altele încă. O să mi te spovedeşti acolo. De plată să nu te îngrijeşti, fac eu cinste.

Se bătu cu palma peste buzunar, făcând să zornăie monezile de aur, apoi porni înainte.

Greifenklau ştia că Blücher era un jucător pasionat, căruia îi cam plăcea să-şi încerce norocul seara; bănuia, deci, că şi acum avea de gând să-şi petreacă noaptea în vreun local.

---

[1] Pharao = (sec. XVII–XVIII), joc de cărţi la care se putea trişa foarte uşor; pe una din cărţi era tipărit un faraon.

[2] Biribi = ital. biribisso = joc al hazardului.

După câtva timp, mareşalul se opri în faţa unui imobil care, după toate aparenţele, era o casă particulară.

— Băiete, zise el, te iau cu mine aici, deoarece ştiu că eşti un om de treabă şi discret. Cred că-ţi vei ţine gura asupra celor ce vei vedea; de nu, dracu' te-a luat!

— Fiţi sigur, Excelenţă, că nu-s dintre cei care trăncănesc.

— Nădăjduiesc, băiete, căci de-ar fi să aflu c-ai avut limbariţă, te dibuiesc chiar şi din gaură de şoarece, şi-apoi vai de pielea ta are să fie!

Trase de un clopot şi abia după câtva timp se auziră paşi dinăuntru. Un glas întreba:

— Cine e?

— Blücher, răspunse mareşalul.

Uşa fu deschisă imediat şi cei doi intrară. Portarul se înclină până la pământ; Blücher nici nu-l luă în seamă şi urcă scara. Sus, într-o odaie, se aflau câţiva bărbaţi care, la apariţia lui, se ridicară respectuoşi. El dădu din cap şi, fără să-l recomande pe Greifenklau, trecu pe dinaintea lor într-o altă încăpere, unde nu se afla nimeni.

Pe o masă găsiră pahare curate şi sticle pline. Blücher luă imediat una, o destupă şi turnă de băut.

— Înainte de orice, să bem! zise el. Or fi cum or fi, ei, francezii, dar vinul lor zău că merită toate paralele! Noroc, băiete! Sunt sigur că n-o să-ţi stea în gât!

Ciocni cu locotenentul, se întinse pe scaun şi dădu paharul peste cap.

— Aşa! Nu-i aşa că-i bun? Acum aşează-te colea lângă mine şi povesteşte-mi despre blestemata aia de revoluţie! Timp avem berechet.

Greifenklau se supuse, istorisind însă numai ceea ce socoti necesar, fără să atingă problema sentimentală. În vreme ce povestea, intrară, unul după altul, câţiva bărbaţi, care salutară respectuos, apoi dispărură printr-o altă uşă, neîndrăznind să se aşeze la masa lui Blücher. După ce

Greifenklau sfârşi, mareşalul spuse:

— Aşadar, o răscoală obişnuită într-o Sodomă ca asta. Noi n-avem nici în clin nici în mânecă cu toată afacerea. Dacă mă miră ceva, e că s-au dovedit înţelegători şi te-au ascultat. Nu m-aş fi aşteptat la atâta bunăvoinţă de la nişte francezi! Atitudinea ta a fost curajoasă şi fără cusur, băiatule, n-am încotro, trebuie să te laud. Dar cum le-ai cunoscut tu pe cucoanele acelea?

— În mod normal, aşa cum se face îndeobşte cunoştinţă cu nişte cucoane, Excelenţă.

— Ei, cum?

Se ştia că Blücher nu dispreţuia sexul frumos. El observă că sublocotenentul îşi dădea osteneala să păstreze un ton nepăsător în povestirea sa, aşa că bănui imediat că la mijloc e o aventură amoroasă, despre care ţinea neapărat că afle cât mai multe.

— Am întâlnit-o pe fată pe stradă, răspunse tânărul. Fusese acostată de un rus, aşa că i-am luat apărarea şi am condus-o acasă. Drept urmare, mama ei mi-a îngăduit s-o vizitez.

— Ai dracului şi ruşii ăştia! spuse Blücher. Unde văd o fustă, sar în sus ca nişte dopuri de şampanie. Care vasăzică spuneai ca a acostat-o, băiatule? În ce fel s-a întâmplat asta, rogu-te?

— A prins-o de braţ.

— Măi să fie! Atunci trebuie să fi fost o fată drăguţă, nu?

— De ce-aş minţi, Excelenţă?

— Aha, restul îl bănuiesc. Şi zii, te-a prins în mreje, băieţaşule?

Greifenklau înaltă uşurel din umeri şi tăcu stingherit.

— Hm! mormăi Blücher. Ce ţi-e şi cu tinereţea asta. Atâta importanţă şi mister de parcă ar fi vorba de cine ştie ce mare chestie politică. Şi-ţi închipui tu, băieţaşule, că bătrânul Blücher e atât de prost încât să nu ghicească toată daravera?

Tinere, şi eu am fost odată june şi prost, un adevărat fluieră-vânt; am alergat după fete cum aleargă ţăranul după cârtiţe, şi mereu furam câte o guriţă, care de fapt aparţinea altuia. Acum sunt bătrân şi uscat ca Matusalem, dar tot îmi place mai mult să mă uit la o pereche de ochi frumoşi, decât la o pereche de cizme rupte. Aşadar, îmi poţi spune adevărul fără teamă. Nu-i aşa că te-ai cam îndrăgostit?

Greifenklau se văzu strâns cu uşa. N-ar fi vrut să-l mintă pe mareşal, spunându-şi că acesta, ca cel mai înalt superior al său, avea dreptul să-l ceară sinceritate desăvârşită, putându-i fi, totodată, de mare folos.

— Da, cam aşa stau lucrurile, Excelenţă, recunoscu el.

— E lesne de înţeles, încuviinţă bătrânul. Ea e frumoasă, precum spuneai, şi nici tu nu eşti tocmai de azvârlit la gunoi. Aşa stând lucrurile, nimic mai firesc decât să vă fi căzut cu tronc, unul celuilalt. Dar un sfat bun n-ar strica să primeşti de la mine, băiatule: iubeşte-o cât pofteşti, dar la căsătorie, ferească Dumnezeu, să te gândeşti; deocamdată!

— Şi de ce nu?

— Asta o să ţi-o spun băiatule. Căsătoria nu e aşa cum ţi-o vei fi închipuit tu. La început femeile sunt drăgăstoase şi dulci ca zahărul, dar după nuntă se schimbă lucrurile şi numai ce o vezi că devine ca mătrăguna şi vitriolul. Îţi strepezeşte dinţii, zău aşa. Curte poţi să faci oricărei fete pofteşti, dar propuneri de căsătorie nu, altminteri eşti pierdut fără vreo şansă de salvare. Nici nu li închipui ce soi rău sunt muierile! Cu mulţi ani în urmă m-am îndrăgostit de o femeie din înalta societate; eram nebun după ea. Îi plăcea să joace, şi mie la fel. Într-o seară am câştigat de la ea câteva mii de taleri, pe cuvânt de onoare. Se temea grozav de bărbatu-său, care trebuia să plătească. Atunci i-am propus s-o iert de datorie, în schimbul unui sărut. Şi ce crezi că mi-a răspuns dumneaei? Că nici gând să se vândă pentru câteva mii de taleri! Bun! Mi-am încasat banii şi vremea s-a scurs. Eu am avansat în grad şi

am devenit general, iar legătura noastră s-a destrămat, încetul cu încetul. Ea a îmbătrânit, dar de joc nu s-a putut dezbăra. Într-o seară, iar am câştigat de la ea o sumă frumuşică. Şi numai ce-mi spune în gura mare, faţă cu toţi cei de faţă, că era dispusă să dea sărutarea pe care i-o cerusem atunci, dacă o iert de datorie. Dar eu i-am răspuns: „Nici gând de aşa ceva, stimată doamnă. Vremurile se schimbă; mi-a trecut pofta de dumneata. Nu-mi plac bătrânele”. Cred că-ţi poţi închipui, băiatule, ce mutră a făcut. Ascultă ce-ţi spun eu: femeile sunt la început dulci ca mierea, dar mai târziu devin amare ca fierea. De aceea te sfătuiesc să te îndrăgosteşti cât vrei dar să nu te însori niciodată… Ei, dar ce-i mutra asta de înmormântare? Nu cumva s-a şi întâmplat?

Greifenklau râse.

— Cam aşa.

— Pe toţi dracii, ai dat-o-n bară! I-ai promis, într-adevăr?

— Fireşte.

— Nici că se poate mai rău. Bietul de tine, te compătimesc. Dar ia spune, e bogată?

— Nu.

— Băiete, eşti un măgar.

— Dar unul foarte fericit, Excelenţă.

— Aşa îţi închipui acum. Las c-o să vezi mai târziu. Şi încă o franţuzoaica! Dacă ţi s-ar fi aprins călcâiele după o nemţoaică de-a noastră, hai să zic c-ar mai fi mers, dar să te încurci cu o „mademoazelă”, asta e prea de tot, băiete. Şi când te gândeşti, un flăcău ca tine! N-ar trebui decât să întinzi braţul şi s-ar prinde de el o mie şi o sută, şi când colo te azvârli orbeşte în prăpastie.

Blücher clătină din cap. Greifenklau, însă, spuse cu ton împăciuitor:

— Nu e aşa, Excelenţă. Margot este…

— …Ia stai! Care vasăzică o cheamă Margot?

— Da.

— De, cel puţin numele nu sună urât. Dar vezi că ea e săracă şi nici tu n-ai nimic. Ce o să se aleagă de voi?

— O să-mi vând moşioara.

Spusese aceasta fără să se gândească deloc că destăinuia astfel tocmai ceea ce voia să treacă sub tăcere.

— Să-ţi vinzi moşioara? întreba Blücher, speriat. De ce? Tocmai pentru ca vrei să te căsătoreşti ar trebui s-o păstrezi. Solda pe care o primeşti e un fleac. Moşia îţi aduce un spor frumuşel. Cu ce vrei să trăieşti când n-o să-l mai ai?

Greifenklau lăsă capul în jos şi rămase gânditor.

— Aveţi dreptate, Excelenţă, zise el apoi, dar trebuie totuşi s-o vând. Sunt silit să fac jertfa aceasta şi o fac cu plăcere.

— Dar cine te sileşte, rogu-te?

— Un baron dintr-ăia proaspeţi, care a fost furnizorul armatei lui Napoleon.

— Un furnizor al armatei? Trăsnetul să-l lovească pe individul ăla. Oamenii ăştia sunt toţi nişte ticăloşi, croiţi parcă după acelaşi calapod. Dar ce legătură are una cu alta? Ai jucat cumva cu el? Îi eşti dator?

Locotenentul îşi dădu seama că mersese prea departe pentru a mai putea păstra tăcerea. Se hotărî deci să fie sincer şi povesti mareşalului totul. Blücher îl ascultă fără să-l întrerupă. Când tânărul sfârşi, clătină din cap şi zise.

— E încurcată râu chestia asta. Eşti un om de onoare şi nu mai poţi da înapoi. Moşioara ta s-a dus, bietul de tine! Dar asta e; ieri îndrăgostit şi azi măgar. Ce-ai de gând să faci ca să capeţi bani? Poliţele trebuie achitate peste opt zile, un răstimp prea scurt ca să poţi rezolva vânzarea moşiei.

— Asta nu mă îngrijorează defel. Moşia e liberă de orice datorii. Dacă aş vrea s-o ipotechez, oricare bancher mi-ar da suma de care am nevoie.

— Hm, zău îmi pare rău de tine, băiete. Margot aia e chiar aşa o minune de fată încât să merite a-ţi jertfi, de dragul

dumneaei, cu inima uşoară, puţinul ce-l ai?

— E un înger.

— Măi să fie! Aş putea s-o văd şi eu, ai?

— Dacă porunciţi, Excelenţă, o să v-o prezint.

— Bun! Cu bătrâna nici n-ai vorbit încă, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi mâine vrei să te duci să-i ceri mâna fetei?

— Da.

— Bine! O să te însoţesc şi am s-o fac pe peţitorul. Cred că nu e nici o ruşine pentru tine dacă bătrânul Gebhard Leberecht von Blücher va pune şi el niţică sare în mâncarea asta. Când eşti aşteptat?

— La ora trei.

— Atunci vino la două şi jumătate la mine. În cinstea ta, mă voi pune la patru ace, dar ia aminte: dacă s-o-ntâmpla de nu-mi place fata, nu scot o vorbă. Nu vreau să-mi încarc cugetul cu vina de-a fi contribuit la nenorocirea ta. Ah!

Se ridică, pentru că tocmai intrase un bărbat care părea să-i fie foarte cunoscut şi pe care-l salută prieteneşte. Străinul părea un om distins; degetele îi erau acoperite cu inele de preţ, iar de lanţul ceasornicului îi atârnau giuvaericale care reprezentau o avere. Când mareşalul făcu prezentările, tânărul ofiţer află că avea în faţa lui pe unul din cei mai mari bancheri din Paris.

Cei trei intrară acum în odaia în care se aflau toţi cei ce sosiseră între timp.

De la cea dintâi privire, locotenentul îşi dădu seama că se afla în societatea unor jucători împătimiţi. Toate mesele erau ocupate şi peste tot se jucau diverse jocuri de noroc. Bancherul se apropie de o masă la care se juca biribi.

— Vreţi să-mi acordaţi azi revanşa pentru ieri, Excelenţa? îl întrebă pe Blücher.

— Mai târziu, monsieur. Mai întâi vreau să încerc în altă parte.

Se îndreptă spre un grup care juca pharao.

— Ai mai jucat aşa ceva, vreodată? îl întrebă pe Hugo.

— Până acum, nu.

— Nici măcar n-ai privit cum se joacă?

— Ba da, Excelenţă.

— Bun, bun! O să poţi lua parte, deci.

— Nu-s jucător, se scuză Greifenklau.

— Asta nu contează. Trebuie să ştii că acela căruia i s-a îngăduit să intre aici, e obligat să joace. Te-am introdus şi nădăjduiesc să nu fie spre paguba ta. Ai ceva bani, tinere?

— Câteva sute de franci.

— Ajunge, ca să pontezi cu prevedere. Haide!

Greifenklau ura toate jocurile de noroc. Ar fi plecat cu dragă inimă, dar n-avea încotro. Era silit să joace, dar îşi propuse să fie cu băgare de seamă.

Blücher îl prezentă celorlalţi şi locotenentul se mulţumi deocamdată să privească. Mareşalul puse pe masă pentru început o mie de franci şi declară că va înceta, îndată ce va pierde această sumă. Norocul îi fu schimbător. În cele din urmă, puse şi Greifenklau o sumă modestă şi câştigă; mai puse o dată, cu acelaşi rezultat. Blücher îl încuraja cu privirea. Locotenentul avu noroc, mareşalul pierdu, însă, până la sfârşit. După un ceas, Greifenklau avu peste o mie de franci, pe când bătrânul îi pierduse pe ai săi. Se retrase de la masă şi tânărul socoti de datoria sa să-l urmeze.

— Bănişorii mei s-au dus pe gârlă, zise mareşalul. Totuşi, încă n-am isprăvit. Jocul ăsta a fost numai un aperitiv. Aseară am câştigat la biribi cincisprezece mii de franci; cum bancherul ţinea banca, astăzi s-ar cuveni să-şi ia revanşa. După cât s-arată, ai noroc, băiete. Cât ai câştigat?

— Ceva peste mie.

— Asta mă bucură. Banii mei au ajuns pe mâini bune şi te pot întovărăşi la biribi. Cunoşti jocul?

— Din văzute.

— E de ajuns. Dar trebuie să-ţi spun că se joacă pe sume mari. Cea mai mică miză, e o mie de franci. Hai să-ncercăm să ne luăm de piept cu nobila doamnă Fortuna.

Blücher o luă înainte, cu Greifenklau după el.

Când cei doi se apropiară de masa la care, după cât se părea, se aflau cei mai bogaţi dintre toţi cei prezenţi, bancherul îi zâmbi mareşalului. Acesta procedă ca la război şi se avântă de-a dreptul asupra duşmanului, mizând cinci sute de franci. Îi pierdu, apoi îi recâştigă. Era suficient să-l vezi jucând, ca să poţi înţelege cât de înrobit era acestei pasiuni. Totuşi, norocul nu-l favoriza, căci în cele din urmă pierdu mai mult decât câştigase.

Greifenklau cuteză să pună două sute de franci şi câştigă dublu. Apoi puse o suta pe numărul doisprezece şi încasă de treizeci şi două de ori atâta. Se văzu deodată în posesia sumei de peste patru mii de franci şi putu risca mai mult. Îşi propuse să dispună doar de jumătate şi avu satisfacţia să n-o piardă în întregime. Se vedea bine că era în graţiile Fortunei. Într-un rând miză o mie de franci şi câştigă şaisprezece mii.

Norocul său începu să stârnească senzaţie. Puse zece mii pe unu până la optsprezece şi câştigă dublu. La mize mai mici pierdu în câteva rânduri. După un ceas şi jumătate se afla în posesia unei sume foarte mari. Câţiva jucători se retraseră, iar bancherului începură să-i lipsească banii numerar.

— Încă de zece ori, apoi încetez, domnilor, anunţă el.

Atunci Blücher se întoarse spre Greifenklau şi-i şopti:

— Foloseşte-te de norocul pe care-l ai, băiatule. Cu aşa ceva s-ar putea să nu te întâlneşti în fiecare zi.

— Excelenţa voastră nu mai joacă?

— Nu, căci nu mai am parale.

— Dar aveţi credit.

— Nu împrumut de la francezi.

— Aş îndrăzni să mă ofer eu…

— Îţi mulţumesc, băiatule. Aş primi, dar ca orice jucător

care se respectă, sunt superstiţios. Trebuie să-ţi laşi câştigul neatins, altminteri sunt încredinţat că ai pierde. Joaca mai departe şi eu voi privi. Cât ai acum?

— Vreo cincizeci de mii de franci.

— Drace! Ei băiatule, continuă! Mi-ar face multă plăcere dacă-ai izbuti să-i jecmăneşti pe franţuzoii ăştia.

Jocul lua iarăşi o turnură favorabilă tânărului nostru erou.

Se apropia ultimul tur. Afară de bancher şi Greifenklau nu mai participa decât un singur jucător. Acesta puse ultimul sutar, iar Greifenklau, ascultând de o inspiraţie subita, arătă spre numărul alăturat şi zise:

— Douăzeci de mii pe acesta!

Bancherul se înspăimântă.

— Ştii dumneata, domnule, zise el, că, dacă ai câştiga, ar trebui să-ţi plătesc de opt ori pe atâta, adică o sută şaizeci de mii de franci?

— Ştiu, răspunse locotenentul.

— Vezi însă că nu mai am bani. Mi-ai da credit până mâine dimineaţă la ora zece, în caz c-aş avea ghinion?

— Cu cea mai mare plăcere.

— Atunci e în regulă.

Cei de faţă se priveau uluiţi.

Bancherul trase cartea, o întoarse încetişor, cu teamă parcă, şi păli ca un cadavru: era numărul pe care mizase Greifenklau. O exclamaţie generală de uimire se auzi în încăpere: nimeni din cei de-acolo nu pierduse încă, vreodată, o asemenea sumă.

— Te rog să-mi dai adresa dumitale, domnule, ceru bancherul.

Greifenklau îi dădu cartea de vizită. Poseda acum peste două sute de mii de franci. În timpul jocului fusese de un calm desăvârşit; acum însă îi venea să strige în gura mare de fericire.

Mareşalul îl bătu pe umăr şi zise:

— Măi să fie ce baftă ai avut! Eşti un om norocos, tinere. O să te-ajut la cărat, căci singur nici vorbă să te descurci cu tot bănetul ăsta. Înainte de toate însă, sunt de părere că ar trebui să sărbătorim evenimentul cu o sticlă de şampanie.

Toţi jucătorii se aşezară la mese pentru a-şi sărbători norocul, ori pentru a-şi îneca în vin tristeţea ghinionului, în cursul discuţiilor, Greifenklau află, în sfârşit, unde anume se găseau.

Pe vremea aceea, la Paris, numeroşi proprietari îşi deschideau casele jucătorilor din înalta societate. Aceştia se adunau acolo seara, fără să dea ochii măcar cu stăpânul. Nu se plătea nici o taxă de intrare, dar tot ce se consuma era atât de scump, încât gazda câştiga suficient, într-un asemenea local îl adusese mareşalul pe locotenent.

Totul fusese bine prevăzut. Aveau chiar săculeţi de pânză, pentru ca jucătorii norocoşi să-şi poată transporta acasă banii. Se întâmpla adesea să fie nevoie de astfel de săculeţi, deşi niciodată nu câştigase cineva o sumă atât de mare, ca în ziua aceea.

La plecare, mareşalul se ţinu de cuvânt, ajutându-l pe Greifenklau să-şi care comoara.

— Ia spune, tinere, cum te simţi? îl întrebă bătrânul, când ajunseră în stradă.

— Minunat, Excelenţă.

— Cred şi eu! Întâlnirea noastră ţi-a fost de bun augur şi, desigur, îţi dai seama acum că un joculeţ nu e chiar atât de dăunător.

— Nu vreau să pozez în virtuos, râse ofiţerul, dar, cu toate astea, mă jur să nu mai joc niciodată.

— Poftim?!

— Da, Excelenţă, vă dau cuvântul meu de onoare. Norocul nu trebuie forţat, altminteri mâine el s-ar putea transforma în reversul său. Iar eu vreau să mă bucur de câştigul de-acum cu inima pe deplin împăcată.

— Ai dreptate, băiete. Norocul e mai parşiv chiar decât muierile. Nu te poţi încrede în el niciodată. Chestia asta am aflat-o de mult dar, lipsindu-mi înţelepciunea ta, nu de puţine ori am făcut-o de oaie. În privinţa aceasta bătrânul Blücher e un idiot fără pereche. Dar rămâne între noi!

— Mai mult decât orice mă bucură acum faptul ca nu mai sunt nevoit să-mi vând moşioara. Îi pot da iubitei mele Margot cei o sută cincizeci de mii de franci, şi-mi mai rămâne şi mie ceva. Asta mă face fericit, cum n-am fost încă niciodată până acum!

— Te cred, fiule. Când vrei să-l dai banii?

— Chiar mâine.

— Bun. Schimbă-i în hârtii, ca să-i poţi purta mai uşor. Şi nu uita să vii să mă iei la ora trei.

— Fiţi fără grijă, Excelenţă!

— Şi nu crezi că bătrâna, mama ei, va face mofturi?

— Nu cred.

— Nici n-aş sfătui-o. Unui individ care din dragoste curata jertfeşte o suta cincizeci de mii de franci, nu i se poate refuza nimic. Care vasăzică, tată nu are?

— Nu, are în schimb un frate, după cum v-am mai spus, Excelenţă. Îl cunoaşteţi, adăugă el, şovăind.

— Zău?

— L-am întâlnit în împrejurări nu tocmai favorabile pentru dânsul. E vorba de individul pe care l-am pălmuit

— Drace! Şi vrei să devii cumnatul acestui ticălos?

— Cumnatul vitreg, se grăbi să rectifice Greifenklau.

— Tot una e. Un cumnat rămâne cumnat chiar dacă mizerabilul ar fi de zece ori vitreg. Da, pe acest individ îl socot în stare de tot ce mi-aţi povestit despre el. Un astfel de om e în stare să-şi prăpădească şi averea. Nădăjduiesc că n-o să ne iasă mâine înainte, altminteri voi face în aşa fel încât să-i treacă pofta de a se mai arăta prin lume. Dar ia spune, băiete, unde cocioaba ta?

— Aproape de tot, a treia casă de aici.

— Care vasăzică, suntem vecini! Hai, vino! Trebuie să trag un pui de somn, pentru a uita cât bănet am dat azi pe apa sâmbetei.

În faţa locuinţei lui Greifenklau se despărţi de acesta şi nu îngădui cu nici un chip să fie condus acasă.

După ce tânărul locotenent îşi făcu lumină în odaie, întinse pe masă câştigul, ca să-l numere. Dintr-o singură lovitură, câştigase o adevărată avere. I se părea că Dumnezeu îi pricinuise întâlnirea cu mareşalul numai pentru a-i lumina calea. Norocul lui extraordinar era, parcă, binecuvântarea providenţei. Şi când se întinse în pat, se gândi cu mulţumire că a doua zi îl aşteaptă o fericire şi mai mare.

4. Un peţitor princiar

Exact la ora zece, în dimineaţa următoare, un om îi aduse lui Greifenklau restul până la o sută şaizeci de mii de franci. După aceea, locotenentul plecă să-şi schimbe monezile în bancnote şi, nu peste multă vreme, avea în portvizitul său talismanul menit să pună capăt grijilor iubitei şi mamei acesteia. Abia avu răbdare să aştepte după amiaza şi începu să se gătească cu mult înainte de vreme.

Blücher îl primi în uniformă de gală, aşa cum, de altfel, promisese.

— Bine ai venit, băiatule, zise el. E exact două şi jumătate, trebuie să plecăm... şi zău că nu ştiu încă ce voi spune odată ajuns acolo. Pentru o cuvântare în faţa soldaţilor sunt totdeauna pregătit, dar când e vorba de peţit, asta e cu totul altceva. Mi-am frământat mintea în fel şi chip, dar inspiraţie, ioc! Bine-o să mai arăt şezând ca viţelul la poarta nouă, fără să pot scoate o vorbuliţă.

Greifenklau râse:

— Închipuiţi-vă că sunteţi pe câmpul de luptă, Excelenţă.

— Uşor de zis! Mă trec fiorii când mă gândesc, zău aşa. Dracu' să le ia chestiile astea de inimă-albastră! Altfel m-aş simţi dacă Margot aia ar fi pentru mine. Dar ca să scoţi castanele din foc pentru altul, vezi tu, nu-i nici o afacere! În sfârşit, am intrat în horă, trebuie să joc. Hai să mergem, băiete!

Plecară. Când ajunseră la ţintă, Margot le ieşi în întâmpinare. Chipul ei strălucea de bucurie şi ţinea braţele ridicate, ca să-l îmbrăţişeze pe iubit. Dar când îl zări pe bătrân, se lăsă, uluită, în jos.

— Hei, îmbrăţişaţi-vă, nu vă jenaţi, mormăi Blücher. Eu îs tăcut ca peştele şi nu spun la nimeni.

La vorbele acestea, fata se simţi stingherită şi încurcătura

ei spori când Greifenklau îl prezentă pe însoţitorul său drept vestitul mareşal, despre ale cărui isprăvi se povesteau lucruri atât de minunate.

Intrară în salon. Blücher privi cercetător în jur, apoi la fată, îl bătu pe locotenent pe umăr şi zise:

— Tinere, sunt mulţumit de tine. Margot asta e nespus de frumoasă. Să fiu al naibii dacă nu-mi lasă gura apă când mă uit la ea. Va fi o femeie cu care n-o să-ţi fie ruşine.

Greifenklau află că starea doamnei Richemonte se îmbunătăţise; când intră în salon, părea încă slăbită. Şi dânsa se mira ca tânărul nu venise singur; dar când află identitatea însoţitorului, chipul ei exprimă o satisfacţie plina de orgoliu.

Discuţia se roti la început în jurul chestiunilor de ordin general, apoi se trecu la evenimentul din ziua precedentă. Blücher conversă cu cele două femei nemţeşte, ca şi cum i-ar fi fost prietene vechi, şi astfel se scurse un sfert de ceas, fără însă ca el să fi găsit mijlocul de i aduce vorba despre adevăratul scop al vizitei.

Deodată ţârâi soneria. Servitoarea se duse să deschidă şi intră baronul de Reillac...

Acesta tresări zărindu-i pe cei doi ofiţeri. Pe Blücher îl cunoştea şi, când auzi numele lui Greifenklau, ştiu imediat că stătea faţă în faţă tocmai cu ofiţerul care-l pălmuise pe Albin Richemonte. Se întrebă ce căutau cei doi bărbaţi aici şi nu găsi altă explicaţie decât că veniseră chiar pentru lămurirea acestei chestiuni. Nu-l găsiseră pe căpitan, astfel că intraseră la mama acestuia.

Pe de altă parte mareşalul îşi dădu seama îndată că noul venit era acel personaj care urmărea s-o câştige pe Margot, prin uneltirile sale. De aceea nu-i dădu nici o atenţie şi nici nu-i răspunse la salut.

— Îl căutaţi pe căpitanul Richemonte? cercetă Reillac.

— Ce vă face să credeţi una ca asta? întrebă Greifenklau cu răceală.

— Tocmai prezenţa dumneavoastră aici, Monsieur.

— Vă înşelaţi. Căpitanul a declarat că nu doreşte să aibă de-a face cu mine. Prezenţa mea aici le priveşte numai pe doamne.

— Ah! exclamă franţuzul, surprins. Cum se face că le cunoaşteţi pe dumnealor?!

— Aşa, pur şi simplu!

Baronul rămase pe gânduri. Prezenţa locotenentului părea s-o privească mai mult pe Margot. Oare ce intenţii avea în legătură cu fata? Gelozia începu să-l roadă şi hotărî să lămurească totul pe loc.

— Vă cunoaşteţi de mult? întrebă el.

— Doriţi neapărat să ştiţi?

— Desigur. Mă număr printre prietenii acestor doamne şi mă interesează tot ce este în legătură cu dânsele.

— Pot să vă informez că ne cunoaştem doar de puţină vreme, dar sunt sigur că prietenia aceasta va dura mult, până la sfârşitul vieţilor noastre.

Nici nu se putea ceva mai lămurit. Baronul află că locotenentul avea intenţii precise cu privire la Margot şi îi propuse să-l distrugă imediat toate speranţele.

— Ce anume vă îndreptăţeşte să aveţi această convingere? întreba el.

Greifenklau îi aruncă o privire mirată:

— Am impresia că vreţi să mă supuneţi unui adevărat interogatoriu.

Baronul nu se sinchisi de ironie şi răspunse:

— Mda... Mă interesez prea mult de soarta acestor doamne, ca să-mi fie indiferent cu cine se împrietenesc. Se impun informaţii cât mai exacte.

— Aveţi cumva intenţia de a mă insulta?!

— Absolut deloc!

— Nici n-aş sfătui pe cineva să încerce, interveni mareşalul care, pe jumătate întors cu spatele, ascultase

conversaţia şi, enervat de tupeul francezului, hotărî să se amestece în discuţie.

Baronul privi surprins la mareşal. Era bogat şi se simţea în siguranţă.

— Ce-a vrut să spună Excelenţa voastră cu aceste cuvinte? întrebă el, plin de ifose.

— Am vrut să spun că atâta neruşinare ar putea să-ţi dăuneze!

— Monsieur, sunt un nobil.

— Ce? Cum? izbucni Blücher, ridicându-se. Aşa mă numeşti tu pe mine? Musiu!? Îţi arăt eu musiu! Eu sunt mareşalul von Blücher. Prinţ de Wahlstatt, ai înţeles? Se cuvine să-mi spui „Excelenţă” sau „Alteţă”. Dumneata poţi să fii „musiu” cât pofteşti, dar eu nu-s, aşa să ştii! Zici că eşti nobil! Zău că nu se vede. Dacă ţii neapărat să vezi oameni nobili, ia te rog binoclul, pune-l la ochi şi priveşte-ne pe noi doi de-aici! Sămânţa de Blücher a fost încă de pe vremea lui Carol cel Mare şi nici familia Greifenklau nu e mai tânără. Dumneata însă ai fost pecetluit nobil abia de Napoleon. Te rog frumos să nu faci pe aristocratul, până nu vei fi învăţat să te porţi ca atare. Toată lumea-ţi cunoaşte meritele! Cu mine n-ai nimerit-o, iar pe nobleţea dumitale nu dau doi bani.

Greifenklau zâmbea discret. Margot rămăsese şi ea liniştită. Doar doamna Richemonte îl privi speriată pe bătrân, care rostise totul atât de repede şi cu forţă, încât părea cu neputinţă de oprit. Ea se temea de baron, de aceea îşi împreună mâinile, implorator.

Reillac sări în sus de pe scaun.

— Bine, o să vă numesc „Excelenţă”, zise el. Dar va rog să-mi spuneţi ce-aţi înţeles când aţi pomenit de meritele mele şi când aţi afirmat că mă cunoaşteţi. M-aţi ofensat mai adineauri în mod public şi sper că nu veţi refuza să-mi daţi deplină satisfacţie.

— Satisfacţie? zise Blücher, fulgerându-l cu privirea. Eşti

nebun? Ai fost furnizor al armatei; asta înseamnă că ai furnizat pentru soldaţi vite de tot soiul şi pentru că aceste vite aveau mai multe oase decât carne, ai devenit un om bogat. Şi deoarece oile furnizate de dumneata ţi-au transmis cultura lor academică, Napoleon te-a gratificat cu un titlu de nobleţe. Şi acum te-ai apucat să nenoroceşti familii cu uneltirile dumitale scârboase. Perverteşti taţii şi fiii, insulţi mamele şi fiicele. Ameninţi cu închisoarea şi alte nenorociri, ca să poţi pune laba pe o femeie. Ptiu! Şi asta numeşti dumneata nobleţe? Uite cine vrea satisfacţie de la mine! Ascultă, musiu, da, musiu, şi încă o dată musiu, în loc să-ţi dau satisfacţie o să pun să ţi se dea, însă nu cu sabia, ci cu biciul, sau cu coada lopeţii de la grajd!

Asta era prea de tot. Cele două femei se speriară, căci socoteau inevitabil ca bărbaţii să treacă la fapte. Şi Greifenklau se ridicase, alăturându-se mareşalului.

Baronul se făcuse alb ca varul. Era gata-gata să se azvârle asupra lui Blücher, dar înfăţişarea marţială a bătrânului soldat făcu asupra lui o impresie atât de puternică, încât se reţinu. Furia lui spori însă cu atât mai mult cu cât nu cuteza să şi-o reverse asupra celor doi ofiţeri. Aşa stând lucrurile, se întoarse, ca un laş, spre femei:

— Care vasăzică aţi trăncănit pe socoteala mea...

— Nici un cuvânt! replică doamna Richemonte

— Eu, în schimb, da, zise Margot.

— Cu cine?

— Cu domnul von Greifenklau.

— Aşadar, ai ajuns atât de intimă cu dânsul, încât i-ai destăinuit până şi secretele noastre de familie...

— Nu-i treaba lui să se amestece, mormăi Blücher, dar dacă ţine neapărat, o să-i dăm un răspuns, ca să vadă că a pescuit degeaba în apă tulbure.

Şi, întorcându-se spre francez, urmă:

— Da, aceşti doi oameni sunt atât de intimi unul cu altul,

încât scopul venirii mele aici este să cer doamnei Richemonte consimţământul pentru căsătorie.

— Ah!

Exclamaţia aceasta de uimire scăpă în acelaşi timp de pe buzele baronului şi de pe ale bătrânei femei, care nu aflase încă ce puseseră la cale cu o seară înainte cei doi tineri.

Reillac se uită la fată atât de năucit, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Veţi admite, îndrugă el, că...

— Spanac! îl întrerupse Blücher. Nu se admite nimic. Dar stai totuşi să vezi că am vorbit foarte serios. Hai băiatule, ia-ţi fata de mână şi ascultaţi vorbele mele.

Luă mâinile celor doi, le puse una în alta, îi împinse spre doamna Richemonte, se propti drept ca o lumânare în faţa acesteia şi, făcând o plecăciune, începu:

— Doamnă, în primul rând, ei se iubesc, în al doilea rând, vor să se căsătorească şi, în al treilea rând, vă comunic că am venit aici pentru a cere încuviinţarea dumneavoastră. Cine are ceva împotrivă, n-are decât să mi-o spună. O să-l iau de ceafă de are să vadă pe dracu'!

Peţitoria asta fu atât de neaşteptată pentru doamna Richemonte, încât ea nu găsi la repezeală nici un răspuns. Nici n-ar fi avut timp, căci înainte de a spune ceva, baronul se apropie de ea şi grăi:

— Văd că aici se joacă o adevărată comedie. Dar eu nu vreau s-o fac pe spectatorul mut. Vă rog, deci, să nu luaţi nici o hotărâre, până nu-mi voi spune şi eu cuvântul.

Scoase din buzunar un portofel şi, din el, câteva hârtii pe care le prezentă doamnei Richemonte.

— Doamnă, îmi iau permisiunea să va înaintez aceste poliţe spre achitare. Dacă nu le plătiţi imediat, ştiţi ce vă aşteaptă!

— Dumnezeule! strigă înspăimântată femeia. Toate astea au venit atât de neaşteptat peste mine! Nu ştiu nici ce să mai

spun!

— N-aveţi nimic de spus, ci doar de plătit, replică baronul.

— Mizerabile! scrâşni mareşalul cu dispreţ.

— La mine vă referiţi?! şuieră baronul.

— La cine altul?! Doar în afară de dumneata nu mai e nici un ticălos pe aici.

— Asta rămâne de văzut, surâse cu superioritate francezul. Deocamdată vreau să fiu plătit.

— Vei fi! răspunse Greifenklau.

Întinse mâna spre poliţe, dar baronul le retrase repede.

— Vreţi cumva să plătiţi pentru doamna?

— Sper că doamna Richemonte îmi va îngădui să-i pun suma la dispoziţie.

Reillac izbucni în râs.

— Nostim. Ghiciţi suma!

— O sute cincizeci de mii franci, îi răspunse locotenentul, nepăsător.

— Aşa e. Se pare că domnişoara v-a informat exact. Dar mai ştiţi şi că banii trebuie plătiţi imediat?

— I-ai chiar acum!

Zicând aceasta, Greifenklau scoase portofelul şi trase dintr-însul un teanc de bancnote pe care le puse pe masa. Baronul se apropie şi le numără. Simţindu-se luat prin surprindere, chipul i se întunecă de ciudă.

— O sută cincizeci de mii de franci, zise el încetişor. E exact.

— Haide, ia-ţi banii şi şterge-o, mormăi Blücher.

Cuvintele acestea îl scoaseră din sărite pe Reillac.

— S-o şterg? zise el. Excelenţa voastră are un vocabular neobişnuit pentru un om civilizat.

— Ai dreptate! replică mareşalul, calm. Dar îţi închipui cumva că-mi dă prin gând să te număr printre oamenii civilizaţi? În ceea ce te priveşte, expresia pe care am folosit-o e cea mai potrivita cu putinţa şi sper c-o să-mi urmezi

invitaţia fără zăbavă.

— O să trebuiască, totuşi, să-mi îngăduiţi să mai rămân puţin. Am să-i comunic doamnei, că mai posed nişte hârtii ale fiului dumneaei, pe care va trebui să i le prezint. Dacă nu le va putea plăti, atunci...

— Atunci, fă cu dânsul ce pofteşti.

— Nu-i aşa, mamă? interveni Margot.

— N-am nici un motiv să-l compătimesc, răspunse doamna Richemonte.

— Ai auzit? se adresă Blücher baronului. Dă încoace poliţele!

— Numai atunci când voi primi banii din mâinile doamnei. Nu ştiu încă dacă e dispusă să primească pomana domnului locotenent.

Îşi juca ultima carte, deşi înţelesese prea bine că fusese învins.

— Sunt uluită, domnule ofiţer, spuse doamna Richemonte. Excelenţa sa îmi cere mana lui Margot pentru dumneata. Mi se pare neobişnuit, căci ştiu că vă cu cunoaşteţi abia de foarte puţin timp.

Greifenklau o cuprinse pe fată cu braţul şi spuse:

— Doamnă, dragostea nu ţine seamă de timp; se apropie, e aici, nu i te poţi împotrivi. Mi-am dat seama că inima mea, viaţa mea aparţine fetei dumneavoastră. Ea este tot ce aveţi mai de preţ şi nu să v-o răpesc vreau eu, ci s-o fac fericită pentru totdeauna. Atâta doar că, pe lângă fiică, veţi mai căpăta şi un fiu a cărui preocupare supremă va fi să vă ocrotească pe amândouă.

— Dar tu ce părere ai, Margot?

— Îl iubesc, mamă, şopti fata, îmbrăţişându-şi iubitul cu drag. El şi-a jertfit întreaga avere, ca să ne salveze pe noi.

— Atunci nu pot primi banii, spuse bătrâna.

— Te înşeli, Margot, interveni Greifenklau. N-am făcut nici un sacrificiu. Nu mai e nevoie să-mi vând proprietatea, după

cum crezusem. Îţi voi povesti mai târziu cum am ajuns în posesia acestei sume. Dar Excelenţa sa poate să va confirme că, primind banii, doamna Richemonte nu-mi va prilejui nici cea mai mică pagubă.

— Da, aşa stau lucrurile, zise Blücher. Băiatul ăsta năzdrăvan a pus mana pe bani întocmai ca Adam pe Eva, adică în somn. Poate să-i dăruiască, sau să-i azvârle pe fereastră, după cum îi e voia, fără a fi câtuşi de puţin păgubit.

— Dar e o sumă imensă, domnule locotenent. Trebuie, să-ţi spun că-mi va fi cu neputinţă să ţi-o restitui.

— Prietenia dumneavoastră mi se pare infinit mai valoroasă, răspunse Greifenklau. Dacă veţi consimţi la dragostea noastră, voi fi răsplătit cu o fericire infinit mai preţioasă decât toate milioanele lumii.

Cu lacrimi în ochi, bătrâna îi întinse mâna.

— Eşti un om nobil, Hugo von Greifenklau. Dumnezeu să te binecuvânteze şi să-ţi dea fericirea pe care eu o voi implora zilnic de la dânsul.

Zicând aceasta, ea împreună mâinile celor doi. Blücher zâmbi şi zise:

— Copii, primiţi şi binecuvântarea mea. N-o fi valorând mare lucru, dar nici de stricat n-are ce să strice. Iar dumneata, musiu cu titlu de nobleţe, ai văzut acum că eşti de prisos aici. Ia-ţi banii, dă poliţele şi apoi şterge-o în culise, altminteri nu vei mai putea evita să primeşti ceea ce ţi se cuvine.

Ochii baronului scânteiau de furie.

— Ah! credeţi că aţi învins? Băgaţi de seamă să nu vă fi înşelat. Nu obişnuiesc să renunţ atât de lesne la înfăptuirea planurilor mele. Margot nu poate deveni soţia unui german. Să aşteptăm ce va aduce viitorul.

— Poftim?! Te ţii de ameninţări?! se oţărî Blücher, înaintând spre Reillac. Şterge-o repede, până nu vezi pe dracu', ticălosule!

Furios, francezul azvârli poliţele şi se făcu nevăzut, înţelesese că, deocamdată, nu mai era nimic de făcut. Totuşi, n-avea de gând să renunţe. Coborând scara, îi ieşi înainte căpitanul, fratele lui Margot.

— Ah! dumneata aici, baroane? La mine veneai? întrebă tânărul Richemonte, luând seama la înfăţişarea ciudată a baronului.

— Am fost la mama dumitale.

— Ce ai? întrebă el. Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?

— Nu, nu, dimpotrivă, ceva cât se poate de agreabil.

— Ce anume? Te văd foarte impacientat.

— Mama dumitale mi-a plătit.

— Plătit? se mira căpitanul. Cu neputinţă!

— Absolut deloc! E adevărat. Tocmai am primit banii.

— Toţi?

— Toţi.

— Îţi baţi joc de mine? De unde ar putea scoate mama o sută cincizeci de mii de franci?

— De la curtezanul soră-ti.

— Prostii! Margot n-are nici un curtezan.

— Dacă ţii neapărat, du-te înăuntru să iei parte la logodna lor.

Căpitanul privi bănuitor pe Reillac.

— Zău, nu ştiu ce să mai cred, baroane! zise el. Ai înnebunit ori eşti bolnav şi vorbeşti sub efectul febrei… sau…

— Vorbesc sub efectul urii şi al furiei, îl întrerupse celălalt. Dar e purul adevăr. Margot tocmai s-a logodit.

— Cu cine?

— O, să te bucuri nemaipomenit! Ia ghiceşte, căpitane!

— Să nu pierdem vremea! Cine-i individul?

— Un bun cunoscut de-al dumitale. Cineva foarte apropiat, a cărui mână a venit în atingere foarte directă cu obrajii dumitale.

Richemonte tresări.

— Nu vei fi vrând să zici... scrâşni el. Vorbeşti despre locotenentul von Greifenklau?

— Întocmai!

— Omul acesta se află acum la mama mea?

— Tocmai a cerut mâna surorii dumitale, care i-a fost acordată.

Căpitanul se dădu înapoi, ca din faţa unei năluci.

— Drace, trebuie să mă grăbesc... Oricine ar putea-o căpăta pe sora mea, numai omul acesta nu. O să-mi dea socoteală de chipul cum a sedus-o.

— Foarte simplu: i-a dat bani să-mi achite mie datoria.

— Ah! de la el sunt!

— De la el.

— Atunci mă duc deîndată la ele. Uite cheia locuinţei mele, baroane! Aşteaptă-mă puţin şi-ţi voi aduce vestea izgonirii neamţului!

Urcă treptele câte trei dintr-o dată şi începu să tragă înverşunat de şnurul clopoţelului de la uşa văduvei, în vreme ce baronul intra în apartamentul din aripa cealaltă. Servitoarea veni şi deschise.

— Unde-i mama?

— În salon.

Trecu ca o fantomă pe lângă fată şi năvăli înăuntru în culmea furiei.

La una din ferestre stătea Greifenklau cu Margot, iar pe canapea doamna Richemonte cu... mareşalul Blücher. La una ca asta nu se aşteptase căpitanul. Prezenţa acestui bărbat îl cam înfrâna.

Făcu o plecăciune şi întrebă:

— Ai musafiri, mamă?

— Da, fiule, răspunse ea, cât se poate de firesc. Şi încă o vizită plăcută, care mă onorează: Excelenţa sa mareşalul Blücher şi locotenentul Greifenklau.

Cu aceste cuvinte, făcu recomandările de rigoare. Cu un

zâmbet ciudat, mareşalul îşi răsucea vârfurile mustăţii, pe când Greifenklau înclină doar puţin capul. Această lipsă de politeţe alimentă şi mai mult furia căpitanului:

— Nu ştiam că germanii sunt acceptaţi la tine, zise el.

— Domnii mi-au făcut o surpriză plăcută, răspunse bătrâna. Von Greifenklau este nu numai omul care ţi-a apărat locuinţa, ci şi logodnicul surorii tale.

— Îmi spui lucruri de neconceput, mamă. Nu-mi amintesc să fi însărcinat pe cineva cu apărarea locuinţei mele, astfel că nu datorez nimănui recunoştinţă. Iar în cealaltă privinţă, cred că ar trebui să-mi cereţi şi mie părerea, fiind vorba de o chestiune vitală pentru sora mea.

În ciuda acestor vorbe provocatoare, doamna Richemonte rămase liniştită. Ea zise doar atât:

— Nu vreau să te contrazic, cu atât mai mult cu cât sunt ferm încredinţată că nici tu nu doreşti altceva decât fericirea bunei noastre Margot.

— Şi dacă, totuşi, mă voi opune?

— În acest caz... nu s-ar schimba nimic din ceea a fost deja hotărât.

Căpitanul înaintă un pas şi şuieră printre dinţi:

— Rămâne de văzut dacă, într-adevăr, nu se mai poate schimba nimic. Ştiai că eu îi cunosc pe aceşti domni?

— Da.

— Şi că ei m-au insultat?

— Nu, ci doar că tu i-ai insultat pe dumnealor

— E o chestiune de optică. Aşadar, recunoşti că diferendul dintre noi ţi-a ajuns la ureche şi totuşi, nu numai că-i primeşti în vizită pe potrivnicii mei, dar, colac peste pupăză, le mai oferi şi mâna lui Margot. Sunt categoric împotriva unei asemenea mârşăvii şi consider logodna ca nulă şi neavenită.

Margot strânse braţul fratelui ei cu vârfurile degetelor.

— Ca de obicei, nu judeci lucrurile cum trebuie. Albin, zise ea. În ce priveşte mâna mea, eu singură pot dispune de

dânsa. Tu ai vrut s-o transformi în obiectul unui negoţ josnic, considerându-ne pe mine şi pe mama nişte sclave la cheremul tău. Nu ţi-a reuşit, însă. Suntem libere, şi ai putea da, în sfârşit, dovadă de inteligenţă, recunoscând starea de fapt a lucrurilor.

— Crezi? spuse el, batjocoritor. Ia spune-mi, rogu-te, cui aparţine locuinţa aceasta?

— Nouă.

— Nu. Cine a închiriat-o?

— Tu.

— Aşadar, eu sunt stăpân aici. Nici un om n-are dreptul să intre, fără permisiunea mea. Domnilor vă poftesc să părăsiţi această casă. Altminteri, aţi putea fi acuzaţi de violare de domiciliu.

Blücher izbucni într-un hohot răsunător de râs.

— Pe Dumnezeul meu, ce fioros sună! Bătrânul-mareşal Blücher să compară în faţa justiţiei sub acuzarea de violare de domiciliu! Fii atent, tinere, nu te face de râs şi ascultă ce-ţi spun! Relaţiile dumitale familiale nu mă interesează; de eşti stăpân peste soră-ta, peste maică-ta, precum şi peste întreaga casă, îmi este de asemenea perfect indiferent. Însă nu-mi e deloc totuna dacă continui să mă insulţi. M-ai ofensat în mod public şi de asemenea mi-ai ocărât poporul! Ai refuzat să dai satisfacţie acestui domn, astfel că ai fost pălmuit de dânsul. O vorbă dacă aş aminti comandantului dumitale, şi ai fi dat afară din armată. Te rog să părăseşti imediat această cameră, altminteri îţi promit că în maximum un ceas te vei afla la închisoare şi în cel mult câteva zile vei fi alungat din armată. Deocamdată mai suntem stăpâni în Paris şi nu vreau să te legeni în credinţa că ne temem de dumneata.

— Repet că, în calitate de frate...

— Afară! îl întrerupse bătrânul, arătându-i uşa.

Tonul pe care fusese rostit cuvântul nu admitea nici o împotrivire.

Scăpărând scântei din ochi şi strângând din dinţi, Albin Richemonte părăsi încăperea, dar, ajuns afară, strânse pumnul şi scrâşni:

„Las că vă arăt eu vouă! O să mi-o plătiţi scump, n-aveţi grijă!”

5. Cei doi netrebnici

Baronul de Reillac îl aştepta pe Richemonte în apartamentul acestuia.

— Ah! exclamă el, după cum văd, nemţii ăia nu s-au dat bătuţi!

— Să-i ia dracu'! înjură căpitanul.

— În ceea ce mă priveşte, ca să nu mă ia şi pe mine, voi încerca să-mi pun la punct toate afacerile. Aşa că, ia aruncă-ţi puţintel ochii pe hârtiile astea!

Scoase din buzunar câteva poliţe pe care le puse dinaintea lui Richemonte.

— Dracu' să le ia şi pe astea! răcni căpitanul, fără măcar să se uite la ele.

— Bine, încuviinţă baronul, n-are decât, dar asta abia după ce vor fi plătite.

— Dar bine omule, nu poţi aştepta până voi avea banii?

— Ştii bine care ne-a fost înţelegerea!

— Chiar atât de departe nu cred că vei merge.

— De ce nu! Îmi va face chiar mare plăcere.

— Vroiai...

Căpitanul se plimbă agitat prin cameră în sus şi în jos. Apoi rămase ţintuit locului, cu glasul tremurând şovăitor.

— Vreau! răspunse baronul.

Se ridică din fotoliu, puse mâna pe umărul lui Richemonte şi urmă pe un ton hotărât:

— Ştii că o iubesc pe sora dumitale. Obţinând-o pe Margot, aş fi despăgubit din belşug pentru marile pierderi pe care le sufăr, din pricina dumitale. De aceea ţi-am făgăduit să distrug poliţele, în caz că am izbuti s-o facem pe sora dumitale să mă vrea de bărbat. Dat fiind că planurile au eşuat, nu mai sunt obligat să-mi ţin făgăduiala.

Căpitanul stătea în faţa lui fără să-l privească. Se uita pe fereastră, la rândul de case de peste drum.

— Sunt, oare, într-adevăr, speranţele pierdute? zise el. Cei doi se cred scăpaţi de toate grijile, dar eu voi mai sta puţintel de vorbă cu dânşii.

— Dumneata? râse baronul. N-ai avea nimic să le zici. Cum vrei să apari în faţa locotenentului? Cred că-ţi aminteşti că ai refuzat să te baţi în duel?

— Hm! da! Ia spune, baroane, mă pricep eu la tras cu pistolul şi la mânuit spada?

— Eşti chiar maestru, şi cu atât mai mult m-a mirat...

— E adevărat că n-am vrut să mă bat, dar nu din laşitate... Noi ofiţerii am fost ameninţaţi cu concedierea, pentru orice răbufnire de ură, ori duel cu nemţii. Asta e!

— Crezi că acea confruntare ar fi ajuns la cunoştinţa superiorilor tăi?

Căpitanul ridică din umeri.

— Îţi închipui cumva că n-ar fi ieşit scandal, dacă unul dintre ei ar fi fost ucis de mine? Şi atunci aş fi fost dat afară din armată.

— Asta o să se întâmple oricum.

— De ce?

— Vei fi silit să-ţi dai demisia, din cauza datoriilor. E drept că-mi va părea rău să te văd ajuns într-o asemenea situaţie, de aceea mi-ar plăcea să înlăturăm piedicile şi să căutăm o ieşire convenabilă.

Căpitanul ciuli urechile. Vasăzică mai exista oarecare speranţă.

— S-o căutăm!

— Hm! făcu baronul. Trebuie să fim cu băgare de seamă... Spuneai înainte că l-ai fi ucis cu siguranţa pe neamţ în duel.

— Fără îndoială.

— Sunt de aceeaşi părere, căci ştiu cum mânuieşti spada. Dacă ar cădea?

Albin Richemonte tresări.

— Sugerezi să-l provoc? E cu neputinţă.

— La altceva mă gândesc, răspunse baronul, şovăind. Nu s-ar putea, ca omul acesta să dispară, fără să aibă loc vreun duel?

Căpitanul se făcu stacojiu la faţă. Se întoarse repede spre fereastră şi îşi aţinti privirea afară, fără să spună, un cuvânt. Apoi se întoarse iar şi se apropie de baron.

— Vrei să spui că... l-aş putea ucide pe la spate?

Baronul râse viclean şi înălţă din umeri.

— Ce să mai zic, câtă vreme te afli deja pe buza prăpastiei... Dacă, însă, până mâine dimineaţă locotenentul Greifenklau va da, din cine ştie ce motiv, ortul popii, eu, la rându-mi, promit să distrug jumătate din poliţele semnate de dumneata. Celelalte vor avea aceeaşi soartă de îndată ce mă voi fi logodit cu sora dumitale.

Căpitanul încruntă sprâncenele şi strânse din fălci. Părea o fiară încolţită, pe care disperarea o făcea mai periculoasă ca oricând.

— Ai vorbit cât se poate de lămurit!

— Sunt mulţumit clacă am fost înţeles.

Richemonte îl prinse de braţ pe baron şi-l privi întunecat.

— Te ţii de cuvânt?

— Da

— Bine, s-a făcut! Omul acela e, în primul rând, un afurisit de neamţ şi, în al doilea, duşmanul meu personal. Voi face astfel încât să nu ne mai stea în cale.

— Cum vrei să procedezi?

— Dat fiindcă va petrece, desigur, seara la Margot, va porni către casă destul de târziu...

— Probabil.

— Ei bine, de pornit va porni, dar de ajuns, nu va ajunge niciodată.

Baronul zâmbi. Punând la cale un asemenea plan îl va

avea încă şi mai mult la mână pe bietul iresponsabil!

— Sunt mulţumit de dumneata, zise el, dar am de făcut o observaţie. Există împrejurări când e foarte recomandabil să te deghizezi.

— Aş! râse Richemonte, dispreţuitor. Mă crezi atât de prost? Ştiu foarte bine ce trebuie să fac.

— Atunci, bine; suntem, aşadar, înţeleşi?

— Sper.

— Unde şi când voi afla rezultatul?

— Vino astă-seară la cafeneaua noastră. Mă vei găsi acolo, deîndată ce voi termina treaba. În orice caz nădăjduiesc să am în dumneata un martor, cu ajutorul căruia voi putea să-mi găsesc un alibi.

— Îţi stau cu plăcere la dispoziţie şi nu doresc decât ca planul nostru să aibă succes. La revedere, căpitane...

— La revedere, baroane.

Richemonte rămase în camera sa, umblă câtva timp încolo şi încoace, apoi intră în odaia alăturată, unde obişnuia să lucreze. Vorba vine că lucra... Scria câte o scrisoare sau răsfoia un roman — atâta tot. Pe pereţi atârnau felurite arme.

Luă de pe perete un pistol şi-l cercetă.

„E cel mai bun pe care-l am, îşi zise el. Cu acesta n-am greşit încă niciodată ţinta. L-aş putea folosi, dar... hm... face mult zgomot şi asta ar putea deveni primejdios. Nu!”

Îl atârnă la loc în cui şi luă o flintă, care se afla alături.

„Arma asta e teribil de silenţioasă, continuă el să monologheze. Din păcate, însă, nu mă pot bizui pe ea. Trebuie să merg la sigur, altminteri sunt pierdut!”

O puse şi pe aceasta la loc şi căută mai departe.

„Ah, ăsta e vechiul pumnal veneţian, ascuţit şi fabricat din sticla cea mai bună. Când îl înfigi, vârful se rupe şi rămâne în rană, astfel că vindecarea este cu neputinţă, dacă nu intervine imediat o operaţie, care este foarte grea şi cere multă îndemânare. O singură lovitura ar fi de ajuns. Arma

asta sigură şi tăcută e tocmai ceea ce-mi trebuie!”

În vreme ce căpitanul era preocupat cu astfel de gânduri, duşmanul său se afla într-o dispoziţie minunata, la logodnica sa. Stăteau la fereastră, în timp ce mareşalul era împreună cu bătrâna, împărtăşindu-şi unul altuia întâmplări din viaţa. Blücher putea fi foarte amabil atunci când voia, şi astăzi se afla într-o vervă nemaipomenita. Toţi trei îl ascultau ca vrăjiţi şi el însuşi se simţea din ce în ce mai bine, iar în cele din urmă spuse, privind-o pe Margot:

— Ia uitaţi-vă, doamnă! Aia doi se ţin atât de strâns unul de altul de parcă o armată întreagă ar ameninţa să-i despartă. Ce să-i faci, aşa e dragostea şi aşa sunt tinerii! Ei, nu roşi, duduiţă! Am fost şi eu odată tânăr. Acum, fireşte, nu-s decât un urs bătrân, la care nu se mai uită nimeni.

Margot îl privi cu drăgălăşenie.

— Excelenţa voastră n-o vrea, cumva, să insinueze că numai tinereţea poate fi capabilă să aprindă vâlvătăile dragostei?

— Întocmai, fetiţo. Noi, bătrânii, trebuie să ne mulţumim, cel mult, să scoatem castanele din foc pentru alţii cum am făcut eu, de pildă, de dragul sublocotenentului dumitale.

— Care vasăzică eu sunt... o castană? râse Margot.

— Da, şi încă ce mai castană! Tocmai bună să muşti dintr-însa! Eu, unul nu m-aş da absolut deloc în lături... ei, drace!... aş ţine chiar cu dinadinsul să încerc... o dată...

— Excelenţa voastră nu pare a fi chiar atât de... pofticios.

— Crezi? Atunci să ştii că te înşeli şi o să ţi-o dovedesc îndată. După faptă şi răsplată, zice proverbul. Mi-am dat grozav de multă osteneală să vă ajut, astfel că se cuvine să fiu răsplătit. Şi ce credeţi că voi pretinde?

Margot se făcu stacojie.

— Ei, ei, nu mai roşi aşa! Aşadar, cred că ai cam ghicit ce-aş pofti? Şi ce zici, îmi vei îndeplini rugămintea?

— Dar Excelenţa voastră nici n-a exprimat-o încă, zâmbi

ea.

— Atunci uite c-o exprim: nu vreau decât o sărutare!

Râsul ei răsună cristalin şi binevoitor:

— O sărutare? De la logodnicul meu?

— De la ăla? Asta mi-ar mai lipsi! Puah! Nu, de la dumneata în persoană, duduiţă. E drept că nu-s un locotenent dintre cei care se pricep să sucească capetele fetelor, dar m-am dovedit un bunic grozav de cumsecade şi pentru asta merit să mă săruţi. Ei, ce zici?

— Poate, răspunse ea. Dar tot s-ar cuveni să cerem permisiunea domnului locotenent.

— Asta-i bună! spuse mareşalul cu o mândrie comică. După ce-am cucerit Parisul, doar n-o să cer îngăduinţa unui ţâşti-bâşti pentru o nimica toată! Nu! Mereu înainte! Asta mi-e deviza şi nu o pot dezminţi, până una alta! Dă încoace guriţa, fără nici o teamă! Îi va mai rămâne şi dumnealui ceva dintr-însa.

Se ridică de pe canapea şi se apropie de Margot. Fata roşi până-n vârful urechilor, dar totuşi făcu doi paşi înspre el:

— Excelenţă, zise ea, o sărutare de la dumneavoastră este un adevărat privilegiu. Aşadar…

— Spanac! Eu înţeleg altfel lucrurile. Gata!

Cu ceremonialul unui curtean de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, păşi spre dânsa şi o sărută delicat şi politicos pe obraz, apoi zise:

— Aşa, ăsta a fost mareşalul. Acum însă vine şi rândul celuilalt, bătrânul pezevenghi Gebhard Leberech Blücher, care vrea să vadă dacă poate fi sărutat şi pentru el însuşi, nu numai de dragul mareşalului. Ce crezi, Margot?!

— Oh, domnia-sa merită chiar mai multe…

Îi petrecu repede braţele în jurul gâtului, şi-l sărută de trei ori la rând, pe buze, cu luată căldura.

— Pe Dumnezeul meu, exclamă bătrânul cu aşa ceva nu prea mă întâlnesc în toate zilele!

Ochii-i erau umezi de emoţie.

— Mi-ai făcut o mare bucurie, fetiţo, mie, biet vulpoi singuratic. Eu nu vă voi uita niciodată şi sper c-o să vă amintiţi şi voi de mine, măcar în ziua când veţi avea nevoie de un naş pentru plodul vostru. Când bătrânul Blücher botează Dumnezeu însuşi priveşte o clipă în jos, dând binecuvântarea cuvenită. Acum, însă, sarcina mea aici s-a sfârşit şi mai am o sumedenie de treburi. E-adevărat, însă că nu mă mai pot aştepta, cel puţin azi la sărutări atât de dulci! Tu mai râmai aici, băiatule, nu?

Greifenklau venise împreună cu mareşalul, aşa că ar fi fost o necuviinţă să-l lase să plece singur.

— Dacă Excelenţa voastră îngăduie, merg şi eu.

— Atunci, grăbeşte-te! Într-adevăr, nicăieri nu-i mai plăcut ca aici, dar ştii bine că de-acum te poţi întoarce oricând.

Greifenklau trebui să-i făgăduiască Margotei că se va înapoia diseară; apoi cei doi îşi luară rămas bun.

Când ieşiră, uşa de vizavi se deschise, în pragul ei ivindu-se căpitanul. Era pe punctul de a părăsi casa, dar se dădu repede îndărăt când îi zări pe cei doi ofiţeri. 0 fracţiune de secundă, chipul lui exprimă toată ura pe care o nutrea împotriva lui Greifenklau.

Ajunşi în stradă, Blücher întrebă:

— Ai văzut ce privire ţi-a aruncat franţuzul ăla?

— Da.

— Ce zici de asta?

— Ce să zic! Nu-mi poate face nimic.

— În mod cinstit, fireşte că nu, dar mutra lui nu-mi place. Ştii ce se putea citi în ochii lui?

— Ură, fireşte.

— Ură şi viclenie. Părerea mea e că trebuie să le fereşti de dânsul. Omul acesta e dracul gol, îi stă scris pe frunte.

— Se poate să aveţi dreptate, Excelenţă, zise Greifenklau, gânditor. Datorează sume însemnate baronului de Reillac, şi

acesta s-a declarat dispus să-l ierte, dacă obţine mâna lui Margot. Din convorbirea pe care am surprins-o, totul reiese foarte clar. Da, baronul se oferea chiar să-i mai plătească ceva pe deasupra, deşi nu-l prea cred în stare să-şi respecte făgăduielile.

— Ei, ce alte concluzii mai tragi? Vreau să văd dacă ţi-ai păstrat mintea limpede.

— Baronul l-a ameninţat adineauri că-i va prezenta poliţele spre achitare. Dacă o va face, atunci căpitanul se va afla în mare încurcătură şi va trebui să plece din armată. O ruşine pe care se va strădui s-o evite cu orice preţ.

— Şi cum ar putea-o face, repede şi sigur?

— Înlăturându-mă pe mine din cale.

— Da, numai aşa. Care vasăzică nu eşti chiar atât de prost, tinere. Îi scânteiau ochii ca unei hiene, iar mustaţa i se zbătea, de parcă ar fi vrut să te muşte. Individul ăla plănuieşte ceva rău, fii cu băgare de seamă! Vrei să te duci neapărat diseară la drăguţa ta?

— Fireşte.

— Atunci, bagă de seamă să fii înarmat.

Se despărţiră şi Greifenklau se îndreptă spre locuinţa sa.

Cuvintele lui Blücher începură să-l obsedeze. Trecu încă o dată în revistă întreaga situaţie şi îşi propuse să fie cu băgare de seamă. Populaţia Parisului nu prea era favorabilă germanilor. Zilnic se produceau incidente şi nimeni nu se putea considera în deplină siguranţă. Ajungând acasă, tânărul trimise ordonanţa la un ofiţer prieten, pentru a-i cere platoşa sa împrumut.

Când o porni spre Margot, era îmbrăcat în civil, pentru a nu fi recunoscut imediat, însă sub manta avea cuirasa, iar în buzunar un pistol încărcat. Făcu un ocol, ajungând în strada celor două femei dintr-o direcţie opusă.

Culoarul era luminat de o lampă. La lumina acesteia i se păru că zăreşte uşa de la apartamentul căpitanului puţin

întredeschisă, şi i se mai păru că îndărătul crăpăturii scânteiau ochii ticălosului. Se făcu că nu observă, pentru a nu-l pune în gardă pe căpitan.

Sună. Margot îi ieşi în întâmpinare şi-l îmbrăţişa. Cu prilejul acesta simţi platoşa de sub manta. Puse mâna deasupra şi-l privi speriată:

— Ce ai, Hugo?

— Nimic, iubito, o zală ca oricare alta..., căută el s-o liniştească.

— O zală? Dar de ce ai pus-o?

— Nu trebuie să te îngrijorezi. Un prieten de la cuirasieri m-a însărcinat s-o scot de la reparat, şi am îmbrăcat-o numai pentru că ar fi fost prea incomod s-o port în mână.

Părea să-şi fi atins ţinta — cel puţin ea nu-şi trădă îndoiala prin nici o vorbă. Dar, de obicei, femeia posedă mai mult spirit de observaţie decât bărbatul şi poate ghici deîndată ceea ce sexul opus deduce doar după multă chibzuinţă.

După ce se dezbrăcă, Greifenklau intră în salon. Dar abia apucă să schimbe câteva cuvinte cu doamna Richemonte, că Margot se şi duse s-o caute pe servitoare. E acasă fratele meu? întrebă ea.

— Până mai adineauri a fost, dar acum l-am auzit plecând.

— Se poate să fi fost altcineva. Du-te de vezi!

Servitoarea făcea curăţenie şi la căpitan, aşa că avea cheile apartamentului său. Se înapoie imediat vestind că acesta plecase într-adevăr. Dânsul se încredinţase că Greifenklau sosise şi, bănuind că avea să petreacă mult timp împreună cu Margot, se-dusese mai întâi la cafenea, urmând ca apoi să-şi aştepte victima în stradă.

Fata lua cheia şi intră în locuinţa fratelui ei vitreg. Mânată de un instinct sigur, străbătu împreună cu servitoarea prima încăpere, apoi intră în odaia în care obişnuia să lucreze căpitanul. Lumină peretele pe care atârnau armele şi observă un cârlig liber. Nu-şi putu aminti pe dată ce fusese acolo şi

întrebă servitoarea:

— Tu ştergi praful şi de pe arme, nu?

— Da.

— Le ştii pe toate?

— Da. Le-am avut adesea în mână.

— Ia aminteşte-ţi ce era în cuiul acesta!

Slujnica privi oarecum uimită la stăpâna sa, întrebându-se ce anume o făcea să se intereseze aşa dintr-o data de colecţia de arme a fratelui ei, dar apoi începu să se gândească şi zise, cu oarecare şovăială:

— Nu-mi aduc aminte exact. Dar ia staţi, duduie! Aici puştile, colo pistoalele, dincolo săbiile, apoi cuţitele de vânătoare şi... ah! am găsit: aici atârna un pumnal!

— Un pumnal?

— Da, un pumnal cu mânerul de lemn negru şi cu lama de sticlă. M-am mirat adesea de ce se fac pumnalele astea din sticlă şi nu din oţel. Sticla se sparge foarte uşor.

— Da, avea un pumnal veneţian, zise Margot. Haide, e în regulă!

Ea ştia bine pentru ce se fac pumnalele acestea din sticla. Îndată ce vârful atinge un os, se rupe, şi rana e de doua ori mai primejdioasă din pricina aceasta. Iar de ce-l luase Albin cu dânsul, nu era deloc greu de ghicit. Oricum, se dovedise deja capabil de orice mârşăvie.

Când se înapoie în salon căută în zadar să citească ceva pe chipul iubitului. Nu putu descoperi nici cea mai mica urmă de îngrijorare; dimpotrivă, părea atât de vesel şi fericit, încât rămase convinsă că e singura care ghicise primejdia ce-l pândea.

Să-l prevină şi să-i alunge astfel buna dispoziţie? Să-l învinovăţească fără nici un motiv pe fratele ei — şi aşa destul de compromis — de intenţii criminale? Să creadă ceea ce-i spusese Greifenklau cu privire ia zale? Sau avea şi el bănuieli pe care se ferea să le dezvăluie? Preferase să nu-i spună

nimic, ca să n-o neliniştească?

O sumedenie de incertitudini dureroase îi înghimpau sufletul, în vreme ce conversaţia curgea mai departe, calmă şi uniformă.

Şi-apoi, mai era un gând care nu-i dădea pace. Dacă Greifenklau intrase într-adevăr la bănuială, atunci nu purta numai zala, ci, cu siguranţă, avea şi vreo armă asupra sa. Găsi curând un motiv să se îndepărteze şi în vestibul scotoci prin buzunarele mantiei lui. Erau goale, însă. Se simţi ceva mai liniştită dar, de îndată, îşi spuse că o armă de apărare nu se ţine în mantie, ci în haină, unde e mai la îndemână.

Se înapoie în salon. Când locotenentul se apropie de dânsa şi-i petrecu braţul în jurul mijlocului, ea îşi sprijini capul drăgăstos de umărul lui şi îşi plimbă mâna mângâietor de-a lungul pieptului. Cu prilejul acesta făcu descoperirea... în buzunar avea un pistol. Îi simţi conturul şi ca să se convingă, se întoarse cu mâna de mai multe ori, pipăind discret locul acela.

Acum ştia că el îi împărtăşea bănuiala şi se simţi îndemnată să vorbească. N-avea taine faţă de mama ei, astfel că nu se simţi stingherită de prezenţa acesteia. Îi atinse din nou buzunarul, şi-l întrebă:

— Poţi să-mi spui şi mie ce ţii aici?

Abia acum băgă el de seamă că fusese descoperit şi nu-şi putu ascunde oarecare stinghereală.

— În buzunarul acesta? Pistolul, fireşte.

— Un pistol? La ce-ţi trebuie?

— Îl port din obişnuinţă. E lesne de înţeles că noi, ofiţerii, suntem deprinşi să purtăm arme, cu atât mai mult într-un oraş cucerit, ai cărui locuitori ne sunt ostili.

— Te temi de ceva anume?

— Nu tocmai, dar ne aflăm în război şi e de datoria noastră să ne păzim pielea. Îţi aminteşti doar că până şi voi, care eraţi localnice, v-aţi aflat, la un moment dat, în pericol.

Margot se hotărî să nu mai stăruie deocamdată, în schimb îşi propuse să treacă la fapte. Era o fiinţă curajoasă. De aceea, se hotărî ca, la plecare, să-l urmărească în taină, până când îl va şti în siguranţă.

În consecinţă, porunci servitoarei să-i ducă pălăria şi haina în loja portarului, anunţându-l, totodată, că avea de gând să iasă mai târziu. Şi, abia după ce toate preparativele astea luară sfârşit, se putu şi ea bucura de prezenţa iubitului.

Lucrurile se petrecură întocmai cum prevăzuseră baronul şi căpitanul. Cei doi logodnici avură atât de multe să-şi povestească, încât se despărţiră târziu, mult după miezul nopţii.

Afară era întuneric, doar licărul stelelor desluşind vag contururile caselor şi copacilor nu prea îndepărtaţi. Greifenklau îşi strânse mantaua pe corp, ca să nu-l împiedice într-o eventuală apărare, scoase revolverul din buzunar şi-i trase piedica, apoi îşi văzu de drum, înăbuşindu-şi pe cât putea paşii, căznindu-se să audă, fără a fi auzit.

Ar fi preferat să meargă prin mijlocul străzii, dar asta ar fi pus duşmanul în gardă. Rămânând pe trotuar, casele îi ofereau acoperire dintr-o parte, în caz de luptă.

În felul acesta străbătu strada fără a i se întâmpla ceva. Făcu acelaşi ocol pe care-l făcuse la venire şi ajunse în strada următoare; pe la jumătatea ei, întoarse capul, din spirit de prevedere, şi atunci i se păru că zăreşte o făptură negricioasă care, la o depărtare de vreo cincisprezece paşi se oprise şi ea, ca să nu-şi trădeze prezenţa.

„Asta e! îşi zise Greifenklau. Aşteaptă, ticălosule, şi-om vedea noi care pe care.”

Porni încetişor, de-a-ndărătelea, fără a-l scăpa din ochi pe individul celălalt, care-l urmărea în vârful picioarelor.

6. Un atentat eşuat

De îndată ce plecă locotenentul, Margot alergă în loja portarului, punându-şi în grabă haina şi pălăria.

— Încotro atât de târziu, domnişoară? întrebă, curios, bătrânul.

— Câţiva paşi doar, până în colţul străzii.

— Singură şi pe vremea asta de război! Daţi-mi voie să vă însoţesc.

— Îţi mulţumesc, dar trebuie să mă duc singură, căci am o misiune de taină.

— Ah, pricep! spuse portarul, cu subînţeles. Vreţi să vedeţi încotro se îndreaptă domnul care a stat până acum la dumneavoastră.

— Te înşeli, răspunse ea, jignită. O femeie cumsecade nu aleargă după un bărbat, ca să-l spioneze. Dă-mi drumul şi ai grijă ca uşa să nu facă nici un zgomot! Nimeni nu trebuie să ştie că am ieşit din casă.

El procedă întocmai.

Ajunsă în stradă, se opri o clipă să asculte, iscodind cercetător împrejurimile. Greifenklau se afla abia la câţiva paşi înaintea ei. Se oprise şi dânsul, din aceleaşi motive.

În vreme ce privirea ei, ascuţită de puterile dragostei, străpungea plină de îngrijorare întunericul, peste drum o umbră se desprinse dintre copaci, trecu drumul cu paşi înăbuşiţi şi se furişă după locotenent.

Nu era nimeni altul decât căpitanul, fratele ei. Inima i se strânse dureros. Nu-şi dădu seama dacă de îngrijorare pentru Greifenklau sau din pricina ruşinii de a recunoaşte în fratele ei un asasin.

Ieşise în pantofi de casă, pentru a nu face zgomot. Astfel putu să-i urmeze pe cei doi şi observă că logodnicul ei — pe

care îl putea auzi, dar nu-l putea vedea — se oprise.

„Oare o fi băgat de scamă?” se întrebă ea. „Ar trebui să-şi ia mai multe măsuri de precauţie.”

După câteva clipe răsunară iarăşi paşi; aveau un sunet neobişnuit, pe care la început nu şi-l putu lămuri, ceea ce o făcu să ciulească urechile.

„Ah, e şiret! îi trecu prin minte. Calcă întâi cu tălpile, apoi cu tocurile. Merge de-a-ndăratelea, să nu-l scape din ochi pe celălalt.”

Se furişă mai departe şi-l zări curând pe fratele ei, care, concentrându-se asupra locotenentului, nu băgă de scamă că, la rândul său, era urmărit.

Pe vremea aceea, străzile Parisului erau foarte prost luminate noaptea. Faptul acesta îi îngădui lui Richemonte să rămână foarte aproape în spatele lui Greifenklau. Spre a evita posibilele incriminări, nu vroia să-l atace în preajma propriei locuinţe dar, odată ajuns la capătul străzii şi găsind un moment potrivit, iuţi pasul, făcu o săritură, dar tocmai când era gata să lovească, se dădu înapoi speriat, căci în orbirea lui nu băgase de seamă că Greifenklau mersese de-a-ndăratelea, mereu cu faţa spre el.

— Cine-i acolo? Ce vrei? strigă locotenentul.

Uluiala căpitanului nu ţinu decât o clipă. Îşi dădu seama că n-avea timp de pierdut şi strigă, cu glas răguşit:

— Pe tine te vreau, câine!

În aceeaşi clipă se azvârli cu pumnalul ridicat asupra lui Greifenklau... Dar, înspăimântat, trebui să constate că dăduse greş: cu un sunet metalic, pumnalul alunecă şi atinse doar braţul locotenentului. Acesta îl apucă pe căpitan de încheietura mâinii.

— Nu vreau să te ucid, ci doar să văd cine eşti!

Ţinând pistolul aproape de faţa ticălosului, trase şi, la lumina împuşcăturii, îl recunoscu fără nici o greutate.

— Ah! căpitane, îmi închipuiam eu că dumneata trebuie să

fii... Ia-o din loc, până nu-ţi găuresc pielea!

Zicând aceasta, îl împinse pe căpitan cât colo. Dar, pe când se pregătea să-şi urmeze drumul, două braţe îl cuprinseră şi auzi îndărătul său vocea speriată a logodnicei:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hugo, eşti teafăr?

— Ah! Margot! făcu Greifenklau, surprins. Cum ai ajuns aici?

Ea se lipi strâns de locotenent şi răspunse:

— L-am văzut luându-se după tine... Mi-era tare frică... de aceea v-am urmărit.

— Ai văzul totul? Atunci înseamnă că m-ai urmărit tot drumul...

— Da. El a stat ascuns în gangul de peste drum.

— Ce curajoasă eşti! exclamă el, strângând-o şi mai tare la piept. Ştii cine era?

— Da! îngăimă ea. Căpitanul.

Nu spusese „fratele meu”; îi era ruşine să rostească cuvântul acesta. Îngrijorată, întrebă pentru a doua oară:

— Te-a nimerit?

— Cred că nu. Ar fi bine să ne grăbim! împuşcătura a trezit oamenii din somn şi văd c-au început să se arate pe la ferestre.

— Vrei să te întorci la noi, Hugo?

— Fireşte. Cum crezi c-aş putea să te las singură?

— De ce nu? Altminteri, ai putea fi aşteptat şi atacat din nou.

— Nu cred! răspunse el, convins. A şters-o ca un iepure şi, dacă ar cuteza să mă mai atace o dată, l-aş ucide ca pe un câine turbat, fără să mai ţin cont că e fratele tău. Haide, Margot, să nu ne ia în primire curioşii. Ar trebui să povestesc incidentul şi nu trebuie să iscăm prea multă vâlvă în jurul unor chestiuni care ne privesc doar pe noi.

— Te pomeneşti că vrei să-l ierţi?

— Da, însă nu înainte de a sta puţintel de vorbă cu el.

— Renunţă la asta, evită-l! E un om periculos.

— Voi avea grijă să nu se întâmple nimic.

Văzând că împuşcătura nu avusese nici o urmare, locatarii închiseră la loc ferestrele. Se întâmpla adesea ca cineva să facă o glumă, slobozind câte un glonţ în puterea nopţii, pentru a tulbura liniştea celor care dorm, aşa că faptul nu mai alarma pe nimeni.

Braţ la braţ tinerii mergeau fără să-şi vorbească. Deodată Margot simţi ceva cald şi umed pe mână şi se opri speriată.

— Dumnezeule, ce-i asta? Ia arată-mi braţul, Hugo!

Îi examină rana şi zise speriată:

— Ticălosul te-a atins, totuşi... Curge sânge...

Greifenklau nici nu simţise până acum înţepătura pe care o căpătase.

— N-am băgat de seamă, zise el.

— Hai repede acasă! îi zise ea, îngrijorată. Dumnezeule, numai de n-ar fi ceva grav.

— Asta în nici un caz, căută el s-o liniştească. Lama pumnalului a alunecat datorită platoşei şi mi-a zgâriat puţin braţul. Atâta tot.

— Ce bine ca-i purtat platoşa! Altminteri te-ar fi ucis.

Îl trase repede după dânsa şi astfel, curând, ajunseră acasă. Portarul fu foarte mirat văzând-o pe fată că se întorcea cu locotenentul care părăsise casa nu de mult şi intui că se întâmplase ceva neobişnuit. Dar ei nu-i potoliră curiozitatea, ci trecură în grabă pe lângă dânsul, urcând scara. Sus, tânărul se lăsă în mâinile celor două femei, care-i curăţară şi pansară rana. Din fericire nu era nimic grav, deşi sângera puternic.

În vreme ce doamna Richemonte afla cu durere din gura lui Greifenklau cât de jos căzuse fiul ei vitreg, acesta se grăbea să ajungă la cafeneaua unde-l aştepta baronul de Reillac, într-un separeu discret.

— Ei? întrebă acesta, abia stăpânindu-şi curiozitatea.

— Vin!

Doar atât rosti Richemonte, iar obrazul îi era împietrit şi inexpresiv.

— Ah! spuse celălalt, iscoditor. Răspunsul acesta îmi place. Cine cere vin cu atâta înfrigurare, trebuie să fi muncit din greu. Nu-i aşa, căpitane?

— Da, a fost muncă, nu gluma, răspunse cel întrebat, pe un ton ambiguu.

Baronul nu înţelegea încă adevărul.

— Atunci să-ţi dau vin, din cel mai bun şi cât vei putea să bei.

Sună şi dădu chelnerului comanda. Până ce să se întoarcă acesta, cei doi nu schimbară nici o vorbă. Dar când sticlele fură destupate şi intrusul îndepărtat, Reillac puse mâna pe pahar, zicând:

— Acum bea şi povesteşte, căpitane!

Richemonte dădu pe gât paharul şi-l trânti pe masă.

— Te-ai bucura dacă-ai şti c-am izbutit? întrebă apoi agresiv.

— Fireşte.

— Dar, dacă n-ar fi aşa?

— Nădăjduiesc, totuşi, că încă te mai pricepi să dai o lovitură cumsecade.

— Cred şi eu! izbucni căpitanul.

— Ei vezi! surâse, satisfăcut, baronul.

— Numai că şi cea mai bună lovitură poate întâmpina o piedică neprevăzută.

— Şi totuşi, carnea omenească nu poate prezenta vreo rezistenţă deosebită.

— E drept, cu o zală, însă, lucrurile se prezintă altfel…

Baronul făcu o mutră surprinsă.

— Nu vei fi vrând să zici ca individul purta o zală? Din câte ştiu, Greifenklau e ofiţer de husari şi nu cuirasier.

— Cu toate astea, purta o zală.

— Să fi bănuit că-l ameninţă ceva?

— Probabil. N-ai decât să-l întrebi!

Baronul îl privi cercetător pe căpitan, făcu apoi un gest dispreţuitor şi zise pe un ton jignitor:

— Care vasăzică ai dat greş?

— Din nenorocire.

— Povesteşte!

— Întocmai cum am prevăzut noi, a plecat foarte târziu de la sora mea.

— L-ai pândit?

— Da.

— Ce armă aveai?

— Pumnalul meu veneţian, de sticlă.

— Un astfel de stilet e o armă grozavă. Când te-ai întâlnit cu el?

— Pe la miezul nopţii.

Richemonte povesti amănunţit totul şi nu trecu sub tăcere nici faptul că fusese recunoscut de Greifenklau precum şi de sora sa.

— Cu toate acestea nu se va putea dovedi nimic, răspunse baronul, căci eu îţi voi fabrica un alibi. La ora aceea ai fost la mine.

— Dar dacă va trebui să juri, baroane?

— Atunci, fireşte că voi jura. Suntem aliaţi şi se cuvine să ne ajutăm, dar asta e tot ce poţi aştepta de la mine.

Căpitanul pricepu ameninţarea disimulată în spatele vorbelor aparent prieteneşti, dar nu-şi trăda tulburarea. Bău paharul până la fund, apoi zise calm:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu ţi-ai îndeplinit sarcina şi ai ajuns într-o situaţie neplăcută. Te voi ajuta să scapi basma curată, dar nimic mai mult. De altfel, mâine, vei primi poliţele spre achitare.

— Prostii!

— De ce prostii? De neamţul ala nu putem scăpa decât într-un singur fel: ucigându-l! N-ai izbutit şi nici nu vei izbuti…

— Cine zice?

— Eu. De altminteri, acum ştie să se ferească. Sigur, ai mai putea încerca o dată, astăzi... Dar cred că acum se află deja acasă.

— Nu prea cred.

— Cum adică?

— Nu cunoşti oamenii. E drept că pumnalul meu i-a alunecat de pe piept, însă i-a pătruns adânc în braţ. Asta am observat-o bine. Crezi dumneata că sora mea l-a lăsat să plece? Cu siguranţă că l-a dus la ea acasă ca să-l panseze.

— Hm! răcni Reillac, rămânând cu privirea aţintită în gol.

— Ei, ce zici?

După o clipă de gândire, Reillac se întinse peste masă, şuierându-i cu răutate:

— Vrei să-l laşi pe puiul ăsta de căţea să-ţi scape?!

— Nici pomeneală. Sunt mai hotărât decât oricând.

— Bine, bine, dar când?

— Mâine, poimâine, când voi socoti nimerit. Mă mai gândesc.

— Mâine sau poimâine va fi prea târziu. Ştii dumneata când trebuie lucrat? Astăzi!

— Prea te grăbeşti.

— Chestia e foarte simplă. Dacă individul crapă noaptea asta, scapi şi de urmările greşelii de adineauri, iar eu voi rupe poliţele căpătând-o, în schimb, pe Margot.

— Dar ce te faci cu platoşa?

— Un glonte.

— Asta face zgomot.

— N-o să ne expunem.

— Bag de seamă că vorbeşti la plural. Aşadar vrei să participi şi dumneata la acţiune?

— Da. Trebuie s-o am neapărat pe Margot. Nu ştiu cum se face, dar mi s-au aprins călcâiele atât de mult după fata asta, încât aş da totul ca s-o pot avea. Văd însă că neamţul nu-i

uşor de răpus, aşa că te voi ajuta.

— Asta înseamnă că vrei să mă însoţeşti?

— Da.

— Aşadar, te institui într-un fel de supraveghetor, ca să te încredinţezi că nu-s laş. Nu-i aşa?

Richemonte ghicise. Dar Reillac nu voia să-l mai întărâte. Încercă să-l liniştească:

— Prostii! E mult mai uşor să găureşti ţeasta cuiva cu un glonte, decât să lupţi împotriva lui cu pumnalul în mână, cum ai făcut mai adineauri.

— Sunt de aceeaşi părere, încuviinţă căpitanul.

— Sunt convins că de data asta nu vei mai greşi ţinta. Dacă te întovărăşesc, n-o fac din neîncredere, ci din alte motive.

— Care anume?

— În caz că ar interveni ceva neprevăzut, ne-am putea da ajutor unul altuia. De pildă, noaptea asta e foarte întunecoasă. Înainte de a slobozi glonţul, trebuie să te încredinţezi că n-ai greşit ţinta.

— Vrei să zici că trebuie mai întâi să-l recunosc?

— Să-l recunoşti? zâmbi Reillac. Ceva mai mult, trebuie chiar să-i luminăm faţa înainte de a trage într-însul. Am acasă o lanternă oarbă.

— Vrei s-o luăm?

— Da. Apoi mai am şi o pereche de pistoale cu ţeava dublă. Nu prea există acum noctambuli, astfel că nu vom atrage atenţia. Afară de asta, ne vom da seama după paşi dacă trecătorul vizat e ofiţer sau nu. În sfârşit, n-avem de unde şti pe ce drum se va întoarce Greifenklau acasă, astfel că va trebui să-l aşteptăm chiar în faţa locuinţei sale. În felul acesta ne pică în labă, fără doar şi poate.

— Dar chestia cu lanterna?

— E cât se poate de simplu. Când îl vom vedea venind, îi luminăm o clipă faţa şi ne încredinţăm astfel că e dânsul cu

adevărat, iar în acelaşi timp avem o ţintă sigură. Dumneata iei pistolul, iar eu lanterna. În vreme ce eu luminez, dumneata tragi.

— Hm, nu e rău planul. Dar ne va recunoaşte.

— Vom rămâne în întuneric şi, afară de asta, lumina bruscă îl va orbi în aşa fel încât, cel puţin câteva clipe, nu va putea vedea nimic. Şi-apoi, n-o să ne poată trăda, căci cine a văzut, vreodată, un cadavru vorbind?

Căpitanul stătea pe gânduri. Toate astea veneau prea repede. Abia dăduse greş cu pumnalul, iar acum i se cerea s-o ia de la capăt.

— Şi după aceea...?

— ...dăm fuga la mine acasă. În felul acesta avem alibi.

— Mă îndoiesc. Servitorii dumitale ne vor da de gol, fără doar şi poate.

— Mă subestimezi, căpitane. Ei mă cred în bibliotecă, unde arde o lumină. Le-am interzis cu străşnicie să mă deranjeze cât timp lucrez, aşa că nici măcar feciorul nu intră vreodată acolo, fără a fi chemat.

— Ai vreo ieşire secretă?

— Fireşte.

— Mare şmecher mai eşti, baroane!

— Ce vrei! În vremurile astea nu ştii ce se poate întâmpla. Şi apoi, mici aventuri poţi avea oricând, aşa că, în caz de nevoie, e foarte bine ca servitorimea să poată jura, cu cugetul împăcat, că stăpânul a fost acasă.

— Bine! Dă mâna!

— Noroc! Dar n-avem timp de pierdut, căpitane.

— Da, trebuie să ne grăbim. Dumneata te duci să iei lanterna şi pistoalele, iar eu mă duc în Rue d'Ange, să aflu dacă individul se mai află acolo.

— Şi unde ne întâlnim?

— În gang, peste drum de locuinţa lui Greifenklau.

— Bine. Cât crezi că durează?

— Cinci minute.

— Mie-mi trebuie zece. Sună-l pe chelner să plătesc.

Richemonte nu avea mult de mers până în Rue d'Ange. Strada era pustie şi cufundată în beznă. Numai locuinţa văduvei mai era luminată. Umbrele alunecau încoace şi încolo şi, după câtva timp, observă profilul unui bărbat desenându-se lămurit pe perdea.

„El e! murmură căpitanul. Bine că n-a plecat. De data asta nu trebuie să-mi scape.”

Se întoarse, îndreptându-se spre locul de pândă.

Nici baronul n-avea mult de mers până acasă. Ajunse acolo printr-o străduţă lăturalnică, care ducea drept la portiţa din zidul grădinii sale. O descuie, intră şi în câteva clipe, se pomeni în curtea casei.

Aici se găsea o verandă sprijinită pe patru coloane. De la o coloană la alta erau întinse şipci pe care se încolăceau plante agăţătoare. Şipcile acestea erau bine fixate şi puteau susţine cu uşurinţă greutatea unui om.

Reillac se caţără pe ele. Odată ajuns pe verandă, se apropie de una din ferestrele de la etajul întâi. Aceasta era închisă pe dinăuntru şi el bătu încetişor în geam.

— Cine-i acolo? întrebă, încetişor, un glas bărbătesc.

— Eu, răspunse Reillac.

— Dumneavoastră, conaşule?

— Da. Dă-te în lături, Bierre! Trebuie să intru.

— Să fac lumină?

— Nu. Mergem în bibliotecă.

Pătrunse prin fereastră în odaie iar de acolo merseră în camera de lectura. Acolo, flacăra lumânării desluşea o colecţie somptuoasă şi extravagantă de cărţi şi manuscrise, strânse laolaltă, mai mult pentru fală, decât pentru plăcerea stăpânului.

Pierre, omul de încredere al lui Reillac, purta o uniformă cenuşie, jambiere de catifea şi o legătură albă la gât. Era tot

atât de slăbănog ca stăpânul său şi, după cum i se putea citi pe figură, tot atât de viclean.

— Conaşul se întoarce azi foarte devreme acasă, observă el.

— Plec imediat, iarăşi.

— Ah, domnul baron a venit să ia ceva bani?

— Nu.

— Credeam că domnul căpitan, după ce şi-a isprăvit treaba…

— …a pretins imediat plata? râse baronul. Nu, şi-a făcut treaba atât de prost, încât numai plată n-ar mai fi putut pretinde.

— Măgarul!

În tonul ordonanţei puteau afla dispreţ, mândrie, conştiinţă de sine, compătimire şi nu numai atât. Se vedea bine ce voia să zică; anume că el ar fi făcut-o mai bine decât căpitanul. De altfel, Pierre era îndeajuns de politicos, numai că vorbele sale căpătaseră acea notă de intimitate obişnuită la servitorii bătrâni, care sunt iniţiaţi în tainele stăpânilor.

— Ai dreptate, e un măgar, spuse baronul. Dar o scuză tot are: neamţul purta zale.

— Mon Dieu! Atunci nu ajută decât glonţul.

— Aşa e. Unde mi-s pistoalele?

— Colo, în sertar. Dar nu veţi fi vrând s-o faceţi singur.

Baronul dădu din cap afirmativ.

— Dar căpitanul?

— Are nevoie de cineva să-l îndemne. Sunt încărcate pistoalele?

— Nu.

— Încarcă unul, dar fii cu băgare de seamă!

— Conaşule, gândiţi-vă la primejdie!

— Aş! Nu e nici o primejdie. Lucrurile vor fi astfel orânduite, încât să mergem la sigur. La nevoie avem un alibi.

— Aţi fost toată seara acasă, chiar eu v-am servit. Cât

despre căpitan...

— A fost la mine.

— Bine!

Zicând aceasta, Pierre trase sertarul biroului, scoase afară lădiţa cu pistoale şi începu să încarce unul.

— Unde e lanterna? întrebă Reillac.

— Tot în birou.

— Pune-o la punct!

— Bine faceţi conaşule. Nu se ştie...

Era un obicei de-al lui să rostească numai jumătăţi de fraze.

— Fereastra o laşi deschisă! porunci baronul.

— De ce, conaşule?

— S-ar putea să vină şi căpitanul cu mine, iar el nu trebuie să afle cât ştii tu din toată povestea. Mişcă-te repede, că n-am vreme de pierdut!

Pistolul fusese încărcat. Pierre scoase lanterna şi zise:

— Numai de-ar merge totul bine! Eu, în locul dumneavoastră, aş căuta să orânduiesc altfel chestia asta.

— Cum anume? întrebă baronul, devenind curios.

— Păi, să presupunem că domnişoara Margot mi-ar refuza dragostea ei... chiar şi în acest caz ar exista o modalitate de-a o face să devină, totuşi, soţia mea.

— Cum adică, *mon ami?*

— Hm! zise Pierre, îngândurat. După împrejurări. Nu mi-aţi spus, conaşule, că Blücher însuşi s-a dus s-o peţească?

— Da.

— Aşadar sublocotenentul se află în graţiile bătrânului?

— Aşa presupun...

— Deci, mareşalul l-ar putea invita să ia masa cu dânsul?

— Fireşte, în privinţa aceasta se zice că Blücher are obiceiuri cam plebee...

— Păi vedeţi, atunci avem o ieşire.

— Nu pricep.

— Ei, bine! Să zicem că vine la doamna Richemonte un ofiţer de ordonanţă într-o trăsură; fireşte un ofiţer german conaşule! Acest ofiţer aduce o invitaţie de la mareşal: domnişoara Margot e poftită să ia cina cu dânsul. E invitat şi logodnicul ei, dar nu vine s-o ia pentru că i se pregăteşte o surpriză. El nici nu ştie că va veni şi duduia.

— Şiretule, acum încep să pricep. Dar mama nu e invitată şi asta va bate la ochi.

— Parcă, spuneaţi că e bolnavă, conaşule?

— Aşa e.

— Păi vedeţi! Scuza e gata. Ofiţerul va spune că mareşalul, ţinând seamă de indispoziţia doamnei, regretă nespus că n-o va putea vedea şi pe dânsa la el. Cred că e de ajuns.

— Fireşte.

— Acum să trecem la partea a doua. Într-o străduţă din apropierea Senei cunosc un farmacist decăzut, care trăieşte de pe urma unor anumite leacuri, care nu se găsesc oriunde şi pe care le vinde numai prietenilor.

— Şi tu eşti unul dintre aceştia?

— Cred că da, rânji Pierre. Are el un fel de apă mirositoare din care dacă torni câteva picături pe o batistă şi o ţii în faţa unei cucoane, aceasta îşi pierde îndată cunoştinţa.

— Ticălosule! râse baronul.

— Aşadar, domnişoara şade cu ofiţerul de ordonanţă în trăsură. Ofiţerul toarnă câteva picături din licoarea aceea pe batistă şi…

— Eşti dat dracului, zău aşa! Spune înainte! Îşi pierde îndată cunoştinţa?

— Imediat.

— Pentru cât timp?

— O jumătate de ceas.

— Şi nu-i dăunează deloc?

— Dimpotrivă. Se trezeşte ca după un somn îndelungat şi

se simte cât se poate de bine.

— Planul tău are multe părţi bune, dar e puţin cam fantezist.

— Cum adică, fantezist?

— Trebuie să te dai cu totul pe mâna ofiţerului şi a vizitiului.

— Nu e nevoie.

— De unde îl luăm pe ofiţerul de ordonanţă?

— Cunosc un tânăr care pentru două-trei sute de franci ar primi cu plăcere să îmbrace o uniformă de ofiţer german, pentru o jumătate de oră.

— Are talentul necesar?

— E actor de meserie.

— Dar trebuie să cunoască limba germană.

— O cunoaşte la perfecţie.

— Trebuie să fie discret.

— Este, în gradul cel mai înalt.

— Garantezi pentru dânsul?

— Fără nici o discuţie.

— Atunci, trebuie să fii cât se poate de sigur pe el, căci, dac-o fi să sufle vreo vorbă, ai sfeclit-o.

— N-am nici o teamă. Tânărul acela e chiar fiul meu.

Baronul se uită încremenit la servitor.

— Fiul tău? întrebă el. Habar n-aveam că ai un fiu.

Baronul era atât de entuziasmat de acest plan, încât aproape, că uită de întâlnirea cu Richemonte. Se fâţâia agitat prin odaie, chibzuind la cele auzite.

— Se află la Paris, fiul tău? întrebă el în cele din urmă.

— Da.

— Şi poate, deci, să-mi stea la dispoziţie oricând?

— Fireşte. Oricum, nare, deocamdată, nici o slujbă.

— Bine. Dar vizitiul? De unde-l luăm?

— Există şi acesta. Cunosc unul pe care vă puteţi bizui. Eu însumi...

— Pe toţi dracii, numai la tine nu mă gândisem. Ai dreptate. Dar trăsura? Că pe-a mea n-o pot lua, pricepi?

— Ştiu pe cineva care împrumută trăsuri, conaşule.

— E om de încredere?

— N-are importanţă, căci n-o să afle la ce-mi trebuie.

— Atunci n-o să ţi-o dea.

— Ba bine că nu! Suntem prieteni şi clienţi ai aceleiaşi cârciumi.

— Aşa! Hm! O să mă mai gândesc la planul tău. Acum însă, drace! Trebuie să plec, căpitanul mă aşteaptă.

Vârî pistolul şi lanterna în buzunar, dând să plece.

— Aşadar, conaşule, chiar vreţi să-l împuşcaţi?

— Nu eu, Richemonte va face treaba asta.

— Dar veţi fi şi dumneavoastră de faţă?

— Fireşte.

— Atunci vă rog respectuos să nu vă expuneţi unei primejdii prea mari. Lucrul nu e atât de simplu.

— Ştiu, Pierre, şi voi fi cu luare-aminte. Nu încuia fereastra pe dinăuntru. Dacă vine şi căpitanul, vezi de nu te arăta nechemat.

7. La bătrânul Blücher

Baronul ieşi pe fereastră şi îşi dădu drumul în jos pe verandă. Ajunse în stradă şi porni repede spre locul de întâlnire.

— Dar unde Dumnezeu ai stat atâta? îl luă în primire Richemonte.

— M-au încurcat nişte amorezi, minţi Reillac.

— Naiba să-i ia! Aştept de trei sferturi de ceas.

— A ieşit ăla?

— Nu, dar trebuie să se ivească din moment în moment. Ai lanterna? E întuneric ca într-un sac.

— O am şi o voi aprinde îndată.

— Dar pistolul?

— Uite-l!

— Încărcat?

— Amândouă ţevile.

Căpitanul luă arma şi o pipăi, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă se poate bizui pe ea. Între timp, baronul intră în gang şi aprinse lanterna. După ce-o camuflă bine, şi-o prinse de buzunarul hainei, ca s-o aibă la îndemână.

— Hai să trecem pe partea cealaltă! zise căpitanul. Trebuie să apară.

— Stai! Mai întâi trebuie să ne înţelegem asupra liniei de retragere.

— Aşa e. Nu se ştie ce se poate întâmpla. În caz de nereuşită mi-ai făgăduit un alibi.

— Fireşte! Rămâi noaptea asta la mine, după ce ai fost toată seara oaspetele meu.

— Deci, dacă avem vreo surpriză, ne putem refugia acasă la dumneata?

— Da, însă nu vom intra prin uşa principală. Cunoşti

străduţa alăturată?

— Desigur.

— De-acolo poţi intra direct în grădina mea, printr-o portiţă uşor de găsit. Acolo ne vom aştepta unul pe altul, dacă vom fi nevoiţi să ne despărţim. Acum haide!

Trecură încetişor strada şi rămaseră la pândă. După o bucată de vreme, auziră deodată, paşi apropiindu-se. Se adăpostiră în gangul porţii, ca să nu fie zăriţi imediat. Căpitanul scoase pistolul, în timp ce baronul duse mâna la lanternă.

— Atenţie! şopti el. Al nostru este! Îndată ce se va opri să sune la poartă, îi luminez brusc faţa. Dumneata îi lipeşti ţeava de tâmplă şi tragi. Asta-i tot.

Paşii se apropiau tot mai mult.

— Ăsta e pas de militar, şopti căpitanul. Fac prinsoare.

— Te cred, că doar asta ţi-e meseria. Când s-a oprit, îi luminez faţa. Nu trage decât dacă-l recunoşti.

Străinul se apropie la zece paşi, apoi la opt, la şase, la patru, şi deodată se opri. Din pricina întunericului, nu vedeau ce face, dar li se păru că privea în sus, examinând fereastra. Căpitanul îl înghionti pe baron. Acesta ridică lanterna, o îndreptă asupra omului dinaintea sa, care fu imediat inundat de lumină, în timp ce ceilalţi doi rămăseseră în întuneric.

— Drace! exclamă omul, apoi adăugă într-o franţuzească stâlcită: Cine sunteţi? Ce căutaţi aici?

Cei doi ticăloşi se înspăimântară, căci recunoscuseră pe mareşalul Blücher. Baronul acoperi repede lanterna, ca nu cumva lumina să cadă asupra lui însuşi. Fără să vrea, făcu însă o mişcare greşită şi lumina se revărsă pentru o clipă asupra căpitanului. Acesta ţinuse mâna ridicată, gata să tragă, dar de spaimă o lăsă iar în jos. Raza îi luminase din belşug pistolul. Blücher era prea soldat să nu observe arma, şi prea viclean ca să se dea de gol. Văzând că cei doi tac înspăimântaţi, repetă:

— Am întrebat cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

Căpitanul se reculese cel dintâi şi răspunse:

— Suntem gardieni de noapte.

— Ce faceţi aici?

— Aşteptăm să fim schimbaţi.

— Aşa, aşa! Ia să vă văd mutrele! Scoateţi lanterna!

Gluma se îngroşa, dar baronul găsi o ieşire. Lanterna era prevăzută cu un dispozitiv pentru stins lumina. Era de-ajuns o apăsare cu degetul şi treaba era făcută.

— Imediat! răspunse el.

Vârî mâna în buzunar, apăsă butonul, apoi scoase lanterna.

— Ah! zise el, cu părere de rău. Tocmai s-a stins.

— Fie! Noapte bună!

Blücher le întoarse spatele şi-şi văzu de drum.

— Tii, mareşalul! scrâşni căpitanul. Cine s-ar fi gândit la una ca asta! Ştii dumneata, baroane, că am făcut o mare greşeală? Ar fi trebuit să-l împuşc.

— Eşti nebun! De ce?

— Omul acesta mi-a umilit patria.

— Unde mai pui c-a peţit-o şi pe Margot...

— Am fost un idiot.

— Lasă, lasă, e mai bine aşa! Dacă am fi tras acum, ne-ar fi scăpat Greifenklau, şi doar cu el avem noi ce-avem.

— Oare o fi crezut că suntem într-adevăr paznici de noapte?

— N-aş prea crede.

— Voia să ne vadă mai de aproape. Ce bine că ţi-a dat prin gând să stingi lanterna! Ne-ar fi recunoscut imediat.

— Fără doar şi poate. Dar, colac peste pupăză, mai avem un motiv de îngrijorare. Aş vrea să ştiut dacă s-a dus într-adevăr acasă.

— De ce?

— Dacă da, atunci totul e în regulă. Dacă şi-a continuat

drumul, tare mă tem că a ghicit pe cine aşteptăm...

— Ia să ascultăm!

Ciuliră urechile, dar nu se mai auzi zgomot de paşi.

— Se vede că s-a dus acasă, spuse căpitanul. Nu se aude nimic.

— Prea sigur nu e. Noi am stat de vorbă, în loc să fim cu luare-aminte. Dar e foarte important să aflăm.

— Şi ce putem face?

— Foarte simplu. La poarta casei lui stau două santinele; mă duc acolo şi întreb.

— Bine. Dar dacă în vremea asta apare Greifenklau?

— Atunci tragi într-însul. Eu mă voi grăbi.

Cu pasul unui om care se întoarce de la cârciumă, porni în susul străzii, până la reşedinţa lui Blücher. Cele două santinele stăteau de ambele laturi ale porţii.

— Bună seara, salută el.

Unul din cei doi soldaţi o rupea puţin pe franţuzeşte şi răspunse la salut.

— Spune-mi te rog, camarade, îl luă repede baronul, domnul care a venit acum era mareşalul Blücher?

— Da.

— A intrat în casă?

— Da.

— Mulţumesc.

Baronul se întoarse liniştit la tovarăşul său şi aprinse din nou lanterna.

* * *

Iscusit cum era, bătrânul Blücher, înţelesese pe loc adevărata semnificaţie a întâmplării, dar fără să se trădeze prin cel mai neînsemnat gest.

„Cică-s paznici de noapte! îşi zise el. Frumoasă treabă! Unul are lanterna, celălalt pistolul... Şi oare pe cine pândeau?

Mii de draci, asta nu-i prea greu de ghicit! Eu l-am prevenit. Să nu se fi întors încă de la Margot? Tot ce se poate, deşi e foarte târziu. Ştiu însă, din proprie experienţă, că un îndrăgostit nu se teme de nimic. Trebuie să trimit îndată pe cineva acolo, dar pe cine? Nu cunoaşte nimeni casa. O să mă duc singur.”

Se întoarse, dar deodată rămase locului, lovindu-se cu mâna peste frunte.

„Halal mareşal! Mai degrabă ditamai idiotul! Cât pe ce să mai trec o dată pe dinaintea ticăloşilor, nu de alta, dar să ştie şi ei că m-am prins! Trebuie să fac un ocol. Dar dacă ăia au şi mirosit ceva, ce te faci? Poate c-au băgat de seama că nu prea am încredere în dumnealor, mai ştii? Căci am cerut să le văd mutrele. Şi, fără îndoială, nemernicul a stins într-adins lanterna. Hm! Dacă nu-s de tot proşti, vor încerca să afle de la santinele dacă am intrat în casă ori nu. Numai că am eu ac de cojocul lor!”

Porni repede spre locuinţa sa. Santinelele îl auziră venind.

— Stai! Cine-i acolo?

— Tinere, nu te pripi! zise Blücher. Eu sunt.

— Cine eu?

— Ei, eu!

— Asta nu e nume. Aici nu poate intra nimeni fără permisiune.

— După cum văd, sunt bine păzit! I-ascultaţi, nu-l cunoaşteţi voi pe bătrânul Blücher, ai?

— Îl cunoaştem.

— Atunci, ia priviţi-mi niţeluş mutra.

— E tare întuneric aici, afară. Daţi-vă mai încoace, să vă vedem la lumina lămpii.

— Bine, băiete. Îţi faci datoria aşa cum scrie la carte. Făcu câţiva paşi până sub bolta porţii, unde o lampă împrăştia o lumină slabă.

— Măi Toma Necredinciosul, măi, vino aici şi pune-ţi

ochelarii pe nas! zise Blücher. Cine ştie ce, n-o să ai de văzut!

Santinela se încredinţă că era mareşalul, dar nu se intimidă deloc. Cunoştea ciudăţeniile bătrânului şi ştia că ar fi fost pedepsit dacă i-ar fi îngăduit să intre prea uşor.

— Ce zici, eu sunt?

— Porunciţi, Excelenţă! răspunse soldatul, prezentând arma.

— Bine, tinere. Ţi-ai făcut mendrele cum ai vrut, dar acum vreau să mi le fac şi eu pe ale mele. N-am chef să intru în casă, fiindcă mai am treabă prin oraş. Băgaţi de seamă, însă, băieţi: o să vină cineva şi-o să va întrebe dacă am intrat sau am pornit mai departe. Îi spuneţi că m-am culcat. S-a înţeles?

— Porunciţi, Excelenţă!

— Bun! Vedeţi numai să nu mă daţi de gol! Şi pentru că sunteţi băieţi buni, vreau să vă răsplătesc şi eu cu ce mă lasă inima. Uite ici, luaţi fiecare câte o băncuţă!

Scoase din buzunar două monezi şi le întinse soldaţilor.

— Iertaţi, Excelenţă! spuse unul dintre ei. Când suntem în post, nu putem primi daruri. De fapt, ar trebui să vă raportez...

Bătrânul îl luă de umăr.

— Eşti dat dracului, băiete. Cu tine nu-i de glumit. Veniţi mâine dimineaţă la ora nouă la mine, ca să căpătaţi în loc de o băncuţă câte un taler întreg şi câte o pipă de tutun pe deasupra. Dar de raportat trebuie să raportaţi, că am încercat să vă mituiesc.

— Porunciţi, Excelenţă!

— Bun, să mă raportaţi, aşadar! Dracu' vă ia dacă n-o faceţi, să ştiţi!

Făcând un ocol, Blücher se duse în Rue d'Ange şi găsi locuinţa doamnei Richemonte luminată. Sună, iar portarul, crezând că un locatar se întorcea acasă, nu mai ieşi afară, ci trase doar de funia care deschidea uşa. Blücher urcă repede scara şi sună la locuinţa văduvei.

Se auziră paşi şi, peste puţin timp, Margot scoase capul afară în întuneric.

— Cine e acolo? întrebă ea.

— Eu, scumpă duduiţă.

Auzindu-i glasul, fata era cât pe ce să scape lumânarea din mână, de uimire.

— Excelenţa voastră aici! Atât de târziu!

— Da, scuză-mă, te rog. Tânărul acela, Greifenklau, mai e aici?

— Nu, Excelenţă. Vă rog să intraţi!

— Ferească sfântul! Dacă a plecat, sunt foarte grăbit. Când v-a părăsit?

— Nu-s nici două minute.

— Drace! Să ştii că-i pun ăia pielea-n băţ! Noapte bună!

Fără să mai răspundă la întrebările îngrijorate ale fetei, coborî scara în grabă, ceru portarului să-i deschidă şi dădu buzna în stradă. Aici, însă, se opri derutat.

„Asta ghinion! îşi zise. Încotro o fi apucat-o neghiobul ăla? Ah, dinspre stânga am venit eu, aşa c-ar fi trebuit să ne întâlnim. La dreapta a luat-o!”

Porni înapoi pe Rue d'Ange şi coti înspre locuinţa locotenentului. Era cam mult până acolo, dar bătrânul mareşal alerga cât îl ţineau picioarele. Deodată, se opri şi ciuli urechile. Da, din susul străzii se auzea pasul cadenţat al unui bărbat, care nu putea fi decât militar. Dar judecând după sunet, omul nu mai era departe de locul primejdios. Blücher făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Greifenklau! Opreşte! înapoi! Eşti în primejdie!

În aceeaşi clipă văzu fulgerând în susul străzii lumina unei lanterne, apoi detunară două împuşcături, una după alta.

„Dumnezeule, s-a zis cu el!” gândi Blücher, îngrozit.

În câteva clipe ajunse la locul unde-i întâlnise pe cei doi presupuşi paznici de noapte. Nu se vedea nimic. Picioarele-i loviră, însă, două obiecte. Se aplecă şi le ridică. Erau lanterna

şi pistolul descărcat.

— Straşnic băiat! exclamă el, vesel. Care vasăzică, n-a răposat încă!

Deîndată apărură grăbiţi soldaţii din garda care păzea casa mareşalului. Auziseră împuşcăturile şi veneau să vadă ce se întâmplase.

— Încoace, băieţi! strigă mareşalul. Aici s-a tras.

Un caporal îndreptă lumina asupra lui.

— Batalionul de pază. Excelenţă! Sunteţi cumva rănit? întrebă el.

— Nu, băiete. Să cauţi însă prin împrejurimi un locotenent de husari!

— Un locotenent de husari?

— Da, stimabile, dar nu mai întreba ei pune-te de îndată pe treabă, altminteri te fac una cu pământul, cotoi curios ce eşti!

Oamenii se puseră pe căutat, dar nu găsiră nimic. Nici măcar o picătură de sânge sau vreo urmă de luptă.

— Asta mă bucură, spuse Blücher. Acum, însă, luaţi-o din loc.

Soldaţii se supuseră. Mareşalul se-ndreptă apoi spre cele două santinele:

— Mă mai cunoaşteţi?

— Porunciţi, Excelenţă!

— A fost cineva să vă-ntrebe de mine?

— Da.

— Şi i-aţi spus că m-am culcat?

— Desigur, Excelenţă.

— Bine! Aţi auzit cele două împuşcături? Unde credeţi că s-au produs?

— Ceva mai în josul străzii.

— Aha! N-aţi băgat de seamă cine a tras?

— Nu. N-avem voie să ne părăsim postul, Excelenţa. Am văzut însă nişte bărbaţi trecând în goană pe dinaintea

noastră.

— Bine! Sunteţi băieţi de treabă. Nu vă mai ofer nimic, altminteri mâine va trebui să mă raportaţi de două ori. Şi ziceţi că cei doi indivizi erau tare grăbiţi?

— De fapt erau trei, căci unul îi fugărea pe ceilalţi din urmă…

— Aha… Al treilea era urmăritorul…

— Aşa părea. Iar la poarta a doua…

— Ei?

— S-a oprit.

— Idiotul. Ce i-o fi venit?

— Păi… şi-a scos cizmele.

— Şi-a scos cizmele? Sfinte Sisoie! I-auzi domnule, în loc să alerge după bandiţii ăia, el stă să-şi scoată cizmele! Ce l-aş mai scutura eu, mama lui de imbecil!

— Numai că, pe urmă, s-a luat iarăşi după dânşii.

— Mare scofală! Cu cizmele în mână! Ce idiot, Doamne!

— Mă iertaţi, Excelenţă. Şi-a lăsat cizmele aici şi ne-a zis să avem grijă de ele.

— Ce? Să-i păziţi cizmele? I s-a urcat la cap individului? Nu, asta-i prea de tot! Dac-aş şti cine-i tembelul ăla, l-aş chema la mine şi aş scoate şapte piei de pe dânsul. Auzi, dom-le, auzi!

— Excelenţă, ne-a spus cum îl cheamă.

— Ia te uită. Asta zic şi eu obrăznicie! Ei, şi cum se numea ticălosul?

— Locotenentul von Greifenklau.

— Lo… co… te… nen… tul von…Grei…fen…klau? Ia te uită, cum de nu m-am gândit! Ditamai măgarul bătrân! Ar fi trebuit să-mi închipui de la bun început. De, cu cât avansezi în grad, cu atâta te prosteşti la minte. Şi când ai ajuns mareşal, nu ţi-a mai rămas nimic în căpăţână. Măi băieţi, măi, rugaţi-vă Domnului să n-ajungeţi mareşali, altminteri o să mă-ntreceţi în prostie. Şi chiar aşa zicea că-l cheamă?

— Da.

— E dat dracului. Ticăloşii nu-i mai aud paşii, pentru că merge în ciorapi. În felul acesta o să pună mâna pe dânşii. Nu v-a zis dacă l-au rănit?

— Nu.

— Atunci înseamnă că-i bine-mersi. Dar ciubotele alea ale lui tot trebuie să le punem în siguranţă. Ia du-te de le ia, băiete!

— Mă iertaţi, Excelenţă, dar nu pot!

— Şi de ce, mă rog?

— N-am voie să-mi părăsesc postul!

— Da, e adevărat! Dacă nu se poate altminteri, o să-l trimit şi eu o dată pe bătrânul nostru Împărat Fritz şi o să stau de santinelă. Ia dă-mi arma ta, frumosule! Te voi înlocui, în vreme ce tu o să te duci să iei cizmele.

— Excelenţă, nici asta nu se poate.

— Ei, drace! Nici asta? Dar de ce nu se poate, domnişorule?

— Pentru că Excelenţa voastră e în civil.

— Iar ai dreptate. I-ascultă, băieţaş, nu eşti defel prost. Cunoşti regulamentul mai bine decât mine. Nici nu-i de mirare, dacă te gândeşti c-au trecut mai bine de cincizeci de ani de când l-am învăţat. Cum te numeşti, puiule?

— August Liebmann.

— Bine, scumpule. De azi în cincizeci şi doi de ani să vii la mine să văd dacă mai ştii regulamentul. Dacă nu-l vei fi uitat, te voi numi atunci „domnule” Liebmann şi nu doar August, ca acum. Până una-alta, o să mă duc să iau singur ciubotele alea. Unde sunt?

— Colo, la poarta a doua.

— Bine. O să le puteţi pune şi pe-ale voastre, tot acolo, după aicea. De vreme ce m-am apucat, cred c-aş putea face mereu treaba asta. Numai să nu uitaţi să mă treziţi când veţi avea nevoie de ele.

Se îndreptă spre poarta cu pricina, luă câte o cizmă în fiecare mână şi se întoarse la santinele:

— Locotenentul von Greifenklau va veni să se intereseze de „burlanele” lui. Spuneţi-i că-s la mine. Să se prezinte imediat, la orice oră, dar în ciorapi! Să nu cumva să se ducă întâi acasă, că dracu' l-a luat! Aţi înţeles?

— Da, excelenţă.

— Şi dacă veţi fi înlocuiţi înainte de venirea lui, transmiteţi ordinul camarazilor voştri! Aţi înţeles?

— Să trăiţi, da, Excelenţă!

— Noapte bună, dragă August.

— Noapte bună, Excelenţă.

Margot fusese nespus de uimită de vizita lui Blücher. Şi, auzindu-i vorbele, spaima de primejdia pe care-o crezuse trecută o cuprinse iarăşi în ghearele ei.

S-o trezească pe maică-sa, ori pe slujnică, n-ar fi avut nici un rost, căci ele nu-i puteau fi de vreun ajutor, începu să se plimbe prin odaie, de colo până colo. Inima i se strânsese de îngrijorare. Nu mai putea suporta chinul acesta şi simţi nevoia să iasă afară la aer, voia să alerge spre locuinţa iubitului ei, să vadă cel puţin dacă fereastra era luminată. I-o descrisese atât de lămurit încât nu s-ar fi putut înşela.

Îşi puse pălăria, un şal pe spate şi ieşi.

Portarul fu iarăşi mirat, văzând-o ieşind pentru a doua oară în noaptea aceea.

— Pentru Dumnezeu, domnişoară, ce s-a întâmplat iarăşi? întrebă el.

— Nimic! Deschide repede şi lasă vorba!

La lumina felinarului pe care-l ţinea în mână el observă paloarea cadaverică de pe faţa tinerei fete.

— Cine a fost domnul acela bătrân care a sunat adineauri la dumneavoastră şi apoi a părăsit casa atât de furtunos? mai stărui el. Nici nu i-am putut deschide atât de repede.

— Mareşalul Blücher.

— Dumnezeule, atunci trebuie să fie vorba de lucruri foarte însemnate. Grăbiţi-vă, duduie!

Îi deschise poarta şi Margot ieşi.

Ea ştia că Hugo o luase spre dreapta, astfel că urmă acelaşi drum. Dar, de abia făcu doi-trei paşi, că şi auzi în depărtare, două împuşcături, una după alta. Cine trăsese? Aveau vreo legătură cu primejdia despre care pomenise Blücher? Fapt e că răsunaseră dinspre partea în care locuia Greifenklau.

O spaimă cumplită puse stăpânire pe ea. Alergă în josul străzii, apoi coti pe după colţ. În depărtare văzu lumini de lanterne. Deodată, acestea se stinseră, apoi fata ajunse la casa în care locuia logodnicul ei.

Ferestrele erau întunecate şi îngrijorarea fetei spori. De-ar fi fost acasă, Greifenklau ar fi aprins măcar o lumânare.

Iarăşi răsunară glasuri în josul străzii. Alerga într-acolo şi ajunse tocmai la timp să-l audă pe bătrânul mareşal:

— Noapte bună, dragă August.

— Mareşalul a fost aici? întrebă ea santinelele.

— Da.

— Trebuie să intru la el.

Vru să înainteze, dar un soldat îi puse arma în piept.

— Aici nu poate intra nimeni!

— Dar eu trebuie să-l văd.

— Veniţi în timpul zilei.

Blücher auzi din prag discuţia. Se opri şi trase cu urechea. Percepu un glas de femeie, apoi răspunse lui August, care-i spunea să vină a doua zi.

— Cine-i acolo? strigă el.

— O muiere, Excelenţă! răspunse santinela.

După accent, omul părea a fi de prin Pomerania, un ţinut unde toate femeile — indiferent de clasă — sunt tratate fără prea multă consideraţie.

— O muiere? tună Blücher. Asta-mi mai lipsea! Ducă-se dracului! Noaptea, la ora trei, să mă întreţin cu cine ştie ce cotoroanţă!

— E tânără, Excelenţă, strigă omul, ca să fie auzit de mareşal.

— Tânără!? răcni acesta. Nu te lăsa dus, amice! Toate dau cel puţin cu unsprezece ani mai tinere decât sunt în realitate. Alung-o!

— Spune că Excelenţa voastră o cunoaşte.

— Nu-i adevărat!

— Că Excelenţa voastră a fost abia adineauri la ea acasă.

— Minciună sfruntată! Eu nu mă duc la muieri. Dă-i una peste bot:

— Zice să vă amintesc numele Richemonte...

— Richemonte? repetă mareşalul. Sfinte Sisoie! Ai căpiat, băiatule?

Se întoarse repede şi când ajunse la poartă ţinea încă sub braţ cele două cizme. O văzu pe Margot şi o recunoscu numaidecât.

— Dragă August, mare măgar te-a mai făcut mă-ta! Păi muiere-i asta, mă, neghiobule?!

Omul se uită năuc la mareşal.

— Porunciţi, Excelenţă!

— Ia mai tacă-ţi fleanca odată! „Porunciţi!” în sus, „Porunciţi!” în jos... de parcă nici n-ai mai şti şi altceva! Cine ţi-a dat ordin s-o numeşti pe duduia asta „muiere” bădăranule ce eşti?

— Iertaţi, Excelenţă, dar vedeţi şi dumneavoastră că este o persoana de sex femeiesc.

— Hm, nu e rău spus! Şi orice doamnă, nu-i, de fapt, decât o muiere... Dar vezi tu, băieţaş, la Paris există doar două categorii de femei: doamne şi domnişoare. Dacă mi-ai fi spus că e o domnişoară aici, nu ţi-aş fi poruncit s-o dai dracului. La drept vorbind, ai merita să-ţi ard vreo două cu ciubotele

astea, dar, pentru că în sfânta ta nevinovăţie, habar n-ai ce-i aia o domnişoara, şi pentru că ai băgat de seamă numaidecât că nu e de sex bărbătesc, voi fi milostiv, mulţumindu-mă doar cu un simplu avertisment: Ia aminte, băiete, că data viitoare dai de belea!

În vremea asta, Margot se apropiase de mareşal şi ridicase mâinile, implorator.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, îngrijorarea nu m-a lăsat să rămân acasă; şi-apoi am mai auzit şi împuşcături.

— Nu eu trebuie să te iert, ci dumneata pe mine, domnişoară, răspunse Blücher. Te-am deranjat la o ori atât de târzie, apoi am plecat fără să te lămuresc. M-am purtat ca un birjar. Te rog, vino cu mine sus!

Porni înaintea ei şi o conduse într-o încăpere foarte puternic luminată. După toate aparenţele, fusese odaia unei femei. Mobila stil rococo era din lemn de trandafir, cu incrustaţii de santal, perniţele şi pernele din mătasea cea mai fină. Pretutindeni erau presărate ceasornice şi vaze scumpe, minunate porţelanuri, iar candelabrele străluceau în cele mai frumoase nuanţe ale curcubeului. Alături de-o superbă pendula cu incrustaţii, ce valora pe puţin cinci mii de franci, mareşalul plasase, însă, un lădoi cât toate zilele, în care-şi ţinea cizmele. De statuia de marmură a unei Venere îşi atârnase punga de băşică de porc, plină cu tutun, iar pe cuvertura patului, care era din mătase persană veritabilă, uitase o pereche de ciubote rebegite. O bombonieră de cristal era plină cu mucuri de ţigări şi, pretutindeni, chiar pe podea, zăceau împrăştiate hărţi, rapoarte, plicuri şi alte hârtii.

— Aşa, domnişoară, îţi prezint camera mea de studiu, spuse bătrânul. Ia loc şi spune-mi fără înconjur ce te doare la inimă!

Stătea în faţa ei, ţinând încă cizmele la subsuoară. Cu toată întristarea, fetei îi venea să râdă de bătrânul acesta, care părea, mai degrabă, un cârpaci cârcotaş.

— Vizita Excelenţei voastre m-a adus într-o stare de nelinişte grozavă, spuse ea. Era vorba de logodnicul meu?

— Fireşte. Altfel cum aş fi venit la dumneata la o oră atât de nepotrivită?

— Oh, spuneţi-mi, Hugo e în primejdie?

— Se pare că a trecut, domnişoară!

— Dumnezeule, primejdie mare?

— Hm! Voiau să-l împuşte, puţintel.

— E cu putinţă, Excelenţă? exclama ea, înfricoşată.

— De ce n-ar fi; l-au pândit la uşa casei sale. Erau doi indivizi.

— Ce i-au făcut, Excelenţă? Vă rog din suflet, spuneţi repede!

Era palidă ca un cadavru. El vru s-o liniştească şi scoase una din cizme de sub braţ, întrebând-o:

— Cunoşti ciubota asta, domnişoară?

— Nu! răspunse ea mirată.

— Atunci poate c-o recunoşti pe astalaltă?!

O scoase de sub braţul stâng şi i-o vârî sub nas.

— Nici vorbă, Excelenţă.

— Mă mir, zău aşa. Totuşi, încălţările astea ar putea fi o mângâiere pentru dumneata.

— Mă iertaţi, Excelenţă, dar nu pricep.

— Ele vorbesc o limbă pe care ar trebui s-o înţelegi totuşi. Principalul, însă, e că le avem aici. Iar, în ceea ce-l priveşte pe proprietar, va apărea şi dumnealui, până la urmă dar în ciorapi!

Margot avea senzaţia că mareşalul vorbeşte în dodii.

— Cine anume?

— Păi Hugo, cine altul?

— Hugo? Ah, astea sunt cizmele lui? Dar cum se face…

— …Că are astfel de cizme? Păi dintr-astea are orice ofiţer, duduiţă.

— Nu, nu! Vreau să întreb de unde are Excelenţa voastră

aceste încălţări?

— Crezi cumva că le-am împrumutat de la dânsul? Nu! Le-am găsit sub poartă.

— Dar cum au ajuns acolo? întrebă Margot, din ce în ce mai uimită.

— Le-a lăsat chiar dumnealui, poruncindu-i santinelei să le păzească.

— Excelenţă, tot nu pricep încă de ce a trebuit să facă una ca asta? Şi-apoi, ce legătură au cizmele cu primejdia în care se află?

— O legătură foarte strânsă. Stai să vezi! În faţa locuinţei sale, stăteau doi indivizi care voiau să-l împuşte. El le-a scăpat însă; în ce fel, nu ştiu nici eu deocamdată. Indivizii au luat-o la fugă, iar el a pornit după dânşii Pentru ca domnii aceia să nu se prindă că-s urmăriţi, şi-a descălţat cizmele şi mi le-a dat în păstrare, adică santinelei mele, dar asta e totuna.

— L-a urmărit?! Cât e de imprudent!

— N-avea nici o grijă, domnişoară! De vreme ce şi-a lăsat cartea de vizită, nu va întârzia să-şi facă apariţia... O fi vrut să vadă cine sunt indivizii ăia.

— Oh, nici nu-i greu de bănuit.

— Într-adevăr?!

— Da. În orice caz, trebuie să fie în legătură cu cel ce l-a înjunghiat acum câteva ore.

— Înjunghiat? Drace! A fost înjunghiat? Unde?

— În braţ. Dacă n-ar fi purtat zale, de bună seamă ca i-ar fi venit de hac chiar atunci.

— Aşadar, purta zale?

— Din fericire.

— Deştept băiat!

— Dar cine l-o fi atacat?

— Mi-e foarte greu să vorbesc despre asta, Excelenţă.

— Spune-mi deschis şi fără teamă, domnişoară. Poate

sunt în măsura să te ajut. Povesteşte-mi totul, dar îngăduie-mi mai întâi să-mi aprind o pipă. Nu pot sta locului fără să simt tutun sub nas.

Mareşalul îşi umplu una din pipele sale de lut şi, după ce şi-o aprinse tacticos, o lăsă pe Margot să-i istorisească toate întâmplările zilei.

Şi acum, iată ce se întâmplase cu Greifenklau.

Margot îl petrecuse până la uşă şi, înainte de a se desparţi, îl rugă stăruitor să fie cu ochii în patru la toate primejdiile ce l-ar fi putut paşte în drumul spre casă.

Îi ascultă sfatul, cu atât mai mult cu cât era el însuşi de părere că atacul a cărui ţintă fusese s-ar mai putea repeta. Ba îşi spuse chiar că, a doua oară, potrivnicii săi nu se vor mai folosi de un pumnal sau de un cuţit, ci de o armă de foc.

În cazul acesta, i-ar fi fost mai greu să se apere, astfel că luă hotărârea să nu meargă pe trotuar, ci prin mijlocul străzii. Se aştepta ca duşmanul să stea pitit în vreun cotlon întunecat, din care i-ar fi fost greu să-l nimerească.

Ajunse astfel până aproape de casă. Aici primejdia era şi mai mare, aşa că încetini pasul şi merse dibuind drumul.

Când mai avea doar patru paşi până la poartă, auzi pe cineva strigând din toate puterile:

— Greifenklau! Opreşte! Înapoi! Eşti în primejdie!

Ghici imediat că mareşalul încerca să-l prevină şi dădu să se întoarcă, dar tocmai atunci se trezi fulgerat de lumina unei lanterne.

Deprins să judece repede, tânărul ofiţer îşi dădu imediat seama că duşmanul aprinsese lanterna ca să aibă o ţintă sigură şi că în clipa următoare va detuna glontele. Se aruncă îndată la pământ şi, datorită acestei prezenţe de spirit, scăpă cu viaţă, căci nu atinsese încă pământul, când se şi auzi împuşcătura. Glontele i-ar fi găurit ţeasta; aşa doar trecu pe lângă el.

— S-a trântit la pământ! Luminează în jos! auzi dânsul un glas, pe care-l recunoscu imediat ca fiind al căpitanului Richemonte.

Lumina lanternei îl învălui din nou, dar dânsul se azvârli cu toată puterea în laturi, şi tocmai la vreme, căci detună a doua împuşcătură şi un al doilea glonte izbi caldarâmul chiar alături de dânsul.

Cele două focuri fuseseră trase, dar dacă ţintaşul ar mai fi avut încă un pistol, de bună seamă că Greifenklau ar fi fost pierdut.

Aşa, se ridică cu iuţeala fulgerului şi se năpusti asupra celor doi indivizi. Un pumn bine ţintit zbură lanterna din mâinile unuia dintre agresori, făcându-l s-o rupă la fugă. Apoi tânărul ofiţer îl înhăţă pe căpitan.

— Acum nu-ţi mai dau drumul, mizerabile! răcni el.

Îl ţinu strâns şi vru să-l trântească la pământ, dar Richemonte dădu drumul pistolului, ca să aibă mâna liberă, şi-l prinse pe locotenent de piept. Acesta însă era apărat de zale.

— Laşule, scrâşni francezul. Te ascunzi îndărătul cuirasei?

Îl apucă de braţul rănit şi Greifenklau scoase un strigăt de durere.

— Aha, tocmai locul nimerit! zise ticălosul.

Adunându-şi toate puterile, strânse cu amândouă mâinile. Greifenklau fu nevoit să-i dea drumul, ca să-şi elibereze braţul rănit. Izbuti să facă aceasta, dar duşmanul scăpă şi o rupse la fugă. Tânărul se repezi după el, dar se poticni şi căzu la pământ. Datorită acestui fapt, fugarul câştigă un avans considerabil.

Greifenklau încercă să recupereze. Dându-şi seama că ecoul paşilor săi îl acoperă pe acela iscat de paşii ticăloşilor, se opri şi-şi descălţă cizmele. Observă atunci că se găseşte în apropierea locuinţei mareşalului şi, cum tocmai trecea de santinelele din faţa reşedinţei, le strigă, fără a-şi încetini

alergarea:

— Sunt locotenentul von Greifenklau, aveţi grijă de cizmele mele!

Şi continuă să gonească după duşmanii săi, care în vremea asta i-o luaseră cu mult înainte.

Din fericire paşii se auzeau foarte bine, şi, cum era un alergător de forţă, nădăjduia să-i ajungă curând. Cuirasa pe care o purta îl împiedica la fugă. Cu toate acestea, distanţa dintre dânsul şi ceilalţi se micşora tot mai mult.

La un moment dat însă, cei doi se despărţiră, unul cotind-o la stânga, într-o străduţă laterală, pe când celălalt alerga tot înainte. Neştiind pe care să-l urmeze, se opri nelămurit, pentru a trage cu urechea.

Străduţa cea lăturalnică părea să nu aibă caldarâm, astfel că paşii fugarului nu puteau fi auziţi. De asemenea, ea ar fi putut duce într-o intersecţie mai mare, unde duşmanul s-ar fi putut face nevăzut cât ai clipi. De aceea, hotărî să se ia după celălalt, care pornise drept înainte.

După câţiva metri însă, băgă de seamă că şi el se abătu înspre stânga. Era nevoit să se oprească la fiecare colţ de stradă şi să piardă o mulţime de vreme ascultând dincotro se auzeau paşii.

Întunericul, de asemenea, îl împiedica să înainteze repede în cele din urmă, se pomeni iarăşi în faţa unei ulicioare lăturalnice, în care paşii fugarului păreau a se pierde. Înaintă câţiva metri, privi cu atenţie în jur şi înţelese că se afla pe aceeaşi străduţă prin care se făcuse nevăzut celălalt.

Era limpede că cei doi intenţionau să se întâlnească aici.

Dibui prin întuneric la dreapta şi la stânga. Drumul era foarte îngust. La dreapta se întindeau zidurile dosnice ale caselor, iar la stânga părea să fie un zid lung de grădină. Tiptil-tiptil, înaintă de-a lungul acestuia.

Deodată i se păru că aude un zgomot ca acela făcut de o cheie răsucită într-o broască veche. Ciuli urechile şi zgomotul

se repetă foarte aproape de el, venind dinspre zidul grădinii.

Înainta în vârful picioarelor şi auzi şoapte.

Dibuind cu mâna, Greifenklau simţi o portiţă care se afla în zid, iar îndărătul acesteia, adică în grădină, se certau cei doi indivizi, care habar n-aveau că urmăritorul lor se afla atât de aproape.

— A fost o zi afurisită râu! zise unul dintre ei.

— Numai dumneata eşti vinovat, răspunse celălalt.

— Eu? Cum adică?

— Întâi ai dai greş cu pumnalul, apoi ai ţintit aiurea.

— Cum aş fi putut să-l nimeresc, când ai luminat atât de prost? Şi apoi, de ce ai luat-o la sănătoasa? Amândoi l-am fi putut trimite pe lumea cealaltă, dar m-ai lăsat singur şi-ai şters-o ca un laş.

— N-ai auzit strigătul acela, tocmai în clipa când dădeam să aprind lanterna?

— Ba cum nu?! Cine să fi fost? Totul ne merge prost de la un timp încoace. Dar mai e şi mâine o zi. Iar a amâna nu înseamnă a renunţa.

— Fireşte. Hai să plecăm! Ăsta nu-i loc pentru discuţii!

— Cum ajungem înăuntru? Pe uşă?

— Nu, căci pe acolo am fi observaţi. Toţi servitorii mei îşi închipuie că lucrez în bibliotecă. Ne urcăm de-a lungul verandei, apoi intrăm pe fereastră.

Glasurile se îndepărtară.

Greifenklau rămase nemişcat. După un timp auzi o fereastră închizându-se, ceea ce însemna că cei doi intraseră înăuntru.

Zidul era îndeajuns de înalt dar, folosindu-se de numeroasele-i crăpături şi denivelări, se caţără până sus, dându-şi apoi drumul în grădină.

Făcea un lucru primejdios. Ca neamţ, aici, la Paris, era privit cu ostilitate şi, dac-ar fi fost descoperit pe o proprietate particulară, viaţa lui n-ar mai fi valorat nici cât o para chioară.

Orientându-se cu greutate, porni în unghi drept tot înainte şi ajunse curând în curtea unde se afla veranda despre care vorbise unul din cei doi.

„Pe aici s-au căţărat, îşi zise el. Dacă i-a ţinut pe ei, o să mă ţină şi pe mine. În orice caz, voi încerca”.

Dibui lanţurile şi se caţără pe ele ca pe o scară. Ajungând sus, cercetă acoperişul verandei şi-l găsi destul de trainic ca să-l susţină. Se ridică în picioare şi se pomeni în faţa unei ferestre care nu putea fi alta decât aceea prin care intraseră cei doi indivizi.

Încăperea dindărătul ei era neluminată dar, alături, într-o odaie învecinată, o lampă mare împrăştia destulă lumina, ca să poată fi cu uşurinţă distinse siluetele a doi bărbaţi care umblau de colo-colo, cât se poate de agitaţi. Când trecură pe dinaintea uşii deschise, Greifenklau îi recunoscu imediat.

„Ah, căpitanul şi baronul de Reillac! Mi-am închipuit eu!” îşi zise locotenentul.

— Da, ăsta e cel mai bun lucru! îl auzi spunând pe căpitan.

— ...şi astfel ajung, fără vărsare de sânge, în posesia ei, zise baronul. Nu ştiu însă dacă, în acest caz, voi avea tot atâta de plătit...

— Asta e de la sine înţeles, căci fără consimţământul meu, praful s-ar alege de toată înscenarea...

— În sfârşit, fie şi aşa! Cred că... nici n-are rost să număr paralele... vei fi cumnatul meu şi, ca om de onoare, nu...

— Dacă izbutim... o să caute în zadar. Mai ales afurisitul ăla de Greifenklau...

— Principalul e, urmă baronul, să aflăm la ce oră... altminteri e prea târziu...

— Mâine voi şti sigur... spuse căpitanul... şi o să te anunţ din vreme... Va opune împotrivire...

— N-o să-l ajute prea mult, căci mă bizui pe ajutorul dumitale, zise baronul. În orice caz, e de aşteptat... salvată

cinstea Margotei, nu rămâne altceva de făcut decât... contez pe asta.

La aceste cuvinte, închise uşa şi Greifenklau nu mai putu auzi nici un cuvânt. Mai rămase câteva clipe dar, văzând că totul e în zadar, porni înapoi pe drumul pe care venise.

Căutând să memoreze cât mai bine împrejurimile, străbătu ulicioara de câteva ori, în sus şi în jos, cercetă şi străzile învecinate şi, în cele din urmă, rămase încredinţat ca putea reveni oricând în timpul zilei. Între timp, medita la cele auzite şi trase concluzia că cei doi tocmai puneau la cale o nouă lovitură împotriva sa şi a Margotei. Nu auzise, însă, îndeajuns, pentru a înţelege de ce natură va fi aceasta.

Greifenklau ajunse curând în strada în care locuia. Aplecându-se să-şi ia cizmele de pe locul unde le lăsase, constată că acestea dispăruseră. Din pricina întunericului

Şi fiindcă mergea în ciorapi, santinelele nu-l observară, până când se apropie şi-şi spuse numele.

— Locotenentul von Greifenklau.

— Ah, domnul locotenent e poftit imediat la Excelenţa sa.

— Atât de târziu?

— Imediat. Spunea să nu vă duceţi întâi acasă.

— Păi... sunt desculţ...

— Cizmele le-a luat Excelenţa sa.

— Asta-i bună! Le-a confiscat?

— Nu ştiu. Ni s-a dat ordin să vă trimitem îndată la dumnealui, aşa în ciorapi, cum sunteţi.

— Dacă-i ordin, n-am încotro.

Urcă scara şi în vestibul îl întâlni pe subofiţerul de gardă.

— Ce cauţi aici atât de târziu? îl întrebă Greifenklau.

— Am ordin să vă anunţ pe dumneavoastră.

— Care vasăzică sunt aşteptat?

— Da.

— Atunci, fă-ţi datoria!

Subofiţerul plecă şi trecu destul de mult timp până se

înapoie, anunţându-l pe Greifenklau că putea intra.

După ce închise uşa în urma sa locotenentul înaintă trei paşi şi luă poziţie. Blücher avea pipa în gură şi toată odaia era plină de un fum gros şi înecăcios. Pe masă trona o cupă japoneză de mare preţ, pe care mareşalul o folosise în chip de scrumieră, iar într-o fructieră de argint îngrămădise tot soiul de amnare şi fitile.

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă Blücher, părând teribil de mirat. Intri pe nebăgate de seamă, ca un tâlhar. Dar... Drace! Unde-ţi sunt cizmele?

— Ordonaţi, Excelenţă!

— Ei, bine, unde-ţi sunt cizmele?

— Nădăjduiesc că perspicacitatea dumneavoastră va contribui la dezlegarea acestei enigme.

Blücher surâse şi ridică mâna ameninţător.

— Tinere, lasă-te de bancuri! Ştii prea bine că, după câte glume proaste am fost nevoit să înghit, am căpătat o adevărată intoleranţă la cele bune!

Apoi, continuă, de data aceasta pe un ton serios:

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să primesc vizita unui ofiţer desculţ.

— Cu atât mai de neînţeles mi se pare mie un mareşal care şterpeleşte cizmele unui amărât de locotenent.

— Măi băiete, asta-i o glumă chiar mai proastă decât alea pe care-s învăţat să le îndur! Mai bine taci şi bagă la cap ce-ţi zic eu: a fost mai adineauri aici cineva, care ar fi făcut ochii mari văzându-ţi ciorapii. Ia te uită la ei cum arată! Sunt mai murdari ca nişte obiele de geambaş. Caută degrabă în dulapul de colo şi vâră-te în ciubotele alea ale tale!

Greifenklau deschise dulapul şi, printre sfeşnice de argint şi vase aurite, dădu, într-adevăr, peste nepreţuitele-i încălţări. Le scoase afară şi le încălţă în prezenţa mareşalului.

— Acum ai redevenit Hugo cel adevărat şi te poţi arăta chiar şi persoanelor ceva mai simandicoase decât mine, zise

Blücher. Ia du-te la uşa aceea şi ciocăneşte într-însa!

Greifenklau, curios, făcu întocmai şi nu mică-i fu mirarea când uşa se deschise:

— Margot!

— Hugo!

Se îmbrăţişară, fără a se sinchisi de bătrânul mareşal. Apoi, tânărul se aşeză alături de logodnica sa şi începu să povestească, în vreme ce Blücher umbla de colo până colo prin odaie, fumând ca un turbat.

Greifenklau istorisi totul, fără să scape nici un amănunt. Margot îşi sprijinise capul pe umărul lui şi plângea de fericirea de a-l fi regăsit. Amândoi îl considerau pe Blücher apropiat, ca pe un părinte, faţă de care nu simţeau nevoia să-şi tăinuiască nici cele mai intime emoţii.

La urmă, însă, mareşalul izbucni furios:

— Grozav! Propriul frate! Şi ce ai de gând să faci, băiete?

— Să-i răpun pe amândoi, oriunde îi voi găsi.

— Nu! Îţi interzic să te gândeşti măcar la una ca asta! Ai înţeles?

— Excelenţă…

— Spanac… Am fost nevoit să-i făgăduiesc duduii de colo…

Şi arătă spre Margot. Greifenklau o privi în ochii umezi.

— Tu vrei ca eu…

— Hugo, nu te gândeşti că e, totuşi, fratele meu?

— Bine, dar baronul de Reillac?

— Lasă-l şi pe el în plata domnului.

— Da, aşa să fie! întări mareşalul, mişcat. Rebeca a adunat şi ea cărbuni încinşi la căpătâiul lui Herod…

— Dar dacă nu le smulgem colţii, putem fi expuşi oricând la o nouă nenorocire. De altfel, au şi pus la cale o nouă ticăloşie…

— Lăsaţi pe mine! zise Blücher. În loc să-i facem pe dânşii nevătămători, voi încerca să vă pun la adăpost; tot acolo

ajungem. Ce-ai zice dacă te-aş trimite la Berlin, tinere?

— Excelenţă, şi să rămână Margot singură?

— Nici vorbă. De altfel, m-am sfătuit cu dânsa despre acest lucru. Doamna Richemonte are în Belgia o rudă apropiată, la care vor pleca încă de mâine. În felul acesta, cei doi ticăloşi vor fi nevoiţi să-şi pună pofta-n cui!

— E o idee minunată, Excelenţă.

— Vezi! Mi-am dat seama azi că aş fi putut deveni un foarte bun agent secret. Cât despre tine, băiete, le conduci pe cucoane la destinaţie, apoi te cari la Berlin. Vei afla mai târziu pentru ce. Dar nu te mişti de aici azi, toată ziua, ca să-mi dai o mană de ajutor, să pregătesc hârţoagele necesare.

— Ordonaţi, Excelenţa!

— Bun! Acum, condu-o pe duduia acasă, ca un adevărat cavaler, şi fix la ora nouă te aştept să ne punem pe lucru. Deseară ne vom vedea iarăşi cu toţii. Dar, ca să nu vi se mai întâmple ceva, vă dau o gardă de opt oameni înarmaţi până-n dinţi, patru pe o parte şi patru pe cealaltă. Uite ordinul, băiete! Prezintă-l jos la postul de gardă! Şi, acum noapte bună, copii!

Încadraţi de gardă, ajunseră cu bine la locuinţa doamnei Richemonte. Margot, aflată încă sub influenţa întâmplărilor precedente, nu se putu stăpâni şi o trezi pe mama sa.

Bătrâna se sperie aflând de primejdia prin care trecuse locotenentul, precum şi de imprudenţa de care dăduse dovadă Margot încumetându-se, noaptea, singură, pe străzi; dar având în vedere că totul se terminase cu bine, se linişti curând şi găsi binevenită propunerea mareşalului. Fusese invitată de nenumărate ori la rudele din Belgia, dar nu se gândise niciodată să se ducă. Era încredinţată, deci, că va fi primită cu braţele deschise şi trimise îndată o scrisoare în care îşi anunţa sosirea şi pe care Greifenklau se însărcina s-o expedieze urgent.

Se înţeleseră să se pregătească de drum în cea mai

desăvârşită taină. Chiar servitoarea urma să fie concediată, fără să i se spună nimic. Din Belgia mama şi fiica plănuiau să se îndrepte spre Berlin, unde urma să aibă loc nunta. De aceea luară hotărârea să nu se încarce cu bagaje grele, iar mobilele să fie vândute pe sub mână. Blücher însuşi urma, să se ocupe de întreaga afacere, astfel încât, noua adresă a celor două femei să rămână tăinuită de eventualele priviri indiscrete.

Tot sfătuindu-se şi punând lucrurile la cale, trecu vremea. Se făcu ziuă şi, de îndată ce bătu ora opt, Greifenklau plecă la mareşal. Câtă vreme ei aveau să-şi vadă de treburile lor, mama şi fiica urmau să se pregătească de drum.

Bătrâna fusese mereu suferindă în ultimul timp. Necazurile pricinuite de fiul ei vitreg o doborâseră de tot, astfel încât seara fu nevoită să se culce, pentru a fi odihnită a doua zi.

— Crezi că va veni mareşalul? o întrebă pe Margot.

— Dacă nu vine, ne va invita la dânsul, răspunse fata. Zicea că astă-seară ne vom vedea cu toţii, ca să discutăm ce mai e de discutat.

— Dacă vine, să mă scoli. Dacă însă ne invită la el, caută să mă scuzi, căci mă simt prea slăbită ca să pot merge. Voi găsi mâine timp să-mi iau rămas-bun de la dânsul şi să-i mulţumesc pentru tot ce-a făcut pentru noi.

8. Răpirea

Ziua se scursese cu pregătirile pentru plecare. Se întunecase, iar Blücher aprinsese minunatul său candelabru cu şase braţe, dar nu înainte de a da jos chipiul de militar, care stătuse spânzurat acolo tot timpul zilei.

Greifenklau lucrase de zor cu mareşalul. Primise o însărcinare secretă la Berlin şi, în acest scop, bătrânul îi dictase un şir întreg de scrisori.

— Se zice că Maiestatea Sa vrea să plece în Anglia, unde va fi sărbătorit ca salvator al Europei. Dacă Regele primeşte invitaţia, atunci n-am încotro şi trebuie să mă duc şi eu. O să ne plimbe pe acolo săptămâni întregi şi alte săptămâni vom pierde cu întoarcerea acasă. De aceea trebuie să-mi găsesc un om de încredere, care în vremea asta să stea cu ochii deschişi, ca să pot afla ce se întâmplă pe acasă. Am duşmanii mei, mari şi mici. Ai înţeles?

— Foarte bine chiar, Excelenţă! răspunse Greifenklau, zâmbind.

— Văd eu că nu eşti băiat prost, tinere; de aceea te-am şi ales. Ştiu că-ţi pot vorbi fără ascunzişuri. Ia spune-mi, ce au făcut ăia cu Napoleon?

— L-au deportat.

— Unde?

— În Elba.

— Bun! Oricum, habar n-am de unde vine şi ce hram poartă ţara asta. Nici măcar numele nu i l-am auzit vreodată!

— E o insulă.

— Bine, bine, dar ce fel de insulă?

— O insulă deschisă.

— Foarte bine, băiete! Numai să nu fie atât de deschisă, încât *Bonasvarte* ăla s-o poată şterge exact când ne e nouă

lumea mai dragă! Şi principalul lucru: unde e insula asta?

— Pe lângă Italia.

— Aha, deci foarte aproape de locurile în care Împăratul e adulat ca un zeu! Capete de tărâţe! Din partea mea să-l fi deportat şi în Italia, dacă alt loc mai bun n-au fost în stare să găsească, dar nu pe insula Elba, ci în măruntaiele Vezuviului. Acolo i-ar fi fost şi destul de cald. Ascultă ce-ţi spun eu, băiete, n-am încredere în povestea asta! Să vezi că individul se întoarce înapoi.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, Excelenţă. Are mulţi partizani în Franţa. Întoarcerea lui va fi chiar salutată cu entuziasm.

— Întocmai. Noi soldaţii, ne-am dat toată osteneala să dăm cu dânsul de-a azvârlită, iar afurisiţii de conţopişti i-au păstrat deschisă uşa din dos, ca să poată strecura cât mai curând înăuntru. Idioţii ăştia ar trebui pisaţi cu toţii într-un mortier şi, după aceea, azvârliţi binişor în aer! Şi mai fac un congres de pace! De parcă Europa ar fi totuna cu anteriul lui Arvinte: iei un petecuţ de ici, îl lipeşti colo şi... gata treaba! Unde mai pui că nici nu vor apuca să isprăvească bine cu trebuşoara asta şi se vor pomeni că Napoleon, în spatele lor, le şi dă peste degete Atunci, băiete, să-i vezi, ce le-ar mai rămâne de făcut?!

— Vor striga: „Ajutor! Să vină Blücher!”

— Da, aşa o să se întâmple. Ai dreptate. Şi tot ce-au izbutit, să însăileze amărâţii de cârpaci, cu aţa şi cu acele lor, voi fi eu nevoit să stric cu sabia; asta e mai sigur decât orice. De aceea trebuie să te duci tu la Berlin, să mă ajuţi să-i fac pe domnii de acolo să le vină mintea la cap. O să-mi scrii regulat şi eu o să-ţi răspund tot aşa. Şi dacă nu vei putea să-mi citeşti hieroglifele, atunci mai bine pui scrisorile pe foc, decât să le arăţi cuiva. Şi acum, înainte! O să-ţi dau indicaţii scrise.

Cei doi lucrară până seara, când mareşalul zise:

— Acum zvârle tocul în sobă, călimara de perete şi vâră în

buzunar hârţoagele! Du-te la Margot şi spune-i să poftească puţintel încoace. Mai avem de pus la cale unele lucruri.

Greifenklau plecă repede, să ducă la îndeplinire ordinul mareşalului.

Era întuneric şi, când începu să coboare strada, o trăsură trecu în trapul cailor pe dinaintea lui, cotind în Rue d'Ange. El nu-i dădu nici o atenţie.

Când ajunse la locuinţa logodnicei sale, servitoarea îi deschise. El salută şi întrebă:

— Unde e domnişoara?

— A plecat.

— Încotro?

— La mareşalul Blücher.

— Zău?! Ciudat! Dar doamna Richemonte, s-a dus şi dânsa, nu?

— Nu.

— Cum adică, domnişoara Margot a plecat singură?

— A venit un ofiţer după dânsa.

Greifenklau tresări.

— Ce fel de ofiţer? întrebă el. German?

— Nu ştiu. Întrebaţi-o pe coniţa.

— Anunţă-mă, te rog, imediat!

Doamna Richemonte fu foarte surprinsă aflând că Greifenklau voia să-i vorbească.

— Margot a plecat la mareşal, domnule locotenent, îl anunţă ea, în loc de orice introducere.

— Când?

— Acum câteva minute.

— Cu o trăsură?

— Da.

— Am întâlnit-o. Mi s-a spus că a plecat împreună cu un ofiţer german.

— Aşa e. Un ofiţer de ordonanţă al mareşalului.

— Un ofiţer de ordonanţă? Cu neputinţă!

— Sau un aghiotant.

— Nici asta nu se poate.

— Oricine-ar fi fost, mareşalul l-a trimis să ne invite pe amândouă la cină.

Greifenklau păli, dar se feri să-şi dea în vileag emoţia.

— S-a prezentat în vreun fel? se interesă, încercând să păstreze un ton firesc.

— Nu ştiu, nu l-am întrebat, ba nici măcar nu l-am văzut.

— Aţi fost invitată şi dumneavoastră?

— Da, însă m-am scuzat, deoarece nu mă simt deloc bine.

— Atunci, am făcut o mică greşeală.

— Anume?

— Nu ştiam că mareşalul a fost atât de atent, încât să trimită o trăsură; credeam că am obligaţia de a veni să vă iau. Mă iertaţi, dar timpul mi-e măsurat.

— Du-te, dragul meu, şi fii atât de bun să mă scuzi încă o dată faţă de mareşal. Înainte de plecare voi încerca să-i fac o vizită.

Greifenklau plecă.

Nu-şi trădase mai deloc spaima de care fusese cuprins, deşi era aproape încredinţat că se întâmplase ceva rău cu Margot. Alergă înapoi la mareşal şi dădu buzna în odaia acestuia, cu obrajii congestionaţi şi cu răsuflarea tăiată.

— Drace, trebuie să fi alergat, nu glumă! zise Blücher. Ce s-a întâmplat?

— Margot e aici. Excelenţă? gâfâi locotenentul.

— Nu. Credeam că o aduci tu.

— Aşadar, Excelenţa voastră n-a trimis o trăsură?!

— Nu.

— Şi nici un ofiţer de ordonanţă?!

— Nu.

— Atunci să ştiţi că Margot a fost răpită. Trebuie să plec imediat.

Se îndreptă spre uşă, dar Blücher ordonă:

— Stai! Stânga-mprejur! Or, n-ai aflat până acum, mârlanule, că n-ai voie să pleci până nu te concediez eu? Ce soi de militar eşti, dacă nici atâta lucru nu ştii?! Ia spune, ce s-a întâmplat cu Margot? Trebuie să aflu şi eu, căci dacă e la mijloc vreo nouă ticăloşie, nu trebuie să te azvârli orbeşte în primejdie, ci să procedezi cu cap. M-ai înţeles, tinere?

Greifenklau îşi dădu seama că bătrânul avea dreptate şi încercă să se calmeze.

— Margot a fost răpită, Excelenţă.

— Asta ai mai spus-o o dată. Dovedeşte!

— Acum câteva minute a venit o trăsură după dansa.

— Cu un ofiţer?

— Da.

— Ce fel de ofiţer?

— Nu ştiu. Bătrâna nu l-a văzut. S-a dat drept ofiţerul dumneavoastră de ordonanţă.

— Al meu?!

— Da, şi le-a invitat la cină.

— Drace!

— Doamna Richemonte s-a scuzat că nu se simte bine şi nu poate veni.

— Şi Margot a căzut în plasă?

— Da.

— Încotro au luat-o?

— În jurul acestei străzi eu însumi am întâlnit trăsura când am ieşit de la dumneavoastră.

Greifenklau era grozav de agitat şi emoţia îl făcuse să răguşească. Începu şi Blücher să umble de colo-colo prin odaie.

— Asta e o minciună sfruntată, o ticăloşie fără seamăn! zise el. Eu n-am trimis pe nimeni. Da, a fost răpită, dar de cine?

— De cine altul decât de baronul de Reillac?

— Drace, nu m-am gândit că pot duce gluma atât de

departe! Şi drăgălaşul ei de frate vitreg e şi dânsul amestecat în tărăşenia asta!

— Fără îndoială, Excelenţă.

— Dar unde au dus-o?! Dacă am şti!

— Nu mi se pare prea greu de ghicit: la locuinţa lui Reillac.

— De ce crezi asta?

— Pentru că am băgat de seamă aseară că acolo este cartierul lor general. Vă aduceţi aminte, Excelenţă, ce spuneam că am auzit? Căpitanul urma să capete astăzi anumite informaţii. Oh, şi-mi pot închipui acum ce planuri au cu Margot! Trebuie să plec cât mai repede! Vă rog să-mi îngăduiţi, Excelenţă!

— Da, da, numai că n-am de gând să te las singur! Ai arme?

— N-am nici una la mine.

— Atunci ia câteva pistoale de-ale mele. Crezi că vom putea găsi casa baronului?

— Mi-am întipărit-o foarte bine în memorie.

— Bine, atunci o vom lua cu asalt.

Blücher îşi încinse sabia, şi luă din panoplie două pistoale, cu un aer atât de bătăios, încât ai fi zis că se duce la război. Nici Greifenklau n-avea vreme de pierdut, dar un gând neexprimat îl făcea să ezite.

— Excelenţă, remarcă el, sabia o să vă împiedice.

— În ce fel?

— Va trebui să ne căţărăm pe un zid şi pe o verandă.

— Bine, atunci o las acasă. Crezi că ne vom descurca singuri?

— Nu ştiu. Depinde de împrejurări.

— Putem lua câţiva băieţi buni din corpul de garda.

Greifenklau rămase pe gânduri.

— Avem dreptul să intrăm aşa, cu una cu două, Excelenţă? întrebă el.

— De ce nu?! Ne urcăm pe verandă şi spargem geamul.

— Violare de domiciliu.

— Spanac! Nu ne poate face nimeni nimic.

— E interzis să se pătrundă într-o casă, fără autorizaţie.

— Indivizii ăia au răpit-o pe fată şi asta scuză orice.

— Putem dovedi? Vom fi lăsaţi să cercetăm?

Blücher făcu o mutră necăjită.

— Cam ai dreptate, băiete, zise el.

— Vă gândiţi ce scandal ar izbucni, Excelenţă?

— Hm… da!

— Mareşalul Blücher pe banca acuzării pentru violare de domiciliu!

— Urât de tot.

— Şi încă într-o ţară străină! Urmările ar putea fi extrem de neplăcute!

— Da, da. Dar trebuie, totuşi, să acţionăm cumva!

— Să căutăm o cale legală… Aş zice…

— Dă-i drumul!

— Ne ducem la Primăria arondismentului. Aha, la primarul de cartier! În faţa mea n-o să facă el mofturi!

— Aşa cred şi eu. Îi spunem ce bănuim şi-i cerem să meargă cu noi la baron, ca să facem cercetări.

— Foarte bine, dar vezi că e francez şi ştii bine, corb corb…

— Îl convingem noi să accepte.

— Poate… Dacă luăm cu noi câţiva din grenadierii mei pomeranzi.

— De acord, Excelenţă, dar fără să bată la ochi. Îi pitim sus pe verandă, unde vor aştepta semnalul nostru poate c-or şi iscodi ceva.

— Bună idee! Avem, care vasăzică, un plan pe care, negreşit, îl vom duce la îndeplinire. Ştii unde e Primăria?

— Da. Tocmai peste drum de străduţa baronului.

— Minunat! În felul acesta nu pierdem vremea. Ia pistoalele astea două!

Fiecare vârî în buzunar câte două pistoale încărcate, apoi coborâră la postul de gardă. Apariţia mareşalului înarmat stârni oarecare senzaţie. Soldaţii luară poziţie de drepţi.

Blücher îi cercetă repede cu privirea.

— Mă', ăla de colo, nu eşti tu August, cel cu care am stat de vorbă ieri?

— Ba da... Excelenţă.

— N-aţi venit să vă luaţi banii.

— Excelenţă...

— Ce?

— Ar fi părut o cerşetorie...

— Mai să fie, da' mândru mai eşti, măi August! Mă bucur că te-am văzut şi vreau să-ţi ofer un prilej grozav de te face remarcat. Ei, ce zici? Te pricepi la căţărat?

— Da. Excelenţă.

— Chiar şi când e vorba de o verandă?

— Fireşte.

— Atunci e bine. Mai ia cu tine trei care se pricep şi ei la treaba asta. De arme n-aveţi nevoie. Restul o să-l aflaţi mai târziu. Dar repede!

În câteva clipe, cei patru erau gata. Greifenklau se aşeză în frunte. Odată ajuns în faţa portiţei grădinii, le zise:

— Căutăm o femeie, despre care se presupunem că a fost adusă aici cu forţa. Săriţi zidul ăsta şi vă furişaţi drept înainte, spre curtea şi veranda de colo. Urcaţi şi căutaţi să iscodiţi ce se petrece. Dar băgaţi de seamă, să nu dea cineva peste voi! La semnalul nostru, intraţi pe fereastră.

— Da, întregi mareşalul: îndată ce-oi striga: „August, înăuntru!”, spargeţi fereastra şi pătrundeţi în cameră.

August Liebmann se simţi măgulit. Nu era băiat prost, aşa că întrebă imediat:

— Excelenţă, doamna aia a venit pe jos sau cu trăsura?

— Cu trăsura, fireşte. Dar de ce întrebi?

— Acum vreun sfert de ceas a intrat o trăsură în strada

asta.

— Ah! Ce fel de trăsură?

— Una dintr-aia de lux!

— De unde ştii asta?

— Am văzut-o cu ochii mei. Ofiţerul de serviciu m-a trimis la Primărie şi atunci am observat, trăsura cotind încoace.

— August, cu prilejul acesta, ai izbutit să-ţi dezminţi numele! Ei, începeţi treaba! Vedeţi să nu vă zărească cineva!

9. Mareşalul „Înainte!”

În vreme ce soldaţii urcau pe verandă, încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil, Greifenklau şi Blücher se îndreptară spre Primărie. Întrebară pe un funcţionar inferior de primar şi li se indică biroul acestuia. Îl găsiră aplecat deasupra lucrului. Răspunse la salut dând din cap şi-şi văzu de scris.

Blücher tuşi încetişor, dar deoarece primarul nu se sinchisi nici de data aceasta, mareşalul îl întrebă pe Greifenklau în şoaptă:

— Cum se zice nătărău pe franţuzeşte?

— Benet, răspunse locotenentul, cu fereală.

Blücher făcu un pas înspre biroul primarului şi răcni:

— Benet, benet, benet!

Ca muşcat de şarpe, acesta sări în sus de pe scaun.

— Ce înseamnă asta?

Blücher îi puse mâna pe umăr:

— Ştii nemţeşte?

— Da.

— Ei, dacă aş fi ştiut asta, aş fi spus acelaşi lucru, dar folosindu-mi limba materna.

Primarul îşi împinse ochelarii pe frunte şi-l fulgeră cu privirea pe mareşal.

— Domnule, începu el, cum puteţi cuteza, aici în cabinetul meu…

Se întrerupse brusc. Abia acum îl recunoscu pe mareşal. Pe chipul lui se întipări spaima.

— Se pare că mă cunoşti, băiatule! zise Blücher, prietenos.

Primarul făcu o plecăciune adâncă.

— Ce ordonaţi, Excelenţă?

— Mai înainte de orice, tinere, aş dori ca pe viitor să nu mai fii nătărău. Cine vine la tine, vrea să-ţi vorbească, şi nu să-ţi vadă chelia. Ai înţeles? Apoi, aş vrea să ştiu dacă ai puţintel timp pentru mine.

— Vă stau la dispoziţie.

— Minunat! Îl cunoşti pe baronul de Reillac?

— Chiar foarte bine. Am onoarea să-i fiu cumnat.

— Din ce în ce mai bine! Hm! Dar de unde vine înrudirea asta?

— Sunt căsătorit cu sora lui.

— Dacă ştiam asta adineaori, nu m-aş mai fi mirat că eşti nătărău.

Primarul înghiţise până acum toate înţepăturile mareşalului, dar de data asta îi sări ţandăra.

— Excelenţa voastră uită că sunt funcţionar public.

— Când te-am văzut înainte stând pe scaun, păreai mai degrabă vreunul din idioţii ăia împietriţi de prin templele budiste. Noroc că mi-ai adus aminte. Eşti primarul, nu?

— Chiar aşa!

— Bun! Pune-ţi surtucul, zvârle-ţi pălăria pe cap şi vino cu noi!

— Unde?

— Până la cumnăţelul dumitale!

— Şi pentru ce anume?

— Ai să vezi la momentul potrivit.

— Excelenţă, permiteţi-mi să vă spun că trebuie să ştiu.

— Iar dumneata, îngăduie-mi, de asemenea, să-ţi repet c-ai să afli la faţa locului! Vrei sau nu vrei să mergi?

Primarul îşi scoase mânecuţele, îşi puse pardesiul, luă pălăria şi se declară dispus să-i însoţească pe cei doi. Ajunşi în stradă, îl luară la mijloc şi Blücher zise:

— Domnule primar, vei fi auzit, poate, că sunt cam sucit. Totuşi, sunt un om de bine şi acum vreau să-ţi vorbesc ca unui reprezentant al statului şi al ordinii. Avem nevoie de

ajutorul dumitale.

— În ce privinţă?

— Unei mame i-a fost răpită fiica.

— Ah, răpire de persoană! Asta-i rău! Cine-i fata?

— Domnişoara Richemonte.

— O fi sora căpitanului cu acelaşi nume?

— Întocmai. Îl cunoşti?

— L-am văzut de câteva ori la cumnatul meu. Când a fost răpită?

— Acum vreo jumătate de ceas.

— Şi cine a făcut asta?

— Aici e aici! Îl bănuim pe cumnatul dumitale.

Primarul se opri locului, ca ţintuit.

— Pe cumnatul meu? Baronul?

— Da, aristocratul ăla de ultimă oră!

— Dar de ce să fi făptuit el aşa ceva, Excelenţă?

— Pentru că e un nemernic, în stare de orice ticăloşie!

— Excelenţă, mă iertaţi, dar nu pot îngădui să vorbiţi astfel despre o rudă a mea…

— Spanac! Legăturile dumitale de rudenie nu ne interesează. Cumnatul dumitale vrea să se căsătorească cu duduia aceea, dar ea nu-l iubeşte. Domnul de colo, un tânăr prieten de-al meu şi un ofiţer merituos, este logodnicul fetei. Noaptea trecută cumnatul dumitale, împreună cu Richemonte, l-au atacat în mod laş pe stradă, slobozind două gloanţe asupra lui. Atentatul a dat greş însă, şi atunci baronul s-a hotărât s-o răpească pe fată.

— Cu neputinţă!

— Ia te rog să nu mai îndrugi prostii! Când eu, bătrânul Blücher, spun că e aşa, trebuie să crezi, altminteri te iau toţi dracii! Pentru mârşăvia asta s-a folosit chiar de numele meu şi a trimis pe un individ deghizat în ofiţer german la fată, ca s-o invite la mine la cină. Trăsura s-a îndreptat apoi spre locuinţa baronului.

— Dar, Excelenţă, toată istoria asta sună atât de fantastic, încât…

— Domnule! tună Blücher. Crezi dumneata că am venit cu armata mea în Franţa şi-am cucerit Parisul numai ca să povestesc o fabulă unui primar de arondisment? Ceea ce spun e purul adevăr!

— Dar ce doriţi de la mine?

— Cumnatul dumitale locuieşte în acest arondisment, nu-i aşa?

— Ba da.

— Ei bine, vrem să facem o percheziţie la dumnealui acasă.

— Şi v-aţi găsit tocmai pe mine să vă ajut?

— Fireşte. Eu respect legile, domnule primar.

— Atunci îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar o percheziţie domiciliară este cu neputinţă.

— Şi de ce, mă rog?

— Există anumite condiţii prealabile, care…

— …care, în cazul nostru, sunt îndeplinite întocmai, îi tăie vorba mareşalul. Pentru o percheziţie domiciliară se cer două condiţii.

— Ba mai multe, mult mai multe.

— Aiurea! Pentru o percheziţie domiciliară e nevoie în primul rând de o casă şi, în al doilea rând, de persoana care percheziţionează. Atât şi nimic mai mult.

Casa există, percheziţionând de asemenea, aş putea spune că suntem chiar mai mulţi. Nu ai nici un motiv să te sustragi, domnul meu.

— Totuşi, refuz categoric!

— Atunci, refuză dumneata cât pofteşti, pe noi n-o să ne deranjeze asta deloc. Vei avea doar bunătatea să ne conduci la scumpul dumitale cumnăţel. Unde a casa, Greifenklau?

— Colo, Excelenţă!

Curând ajunseră la poarta casei. Câteva ferestre de la

primul etaj erau încă puternic luminate.

Mareşalul sună şi portarul deschise.

— Aici locuieşte baronul de Reillac? întrebă locotenentul.

— Da, domnule.

— E acasă?

— Da.

— Mai e cineva la dânsul?

— Cred că domnul căpitan Richemonte.

— Şi mai cine?

— Nimeni altcineva.

— Aţi auzit? zise primarul, triumfător.

— Ce să fi auzit? întrebă Blücher, împingându-l pe scară în sus. Îţi închipui cumva că suntem atât de idioţi precum crezi dumneata? Ori, crezi oare că cel ce răpeşte o fată şi şi-o aduce acasă are, înainte de toate, grija să anunţe portarul? Dumnezeu să-ţi dea mintea care-ţi lipseşte! Greifenklau, sună!

În vreme ce locotenentul şi mareşalul se duceau împreună la Primărie, Margot începu să se trezească din ameţeală.

Puţin timp după ce se întunecase, o trăsură închisă, condusă de Pierre, „ordonanţa” baronului, adusese la locuinţa doamnei Richemonte, un tânăr deghizat în ofiţer german. Totul mersese strună. Mama şi fiica, aşteptându-se la o invitaţie din partea mareşalului, nu avură nici o bănuială. Nu le miră faptul că nu venise Greifenklau să le ia, închipuindu-şi că tânărul mai avea de lucru cu superiorul său. Datorită pregătirilor de călătorie, doamna Richemonte era atât de obosită, încât trebui să refuze invitaţia, ceea ce se potrivea de minune cu planul mizerabililor. După scurt timp, Margot se şi afla în trăsură, alături de „ordonanţă”, care se folosi la momentul potrivit de picăturile acelea adormitoare, despre care pomenise cu o zi înainte Pierre stăpânului său.

Leşinată, Margot ajunse la locuinţa lui Reillac unde

baronul şi ticălosul de frate-său vitreg o legară fedeleş de un fotoliu. Gura îi fu astupată cu o batistă, ca să nu poată ţipa când s-o trezi. După aceea, cei doi criminali se retraseră în sufragerie, ca să aştepte, la un pahar de vin, deşteptarea fetei. N-aveau nici o grijă, căci Reillac îndepărtase din casă toată servitorimea.

Şi iată că tânăra se trezi. Privi în jur şi se văzu într-o odaie necunoscută. Nu şi dădea seama cum ajunsese aici şi, vrând să-şi ducă mâna la frunte, observă că era legată, ba chiar că avea şi gura astupată. Atunci îşi aduse aminte de ofiţerul de ordonanţă care o luase de acasă şi-şi dădu seama că era victima unei ticăloşii.

Plimbându-şi ochii prin odaie, observă că era singură. Unde se afla? O cuprinse spaima.

Deodată auzi un zgomot în spate. Fratele ei intrase în cameră. O privea cu braţele încrucişate pe piept, râzând batjocoritor:

— Aşa se întâmplă când te înjoseşti până la a deveni iubita unui neamţ.

Ea nu-i putu răspunde. Căpitanul avea chef să se joace ca pisica cu şoarecele, de aceea veni mai aproape şi-i îndepărtă puţin batista de la gură.

— Îţi pare rău că te afli aici, cu mine, în loc să iei masa la Blücher, cu soldatul ăla al tău?

Margot rămase tăcută.

— Dar, slavă Domnului, s-a isprăvit! De acum încolo vei fi a altuia.

Ea tresări puternic.

— A cui?

— A baronului.

— Ah!... Tu i-ai dat o mână de ajutor?

— Întocmai.

— Dumnezeule sfinte! Şi mai zici că eşti fratele meu!

— Şi mai zici că-mi eşti soră! ripostă el, batjocoritor.

— Mama ştie unde sunt?

— Asta-i bună! izbucni el în râs. Crezi c-am înnebunit?

— O să afle.

— Fireşte. Asta şi vrem.

— Când?

— La momentul potrivit.

— Nu pricep.

— Vei pricepe îndată. Fii atentă!

În clipa aceea intră baronul.

— Nemernicule! îi strigă ea. Aşadar dumneata eşti ticălosul care a făcut asta?

— Las-o mai moale! rânji el. Te afli acum în mâna mea şi voi şti eu să te îmblânzesc.

— Diavole!

— Da, sunt un diavol, iar dumneata un înger! Vom fi o pereche minunată.

— Niciodată! strigă dânsa. Dumnezeu o să mă ocrotească.

Se gândea la ceea ce-i povestise în ajun Greifenklau, când fuseseră la Blücher. Curajul îi reveni.

— Aşa, acum e a dumitale! zise căpitanul. Baroane, ţi-o predau! Fă cu ea ce-ţi place!

— Mersi! Şi eu îţi voi înapoia imediat una din poliţele dumitale.

— Numai una?

Reillac râse şi aruncă o privire obraznică spre Margot.

— Celelalte, după cununie!

— Atunci, ad-o încoace!

— O am în birou. Hai s-o punem întâi la adăpost pe duduia.

— Unde?

— După cum ştii, am o încăpere tainică, în care nu poţi pătrunde decât printr-o uşă secretă. Acolo va fi mai în siguranţă decât în sânul lui Avram.

Zicând aceasta, deschise uşa spre odaia alăturată,

aceeaşi în care, cu o zi înainte, cei doi mizerabili, puseseră la cale planul lor mârşav.

Afară, pe acoperişul verandei, stăteau cei patru grenadieri aduşi de Blücher. Izbutiseră să urce acolo fără să fie descoperiţi, dar cum trecuse ceva timp de când aşteptau fără a observa ceva deosebit, începuseră să-şi piardă răbdarea.

— E plictisitor al dracului, şuşoti unul, după un timp.

— Zău aşa! încuviinţă altul.

— Gura! spuse August. Trebuie să veghem asupra fetei.

— Dar unde e?

— Colo înăuntru, de unde vin glasurile, fireşte. Dar ţineţi-vă fleanca, altfel nu s-aude nimic!

Cei patru ciuliră urechile.

— Parcă a strigat o muiere! zise August.

— O fi dânsa.

— Ce ziceţi, intrăm?

— Nu. Aveţi datoria să ascultaţi de mine, răspunse August. Mareşalul mi-a dat mie pe mână chestia. Chiar şi parola e numele meu. Ah, uite lumină!

O uşă fu deschisă înăuntru, apoi a doua. Cei doi ticăloşi o aduseră pe Margot chiar în odaia la a cărei fereastră se aflau cei patru grenadieri.

— Vedeţi să nu vă zărească! şuşoti August. Dar băgaţi bine de seamă ce se petrece!

Soldaţii începură să-şi împărtăşească observaţiile:

— E legată de fotoliu.

— Şi are un căluş în gură.

— Drace! Ce-or fi făcând cu dânsa? Par-ar vrea să intre cu fotoliu şi cu ea cu tot, prin perete, zău aşa!

— Păi chiar asta şi fac... ah! o uşă mascată! Aţi văzut cum se deschide?

— Da, răspunse August, mândru.

— Cum oare? Eu n-am băgat de seamă. Prea a mers repede.

— Nu ţie trebuie să-ţi raportez, ci lui Blücher.

Baronul şi căpitanul dispăruseră în odaia cu uşă mascată, de unde însă se întoarseră curând iarăşi în bibliotecă. Acolo baronul deschise un sertar secret al biroului, scoase dintr-însul o poliţă şi, întinzând-o lui Richemonte, zise doar atât:

— Ţine!

Căpitanul i-o smulse din mână, o străbătu cu privirea, apoi o rupse în bucăţele, pe care le vârî în buzunar.

Atunci se auzi clopotul de la poartă.

— Cine să fie? întrebă Reillac.

— Poate feciorul dumitale.

— Posibil! Aşteaptă, mă duc să văd.

Străbătu în grabă odaia până la sala de intrare, a cărei uşă o deschise. Dar în locul lui Pierre, se pomeni cu primarul. Ceilalţi doi stăteau ceva mai de-o parte, aşa că nu-i observă.

— Ah, tu! spuse baronul. Ce te aduce la mine, la o oră atât de târzie?

— Vreau să-ţi prezint pe aceşti doi domni.

— Pe cine?!

Reillac ieşi până în faţa uşii, curios.

— Baronul de Reillac? întrebă Blücher, scurt.

— Chiar el.

— Domnul Richemonte e la dumneata?

— Da, răspunse celălalt, şovăind.

— Altcineva, nimeni?!

— Nu.

— Să vedem!

Baronul i se puse în drum.

— Vă rog să ţineţi seamă, domnule, zise el, că nu am oră de primire acum.

— În schimb, am eu oră de vizite, tinere, replică mareşalul, împingându-l în lături pe baron şi intrând înăuntru. O să-ţi dai seama îndată că nu glumesc.

Baronul văzu că n-are încotro şi-i lăsă pe cei doi să intre.

— Unde-i Richemonte? întrebă mareşalul.

— În biblioteca mea.

— Să mergem într-acolo. Condu-ne!

Când intrară în bibliotecă, Richemonte fu tot atât de năucit ca şi tovarăşul său mai înainte. Totuşi, era prea stăpân pe sine ca să-şi trădeze spaima. Era sigur, însă, că-l aşteaptă clipe grele, cărora numai cu multă îndrăzneală şi sânge rece le va putea face faţă.

— Căpitanul Richemonte... Excelenţa sa mareşalul von...

Baronul avea intenţie să menţină uzanţele, aşa că încercă nişte prezentări cât de cât solemne. Numai că Blücher, care n-avea chef de conversaţie, îl întrerupse cât ai clipi:

— Nu-i cazul să te osteneşti atât, căci am avut deja plăcerea să-l cunosc pe dumnealui... Unde-i domnişoara Margot?!

Conform vechiului său obicei, bătrânul mareşal îşi ataca inamicul frontal şi fără menajamente.

— Unde altundeva decât acasă? ripostă căpitanul.

— Acasă! Hm! spuse Blücher, rotindu-şi privirea prin odaie.

— Excelenţă, interveni Greifenklau, a ce miroase aici?

Mareşalul trase aer în piept.

— Hm... un miros afurisit! Parc-ar fi cloroform. Măi băiete, să ştii c-au adormit-o!

— Dacă i s-a întâmplat ceva, oricât de neînsemnat, Domnul să-l aibă în paza lui!

— Aşadar, scumpe baroane de Reillac, unde o ţii pe domnişoara Margot?

— Excelenţă, zău că nu înţeleg de ce-mi cereţi informaţii despre o domnişoară în privinţa căreia numai locotenentul Greifenklau ar fi în măsură să vă informeze corect.

— Asta a şi făcut, zise Blücher.

— Atunci de ce mă mai întrebaţi pe mine?

— Pentru că dumnealui susţine că Margot se află la

dumneata.

— Ah! spuse baronul, zâmbind, până acum n-am avut încă onoarea s-o văd pe duduia la mine.

— Nici astăzi?

— Fireşte că nu.

— Ne putem încredinţa?

— Care vasăzică, vă îndoiţi de adevărul spuselor mele?

— Da.

— Domnule... în casa mea au acces numai oamenii civilizaţi. Cum vă puteţi imagina că v-aş îngădui asta, netam-nesam, să-mi cotrobăiţi prin camere?!

Bătrânul făcu doi paşi spre dânsul.

— Ce ai spus? Ticălosule! Adicătelea, noi nu suntem îndeajuns de civilizaţi pentru a putea călca pragul unuia de teapa dumitale?! Ei bine, am să-ţi dau chiar acum o lecţie de bună cuviinţă, pe care să n-o poţi uita prea curând! Priveşte, cât de politicos pot fi când îmi dau osteneala!

Ridică dreapta şi-l pălmui de câteva ori cu atâta putere pe baron, încât se părea că vrea să-i sfărâme capul.

— Excelenţă, pentru numele lui Dumnezeu! strigă primarul îngrozit.

Căpitanul se pregătea să sară asupra lui Blücher, dar Greifenklau trase amândouă pistoalele.

— Stai! Cine se atinge de Excelenta sa e un om mort!

Richemonte se dădu înapoi.

Baronul rămase atât de năucit, încât nici n-avu răgazul să se gândească la apărare, doar când Blücher termină cu el, ridică pumnul, furios. Mareşalul, însă, îi şi vârî pistolul sub nas, răcnind:

— Jos labele, mizerabile!

Mâna baronului căzu inertă.

— Aşa ceva n-am mai pomenit, domnilor! exclamă primarul. Excelenţă, trebuie să-mi îngădui observaţia că o asemenea intervenţie, cu totul nelalocul ei...

— Tu să taci! îl întrerupse Blücher. Totul decurge cât se poate de normal... Greifenklau a avut grijă ca licheaua de căpitan să primească ceea ce i se cuvenea; şi-a venit vremea să-l învăţ şi eu pe celălalt derbedeu regulile bunei-cuviinţe. Unele mutre sunt special făcute pentru a primi palme!

— Dar văd că Excelenţa voastră mai are şi pistoalele în mână...

— Da, din prevedere. Aseară, unul din ăştia doi a tras două focuri asupra locotenentului, în vreme ce celălalt îi ţinea lanterna. Cu astfel de oameni trebuie să fii prevăzător.

— Ce calomnie! strigă baronul.

— Ce minciună! mai puse şi căpitanul paie pe foc.

— Ia te uită, nici palmele nu-i învaţă minte! Ca nişte mere care sunt atât de putrede, încât au început să şi pută; nu mai e nimic de făcut. Şi pentru că n-aţi reuşit să-l ucideţi pe logodnic, azi aţi răpit-o pe fată. Dar o vom găsi noi, să n-aveţi grijă!

Baronul îşi adună tot curajul şi se-ntoarse spre primar.

— Tu eşti funcţionar public; dacă nu ne poţi ocroti, voi depune plângere împotriva ta. Dacă oamenii aceştia nu părăsesc casa, mă voi retrage, pentru a fi ferit de atacuri, dar nu voi întârzia să-mi iau revanşa. Haide căpitane!

Dădu să plece, numai că Blücher ridică pistolul.

— Nimeni nu pleacă de aici, fără permisiunea mea!

— Excelenţă, aţi împins gluma prea departe! zise primarul.

— Aiurea! La vârsta mea, ştiu măcar atâta, diferenţa dintre o glumă şi un lucru serios! Iar eu, azi n-am terminat încă nici măcar jumătate din ceea ce aveam de făcut!

— Asta înseamnă că vreţi neapărat să percheziţionaţi casa?

— Fireşte!

— Mă opun categoric şi vă atrag atenţia asupra consecinţelor.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, dar nu-i nevoie să te deranjezi...

— Bine, dacă-i aşa, eu mă spăl pe mâini.

— N-ai decât să te speli cât pofteşti şi în ce pofteşti. Putem începe?

— Dacă mă siliţi în felul acesta, trebuie să mă supun. Declar deci, în calitate de cel mai înalt slujbaş al acestui arondisment, că Excelenţa sa, mareşalul Blücher, susţine că în această casă ar fi fost ascunsă o tânără femeie care a fost răpită prin viclenie şi forţă. Voi percheziţiona toate încăperile, pentru a o găsi pe dispărută, dar îmi declin orice răspundere.

— Mi-o asum eu, în întregime, zise Blücher.

— Bine! Călăuzeşte-mă! se adresă primarul baronului.

— Pe mine cred ca mă veţi scuti de a lua parte la această călătorie de explorare, zise căpitanul, batjocoritor.

Primarul aruncă o privire întrebătoare mareşalului.

— Trebuie să meargă cu noi! Domnule locotenent, nu-i lăsa din ochi pe aceşti doi indivizi!

Percheziţia începu. Căutară cu toată luarea aminte, dar fără nici un rezultat. Când se înapoiară în bibliotecă, nu descoperiseră nici o urmă a bietei Margot.

Baronul şi căpitanul schimbară priviri triumfătoare.

— Am să v-o plătesc! ameninţă Reillac.

— Nu te pot sfătui să n-o faci, zise primarul, înălţând din umeri. Eu însumi am fost astfel tratat, încât voi încerca să-mi reabilitez onoarea de funcţionar ultragiat, pe calea justiţiei. Acum, însă, am îndatorirea de a atrage atenţia celor doi domni străini că trebuie să părăsească această casă.

— Cer ca lucrul acesta să se întâmple imediat! zise Reillac.

Surâzând, Blücher i se adresă lui Greifenklau:

— Ia te uită, tinere, cât de grăbiţi sunt! Ia să vedem, totuşi, dacă nu se bucură prea devreme. Haide!

Se pregătea să mai dea o raită prin odăile mai dosnice,

dar baronul strigă:

— Stai! Răbdarea mea nu e nemărginită! A doua oară nu mai intră nimeni aici!

— Ia nu te mai fandosi atâta! îl repezi mareşalul. Mă veţi însoţi cu toţii, încă o dată, altminteri vă ia mama dracului!

N-avură încotro şi-l însoţiră în odaia la a cărei fereastra se aflau soldaţii. Blücher se adresă iar primarului:

— Dumneata susţii, care vasăzică, cum că persoana căutată de noi nu se află în această casă?

— Pot să jur.

— Bine. Nici eu n-am văzut nimic. Dar, pentru ca nu cumva, dracul să-şi fi vârât, totuşi, codiţa pe-aici, trebuie neapărat să stau niţeluş de vorbă cu nişte oameni, despre care nu m-aş mira să aflu că-s ceva mai deştepţi decât noi. „August, intră!”.

La aceste cuvinte, fereastra sări în ţăndări şi cei patru grenadieri dădură buzna înăuntru.

Primarul rămase încremenit, în vreme ce baronul şi căpitanul se speriară de moarte. Dacă aceşti soldaţi se aflau mai de mult pe verandă, atunci taina era descoperită.

Căpitanul căută să se strecoare pe furiş în apropierea uşii, dar nu izbuti, căci Greifenklau îndreptă îndată arma înspre dânsul.

— Opreşte! Înapoi, îi strigă el.

— Ah! spuse Blücher. Domnii vor s-o şteargă! I-aş sfătui să renunţe, dacă ţin la pieile dumnealor. Ia daţi-i drumul, toţi trei în colţul de colo!

— Şi eu? întrebă primarul uluit.

— Fireşte. Dac-am asediat şi cucerit Parisul, voi fi fiind în stare şi să pun sub stare de arest trei indivizi de teapa voastră. Haide, fără mofturi!

Ţinea pistolul ridicat şi, în faţa acestei ameninţări, primarul şi ceilalţi doi se retraseră în ungherul ce le fusese indicat. Blücher se adresă acum grenadierilor:

— Închideţi fereastra, băieţi, şi trei dintre voi să stea la uşă! Iar acum, scumpul meu August, ia spune-mi, ai băgat de seamă ceva?

— Am văzut-o. Excelenţă!

— Pe cine?

— Pe domnişoara aia despre care dumneavoastră ziceaţi că nu e muiere.

— Drace! Într-adevăr? Şi unde ai văzut-o?

— Colo! răspunse omul, arătând spre uşa mascată.

— Păi acolo e peretele!

— Da, însă îndărătul lui.

— Pe toţi dracii! O fi o uşă secretă! Cum se deschide?

— În podea se află un ciot. Nu trebuie decât să te apleci şi să-l apeşi încetişor…

— Măi băiete, măi, cum de ştii tu atâtea?

— Am băgat bine de seamă, răspunse grenadierul, ţanţoş.

Blücher văzu ciotul şi procedă întocmai cum îl învăţase August. Uşa din perete sări în lături, îndărătul ei ivindu-se o cameră întunecată. Mareşalul porunci grenadierului să aducă lampa din camera de lucru. Apoi, Greifenklau intră în odaia cu pricina, în timp ce ceilalţi rămaseră să-l păzească pe prizonieri.

Deodată se auzi o exclamaţie de spaimă:

— Dumnezeule! Margot!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blücher, de afară.

— E legată.

— Pe toţi dracii! August!

— Porunciţi, Excelenţă!

— Ia rupe tu perdelele astea, să răsucim şi noi nişte funii pe cinste! Legaţi-mi-i pe ăştia doi, cât puteţi mai vârtos, nu de alta, dar să vadă şi dânşii cum e.

Atâta aşteptau grenadierii. Cât ai clipi din ochi, perdelele fură prefăcute în funii, iar Reillac şi Richemonte legaţi fedeleş.

— Iar acum vino încoace, să vezi isprava! porunci Blücher

primarului înspăimântat.

Acesta se supuse. Când intrară în odaia cu pricina, o văzură pe Margot stând încă legată de fotoliu. Greifenklau îi îndepărtase numai căluşul şi o ţinea pe biata fată îmbrăţişată cu scaun cu tot.

— Ei, tinere, chiar n-ai de gând s-o dezlegi?! strigă mareşalul.

Cei doi erau atât de fericiţi de revedere, încât nici nu se gândiseră la asta. Legăturile fură tăiate şi fata se repezi la Blücher, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Excelenţă, dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc, zise ea.

— Că ai fost răpită, fetiţo? întrebă el, zâmbind.

— Nu, nu, ci că am fost eliberată.

— Nu, te înşeli. Toată treaba a făcut-o logodnicul tău. De unde era să ştiu eu unde te-au adus? El însă a bănuit.

— Singur, nu m-ar fi putut elibera. Cine i-ar fi dat ascultare?

— Aha... vrei să zici că ţi-a fost de mare folos prestigiul bătrânului Blücher! Dar locotenentul s-ar fi dat cu capul de toţi pereţii şi te-ar fi scos şi fără mine. Acum, ia povesteşte-ne cum s-au petrecut lucrurile!

Margot istorisi toată întâmplarea, ceea ce-l făcu pe mareşal să spumege de furie.

— Or s-o plătească ticăloşii! izbucni el. Greifenklau, ia găseşte-le tu o pedeapsă! Mie nu-mi trece prin cap nimic potrivit.

— Eu i-aş gâtui! scrâşni locotenentul.

— O idee bună! încuviinţă Blücher. Au meritat-o cu vârf şi îndesat.

Primarul ridică mâinile, îngrozit.

— Excelenţă, zise el, gândiţi-vă că numai legea are dreptul să pedepsească.

Blücher îi aruncă o privire furioasă, şi zise răstit:

— Păstrează-ţi sfaturile pentru tine, idiotule. Mai înainte spuneai că numai legea e în drept să procedeze la percheziţie. Şi ce a găsii omul legii, ai? Aş fi cel mai mare măgar dacă i-aş preda pe aceşti doi mizerabili legilor voastre. Probabil c-ar fi decoraţi pentru ticăloşia lor.

Primarul tăcu, dar Margot luă mâna mareşalului.

— Excelenţă, lăsaţi-i în plata Domnului, se rugă ea.

— Da, e fratele tău şi aşa mai departe… povestea pe care mi-ai mai spus-o. Nu-i aşa?

— Ba da.

— De data asta, însă, nu se mai prinde. Ne aflăm sub stare de asediu şi, ceea ce au făptuit ei, se pedepseşte cu moartea.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Continuă să-l implore, dar bătrânul nu se lăsă înduplecat. Greifenklau tăcea. El şi-ar fi dorit să-i vadă pârpăliţi pe cărbuni încinşi, dar, pe de altă parte, nu vroia să şi îndurereze iubita.

— Cum adică, să scape nepedepsiţi? mormăi Blücher în cele din urmă. Mai întâi au tras asupra unui ofiţer german şi-apoi te-au răpit; ar merita cu vârf şi-ndesat să le pun pielea-n băţ. Un singur cuvânt de-aş spune, mâine ar atârna amândoi în ştreang. Dar nu vreau să te îndurerez, fetiţo, de aceea le voi dărui viaţa.

— Dar libertatea?

Începu din nou să se roage de el, până ce bătrânul izbucni:

— Ei, drăcia dracului! Ţie nu ţi se poate refuza nimic. Haide, fie, o să le dăruiesc şi libertatea! Dar dacă mai spui ceva, îmi iau vorba înapoi şi-i spânzur încă din seara asta.

Blücher făcu în taină un semn locotenentului, dându-i de înţeles că n-avea deloc de gând să-i lase cu totul nepedepsiţi.

— Ceea ce mai avem de făcut aici e prea plictisitor pentru o femeie, spuse dânsul. Nu-i deloc distractiv să întocmeşti

procese verbale şi să iei declaraţii. Sunt de părere, Greifenklau, s-o duci pe Margot acasă, iar eu voi veni îndată ce voi fi gata.

— La locuinţa Excelenţei voastre?

— Nu, la doamna Richemonte. Trebuie neapărat s-o văd astă seară.

Greifenklau o luă de braţ pe logodnica sa şi plecă, după ce Margot mulţumi călduros vitejilor grenadieri.

Apoi începu interogatoriul.

— N-o să vă cer declaraţii şi nici nu voi întocmi procese verbale, spuse mareşalul. Am vrut doar s-o eliberez pe domnişoara Margot. Aţi auzit, desigur, ticăloşilor, că vă dăruiesc viaţa şi libertatea. O fac, însă, cu o singură condiţie: să-mi răspundeţi la două întrebări, altminteri vă dau cuvântul de onoare că veţi fi totuşi spânzuraţi mâine. Cine a fost individul care a jucat rolul aşa-zisei „ordonanţe”?

— Un actor de meserie, fiul cameristului meu, răspunse baronul.

— Şi cine a fost vizitiul?

— Cameristul meu însuşi.

— Unde se află dumnealui acum?

— Trebuie să fie acasă. L-am auzit venind în timpul percheziţiei. I-o fi spus portarul cine se află la mine.

— Aşa că se teme?

— Probabil.

— Atunci o să-l poftesc încoace.

Blücher se duse în bibliotecă şi trase de un clopot pe care-l observase acolo. Peste puţin, se auzi sunând în sala de intrare.

Mareşalul deschise.

— Cine eşti tu? întrebă Blücher.

— Cameristul, răspunse omul.

— Bun. Stăpânul tău te aşteaptă de mult. Unde ţi-e fiul?

— Jos, la portar.

— Adă-l încoace, băiete. Baronul are nevoie de voi.

După un minut îşi făcu apariţia şi actorul. Blücher îi luă în primire pe amândoi şi-i duse în camera unde se aflau ceilalţi.

— Asta e cameristul tău? îl întrebă pe baron.

— Da.

— Şi celălalt e fiul său?

— Da.

— Bun, am eu ac de cojocul lor!

Abia acum băgă de seamă Pierre în ce cursă picase. Trase cu coada ochiului spre uşă, dar văzu că nu era rost s-o şteargă.

Mareşalul se întoarse spre grenadierii săi:

— V-aţi îndeplinit sarcina cât se poate de bine, aşa c-a venit vremea să vă şi distraţi puţintel. Dar, mai întâi, aş vrea să-mi găsiţi nişte nuieluşe.

August luă poziţie:

— Cred, Excelenţă, că nişte bastoane elastice ar fi cât se poate de potrivite.

— Minunat, ai dreptate. Ia caută, tinere!

Nu trecu mult şi August aduse toate bastoanele baronului.

— Crezi c-o să meargă? întrebă mareşalul.

— Şi încă foarte bine. Mai ales astea trei de bambus.

— Bun! Hai să începem! Îl luăm mai întâi pe domnul camerist, care, participând la o acţiune de răpire, joacă rolul vizitiului, şi-l mai îndeamnă şi pe fiul său să ia parte la o asemenea ticăloşie. Trageţi-i douăzeci pe spinare, dar nu mai înainte de a-i fi vârât un căluş în gură, ca să nu-i nud scâncetele!

Pierre fu legat de grenadieri, care îi astupară şi gura; după ce şi încasă papara, veni rândul fiului său.

— Ăsta, care s-a dat drept ordonanţa mea, are stofă de mare escroc. Daţi-i treizeci.

Zis şi făcut.

Blücher arătă înspre căpitan:

— Ăsta e deja legat. Nu-i punem căluş, pentru că vreau să văd dacă un căpitan al Gărzii imperiale ştie să tacă. Dumnealui şi-a vândut propria soră şi a tras cu arma asupra unui ofiţer prusac. Trageţi-i patruzeci, dar nu vă jucaţi! Îl vreau lat fleaşcă la pământ! În felul acesta ne asigurăm că, cel puţin câteva zile de acum încolo, nu va mai fi în stare să pună la cale alte ticăloşii. Începeţi, băieţi!

Patruzeci de lovituri de baston nu poate suporta oricine. Dar căpitanul le suportă fără un scâncet măcar. La sfârşit avea buzele sfâşiate şi ochii injectaţi în sânge. Privirea lui, îndreptată spre mareşal, avea o expresie de ură drăcească.

Veni şi rândul baronului.

— Ăsta a răpit o fată şi a tras asupra unui ofiţer, spuse Blücher. Capătă tot patruzeci. Nu-l cruţaţi, băieţi.

Până acum primarul tăcuse. Fiind însă vorba de cumnatul său, crezu de datoria sa să-i ia apărarea.

— Excelenţă, îmi îngăduiţi să întreb dacă aceste cazuri intră în competenţa dumneavoastră?

— Întreabă-i pe domnii de colo, dacă vânătăile şi cucuiele lor nu ţi se par îndeajuns de grăitoare. Iar dacă nu-ţi ţii gura, o să-ţi dovedesc cu fapte cât de departe se întinde competenţa mea. Căci băieţii mei sunt în mare formă!

Baronului, pe care nimeni nu-l bănuia de prea multă bravură, i se puse căluş şi căpătă toate cele patruzeci de lovituri, fără nici o reducere.

— Acum putem pleca, băieţi, zise bătrânul râzând. Aceşti patru domni, nu vor avea să se plângă de noi, căci le-am dat tot ce li s-a cuvenit, nu i-am înşelat cu nici o lovitură. Domnul primar poate rămâne aici în continuare, să experimenteze ce alifie le-ar prii cel mai bine. Sunt sigur, însă, că leacul nostru a fost, pe departe, cel mai sănătos. Dacă nu i-o place „competenţa” mea, atunci sunt dispus să aduc în faţa justiţiei chestia cu răpirea fetei şi atentatul asupra unui ofiţer prusac. Noapte bună, domnule primar!

Şi Blücher plecă, însoţit de grenadierii săi.

Ajuns acasă se despărţi de ei, pentru a se duce la doamna Richemonte. Înainte de asta însă, zise:

— Ascultă, dragă August, prin faptele voastre de astăzi aţi binemerita felicitări de la oştire. Mâine veţi căpăta câte cinci taleri de căciulă şi tot atâtea pipe de tutun, câte lovituri aţi împărţit astăzi.

— O sută treizeci, completă imediat Liebmann.

— Cam mult... atât pentru cei ce-au simţit valoarea acestui număr pe propriile piei, cât şi pentru mine... mult al dracului! Cu toate că, ştiu bine, vouă v-ar fi convenit să-l batem şi pe primar, cu tot arondismentul lui cu tot! Dar, de unde-aş fi scos eu, mâine, atâta tutun? Ia, mai bine mulţumiţi-vă cu ceea ce-aţi câştigat în mod cinstit. Noapte bună, băieţi!

Îşi continuă drumul, în cea mai bună dispoziţie. Avusese prilejul să facă un bine, eliberând un om din mâinile unor nemernici, şi, totodată, să facă dreptate, ori aceasta fusese, întotdeauna, una dintre cele mai, mari satisfacţii ale sale.

10. Întoarcerea exilatului

Trecuse deja destul timp de la întâmplările povestite până acum. Franţa avea un nou rege, iar armatele aliate se retrăseseră din ţară. Blücher fusese sărbătorit împărăteşte în Anglia, iar în patrie i se făcuse, de asemenea, o primire triumfală. Avea mulţi duşmani, dintre care unii foarte periculoşi, dar, în inima poporului, rămăsese mereu vie icoana bătrânului mareşal „Înainte!”. Pe deasupra, ducea pe suflet o grea povară. Ştia ca nimeni altul ce jertfă aduseseră Prusia, Germania şi puterile aliate pentru a învinge Franţa şi pentru a-l înlătura pe acela ce încercase să stăpânească lumea şi care îi numea pe nemţi „cochons”, adică, „porci”.

La Viena avea loc vestitul Congres, cel ce avea sarcina de a modela rezultatele războiului. Delegaţii nu izbuteau, însă, să niveleze asperităţile. Aliaţii începeau să regrete că încheiaseră o pace prea lesnicioasă cu Parisul. Francezii păstraseră prea multă putere, iar avantajele dobândite prin luptă cruntă fuseseră scăpate din mână. Aceasta era, mai cu seamă, părerea lui Blücher.

— Franţa a devenit iar puternică, ridica el glasul, încercând să-i prevină pe aceia care aveau urechi de auzit, începe iar să ia hotărâri, iar noi, care ne-am câştigat libertatea, care-am urmărit doar pacea şi liniştea, ne-am ales doar cu o pauză, care nici măcar nu va dura prea mult!

Şi făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să aibă armata pregătită pentru un nou război.

Napoleon fusese exilat, într-adevăr, dar continua să aibă milioane de partizani. Îşi dovedise în chipul cel mai strălucit talentul războinic, soldaţii îl idolatrizau şi, pe vremea aceea, fiecare francez fusese sau era soldat. Nimeni altul n-a zugrăvit mai mişcător ataşamentul francezilor faţă de acest

general extraordinar, decât Heinrich Heine, în versurile sale:

Ce-mi pasă de nevastă, ce-mi pasă de copii?
Cu totul altceva mă roade.
Ei pot cerşi de le e foame!
Dar Împăratul meu e prizonier!

Napoleon cunoştea toate aceste împrejurări şi hotărî să se folosească de ele. Nu era el omul în stare să se mulţumească a juca, pe insula Elba, rolul suveranului pribeag. Făcu însă o greşeală imensă, părăsind prea devreme insula exilului său, într-un moment în care nu toate armatele duşmane se întorseseră în patriile lor. Ele ar fi fost gata de luptă deîndată ce ar fi primit ordin, iar faptul că delegaţii popoarelor se mai aflau în Congres la Viena, favoriza o înţelegere grabnică între dânşii, precum şi luarea unei hotărâri repezi pentru a se arunca din nou, cu puteri unite, asupra Corsicanului.

Şi astfel, veni deodată vestea că Napoleon Bonaparte părăsise insula în ziua de 27 februarie 1815, debarcând în Franţa, cu o mână de oameni înarmaţi. Acţiunea aceasta, care părea la început hazardată, luă curând proporţii uriaşe. Peste câteva săptămâni, Napoleon se afla din nou la Paris, punând stăpânire pe întreaga Franţă, ca un Împărat.

Puterilor aliate le dădu de veste că avea gânduri paşnice. Deoarece era, însă, prea inteligent ca să-şi închipuie că Europa ar putea fi capabilă a se uni în hotărârea de a lupta împotriva lui, el făcu cele mai grabnice şi temeinice pregătiri de război.

Toţi parizienii i se alăturară şi, printre aceştia, fireşte, cei doi netrebnici, căpitanul Richemonte şi baronul de Reillac.

Amândoi trecuseră prin momente grele. Pedeapsa corporală pe care le-o aplicase Blücher, îi imobilizase pentru multă vreme la pat. Luni de zile se scurseseră până să li se vindece rănile. Şi în timpul acesta ura lor împotriva

germanilor, dar mai ales dorinţa de a se răzbuna pe Blücher, devenise o adevărată patimă.

Tocmai când veni vestea că Împăratul se întorsese, starea sănătăţii lor se îmbunătăţise până într-atâta, încât fură în măsură să-şi ofere serviciile Corsicanului.

Baronul de Reillac se prezentă la Napoleon, care-l însărcină cu furniturile pentru corpul întâi de armată, comandat de generalul Drouet.

Richemonte avusese de gând să intre din nou în vechea gardă, însă prin mijlocirea lui Reillac căpătă o companie a gărzii noi. Aceasta făcea parte dintr-un regiment pus sub ordinele corpului întâi. Înainte, garda reprezenta un corp independent, rezervat pentru bătăliile decisive. Acum, însă, batalioanele şi regimentele ei au fost repartizate şi altor corpuri ale armatei. Comanda începerii marşului se dăduse deja.

A doua zi, căpitanul trebuia să părăsească Parisul. Îşi lua dejunul tot la cafeneaua de odinioară, împreună cu Reillac, mult mai ocupat ca de obicei, din pricina noilor sale însărcinări.

Cei doi erau acum chiar mai intimi ca odinioară, deoarece baronul nu pierdea prilejul să ameninţe cu poliţele. De altfel, erau legaţi din pricina nenumăratelor matrapazlâcuri făptuite împreună şi asupra cărora erau nevoiţi să păstreze distanţa. Ele creaseră între dânşii o legătură puternică, dar căreia nu i se putea spune prietenie. Chipul lui Reillac căpătase o expresie stranie.

— Ce veşti aduci? întrebă Richemonte.

— Unele atât de plăcute, încât am început să regret că nu sunt şi eu militar activ. Îl cunoşti pe generalul Drouet?

— Fireşte.

— Vreau să zic, patimile, obsesiile sale?

— Pe astea, mai puţin.

— Uite, vezi, una dintre acestea se potriveşte de minune

cu părerile noastre personale. Trebuie să ştii că Drouet e un duşman încrâncenat al lui Blücher.

— Bravo!

— Dânsul a aflat că mareşalul a plecat din Berlin şi a luat drumul prin Colonia la Lüttich, unde şi-a instalat cartierul general. Am putea da o lovitură.

— Ai vreun plan hotărât?

— Poate. Generalul te va primi cu plăcere.

Ochii căpitanului fulgerară.

— Mă voi duce la el, zise dânsul.

— Aşa să faci! Desigur că nu ţi-ar fi neplăcut să fii avansat?

— Asta se-nţelege de la sine!

— Ei, vezi, acum ţi se oferă prilejul cel mai bun. De altminteri, nici eu nu voi rămâne la Paris.

— Te alături corpului nostru de armată?

— Da, căci generalul e de părere că în felul acesta îmi pot îndeplini mai bine obligaţiile. De fapt, vrea să mă aibă sub ochi.

— Ceea ce înseamnă că n-o să mai poţi face avere, râse Richemonte.

— Se poate. Şi vreau să-ţi mai comunic ceva... personal... Sora dumitale...

— Ah! exclamă Richemonte. Ai izbutit să-i dai de urmă?

Şi adăugă, batjocoritor:

— M-aş bucura, fireşte, s-o revăd.

— Până acum, nimic! Am primit însă o scrisoare din Berlin şi astfel am aflat că locotenentul Greifenklau nu s-a căsătorit încă cu ea.

— Să se fi răcit patima?

— Prostii!

— Totul e cu putinţă.

— Porneşti de la o supoziţie greşită. De fapt, Greifenklau ăsta e un individ şiret. El ştie că trebuie să se ferească de noi,

de aceea păstrează cu străşnicie secretul locului unde se află logodnica lui.

— Aş da orice să-l aflu.

— Eu nu mai puţin, aşa că, astă-noapte, neputând dormi, m-am zvârcolit în pat şi, tot întorcând lucrurile de pe-o parte pe alta, mi-a venit o idee. Ne-am dat de ceasul morţii să aflăm adresa surorii dumitale, dar, totul a fost în zadar. Ia spune: mama dumitale nu primeşte pensie?

— Primeşte, cum să nu primească?

— Prin cine?

— Prin bancherul Vaubois.

— Aşadar, omul acesta trebuie să aibă adresa ei.

— Mii de draci! Aşa e! Ce idiot am fost că nu m-am gândit încă la asta! Mă duc îndată la dânsul.

— Stai, nu te pripi! Dar dacă mama dumitale l-o fi prevenit, oprindu-l să dea orice informaţie despre dânsa?

— Atunci trebuie să căutăm un alt mijloc.

— Eu l-am şi găsit. Fiica spălătoresei mele are un iubit care e angajat la o bancă din Paris.

— O fi chiar banca Vaubois?

— Din păcate, nu. Dar eu, care m-am dovedit destul de generos cu femeile astea, le pot cere, la rândul meu, un mic serviciu. Pe de altă parte, cu siguranţă că şi fata îi poate adresa iubitului ei o rugăminte.

— Presupun.

— E de la sine înţeles. Tânărul va merge deci la banca lui Vaubois şi va căuta să afle ceea ce ne interesează.

— Şi dacă-l vor întreba de motiv?

— Nu-l cunoaşte. E trimis de stăpânul său.

— Dar dacă e refuzat?

— Am să-l învăţ eu ce trebuie să spună.

— Hm... ar putea avea şanse de reuşită. Ce păcat că trebuie să plec mâine, înainte de a afla vestea mult aşteptată.

— Nu te grăbi cu regretele. Individul vine să mănânce la

spălătoreasă mea la ora douăsprezece. Acum e unsprezece. Dacă plec imediat, mai e timp. Desearâ ne întâlnim iarăşi aici. În caz de reuşită, îţi pot da adresa.

— Minunat! Grăbeşte-te, baroane!

Reillac părăsi în grabă cafeneaua. Richemonte mai rămase câtva timp, ca să chibzuiască asupra celor auzite, apoi plecă şi dânsul, ca să se prezinte generalului Drouet.

Acesta era un bărbat activ şi îndrăzneţ, dar totodată, prevăzător şi chibzuit. Dacă pentru atingerea unui scop se cerea şiretenie sau îndrăzneală, el prefera s-o aleagă, totdeauna, pe cea dintâi.

Îl primi pe căpitan deîndată şi, în vreme ce îl descosea, ochii lui ageri îl cercetau cu deosebită atenţie.

— Ai luptat în Spania? îl întrebă iscoditor.

— Da, domnule general.

— Sub cine?

— Sub Suhet.

— A fost un general vrednic, poate cel mai vrednic dintre cei care au luptat acolo. Care vasăzică, cunoşti bine războiul de guerilă?

— Cred că da, domnule general.

— Atunci vei fi ştiind că soarta unei bătălii atârnă adesea de împrejurări în aparenţă neînsemnate, de cunoaşterea ţinutului, de dispoziţia locuitorilor şi aşa mai departe. De altfel, aceste circumstanţe nu sunt de neglijat nici în cazul războiului obişnuit. Acum ne vom îndrepta spre Olanda, unde-i vom avea adversari pe Wellington şi pe Blücher. Ce crezi dumneata despre Blücher?

— Aş dori să-l ia toţi dracii, şi am motive pentru aceasta.

— Şi ştii cumva unde se află acum?

— La Lüttich, după cum am auzit.

— Întocmai, căpitane. Ard de curiozitate să aflu ceva despre pregătirile sale de război; dar asta e greu. N-avem destui oameni de încredere. Dumneata mi-ai fost

recomandat. Ce părere ai despre o călătorie la Lüttich sau prin împrejurimi?

— Ar putea fi foarte distractivă.

— Dar şi riscantă. Un comandant de corp de armată al lui Blücher îşi are şi dânsul tot acolo cartierul general. E vorba de Buelow, şi e un individ deosebit de periculos.

— Atunci va trebui să fiu cu băgare de seamă.

— Doresc cu deosebire să aflu ce forţe au adunat acolo şi ce planuri au domnii aceia. Şi, mai ales, aş dori să cunosc tot ce e în legătură cu personalitatea lui Blücher.

— Îmi voi da toată osteneala.

— Vă cunoaşteţi personal?

— Da.

— Atunci o întâlnire ar fi foarte riscantă.

— Pentru mine, în nici un caz... Mai curând pentru el.

— De! O să vedem! Cât despre recunoştinţă să n-ai nici o grijă, chiar dacă, deocamdată, îmi este cu neputinţă să mă exprim mai lămurit.

— Pot intui, domnule general!

— Poate că ai sesizat bine. Fă cum crezi! Dar călătoria costă parale. Ce posibilităţi ai?

— Trăiesc din soldă, pe care nici n-am primit-o încă.

— Asta sună destul de prost! Ia te rog acest mic aconto! Iar dacă-mi aduci veşti bune, nu vei avea decât de câştigat. Adio, căpitane!

Generalul îi vârâse în mână un fişic cu bani. Desfăcându-l acasă, Richemonte numără cinci sute de franci.

— Cinci sute de franci pentru capul lui Blücher! Dacă mă gândesc bine, ticălosul ăla nici nu merită mai mult! Şi să vedem ce-o mai da pe deasupra.

După-amiază, la cazarmă, colonelul îi spuse că generalul îi acordase un concediu nelimitat şi solda pe trei luni. Primi imediat suma, împreună cu un plic sigilat, apoi plecă.

Deschizând plicul, găsi înăuntru câteva paşapoarte pe

diferite nume şi profesiuni. Semnalmentele de pe fiecare în parte corespundeau întocmai înfăţişării sale. Îşi cunoştea datoria, deşi nu-i fusese indicată în mod explicit.

Când veni seara la cafenea îl găsi pe baron aşteptându-l.

— Ai fost la general? îl întrebă Reillac.

— Da.

— Şi ce-ai făcut?

— Am căpătat un concediu pe timp nelimitat şi câteva paşapoarte.

— Îţi doresc succes!

— Scuteşte-mă de ironiile tale!

— Concediul acesta nu-mi poate folosi la nimic, câtă vreme, crezându-mă mai bogat decât sunt în realitate, generalul mi-a acordat doar solda pe trei luni.

— Asta-i rău! Dar vezi că nici eu nu stau mai bine cu banii.

— Dumneata ai însă legături, pe când eu n-am.

— Ai dreptate, aşa că-ţi voi mai împrumuta o mie de franci, dacă-mi făgăduieşti că o vei vizita şi pe sora dumitale.

— Te pomeneşti că ai adresa!

— O am.

— Ţi-a fost greu s-o obţii?

— Deloc. Tânărul acela s-a descurcat de minune!

— Aşadar?!

— La ferma *Jeannette* de lângă Raucourt.

— Nu cunosc localitatea asta. Unde se află?

— În pădurea Argonne, nu departe de Sedan.

— E foarte aproape de drumul meu.

— Cel mult, ai de făcut un mic ocol. Vreau să vizitezi ferma şi să mi spui cum stau acolo lucrurile!

— Da, cu atât mai mult, cu cât sunt în joc o mie de franci. Dar unde să-ţi scriu?

— Deocamdată mai rămân aici. Mai târziu, scrisorile îmi vor fi trimise pe calea cea mai sigură.

11. Caseta furată

Trecură trei săptămâni.

Pe şoseaua care trece prin Bouillon, spre Sedan, înainta un tânăr. Bouillon e o localitate foarte tristă, pitulată într-o vale a munţilor Ardeni şi îşi datoreşte celebritatea numelui marelui cruciat care a cucerit Ierusalimul, Gottfried de Bouillon.

Fusese o zi urâtă. Se înserase şi ploaia curgea în valuri din cerul negru ca smoala. Noroiul de pe aşa-zisa şosea era atât de adânc, încât abia puteai păşi printr-însul. Aşa stând lucrurile, călătorul nostru se bucură nespus când zări primele lumini ale oraşului.

Căută să dea de hanul localităţii şi-l recunoscu cu tot întunericul ce domnea şi cu toată ploaia ce cădea în valuri, după paharul mare de vin care atârna deasupra intrării. În încăperea scundă, luminată de un opaiţ, nu era nici un muşteriu. Numai hangiul cu nevasta lui, doi oameni bătrâni, stăteau la o masă murdară.

Noul venit salută politicos, dar i se răspunse printr-un mormăit.

— Îmi daţi voie să-mi usuc hainele la sobă? întrebă el.

— Usucă-ţi-le, veni replica.

— Şi as putea găsi ceva de mâncare?

— Lapte şi o bucată de pâine. Suntem oameni săraci, încotro mergi?

— Pe vremea asta nu pot merge prea departe.

— Doar nu vei fi vrând să rămâi aici?

— De ce nu?

Hangiul îi aruncă o privire temătoare.

— De unde eşti?

— Din Paris.

— Şi dincotro vii acum?

— De la Lüttich.

— Dumnezeule, unde sunt prusacii?!

— Tocmai de ei am fugit.

— Bine ai făcut. Aia vor iarăşi război. Dar Împăratul o să le strice socotelile. Ce meserie ai dumneata?

— Muzicant.

— Dar văd că n-ai nici un instrument.

— Prusacii mi-au luat vioara.

— Da, ăia sunt hoţi şi bandiţi, dar Împăratul o să-i alunge curând. Ai vreo legitimaţie la dumneata?

— Da.

— Asta-i bine. Ia arată-mi-o, te rog! Fără legitimaţie n-avem voie să primim nici un străin. Ne-a fost interzis sub pedeapsă.

— Dar de ce asta? întrebă tânărul.

— Pentru că locul mişună de spioni prusaci.

— Hm… e o meserie foarte primejdioasă.

— E însă foarte bine plătită, pe câtă vreme oamenii cinstiţi mor de foame.

— E atât de mare sărăcia pe-aici?

— Era încă înainte de război, apoi a devenit şi mai mare. De vină e caseta aia de război.

— Ce fel de casetă?

— Cum, nu ştii?

— Nu ştiu nimic. Aşa cum v-am spus, nu sunt decât un străin.

Bătrânul îl privi cercetător, apoi întrebă:

— Ce sunt părinţii dumitale, domnule?

— Tata e un biet ţesător.

— Ah, ţesător! Locuitorii din Bouillon sunt toţi ţesători săraci. Dumneata ai o înfăţişare atât de cinstită, încât trezeşti încredere.

— Nu trebuie să te temi de mine.

— Bine! Zvârle un butuc în sobă şi apoi o să-ţi povestesc istoria cu caseta aia de război.

Străinul se supuse.

— Vrei chiar acum laptele şi pâinea? întrebă femeia.

— Dacă nu vă este cu supărare, da.

— Atunci, fii bun şi arată-mi, te rog, paşaportul!

Tânărul scoase din buzunar un carnet soios, pe care-l dădu bătrânei. La rândul ei, aceasta îl înmână bărbatului, după care ieşi afară ca să aducă de-ale mâncării. Hangiul luă ochelarii din sertarul mesei, îi puse pe nas şi începu să cerceteze paşaportul filă cu filă.

— Trebuie să fi umblat prin multe locuri, domnule, zise el.

— Asta cam aşa e, încuviinţă străinul.

— Se vede după ştampilele nenumărate, presărate peste tot. De citit nu prea pot citi, dar cred că e în regula. Ce zici?

— Aşa e.

Femeia intră şi puse pe masă o strachină cu lapte şi un codru de pâine. Aceasta era toată gustarea, iar în vreme ce străinul înfuleca cu poftă, ea-şi întrebă bărbatul, care tocmai încuia paşaportul în dulăpior:

— E în regulă, moşule?

— Da, sunt nume şi ştampile într-însul.

Ea îl măsură din nou pe străin cu toată luarea aminte şi şopti:

— Pare să fie un om sărac, dar de treabă.

— Da, încuviinţă hangiul.

— Şi zice ca i s-a furat scripca?

— Da. Îmi pare rău.

— Ce zici, i-o spunem?

— Cred că da.

— Bine! I-o povesteşti tu?

— Istoriseşte tu mai bine, Babo! Ştiu că-ţi face plăcere.

Ea dădu din cap mulţumită şi se întoarse spre străin.

— Ascultă, domnule, te-am privit la început cu

neîncredere.

— Am băgat de seamă.

— Acum, însă, zicem că nu eşti dintr-ăia...

— Te rog să crezi, că nu sunt, mămuco.

La acest cuvânt bătrâna aruncă o privire mândră spre bărbatul ei, căci nici un client n-o numise încă astfel.

— De aceea ne-am înţeles, eu şi moşneagul meu, să te lăsăm să dormi în podul cu fân.

— În pod? spuse străinul, puţin dezamăgit.

— Da. Nu vrem să te adăpostim acolo unde dorm oamenii de rând, căci dumneata ai ceva deosebit.

— Vă mulţumesc din inimă. Dar unde dorm aici oamenii de rând?

— În staul.

— Ah, în staul! Sunt capre acolo?

— Numai doua. Dar vezi ca staulu-i plin cu paie ude şi-ai putea să răceşti. Ţi-a plăcut laptele?

— A fost cât se poate de bun.

— Tot de la caprele noastre e. Dar, ia spune, moşule, parcă voiai să povesteşti istoria cu caseta de război?

— Aşa e, dar când te iei tu cu vorba nu mai ajungi la capăt.

— Ei, povesteşte!

— Da, da, insistă străinul. Mi-aţi trezit curiozitatea.

— Dar să ştii că nu-i deloc veselă povestea, domnule. Ia spune, de Blücher ai auzit?

— Foarte multe chiar.

— Acum un an, când a trecut Rinul, a fost şi la Toul, colo, de partea cealaltă a munţilor din Sud, şi a trimis pe unul din generalii lui, pe prinţul Schischerbatoff, cu zece mii duşmani la Void şi Ligny. Acolo se aflau ai noştri cu o casetă mare de război.

— Aha... Asta era caseta!

— Ei, dac-am avea-o! zise bătrânul. Francezii au fost prea

slabi ca să se poată împotrivi multă vreme. Mai ales caseta aia de război le dădea de furcă.

— Asta e lesne de înţeles, zise străinul, zâmbind.

— Şi aşa s-a făcut că, în drum spre Marna, n-a putut fi salvată.

— Probabil fiindcă nemţii aveau prea multă cavalerie?

— Da. De aceea un căpitan cu o jumătate de companie a pornit la drum, traversând munţii şi pădurea Argonne, mereu de-a lungul Meusei.

— Şi, până la urmă, a izbutit?

— Ba nicidecum. E o istorie tristă. În timpul marşului începu să plouă cu gloanţe, când de la dreapta, când de la stânga, iar bieţii oameni, în prima seară pierdură doisprezece soldaţi, în a doua tot pe atâţia.

— Cine a tras?

— Nu s-a putut afla. Când ajungeau la locul de unde pornise glonţul, nu mai era nimeni acolo. După patru zile nu mai rămăseseră decât zece oameni, în ziua a cincea doar şase, iar în cea următoare patru! Aceştia au ajuns cu caseta la Bouillon. Voiau să meargă mai departe şi au cerut acoperire, dar, pentru a nu avea şi noi soarta soldaţilor, ne-am refugiat în munţi, sperând să scăpăm cu viaţa... poate.

— Nu vi se putea lua în nume de rău.

— A doua zi, cei patru grenadieri fură găsiţi împuşcaţi, nu departe de aici. Caseta dispăruse, însă. Peste câteva zile, nemţii au părăsit ţinutul şi ne-am pomenit aici cu o trupă de-a noastră, care ceru caseta. Când au aflat ce se întâmplase, ne-au impus, drept pedeapsă, o despăgubire enormă, care ne-a sărăcit cu totul.

— Foarte trist! zise străinul. Şi caseta nu s-a mai găsit niciodată?

— Nu.

— Şi nici vreo urmă de-a puşcaşilor care i-au ucis pe soldaţi?

— Nu.

— Autorităţile n-au făcut cercetări?

— Ce-ţi închipui dumneata, domnule! Eram doar în război, guvernele se schimbau unul după altul şi, fireşte, totul a rămas aşa cum a fost.

— Poate că hoţii au fost nişte soldaţi germani rămaşi în urmă?

— Nu, căci aceştia nu puteau cunoaşte ţinutul.

— Sau banditţi francezi?

— Asta mai curând. Dar, mai bine n-am mai vorbi despre asta. Ia spune, mergi acum direct la Paris?

— Da.

— Ceea ce înseamnă ca vei avea norocul să-l vezi pe Împăratul cel mare?

— Asta în orice caz.

— Ce n-aş da să fiu în locul dumitale! Desigur, o vei lua prin Sedan?

— Da.

— Ajungi cumva şi până la Raucourt?

— Tot ce se poate.

— În sătucul acela se află ferma *Jeannette*, pe care n-ar trebui să scapi prilejul de a o vizita.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă acolo locuieşte cea mai frumoasă fată din Franţa.

— Te pomeneşti, tătucule, că încă ţi se mai aprinde inima după fete frumoase?

— Care-i francezul căruia să nu i se aprindă inima când e vorba de o fată frumoasă? Cu toată cinstea cuvenită, fireşte.

— E chiar atât de nemaipomenită fata aia?

— Hm... nu-s cunoscător, după cum îţi poţi da seama uitându-te la bătrânica mea, dar aşa spun toţi.

— Ce? strigă baba. Ce-ai vrut să zici cu asta?

— Dac-aş fi fost cunoscător, aş fi luat una frumoasă.

— Asta o spui acum! zise ea. Pe vremuri ai fost chiar foarte mulţumit de mine.

— Păi, tocmai pentru că nu-s cunoscător.

— Hm... cred c-am fost destul de frumuşică, chiar dacă nu chiar ca aceea de la *Jeannette*. Da, domnule, face s-o vezi.

— M-aţi făcut nespus de curios. Dumneavoastră aţi văzut-o?

— Da, a fost aici la noi.

— În vizită?

— Nu, a rămas doar o jumătate de ceas, până s-a reparat oiştea la trăsură.

— A avut probabil un accident?

— Da. Voia să meargă la Lüttich, unde avea rude, dar, pe undeva, pe-aici, s-a rupt oiştea şi a fost nevoită să se întoarcă la noi. Nici n-a plecat mai departe.

— O fi superstiţioasă.

— Păi vezi, dumneata, domnule, o oişte ruptă e întotdeauna semn rău.

— Adevărat! spuse străinul.

— Şi-apoi, nemţii ăia! Erau la Lüttich. Noi am sfătuit-o să nu se ducă. Ne-a ascultat şi s-a întors.

— O fi chiar fiica fermierului?

— Aş! E numai în vizită acolo.

— Cum o cheamă?

— Nu-ţi pot spune decât că maică-sa îi zicea Margot.

— Frumos nume!

— Şi i se potriveşte de minune. Dar vei fi obosit, domnule, şi noi te ţinem de vorbă. De altfel şi noi ne culcăm devreme.

După răceala de la început, specifică regiunilor izolate, cei doi deveniseră foarte vorbăreţi. Străinului i-ar fi făcut plăcere să mai stea de vorbă, mai ales cu privire la fata aceea frumoasă. Chestia asta îl interesa chiar mai mult decât caseta de război. El o cunoştea pe fată, că doar era chiar logodnica lui, iar dânsul nu era altul decât Hugo de Greifenklau în

persoană.

— Atunci nu vreau să vă mai reţin, zise dânsul. Arătaţi-mi culcuşul!

— Nu-i aici în casă, ci în curte. Haide să ţi-l arăt! Moşul aduse un felinar şi ieşi în curte. În fundul acesteia era staulul, deasupra căruia era podul cu fân.

— Pe la noi trebuie să ţii fânul sub lacăt, altfel ţi se fură, zise hangiul. Uite scara pe care te urci. Trage-o după dumneata sus, e mai bine aşa. Pe vremea asta de război umblă fel de fel de oameni prin apropiere. Hainele ţi s-au uscat?

— Aproape. Mulţumesc.

— Păi, somn uşor. Îţi doresc noapte bună.

— Noapte bună.

Greifenklau urmă sfatul hangiului şi, după ce urcă, trase scara după dânsul.

Zâmbi fără să vrea. Care vasăzică podul acesta mic şi scund era clasa întâi, iar staulul de jos clasa a II-a! Cum puteau dormi oamenii dincolo, împreună cu caprele, pe culcuşul de paie umede?

Şi hangiul trebuia să fie un om foarte sărac, de vreme ce n-avea nici măcar o vacă, ci doar două biete capre.

Ploaia continua să cadă în valuri. Culcuşul de fân nu era deloc rău: foşnetul lui te adormea. Locotenentul începu să se gândească la fata cea frumoasă de la ferma *Jeannette*, la caseta de război şi la câte altele îi pot trece omului prin minte înainte de a adormi.

Nu ştia cât stătuse astfel, nici măcar dacă fusese treaz sau visase. Dar deodată ciuli urechile, căci auzise un zgomot afară, în faţa staulului. Îşi încorda auzul şi prinse câteva şoapte rostite cu glas înăbuşit:

— Te-ai dus să vezi?

— Da.

— S-au culcat?

— Da, nu mai e nici o lumină în toată casa.

— Atunci intrăm în staul.

— Dar dacă mai e cineva acolo?

— Vom vedea.

Uşa staulului fu deschisă şi Greifenklau auzi pe cineva intrând. Caprele se agitară puţin, dar curând se liniştiră iarăşi.

— Hai înăuntru, nu e nimeni aici, se auzi un glas.

— Atunci e bine.

— Aici e cald, mult mai bine ca afară. De câte ori am avut drum prin munţi m-am adăpostit în staulul asta.

Greifenklau auzea totul, deşi cei doi de jos vorbeau în şoaptă. Îi era însă cu neputinţă să facă cea mai mică mişcare, căci altfel foşnetul fânului i-ar fi trădat prezenţa.

Cine erau cei doi străini? se întrebă el. Hangiul pomenise despre tot soiul de indivizi care se aţineau prin partea locului. Se furişaseră în chip misterios în staul şi tot misterioase le erau şi vorbele.

— Ce-ar spune hangiul dacă ar da peste noi aici?

— Nimic. Am intrat pentru că el dormea şi n-am vrut să-l trezim. Nu ne-ar lua-o în nume de rău. Dar ar trebui să plătim câteva centime pentru adăpost.

— Asta nici n-ar fi prea greu, căci doar ai bani destui.

— E drept, râse celălalt. Dar e mai bine să nu afle nimeni de prezenţa noastră aici.

— Târnăcoapele şi lopeţile alea or mi fi acolo?

— Fireşte; doar sunt îngropate…

— Ah, dac-ar şti indivizii…

— Am avut eu grijă de toate. În scopul acesta am prăpădit multă pulbere.

— Dar cum se face că-mi împărtăşeşti mie o asemenea taină, câtă vreme, ceilalţi… hm?!

— Am să ţi-o zic şi pe asta. Eram şase şi ne-am înţeles ca numai împreună să trecem la treabă, şi asta doar într-un moment dinainte stabilit. Eu însă, crezându-mă mai şiret, mi-

am făcut însemnări. Dar n-a trecut mult şi am băgat de seamă că fiecare procedase astfel şi, rând pe rând, veneau după bani... Atunci i-am curăţat unul câte unul, patru eu şi tu pe al cincilea alaltăieri. Asta ţi-a fost examenul şi l-ai trecut cu succes.

— Îţi închipui ca fost prima oară?

— Ai mai făcut-o şi până acum?

— Şase, în total!

— Hm... felicitările mele. Şi zii, ai pus, într-adevăr, ochii pe fiica mea?

— Da.

— Şi ea ce zice? Ai vorbit cu dânsa?

— Fireşte. Suntem pe deplin înţeleşi.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci pot avea încredere în tine. Ginerele meu n-o să mă trădeze.

— Nici prin gând nu-mi trece. Dar cum s-a făcut că te-ai gândit tocmai la casetă? Nu era o treabă tocmai uşoară.

— Aşa a fost să fie. Vremurile erau proaste şi negoţul cu vânat nu mai mergea, căci fiecare îşi împuşca singur vânatul de care avea nevoie. Nu mai ştiam cum s-o scot la capăt... Atunci mi-am luat puşca şi am început să ţintesc în oameni.

— Şi nu ţi-a fost greu?

— De ce să-mi fi fost? Ş-apoi, adesea nici nu era nevoie. Se găseau destui morţi sau răniţi cu buzunarele doldora. Încetul cu încetul, mi s-au alăturat şi alţii. Cinci oameni şi cu mine şase. Ne făceam meseria cu chibzuială şi n-am păgubit deloc. Când au atacat prusacii la Ligny ne aflam prin apropiere. De pe munte, am privit toată scena. Atunci am văzut o căruţă cu patru cai şi care era însoţită de vreo cincizeci de infanterişti. Asta ne atrase luarea-aminte. Ne sfătuirăm, iscodirăm şi ajunserăm la convingerea că era vorba de caseta de război. Tocmai ce ne trebuia.

— Mai departe?

— Unii au fost atât de nebuni, încât au propus un atac

deschis, eu însă am izbutit să-i conving că asta ar fi cea mai mare tâmpenie. Era neîndoios că ăia voiau să ducă caseta în munţi. Nu trebuia decât să-i urmărim pas cu pas şi astfel îi puteam curăţa pe însoţitori unul după altul. Aşa s-a şi întâmplat. Nu departe de aici au căzut ultimii patru. Am găjbit caseta şi-am îngropat-o într-o văgăună pe care-o cunoşteam dinainte. Şi-acum e tot acolo.

— Dar caii şi căruţa?

Căruţa am distrus-o şi i-am dat foc, iar caii i-am încălecat şi ne-am dus să-i vindem.

— Câţi bani erau în casetă?

— Nu ştiu. N-am putut număra.

— Chiar atât de mulţi?

— Da, şi număratul ne-ar fi răpit prea mult timp. Am luat fiecare câte o mie de franci, restul a fost îngropat.

— Aţi mai trecut după aceea pe-acolo?

— Numai eu, de două ori, după aceea i-am înlăturat pe ceilalţi.

— Unde-i văgăuna?

— E lesne de găsit, dar poziţia e greu de descris. Vei vedea mâine.

— Când pornim?

— Îndată ce se luminează de ziuă, ca să nu fim descoperiţi aici.

— Şi ce-ai de gând să faci cu tot bănetul ăsta?

— Aştept până s-or linişti lucrurile pe-aici, apoi mă car în America.

— Dar cu mine ce se va întâmpla atunci?

— Prostule! Devii ginerele meu şi pleci, împreună cu mine. Acum hai să dormim! Avem nevoie de odihnă. Noapte bună!

— Noapte buna!

Se auziră paiele foşnind, apoi liniştea deveni deplină.

Greifenklau rămăsese ca împietrit. Abia aflase de istoria casetei, că se şi găsea pe urmele tainei. Luă hotărârea să

rămână treaz toată noaptea, iar în dimineaţa următoare să-i urmărească pe cei doi. Gândul la banii aceia mulţi nu-i dădea linişte dar, cu toate acestea, oboseala îl învinse şi aţipi. Se trezi însă, îndată ce-i auzi pe cei doi de jos reluând discuţia.

— Mai dormi?

— Nu. Tocmai m-am trezit. Cât o fi ceasul?

— Să văd.

Uşa staulului fu deschisă, apoi se auzi acelaşi glas:

— Se face ziuă curând. Am putea porni.

— Mai plouă?

— Nu chiar atât de tare ca ieri, dar aş fi preferat o vreme mai bună.

— Afurisită treabă! Cât avem de mers?

— Două ceasuri.

— E mult. O să ne udăm leoarcă.

— În schimb, vom avea parale cu ghiotura. Unde mai pui că vom putea apoi aprinde un foc la coliba cărbunarului şi ne vom încălzi pe cinste.

— E locuită coliba aia?

— Nici vorbă. Suntem în deplină siguranţă acolo. Hai, ridică-te!

Celălalt se ridică, ieşi afară din staul şi începu să-şi întindă mădularele.

— Aşa! Eu sunt gata. La dreapta sau la stânga?

— Trebuie să mergem pe stânga, de-a lungul ţărmului. La cei trei arini mari, cotim în munţi.

Plecară. Greifenklau n-avea nevoie să-i urmărească imediat, căci cunoştea direcţia în care trebuia s-o apuce.

Pe de altă parte, misiunea îi era uşurată şi de faptul că, în pământul clisos, urmele rămâneau lămurit întipărite. După ce paşii se îndepărtară, deschise uşa podului, lăsă jos scara şi coborî, având grijă să închidă bine uşa în urma sa.

Porni de-a lungul râuleţului, până la cei trei arini despre care auzise vorbindu-se şi unde amprentele paşilor o luau

înspre stânga. Pe vreme frumoasă, la ora aceea s-ar fi aflat în plină zi, acum, însă, ploaia amestecată cu ceaţă întuneca totul de jur-împrejur, făcând să nu se poată distinge nimic la o distanţă mai mare de zece paşi.

Înaintă astfel prin pădure, vreme de vreun ceas, până când desimea acesteia îl obligă la şi mai multă băgare de seamă, făcându-l, de asemenea, să iuţească paşii. Şi, într-adevăr, nu trecu mult până începu să audă glasurile celor pe care îi urmărea. Mergea chiar în spatele lor, la adăpostul arborilor, fără să rişte a fi descoperit.

Cei doi înaintau pe un soi de drumeag, suficient de larg chiar şi pentru o căruţă, dar care la un moment dat se sfârşea într-un luminiş mic, unde se afla o căsuţă. Desigur, coliba cărbunarului despre care îi auzise vorbind.

Indivizii nu intrară într-însa, ci străbătură luminişul de-a curmezişul. Greifenklau îi urmă, aţinându-se îndărătul copacilor de pe marginea rariştii.

Poteca se sfârşise, arborii erau răriţi şi terenul urca încetişor. În cele din urmă, ajunseră într-o vâlcea, care părea să urce până aproape de creasta muntelui, continuând apoi într-o prăpastie largă, care înainta spre stânga. Într-acolo se îndreptară cei doi indivizi şi locotenentul îi urmă. Marginile văgăunii erau acoperite cu arbori deşi, tufe şi tot soiul de bălării. El, care mergea ceva mai sus, putea ţine pasul cu ei şi chiar îi putea auzi vorbind. Distinse că primul, cel mai în vârstă, era bărbos şi avea o ţinută de pădurar, cu trăsături îndrăzneţe şi destul de plăcute. Cel tânăr, purta şi el o bărbuţă rară şi scurtă, mergea încovoiat, iar chipul îi părea răvăşit de vicii şi lipsit de orice sclipire de inteligenţă. Pe scurt, un om în stare de orice mârşăvie.

— Mai e mult? întrebă deodată acesta.

— Ai răbdare!

Celălalt se uită în jur, apoi zise:

— Fă doisprezece paşi drept înainte, dar nu prea repede!

Tânărul făcu întocmai.

— Stai!

— Să stau? De ce?

— Pentru că te afli acum exact deasupra casetei.

— La ce adâncime e îngropată?

— Vreo cinci picioare.

— Atunci o s-avem de săpat, nu glumă.

— N-avea nici o teamă, pământul e moale.

— Dar târnăcoapele şi lopeţile?

— Mai fă cinci paşi înainte.

Celălalt îi făcu.

— Stai!

— Aici sunt?

— Da. Sub picioarele tale, şi la o adâncime atât de mică, încât nu trebuie decât să înfigi cuţitul ca să dai de ele.

— Începem imediat?

— Da. Însă întâi tragem o înghiţitură.

Cel mai în vârstă scoase o sticlă cu rachiu din buzunar, trase o duşcă, apoi o întinse tovarăşului său.

Cei doi dezgropară uneltele din pământ. Erau două cazmale şi două hârleţe.

— Ia ascultă! zise cel vârstnic. Înainte de a porni la lucru cu cazmalele, trebuie să scoatem cu băgare de seama iarba cu hârleţele, ca s-o putem pune la loc după aceea. Altminteri o să se bage de seamă că s-a scormonit pământul pe aici.

Luă o lopată şi trasă un patrulater, pe iarba care fu scoasă şi trasă la o parte.

De-abia după aceea, începu adevărata muncă.

Greifenklau se aşezase doar la vreo cincisprezece paşi deasupra locului cu pricina, la adăpostul unui stejar cu ramurile atârnânde. Ploaia nu pătrunsese acolo, aşa că putea sta foarte comod şi era acoperit de o tufă, prin frunzişul căreia putea observa totul, fără să fie văzut însă.

Cei doi lucrară vreo jumătate de ceas, când cu cazmaua,

când cu hârleţul. Deodată te auzi un sunet tare.

— Ce a fost asta? întrebă cel mai tânăr.

— Am dat de ladă răspunse celălalt.

— Vrei să zici că banii sunt într-o ladă?

— Nu, într-o casetă de fier, dar aceasta, la rândul ei, se află într-o ladă.

— Şi caseta de război e într-adevăr înăuntru?

Era aprins la faţă şi ochii-i luceau ca doi cărbuni aprinşi.

— Fireşte!

— Atunci să săpăm mai departe!

Luă cazmaua, în timp ce tovarăşul său scotea afară pământul. Când însă bătrânul se aplecă ceva mai mult, celălalt ridică cazmaua şi-l izbi cu toată puterea în ceafă. Fără să scoată un geamăt, nenorocitul se prăbuşi cu capul spart în groapă. Ucigaşul azvârli unealta crimei cât colo.

— Idiotule, ţi-ai primit răsplata! Ca să pui mâna pe casetă i-ai omorât pe ceilalţi, dar iată că acum eşti tu însuţi mort şi eu am rămas singurul ei stăpânitor. Acum sunt bogat, bogat, bogat. Dracu s-o ia pe fiică-ta, căci acum pot avea pretenţii la cea mai frumoasă fată, mă pot duce în peţit chiar la ferma... *Jeannette*.

Îngrozitoarea crimă fusese făptuită atât de repede, încât Greifenklau n-ar fi putut face nimic ca s-o împiedice. Se ridică cu iuţeala fulgerului, scoase repede din buzunar cele două pistoale pe care le avea la dânsul şi sări jos.

Ucigaşul stătea ca vrăjit în faţa victimei sale.

— Aşa-i că te-am nimerit bine? zise el. Totuşi, ar fi bine să ieşi afară, că trebuie să iau caseta şi-mi stai în drum.

Apucă mortul de picioare şi-l trase afară din groapă, apoi luă lopata de jos şi vru să-şi continue lucrul, dar deodată făcu nişte ochi mari, lopata îi căzu din mână şi rămase împietrit de groază.

Îl zărise pe Greifenklau, care stătea la doi paşi de dânsul, cu armele îndreptate asupra lui.

— Ucigaşule!

Omul părea să-şi fi pierdut graiul.

— Vezi imediat dacă mai trăieşte! porunci locotenentul. Altfel îţi găuresc capul cu un glonte. Repede!

Tonul şi toată atitudinea lui Greifenklau erau de aşa natură, încât ticălosul nu cuteză să se împotrivească. Se aplecă şi examină victima.

— Mort de-a binelea! zise dânsul. De ce-a fost atât de idiot?

— Cine-i idiotul, se va vedea îndată. Cum te numeşti?

Omul se reculese şi răspunse dârz:

— Ce te interesează pe tine asta?

— Pur şi simplu. Te fac atent că nu glumesc şi că, dacă-mi vei mai răspunde aşa cum ai făcut-o, îmi voi folosi fără preget pistolul! Repet: cum te numeşti?

— Fabier.

— Ce meserie ai?

— Sunt măcelar în Raucourt.

— Şi cel de aici?!

— Barchand.

— De unde e?

— Tot din Raucourt.

— Ce meserie?

— Măcelar, ca şi mine.

— Bine, ajunge deocamdată. Ia cazmaua şi hârleţul şi ia-o înainte!

— Pentru ce?

— Vei afla.

— Ştii dumneata ce se află în groapa asta?

— Da, caseta de război de la Ligny.

— Drace! De unde ştii!

— Sunt ofiţer. Cu asta te-am lămurit.

— Ofiţer? Domnule, hai să împărţim ce-i în casetă!

— Eşti nebun.

— Eu mă mulţumesc numai cu o treime.

— Taci şi fă ce ţi-am spus!

— Numai cu un sfert.

— Vrei să te supui, ori nu?

— Bine, mai ai vreme să te răzgândeşti!

Ridică uneltele de jos şi porni. Cu arma îndreptată asupra lui, Greifenklau îl îndemnă la drum, până ajunseră într-un loc mai retras. Arătând în jos, porunci:

— Sapă aici o groapă pentru victima ta!

— Cu plăcere, domnule. Dar n-ar fi mai bine să vorbim întâi despre casetă?

— Mai târziu. În primul rând să-l îngropăm pe bătrân.

— Bine, fie şi aşa! Începu să sape.

Gândul la casetă îl îndemna să muncească de zor. În scurt timp, groapa era gata şi individul se uită întrebător la Greifenklau.

— Dubleaz-o! porunci acesta.

— Pentru ce?

— Fă ce-ţi spun eu!

Omul se supuse şi, în curând, o groapă de şase picioare lungime şi patru lăţime fu gata.

— Acum adu-l pe camaradul tău încoace şi vâră-l înăuntru!

Ticălosul se făcuse galben ca ceara. O bănuială teribilă începu să-i dea târcoale. Se supuse totuşi, sperând să-l poată îmbuna pe ofiţer, în cele din urmă, şi de aceea căută să câştige timp.

— Iar acum? întrebă el după aceea, căutând să pară smerit.

Lui Greifenklau nu-i scăpară privirile pânditoare ale ucigaşului. Miza era pe viaţă şi pe moarte.

— Acum acoperi la loc caseta! porunci el.

— S-o acopăr? Pentru ce?

— Ca să n-o găsească nimeni. Trebuie să rămână

neatinsă.

— Domnule...

— Fă ce-ţi spun, altminteri îţi găuresc ţeasta cât ai clipi!

— Şi după aceea?

— Vei vedea.

— Domnule, nu trebuie să fii atât de neîndurător cu mine!

— Fireşte! Că doar n-ai trimis pe cealaltă lume decât şase oameni şi cu cel de colo, şapte!

Omul îngălbeni de spaimă. Dar, deodată, caracterul lui adevărat ieşi la iveală şi spuse, râzând în hohote:

— De vreme ce ştii atâtea, vei înţelege că ascult de dumneata numai fiindcă n-am încotro.

— Ştiu. Te temi de glonţul meu.

— Te înşeli. Nu orice glonţ îşi nimereşte ţinta.

— Ale mele însă merg la sigur.

— Să facem o probă!

Greifenklau înălţă din umeri:

— Idiotule! zise el. Crezi c-o să mă poţi îndemna la împuşcături de probă? Ascultă ce-ţi spun, altminteri voi vedea îndată cât de bine ştiu să ţintesc.

Individul începu să umple groapa cu pământ. Iarba fu iarăşi pusă deasupra şi bătătorită, astfel că, în curând, nu se mai puteau recunoaşte urmele gropii de dinainte.

— Aşa, zise Fabier, taina noastră e iarăşi în siguranţă. Nădăjduiesc că acum vom putea cădea la învoială. Cum ai aflat de locul unde e îngropată comoara?

Greifenklau ştia că adevărul îl va îngrozi şi mai mult pe ticălos.

— Chiar de la voi, îi răspunse batjocoritor.

— De la noi? Ce vrei să zici?!

— Da, de la tine şi de la bătrânul ăla pe care l-ai omorât.

— Dar cum?

— Aţi vorbit aseară despre asta în staul.

— În sta...? Şi dumneata unde erai?

— Deasupra voastră, în podul cu fân. Am auzit totul.

Omul rămăsese încremenit.

— Ce prostie din partea noastră că n-am cercetat pe acolo! Dar ia spune, ce aveai de gând?

— Voiam să cunosc locul, apoi să iau caseta. Poate că v-aş fi ucis pe amândoi, aşa cum i-aţi ucis şi voi pe tovarăşii voştri.

Fabier începu să tremure.

— Vrei să mă ucizi?

— Fireşte! răspunse Greifenklau, pe un ton hotărât.

— Dar de ce? Că doar nu ţi-am făcut nimic!

— M-ai fi culcat de mult la pământ, dacă nu te-aş fi ţinut la respect cu pistoalele mele. Ţi-ai ucis camaradul, iar locul unde e îngropată caseta trebuie să rămână tăinuit: astea-s două motive îndeajuns de puternice ca să fii condamnat la moarte. Ţi-ai săpat singur groapa şi vei putrezi alături de victima ta.

Câteva clipe Fabier privi în pământ, ca şi cum s-ar fi simţit copleşit de cele ce auzise. Dar în momentul următor, sări năprasnic, năpustindu-se asupra judecătorului său.

— Încă n-am ajuns chiar atât de departe! strigă el. Mori, câine!

Dar Greifenklau nu era omul care să se lase luat prin surprindere. Observase la timp mişcările ucigaşului şi când acesta se năpusti asupra lui, se dădu repede în lături şi ridica arma.

— Cu asta ţi-ai iscălit sentinţa, nemernicule!

Glonţul porni şi Fabier se prăbuşi la pământ, cu ţeasta sângerândă. Păzitorii casetei de război fuseseră răzbunaţi.

Locotenentul îngenunche mişcat lângă cei doi morţi. Oamenii aceştia fuseseră nişte ucigaşi de rând, şi-şi meritaseră soarta cu prisosinţă, dar cu toate astea el se simţi emoţionat la gândul că răpusese o viaţă omenească, deşi fusese în legitimă apărare.

Aşeză cadavrul lui Fabier în groapa pe care şi-o săpase el

însuşi şi aruncă bulgări, de pământ peste cei doi morţi. După ce nivelă locul, în aşa fel încât cu greu s-ar fi putut recunoaşte ce se petrecuse acolo, împrăştie de jur-împrejur pământul de prisos, apoi îşi dădu osteneala să rânduiască cât mai bine locul unde era îngropată caseta, încât să nu-i dea nimănui în gând că o comoară de preţ se află ascunsă acolo.

Nădăjduia că germanii vor învinge şi vor pătrunde iarăşi în Franţa, iar atunci el va dezgropa caseta şi o va preda mareşalului Blücher.

Mai rămânea să ascundă uneltele. Măsură exact cu paşii poziţia casetei, a uneltelor şi a mormintelor, şi îşi scoase carnetul de notiţe, ca să-şi însemneze toate acestea şi să facă o schiţă.

Porni înapoi şi ajunse la hanul unde trăsese în ajun. Bătrânii se treziseră demult, dar, văzându-l, avură impresia că tocmai se deşteptase.

După ce îmbucă ceva, plăti ce avea de plătit, îşi luă paşaportul şi-şi văzu de drum, petrecut de urările de bine ale celor doi bătrâni, care-l primiseră cu atâta răceală şi se despărţeau de dânsul ca de un vechi prieten.

12. Bandiţii din pădurea Argonne

La începutul lunii iunie 1815, Marele cartier general al francezilor se afla în Laon, pe când acela al Armatei de Mosela era la Thionville.

În cel dintâi sosise de câteva zile generalul Daure, comandantul armatei, şi acum era aşteptată, din zi în zi, sosirea Împăratului. Se mai spunea că Napoleon va merge la Strasbourg, pentru a se arăta soldaţilor săi şi a trezi într-înşii vechiul entuziasm pentru dânsul. De asemenea, era aşteptat şi la Thionville.

Caracteristicile marelui soldat erau bine cunoscute, îi plăcea să apară pretutindeni şi să se arate mai ales acolo unde era aşteptat mai puţin. De altminteri, nici până acum, istoricii n-au putut stabili cu precizie, pe ce drum a ajuns el la câmpul de război. Se ştie doar că a făcut câteva din acele escapade ce-i erau specifice, şi care au rămas un mister chiar şi pentru cei ce-i erau foarte apropiaţi.

Obiceiurile unui suveran găsesc de regulă imitatori. Unii din mareşalii Împăratului au adoptat şi ei procedee asemănătoare, luându-i prin surprindere pe cei de sub comanda lor. Despre mareşalul Grouchy se ştie, mai cu seamă, că-i plăcea să se ivească pe unde te-ai fi aşteptat mai puţin şi nu era deloc un secret faptul că-şi datora multe din izbânzi tocmai acestui obicei.

Spre amiaza zilei în care descoperise în chip atât de neaşteptat caseta de război, Greifenklau ajunse la Sedan.

Ar fi vrut să ocolească oraşul, dar fluviul Mass nu putea fi trecut decât pe singurul pod din ţinutul acela, din pricina ploilor îndelungate, care-l umflaseră, făcându-l să-şi iasă din albie.

Sedan, locul natal al celebrului Turenne, a fost în toate

vremurile un centru important din punctul de vedere al operaţiunilor militare. De aceea, nu era de mirare că şi acum era plin de trupe, precum toate împrejurimile sale. Acestea făceau parte din armata mareşalului Ney, care, născut la Saarlous, ca fiu al unui dogar, ajunsese, graţie talentelor sale militare, mareşal al Franţei, duce de Esslingen şi prinţ de Moscova.

Sub comanda sa se afla generalul Drouet, care fusese numit comandant al gărzilor lui Bonaparte. Drouet renunţase să locuiască în Sedan şi îşi instalase cartierul în localitatea Raucourt, în apropierea căreia se afla ferma *Jeannette*. Drouet rechiziţionase această fermă pentru dânsul personal, în vreme ce statul său major se afla la Raucourt.

Când intră în Sedan, lui Greifenklau i se ceru legitimaţia. Fusese „fabricată” în cartierul general al lui Blücher, şi n-avea nici un cusur. Însă, în vremuri de război, măsurile sunt foarte drastice, astfel că locotenentul fu supus unui interogatoriu, de-l trecură toate sudorile. Dat fiind că luptase împotriva francezilor şi stătuse câtva timp la Paris, ar fi putut fi cu uşurinţă recunoscut de cineva şi, atunci, soarta i-ar fi fost pecetluită.

De aceea se simţi nespus de uşurat când îşi recăpăta hârtia odată cu permisiunea de a străbate oraşul.

Raucourt se aflã la două ceasuri de drum la sud de Sedan. Pe vremea aceea, şoselele dintre aceste două localităţi lăsau mult de dorit. Pădurea Argonne, care făcea parte din aceste ţinuturi, se bucura de un renume foarte prost, deoarece într-însa sălăşluiau tot soiul de indivizi certaţi cu legea, care se ţineau ascunşi prin văgăuni, de unde ieşeau la iveală când era vorba de dat vreo lovitură.

Între Raucourt şi Sedan drumul era totuşi sigur acum pentru că armatele care făceau legătura între aceste două cartiere generale impuneau respect vagabonzilor şi tâlharilor. Mai încolo, cu deosebire spre Laon, unde drumul ducea peste

Rethel, căile de comunicaţie erau mai puţin sigure, căci nu erau atât de folosite de armată.

Orice război dă naştere la ticăloşi de tot soiul. Drojdia populaţiei, care nici înainte nu se afla în raporturi prea bune cu legea, îşi scosese cu mult curaj capul la iveală. Astfel de indivizi se găseau pe atunci cu duiumul prin pădurile munţilor Ardeni şi Argonne, astfel că, cel ce se încumeta a străbate acele ţinuturi, sigur şi neînarmat, putea fi, pe drept cuvânt, socotit un adevărat temerar.

Odată ajuns la Raucourt, Greifenklau află cu uşurinţă drumul către *Jeannette*, unde, încă de la poartă, fu luat în primire de o santinelă care, punându-i arma în piept, îl opri să intre.

— Încotro?

— Înăuntru! răspunse locotenentul scurt.

— La domnul general?

— Nu. Care general locuieşte aici?

— Generalul Drouet. Dar la cine vrei să te duci dumneata?

— La stăpâna fermei.

— La doamna de Sainte-Marie?

— Da.

— Nu-i aici. A plecat azi-dimineaţă.

— Atunci o fi altcineva care-i ţine locul.

— E domnul cel tânăr. Îl cunoaşteţi?

— Am de încheiat o afacere cu dânsul.

— Aşa da. Poţi intra. Domnul baron Romain de Sainte-Marie locuieşte în camera de la parter, ale cărei patru ferestre le vezi colo la dreapta.

Greifenklau mulţumi santinelei şi când bătu la uşa care i se arătase, un glas puternic îi răspunse:

— Intră.

Se văzu într-o încăpere care părea să fie cabinetul de lucru al unui bărbat neînsurat. Domnea într-însa acea dezordine care se întâlneşte, de obicei, la holteii din lumea

bună.

În timp ce închidea uşa, de pe canapea se ridică un tânăr care-l privi cercetător. Avea o înfăţişare plăcută, mai mult feminină decât bărbătească. Să tot fi avut douăzeci şi doi de ani, dar mustaţa subţire îl făcea să pară şi mai tânăr.

— Domnul de Sainte-Marie? întrebă Greifenklau.

— Da. Ce doriţi de la mine?

— Aş dori să ştiu dacă o pot vedea pe doamna Richemonte.

Francezul tresări surprins. S-ar fi putut zice că era chiar îngrijorat.

— A, doamna Richemonte? întrebă el. Ce doriţi de la ea?

Întrebarea era explicabilă, deoarece Greifenklau era prost îmbrăcat şi arăta ca un fluieră-vânt.

— Am de discutat unele chestiuni personale, răspunse dânsul. Nu ştiu dacă mi-ar îngădui să vorbesc despre ele cu o terţă persoană.

— Nici nu caut asta. Dar o cunoşti pe doamna?

— O cunosc de la Paris.

Chipul tânărului se întunecă brusc.

— Eşti căpitanul Richemonte?

— Nu.

— Aşadar, un necunoscut?

— Da.

— De unde ştii că doamna Richemonte se află aici?

— Eu însumi am adus-o la fermă.

— Ca vizitiu?

— Nu, nu, zâmbi Greifenklau, ca însoţitor.

Tânărul tresări puternic, în vreme ce obrazul lui oglindea atât spaimă, cât şi bucurie.

— Drace! exclamă el. Te numeşti Greifenklau?

— Da.

— Şi ai cutezat să... ah! vino, vino!

Îl prinse pe locotenent de braţ şi-l trase repede din

cameră, spre o uşă care dădea în altă încăpere. Baronul îl mai măsură o dată din cap până în picioare şi-i zise:

— Dumnezeule sfinte, cum ai putut îndrăzni să vii la Raucourt? N-ai ştiut că generalul Drouet se află instalat în ferma noastră?

— Am aflat abia la Sedan.

— Şi totuşi ai venit încoace? Puteai fi arestat ca spion!

Baronul privi năucit prin încăpere, apoi îi arătă un scaun.

— Am venit doar ca să vorbesc cu doamna Richemonte.

— Ia loc, domnule. Trebuie să lămurim lucrurile. Eşti într-adevăr prieten cu dânsa?

— Cât se poate de sincer şi devotat.

— Când au sosit aici, nu eram acasă. Mă aflam pe atunci prin ţinutul Reimsului, unde vizitam pivniţele unui prieten. Trebuie să ştii că sunt agricultor şi mai ales podgorean. Când m-am întors, le-am găsit pe cele două doamne. Mi s-a spus că au fost aduse aici de un ofiţer german, numit Greifenklau.

— Eu sunt acela.

— Prezenţa doamnei Richemonte aici e o taină, al cărei singur deţinător eşti dumneata.

— Le-am fost de ajutor într-un moment greu. Dar nici nu mă gândesc să-mi adjudec vreun merit special pentru asta.

— Îţi sunt recunoscător în aceeaşi măsură. Ştii, probabil, că doamna Richemonte îmi este rudă?

— Mi-a spus chiar dânsa!

— Mama mea şi doamna Richemonte sunt verişoare şi au fost crescute împreună. Tata a murit, astfel că eu am luat asupra mea toată sarcina administrării averii noastre. Trăim foarte singuratici aici, aşa că sosirea celor două femei a înviorat atmosfera, lucru pentru care le sunt recunoscător. Din păcate, totul s-a dus pe râpă o dată cu sosirea militarilor, care au întors totul cu josul în sus. Deoarece, din partea mamei, am puţin sânge german în vine, nu sunt partizanul habotnic al nici uneia dintre taberele beligerante. Ba, de data

asta i-as trimite bucuros la dracu' pe toţi domnii aceştia!

— Te rog să nu ţii seama de mine, domnule baron.

— Vrei, poate, să te alung?

— Nădăjduiesc că nu vei face asta! râse Greifenklau.

— Dar am voie să primesc la mine un ofiţer german?

— În condiţiile actuale, da, căci sunt în posesia unei legitimaţii care a fost examinată şi găsită în regulă la Sedan.

— Asta-i altceva. Îţi mărturisesc deschis că atât eu cât şi mama nu ne bucurăm deloc de întoarcerea Împăratului războinic, ci suntem partizani ai lui Ludovic al XVIII-lea. Dar politică făţişă nu facem. Acum să revenim la ale noastre: doamna Richemonte nu e aici.

— Dar unde e?

— A plecat azi-dimineaţă la Vouzieres, împreună cu domnişoara şi cu mama mea.

— Când se înapoiază?

— Probabil deseară.

— Seara? întrebă Greifenklau, speriat. De ce nu mâine, în timpul zilei? De la Vouzieres până aici sunt şase ceasuri cu trăsura.

— Aşa e. Dar, din pricina încartiruiţilor, mama nu poate lipsi prea mult de acasă.

— Dar nu te gândeşti cât de periculos e drumul acela?!

Baronul se dădu un pas înapoi, făcu o mutră înmărmurită şi se bătu peste frunte.

— Aşa e. Dumnezeule! Abia acum îmi dau seama!

— Drumul trece prin pădurile acelea care mişună de tâlhari.

— Ai dreptate. Ce e de făcut?

În ciuda firii sale distrate şi oarecum nepăsătoare, baronul se sperie de-a binelea.

— Pe unde-au luat-o?

— Prin Le Chesne şi Quatre-Champs.

— Şi se înapoiază tot pe-acolo?

— Fireşte. Sunt foarte îngrijorat. Dumnezeule, numai să nu li se întâmple ceva! Aş alerga să le întâmpin, dar mi-e cu neputinţă să părăsesc ferma, deoarece afurisitul ăsta de general are în fiecare clipă o dorinţă sau îmi dă o poruncă pe care trebuie să i-o îndeplinesc.

— Atunci dă ordin să mi se înşeueze un cal.

— Pentru dumneata? întrebă baronul mirat şi vădit uşurat, în acelaşi timp. Dar îţi dai seama la ce primejdii te expui, ca german?

— Nu-i nici o primejdie. Citeşte-mi, te rog, legitimaţia. De altfel, e bine şi pentru dumneata să-mi cunoşti numele actual.

Baronul citi legitimaţia, apoi zise:

— Un cal poţi avea, dar eşti înarmat?

— Am două pistoale şi un cuţit.

— Nu-i de ajuns. Tâlharii sunt organizaţi în cete, îţi voi mai da două pistoale. Cunoşti drumul?

— Domnule, sunt ofiţer german!

— Aşa e. Şi germanii au dovedit că hărţile lor sunt cât se poate de bune. Dar n-ai vrea să iei ceva în gură înainte de a pleca?

— Mulţumesc, aş pierde prea mult timp.

— Atunci, o să-ţi dau ceva merinde pe drum. Scuză-mă puţin!

Plecă să dea dispoziţiile trebuitoare.

Greifenklau se afla în vizuina leului. Fusese trimis în recunoaştere, ca să afle cât mai multe despre planurile duşmanului. Ştia cât de primejdioasă era această întreprindere, căci dacă era descoperit, ar fi fost condamnat la moarte prin spânzurătoare, ca orice spion. Dar chiar şi o asemenea primejdie i se părea floare la ureche, când se gândea că va avea prilejul să-şi revadă logodnica. Şi, pe lângă toate astea, mai era şi posesorul tainei casetei de război.

În vreme ce aştepta calul, gândurile i se îndreptară înspre

tânărul baron. Părea un om deschis, dar cam fluşturatic... De bună seamă că doamna Richemonte trecuse sub tăcere logodna lui cu Margot şi-l prezentase doar ca pe un prieten oarecare. Greifenklau nu cunoştea motivul care o îndemnase la aceasta, dar îşi zise că întâmplările prin care trecuse o îndemnaseră să fie cu luare-aminte chiar faţă de rude.

După câtva timp, baronul se întoarse anunţând că totul era gata. Deschise o ladă şi scoase dintr-însa două pistoale, pe care le dădu locotenentului.

— Sunt încărcate? întrebă acesta.

— Nu. Sunt un om paşnic şi nu le-am folosit niciodată. Armele, însă, sunt minunate, le-am moştenit de la bietul tata, care a fost şi el ofiţer. Am şi muniţii.

Aduse gloanţe şi pulbere şi Greifenklau încarcă armele.

— Cum poate fi recunoscută trăsura lor? întrebă el.

— E un echipaj cam vechi, de pe vremea lui Ludovic al XV-lea.

— Şi caii?

— Unul e bălan, celălalt oacheş.

— Afară de vizitiu, mai e cineva?

— Din păcate nu, deşi e loc în spate pentru un servitor.

— Mulţumesc, domnule baron. Pornesc imediat la drum.

— Te vei întoarce cu cucoanele?

— Cred că le voi însoţi până la fermă şi voi aştepta aici hotărârile doamnei baroane.

Cei doi tineri ieşiră în curte, unde un căluţ jigărit, maro, îşi aştepta călăreţul. Greifenklau încalecă. Îşi dădu osteneala să călărească cât se poate de prost, aşa că fu lăsat să treacă fără multă greutate pe poartă, mai ales că era însoţit chiar de stăpânul casei. Avea înfăţişarea unui lucrător de rând, care vroia să facă o partidă de călărie, dar care nu se simţea deloc în apele sale într-o asemenea ipostază.

Un timp călări astfel, ca vai de lume, dar, îndată ce lăsă în urmă satul, îşi înfipse pintenii în coastele animalului.

Drumul ducea aproape neîntrerupt prin pădure. La dreapta curgea un râuleţ care făcea colturi nenumărate, iar la stânga nu se vedea decât o nesfârşită înşiruire de copaci.

În drumul său întâlni o căsuţă singuratică şi descăleca pentru a lua ceva în gură din merindele ce-i fuseseră date şi pentru a se informa de drum.

Intrând, văzu o tânără fată torcând şi care se ridică îndată, întrebându-l prietenos ce doreşte. Privirile, însă, îi erau îngrijorate.

— Aş putea căpăta un pahar cu vin? întrebă.

Fata aduse vinul, i-l puse înainte, apoi îşi văzu iarăşi de lucru. Din când în când îl privea, dar Greifenklau se prefăcu nepăsător.

— Cât mai e până la Le Cheme? întrebă el, într-un târziu.

— Un ceas şi mai bine, răspunse fata. Vrei să mergi într-acolo?

— Da. Poate şi mai departe, până la Vouzieres.

— Aoleu! exclamă ea, uluită.

— Ce e? întrebă el.

Ea roşi şi lăsă privirea în jos, stingherită.

— Vezi că… până ajungi acolo se face noapte.

— Mi s-a spus că nu prea eşti sigur de viaţă prin pădurile astea. E adevărat, domnişoară?

Ea îl privi cercetător şi în loc de răspuns îl întrebă:

— Nu eşti de pe aici, domnule?

— Nu.

— Dar văd că ai un cal de pe la noi.

— Îl cunoşti?

— Da. E de la ferma *Jeannette*.

— Întocmai. Eşti cunoscută acolo?

— Şi încă foarte bine. Sunt fina doamnei baroane. Bunicul meu a fost servitor la răposatul domn baron.

— Atunci le cunoşti şi trăsura?

— Fireşte. A trecut azi-dimineaţă pe aici.

— Află, duduie, că merg în întâmpinarea doamnei.

Ea tresări înspăimântată.

— În întâmpinarea coniţei? Dumnezeule sfinte, atunci înseamnă că ea se întoarce acasă abia la noapte?

— Probabil.

— Atunci, cum să-i recunoască trăsura?!

Întrebarea aceasta era din cale-afară de ciudată. Greifenklau deveni atent.

— E nevoie ca trăsura să fie recunoscută?

— Fireşte! răspunse ea repede, fără să-şi dea seama. Nu trebuie să i se întâmple nici un rău.

— Dar ce rău i s-ar putea întâmpla?

Întrebarea aceasta o făcu să-şi dea seama că spusese prea mult. Chipul i se împurpura şi abia după câtva timp găsi un răspuns.

— Domnule, eu locuiesc aici numai cu mama. Unii dintre cei care vin adesea pe la noi sunt oameni pe care nu trebuie şi, de altfel, noi nici nu vrem să-i cunoaştem. Curiozitatea poate fi foarte periculoasă.

— Dar de ce nu vă mutaţi de aici, fetiţo?

— Am vrea noi, dar nu se poate. Când tata a cumpărat căsuţa asta, era linişte şi bine în pădure. Veneau numai oameni cinstiţi la noi şi duceam o viaţă fericită. Dar iată că a izbucnit războiul şi au ieşit la suprafaţă tot felul de lepădături, care ne-au invadat ţinutul.

Un ticălos dintre aceştia l-a împuşcat pe bietul tata, apoi bunicul a fost concediat de doamna baroană şi, după câtva timp, a murit. Eu şi cu mama am rămas singure, la cheremul tuturor acestor indivizi.

— De ce nu vindeţi casa?

— Cine să ne-o cumpere, domnule?

— Cereţi ajutorul baroanei! Ea e o femeie bună şi n-o să vă refuze.

— A şi făcut-o, deja!

— De ce?

Chipul copilei se făcu roşu ca macul.

— Pentru că... pentru că... e supărată pe noi.

— Dar pentru ce, fetiţo? Spune-mi, poate sunt în măsură să te ajut.

Ea îşi duse mâna la ochi şi lăsă capul în jos. Plângea. Câtva timp o tăcere adâncă domni în odaie, apoi el întrebă cu blândeţe:

— Ţi-am făcut vreun rău?

Ea ridică încetişor capul şi-l privi prin pânza lacrimilor.

— O, nu, domnule; dimpotrivă, simt că ai gânduri bune. Şi de aceea vreau să-ţi împărtăşesc ceva. Cunoşti drumul pe care l-ai făcut?

— Nu cine ştie ce.

— Atunci află că de aici încolo vor urma câteva cotituri. Cunoşti cântecul *Ma cherie est la belle Madeleine?*

— Da.

— Atunci e bine. Când ajungi la a cincea cotitură de aici, vei vedea la marginea desişului, pe dreapta, o cruce. Acolo a fost cineva omorât. Îndată ce zăreşti crucea, începe să fredonezi cântecul acela!

— Pentru ce?

— Asta nu-ţi pot spune.

— E însă lesne de ghicit. Îndărătul crucii stau pitiţi tâlharii aceia care vin pe la voi, din când în când. Cântecul e ca un fel de parolă; acela care-l fredonează scapă nevătămat.

— Oh, te rog din suflet să păstrezi taina asta!

— Poţi avea deplină încredere.

— O singură persoană trebuie să ştie.

— Cine anume?

— Vizitiul doamnei baroane. Coniţei nu i se întâmplă nimic, dar pentru că noaptea trăsura e greu de recunoscui, s-ar putea face cu uşurinţă o confuzie.

— Voi avea grijă, fetiţo. Dar nu te-ai gândit până acum că

devii complicea acestor tâlhari, cunoscând nelegiuirile şi ascunzătorile lor, fără să-l denunţi?

— Ştiu asta, domnule, dar vezi că atunci ne-ar omorî iar eu aş deveni asasina propriei mele mame.

— Aţi putea fugi, până vor fi curăţaţi toţi.

— Ce tot spui dumneata! Apar mereu alţii. Fabier ăla…

Se întrerupse şi chipul i se îmbujoră iarăşi.

— Fabier ai spus, duduie? Fabier?

— Da.

— Atunci poate cunoşti şi numele Barchand?

Ea ridică repede capul.

— Barchand? Îl ştii?

— Nu-mi dau seama prea bine. Au fost şi ăştia pe aici, prin pădure?

— Da.

— Atunci să ştii că n-o să se mai întoarcă niciodată, căci sunt morţi.

— Adevărat, domnule?

— Pot să jur.

— Slavă Domnului! Barchand a fost una dintre căpeteniile banditilor care ne-au chinuit pe mine şi pe mama, iar Fabier mă teroriza, pur şi simplu.

— Te urmărea?

— Oh, îngrozitor! Abia ieri-dimineaţă a fost pe aici spunându-mi că se va întoarce azi bogat. Şi atunci va trebui să aleg: să devin soţia lui, ori să fiu ucisă.

— Aşadar, a înşelat-o pe fiica lui Barchand.

— A înşelat-o? I-a spus că o iubeşte!

— Da, ca să câştige încrederea tatălui ei.

— Şi de unde ştii toate astea?

— Am ascultat ce vorbeau înainte de a muri. Trebuie să-ţi spun, duduiţă, că Fabier l-a omorât pe Barchand, iar drept pedeapsă, şi pentru siguranţa mea personală, l-am împuşcat şi eu pe dânsul.

— Dumneata? spuse fata, uluită.

— Da, şi i-am îngropat pe amândoi.

Ea împreună mâinile şi zise:

— Domnule, să nu-ţi pară rău. Ai împlinit o dreptate divină, devenind, prin aceasta, salvatorul meu şi al multor altora. Fabier m-ar fi împins spre moarte, căci nu-l puteam suferi.

— Da, pentru că iubeşti pe un altul.

— Pe un altul? întrebă ea, roşind.

— Fireşte. Singură mi-ai spus-o. Vrei să-ţi spun pe cine iubeşti, duduită?

— N-ai de unde să ştii.

— Şi totuşi, pot ghici. Inima dumitale aparţine tânărului baron de Sainte-Marie.

— Domnule...

— De aceea a fost concediat de la fermă bunicul dumitale şi de aceea era atât de furioasă baroana, fetiţo.

— Te înşeli, domnule.

— Ba deloc. Vreau să fiu prietenul dumitale şi să te ajut cât îmi stă în puteri. Baronul ţi-a spus cumva că te iubeşte şi dânsul?

Fata clătină din cap.

— Dar s-a purtat cu dumneata aşa încât să te facă să înţelegi asta?

Ea încuviinţă cu sfială.

— Domnule, nu ştiu cum se face că-ţi spun toate acestea. Cutez să-ţi împărtăşesc lucruri pe care nu le-am mărturisit nimănui până acum. Şi această sinceritate m-ar putea aduce în mare primejdie.

— Niciodată, fetiţo, căci nimeni nu va afla, niciodată, nimic. Dar văd că am întârziat, deja, prea mult. Sper să te mai revăd. Baroana nu vine pe la voi?

— Niciodată.

— Dar baronul?

— Uneori...

— Unde-i mama dumitale?

— E ocupată sus.

— Şi cum te numeşti?

— Berta Marmont.

— Mulţumesc. Râmai cu bine, Berta! Îţi sunt recunoscător din suflet pentru prietenia pe oare mi-ai arătat-o. Dumnezeu să-ţi dea fericirea pe care o meriţi.

Îi întinse mâna, pe care ea o strânse cu putere, privindu-l ţintă în ochi.

— Şi o să-mi urmezi instrucţiunile? mai întrebă dânsa.

— Mai e vorbă? Voi cânta: *Ma cherie est la belle Madeleine*. Dincolo de cruce cred că nu ne mai paşte vreo primejdie.

— Până la Le Chesne nu. Mai încolo nu ştiu.

Îi întinse o monedă de aur şi refuză restul.

Fata îl conduse până la uşă, îl văzu încălecând şi privi după dânsul până îi dispăru din raza vederii.

„Ce om bun! murmură ea. Avea ochi atât de calzi, mult mai calzi decât ai baronului, pe care-l iubesc totuşi atât de fierbinte. Deşi era simplu îmbrăcat, părea totuşi un bărbat distins şi călăreşte ca un ofiţer. Tare-aş mai vrea să ştiu cine este. Numai de n-ar uita să fredoneze cântecul."

Cam la fel gândea şi Greifenklau:

„Ce fată frumoasă şi de treabă! Atât de bună şi nevinovată, prinsă, ca într-o capcană, în vârtejul atâtor crime şi nelegiuiri. Aş pune rămăşag că imaginaţia ei a ţesut în jurul baronului un adevărat roman şi nădăjduiesc din tot sufletul ca sfârşitul acestuia să nu fie prea dureros pentru dânsa."

În vreme ce călărea, îşi pregăti pistoalele, ca să le aibă gata la nevoie, iar când zări crucea începu să fluiere aria cunoscută pe vremea aceea în toată Franţa: *Ma cherie est la belle Madeleine*. În acelaşi timp trăgea cu coada ochiului către tufişuri.

Nici nu ajunse bine la locul indicat, că observă două capete, ridicându-se deasupra crengilor şi dispărând repede iarăşi. Scăpase cu bine.

Deodată îi veni un gând.

„Ce-ar fi să-i spionez pe indivizii ăştia? Aş putea afla niscaiva lucruri folositoare. De ce n-aş cuteza? Am patru pistoale cu ţeava dublă, ceea ce înseamnă opt focuri, şi, pe deasupra, cunosc şi melodia-parolă."

Ajungând la cotitura următoare, descălecă şi, luând calul de căpăstru îl duse în pădure. Acolo îl legă de un copac, apoi, la adăpostul arborilor, se întoarse în direcţia dincotro venise. Cu cât se apropia de cruce, cu atât devenea mai atent. Pătrunse şi mai adânc în pădure, şi, tupilându-se, din copac în copac, ajunse la tufele din marginea şoselei. Se târî încetişor mai departe şi în curând auzi nişte glasuri înăbuşite. Încordându-şi atenţia, înainta până ajunse în spatele unui desiş, de unde-i putea vedea bine pe tâlhari.

Strânşi unul lângă altul se aflau acolo opt oameni. Îmbrăcămintea lor părea să fie alcătuită din lucruri de furat, o amestecătură de haine militare şi civile. Erau înarmaţi până-n dinţi şi mutrele lor erau adecvate întocmai meseriei pe care o practicau.

Nu departe de dânşii şi foarte aproape de cruce mai stăteau doi, care păreau să facă de strajă. Spre deosebire de ceilalţi, care vorbeau atât de tare, încât Greifenklau îi putea auzi distinct, aceştia erau tăcuţi şi, doar din când în când, schimbau câte o şoaptă.

— Crezi că e un argat? Nu, nu e argat, zise unul. Prea călărea milităreşte.

— Şi ce barbă îngrijită! îşi dădu cu părerea celălalt.

— Ia nu va mai certaţi pentru idiotul ăla! zise un al treilea, râzând. A trecut, ce mai vreţi?

— Nu prea arăta să aibă gologani, observă al doilea.

— Ar fi fost o captură proastă. Şi-apoi, vezi, ne cunoştea

parola.

— Cine să i-o fi spus?

— Poate că a fluierat cântecul cu totul întâmplător. Sau o fi trecut pe la Berta Marmont?

— Să fie vreun cunoscut de-al ei?

— Poate un adorator, mai ştii!

Unul din bandiţi lovi cu pumnul în pământ.

— Atunci să-l ia dracu! Berta e o trufanda prea bună ca s-o lăsăm unui străin.

— Prostii! mormăi unul, care era prea bătrân pentru a se mai gândi la dragoste. Ia nu vă mai certaţi! Câţiva dintre noi şi-au şi ars degetele cu dânsa. Nici unul nu vrea s-o cedeze celuilalt, şi de aceea ne-am înţeles s-o lăsăm în pace. Altminteri, ne-am ucide între noi. De ce n-ar lua pe unul care-i place?

— Ia nu mai trăncăni de pomană! Dacă am fi fost toţi laolaltă azi-dimineaţă, am fi dat o lovitură frumuşică... Treizeci de soldaţi cu o trăsură. Ce să fi fost? Ceva de preţ, desigur.

— Te pomeneşti că vreo casetă de război?

— Tot ce se poate. Acum e însă prea târziu.

— Răbdare! spuse bătrânul. Aşteptaţi până diseară!

— Dac-o fi adevărat.

— Am auzit foarte bine.

— Un mareşal?

— Ba chiar doi.

— Drace! Care?

— Nu întreba! Numele n-au nici o importanţă.

— Dar or fi având bani?

— Ai mai văzut tu vreun mareşal călătorind cu punga goală?

— Sau fără inele, ceasornice, bijuterii şi briliante? adăugă un altul.

— Dar şi cu o liotă de însoţitori.

— Pe ăia îi culcăm la pământ. Dacă vin şi ceilalţi, suntem douăzeci de oameni. E de-ajuns.

— Da, cu prisosinţă. Nu ne arătăm până nu vor fi toţi omorâţi.

Era vorba, aşadar, de un atac împotriva, a doi mareşali. Greifenklau se întreba dacă era cazul să afle mai multe, pentru a-i preveni apoi pe cei ameninţaţi. Dar, la ce i-ar fi folosit? Ba, dimpotrivă.

De altfel, indivizii schimbară vorba, aşa că degeaba ar mai fi zăbovit să asculte.

Cea mai mică neatenţie l-ar fi putut trăda, astfel încât Greifenklau începu să se retragă, întâi încet de tot, apoi mai repede, până ajunse la locul unde-şi lăsase calul, îl scoase afară din pădure, încalecă şi îşi văzu de drum.

Peste o jumătate de ceas ajunse la Le Chesne, unde îşi zise c-ar fi bine să poposească niţel, în speranţa c-ar putea să afle niscaiva noutăţi. De aceea descăleca în faţa hanului, legă calul în dosul acestuia, apoi ceru proprietarului un pahar cu vin.

— Aş putea căpăta puţin fân pentru cal? întrebă pe hangiul indolent şi îngâmfat.

Acesta făcu o mutră acră şi, fără a se clinti de pe se scaun, zise:

— Fân n-avem. Dar du-te în grădină, unde slujnica tocmai coseşte nişte iarbă. Asta-i chiar mai bună decât fânul.

Greifenklau străbătu curtea şi deschise portiţa grădinii. Se văzu într-o alee acoperită cu verdeaţă, unde numai pe ici pe colo era tăiată câte-o alee, pe care puteai pătrunde. Una dintre acestea ducea în linie dreaptă la o boltă înverzită, de unde ajungeai pe un islaz.

În timp ce mergea, Greifenklau auzi un glas. Se opri surprins, căci i se păru că auzise pomenindu-se numele lui Fabien.

Ciuli urechile şi acum pricepu bine că afară, dincolo de

alee, vorbeau două persoane. Deosebi un glas de femeie şi unul de bărbat.

Se strecură încetişor mai departe, până exact în dreptul locului unde vorbeau cei doi, şi ascultă:

— Aşadar, zici că n-ai nimic cu dânsul? întrebă bărbatul.

— Nu! răspunse femeia, cu vocea hodorogită.

— Cu toate acestea e amantul tău, stărui omul. Am văzut eu însumi cum vă sărutaţi alaltăieri, la gard.

— Adică, el mă săruta pe mine.

— Dar aţi dansat împreună.

— Am dansat şi cu alţii.

— Cu mine însă, nu.

— Prostule! Tu vei fi soţul meu aşa că sunt sigură de tine.

— Ah! aşa, dar vezi că şi eu vreau să-mi joc logodnica.

— Aşteaptă până ţi-oi fi nevastă.

— Şi dacă nu mai vreau să mă-nsor cu tine?

— Atunci nu te-nsori şi pace bună! Dar în cazul acesta, vei rămâne sărac, nu vei mai bea vin din căni argintate şi nici nu vei fuma din pipe de spumă de mare.

— Mereu vorbeşti de bogăţiile tale. Ce ai, la urma urmei?! O fustă, două cămăşi, doi ciorapi, un şorţ, o scurteică, o băsmăluţă şi-o pereche de saboţi. Asta ţi-i toată averea!

Femeia rase dispreţuitor.

— Doar n-oi fi crezând că-mi port averea pe mine!

— Atunci, unde o ţii?

— Ascunsă.

— Aha! O îngropi, de pildă.

— Da.

— Ce? Ai şi tu bani îngropaţi? Gogoşi dintr-astea să le vinzi altora, nu mie. Şi unde i-ai îngropat, mă rog?!

— Asta nu te priveşte, deocamdată. O să afli abia când vei fi bărbatul meu.

— Şi vrei să cred eu braşoavele astea?

— Habar n-ai tu câţi bani am!

— O mie de franci?

— Mult mai mult.

— Cinci mii?

— Vai de capul tău!

— Zece mii?

— Mult, mult mai mult.

— Eşti nebună. Nici nu ştii măcar ce vorbeşti. Cu zece mii de franci mi-aş putea cumpăra o casă frumoasă, ba chiar o moşioară, colea.

— Nu mă murdăresc eu cu o casă ori o moşioara. Un castel vreau, cu turnuri şi ferestre dintr-alea înalte.

Câteva clipe domni tăcerea, apoi se auzi iar glasul bărbatului:

— Dar pentru aşa ceva e nevoie de peste un milion.

— Păi, da.

— Fato, tu nu eşti sănătoasă la cap. De la cine ai tu atâţia bani?

— De la tata.

— Despre care toată lumea ştie că-i sărac lipit pământului!

— N-a pierdut abia acum două săptămâni optzeci de franci, la jocul de cărţi?

— E adevărat. De unde-i avea?

— Nu pot spune.

— Care vasăzică, pentru a afla totul trebuie să devin mai întâi bărbatul tău? În cazul acesta aş fi chiar mai idiot decât mă crezi.

— Vasăzică ai impresia că te mint!

— Fireşte! Eu nu mă las dus cu cobza. Vrei să pui laba pe mine, ca după căsătorie să mă pomenesc că n-ai nici un franc, darămite un milion!

Urmă o nouă pauză:

— Şi totuşi, acesta e purul adevăr!

— Dovedeşte!

— Dacă ţi-aş spune totul, m-ai trăda şi nu m-ai mai lua de nevastă.

— Prostii! Dacă pot deveni bogat prin tine, n-o să bat toba.

— Dar dacă comoara aparţine altcuiva?

— În cazul acesta va căpăta ceea ce merită. Numai un idiot poate să-şi îngroape banii! Dar cine e?

— Nu e o persoană, ci statul însuşi.

— Statul! Păi ăstuia îi putem lua banii, căci tot de la noi îi are. Te pomeneşti c-o fi o casetă?

— Întocmai.

— Dumnezeule! N-o fi chiar caseta aia de război, care a fost căutată pretutindeni?

— Ba chiar aşa, scumpule.

— Ei, aş! Şi unde e?

— În munţi, nu departe de Bouillon.

— Ah! Cunoşti locul?

— Eu nu, dar tata îl ştie.

— Cum a aflat el o asemenea taină?

— Cum?! Păi el însuşi a îngropat-o acolo.

— El însuşi? Ah, care vasăzică el a fost ăla care a şterpelit-o. Dar de unde ştii că e îngropată lângă Bouillon?

— De la tata.

— Dar dacă te-a minţit?

— L-am urmărit când s-a dus să ia bani, şi m-am convins.

— În cazul acesta ştii unde este.

— Nu. Alerga prea repede şi l-am pierdut din ochi. Am fost nevoită, deci, să mă întorc. Dar când a venit acasă, avea buzunarele doldora cu monezi de aur.

— De acolo are banii, care vasăzică?

— Dar ia ascultă, ştii tu că Fabien te înşală. Aleargă după fetiţa aia de la cârciuma din pădure.

— Ai băgat de seamă şi asta? Da' mi-ar fi luat banii şi i-ar fi dus la ea, dar am fost eu mai şmecheră decât dânsul. Acum

însă nu mai e vreme de trăncănit. Hai, du-te, şi vino mai bine diseară, când sfârşesc treaba. La revedere!

Greifenklau auzi cum se pupau, apoi zgomotul unor paşi care se îndepărtau. Se apropie de una din breşele tăiate în frunziş şi privi în afară. Văzu o fată scundă, murdar îmbrăcată, cu părul zbârlit şi cu faţa ciupită de vărsat şi pistrui. Avea o înfăţişare de idioată. Asta era fiica lui Barchand.

Cel care stătuse de vorbă cu ea avea picioarele crăcănate şi un cap enorm. Se potriveau de minune unul cu altul.

Greifenklau hotărî să renunţe la iarbă, căci nu voia să fie văzut. În timpul conversaţiei lor fusese îngrijorat pentru caseta de război, căci se părea că fata ar cunoaşte locul unde era îngropată. Acum însă se liniştise. Dădu calului să mănânce pâine, plăti şi, încălecând, îşi văzu de drum.

13. Napoleon Bonaparte

Timpul pe care-l pierduse Greifenklau spionând bandiţii prin cârciumi, îl făcu să întârzie, astfel că atunci când porni iarăşi la drum pe şoseaua străjuită de copaci înalţi, începuse să amurgească.

Dădu pinteni calului.

În pădure domnea o tăcere adâncă şi îngrijorătoare. Şi-o imagină pe Margot atacată de bandiţi şi, la gândul acesta, îşi pregăti pistoalele.

Umbrele nopţii învăluiau tot mai mult pădurea. Se făcuse întuneric de-a binelea, astfel că nu mai putea recunoaşte drumul. Se încredinţa cu totul calului, ale cărui copite nu mai făceau aproape deloc zgomot pe pământul moale.

Deodată i se păru ca aude un huruit înăbuşit. În depărtare fulgeră un glonţ, urmat de altele şi ecoul lor se înmulţi la nesfârşit în pădure. Glasuri de femei strigau după ajutor.

Locotenentul îşi îndemnă calul la goană sălbatică.

Deodată, i se iviră dinainte două luminiţe: erau felinarele trăsurii care fusese atacată.

Greifenklau se temea că galopul calului îl va trăda, devenind astfel o ţintă sigură pentru gloanţele bandiţilor, înainte ca el însuşi să se poată apăra în vreun fel. Până acum, însă, era sigur că ei nu băgaseră de seamă apropierea lui.

Îşi opri calul, descălecă, îl legă de un copac, apoi scoase pistoalele pe care i le dăduse baronul de Sainte-Marie. Le vârî în buzunarele hainei, iar în mâini şi le luă pe ale sale. Se afla la vreo numai două sute de paşi de trăsură. Grăbi pasul şi, în mai puţin de-un minut, străbătu întreaga distanţă. Când fu destul de aproape ca să poată observa scena, îşi domoli paşii, continuând, totuşi, să înainteze prin întuneric.

Glasul doamnei Richemonte îi ajunse la ureche

— Crede-mă că n-avem bani la noi.

— Asta-i bună! Cucoană nobilă şi fără bani! se auzi un glas gros. Daţi-vă jos! Vom face o mică percheziţie!

Doamna Richemonte fu trasă afară. Apoi tâlharul lumină interiorul trăsurii, cu unul din felinarele acesteia şi exclamă:

— Măi să fie! Ia priviţi ce mai păpuşică! Trebuie să recunosc că asemenea minunăţie n-am avut, încă. Afară, comoara mea! Afară!

Unul dintre cai zăcea împuşcat la pământ, celălalt pufăia şi tremura alături. Vizitiul stătea încremenit pe capră, iar trăsura fusese înconjurată de şapte indivizi cu mutre fioroase.

— Da, afară cu ea, dacă e frumoasă! strigă unul, apropiindu-se. Tocmai ne lipsea puţină distracţie.

Intră în trăsură, iar Margot începu să ţipe, îngrozită, încercând să se apere.

— Chestiile astea nu-ţi folosesc la nimic! zise unul. Trebuie să ieşi afară. Şi după aceea facem nuntă.

— Iar eu am să vă dau binecuvântarea mea, ticăloşilor!

Greifenklau slobozi un glonţ, apoi un al doilea. Cei doi tâlhari din apropierea trăsurii se prăbuşiră la pământ, loviţi de moarte.

— Hugo, scumpul meu Hugo, e cu putinţă!? izbucni Margot.

Cu toate că nu-şi putea explica neaşteptata lui apariţie, „frumoasa de la *Jeannette*” n-avea nici un dubiu asupra persoanei salvatorului. Îi recunoscuse glasul şi ştiu ca, din acel moment, nu mai avea de ce să se teamă.

— Da, eu sunt! răspunse el. Puţintel curaj şi veţi scăpa curând!

Mai slobozi două gloanţe, care-şi nimeriră de asemenea ţinta: al treilea bandit se prăbuşi mort, în vreme ce al patrulea scăpă doar cu o rană ceva mai uşoară. Greifenklau dădu drumul pistoalelor descărcate şi le scoase pe celelalte. Bandiţii fuseseră atât de înspăimântaţi de ivirea lui încât, în

primele clipe, uitaseră cu totul să se apere. Curând, însă, băgară de seamă că aveau de-a face cu un singur potrivnic şi unul dintr-înşii ridică arma, strigând:

— În iad cu tine, câine!

Dar, înainte ca glonţul să pornească, Greifenklau îi lipi ţeava revolverului de frunte şi-i găuri ţeasta.

Atunci se auzi un ţipăt din trăsură:

— Hugo! Îndărătul tău!

El se întoarse cu iuţeala fulgerului şi se azvârli într-o parte. Tocmai la timp, căci unul din bandiţi îl ţintise pe la spate. Glonţul pornise, dar îşi greşi ţinta, nimerind în pieptul unuia din proprii săi camarazi, care tocmai se pregătea să se năpustească asupra ofiţerului.

— Idiotule! horcăi acesta, prăbuşindu-se într-un lac de sânge.

Numai că Greifenklau îl culcase deja la pământ pe neîndemânaticul puşcaş.

Vizitiul îşi revenise. Sări jos de pe capră şi-l înhaţă pe banditul care era doar rănit. Acesta se apără cu disperare, dar zadarnic.

— O să te învăţ eu să-mi omori caii! răcni omul. Acum ţi-a venit şi ţie rândul, câine!

Îl trânti la pământ şi-l apăsă cu genunchiul în piept. Greifenklau se apropie repede, dorind să-i vină în ajutor, dar acesta se împotrivi:

— Nu e nevoie. Individul era aproape mort. I-am stors doar niţel sufletul...

Într-adevăr, locotenentul se încredinţa că banditul fusese gâtuit.

— Da, e mort, zise el. Ultimul din cei şapte. Acum suntem gata.

Margot îl cuprinse cu braţele. Buzele lor rămaseră lipite mult timp, până când dânsa îşi aminti deodată:

— Dar unde-i mama? Au silit-o să coboare.

Totul decursese atât de repede şi Greifenklau îşi concentrase întreaga atenţie asupra duşmanilor, încât uitase complet de doamna Richemonte.

— E aici! strigă vizitiul, luminând pământul cu felinarul scăpat din mâna banditului ucis de Greifenklau.

Tânărul se lăsă în genunchi şi o examină pe bătrână.

— E doar leşinată, zise dânsul. Dar n-a fost şi baroana cu voi?

— Ba da, e în trăsură.

Vizitiul lumină într-acolo şi toţi o văzură încercând să coboare din trăsură.

— Domnule, îţi datorăm viaţa, zise dânsa. Dă-mi voie, deocamdată, să-ţi strâng mâna şi hai să plecăm cât mai repede din locul acesta! E groaznic.

Margot, care stătea îngenuncheată lângă mama ei, observă abia atunci cadavrele banditţilor.

— Ce îngrozitor! exclamă ea, cutremurându-se. Erau chiar atât de mulţi?

— Şapte! răspunse Greifenklau. Dar ia te uită, maică-ta a început să-şi revină!

Într-adevăr, doamna Richemonte care, auzind ameninţările pe care acele brute le proferaseră la adresa lui Margot, îşi pierduse cunoştinţa, începu să dea semne de viaţă. Se ridică încetişor, susţinută de Margot.

— Au plecat... oamenii ăia? întrebă ea înspăimântată.

— Nu mai trebuie să te temi de ei, răspunse fata. Hugo i-a învins.

— Hugo! Ah, da... Unde-i el acum?

— Sunt aici, doamnă. Nu vreţi să urcaţi în trăsură?

— Ba da. Oh, cât de mult îţi datorăm, fiule! Cum ai ajuns aici? Şi tocmai în clipa celei mai mari primejdii!

— V-am căutat mai întâi la Raucourt, unde am aflat de la domnul baron că sunteţi plecate la Vouzieres şi că veţi reveni la noapte, ceea ce mi s-a părut a fi o imprudenţă de neiertat.

Auzisem de nesiguranţa care domneşte prin părţile acestea, de aceea am cerut un cal, ca să vă ies înainte.

— A fost un gest cu adevărat cavaleresc! Şi-ai dovedit multă vitejie! Margot, însă, este de neiertat! spuse baroana.

— Dar ce-am făcut? întrebă tânăra.

— Observ acum că von Greifenklau îţi este mult mai apropiat decât m-ai lăsat să bănuiesc. N-aveai încredere în mine, aşadar.

— Iartă-mă, draga mea, răspunse în locul fetei, maică-sa. Eu singură sunt vinovată că n-ai aflat de logodna copiilor. Sunt sigură însă, că vei înţelege că am avut motive temeinice.

— Nu ţi-o iau în nume de rău. Dar spune-mi, domnule, cum va trebui să te numesc la Raucourt? Fireşte, vei fi invitatul meu.

— Vă voi însoţi până acasă, doamnă, răspunse Greifenklau. Dacă întreabă cineva de mine, numiţi-mă... Sainte-Marie!

— Ah, am o rudă cu numele ăsta la Marsilia. Dumneata vei juca rolul aceluia.

— Ce meserie are?

— Căpitan în marina comercială.

— Bine. Dar avem iarăşi un necaz. Văd că ne moare şi ultimul cal.

— Probabil că l-a nimerit şi pe el vreun glonte rătăcit, zise vizitiul.

Îndreptă lumina spre animal şi-l văzu dându-şi sufletul. Avea o rană la piept. Celălalt era de mult mort.

— Ce-i de făcut? se tângui baroana. Trebuie să plecăm, nu putem rămâne aici.

— Calul meu se află prin apropiere, o linişti Greifenklau. O să-l înhămăm şi ne va duce acasă. La nevoie vom împrumuta încă unul, când vom ajunge la Le Chesne. Vom fi, oricum, nevoiţi să ne oprim acolo, ca să anunţăm autorităţile.

Îşi aduse armăsarul şi, împreună cu vizitiul, se apucă să deshame cei doi cai morţi, chestie destul de dificilă, căci era întuneric şi lucrau pe bâjbâite. Nu terminaseră încă treaba, când se auzi huruitul câtorva trăsuri care se apropiau.

— Vine cineva! zise vizitiul. N-o să poată trece, căci şoseaua e prea îngustă. Vor fi nevoiţi să aştepte câteva minute.

Greifenklau se duse în întâmpinarea trăsurilor şi strigă celor din frunte să oprească. Văzu că erau trei şi, atât cât îi îngădui întunericul, observă că erau escortate de călăreţi.

— Pentru ce să oprim? întrebă vizitiul trăsurii.

— Am fost atacaţi, iar drumul e blocat de cadavre şi hoituri de cai.

Portiera primei trăsuri se deschise brusc şi răsună un glas poruncitor:

— Atacaţi? Ia-o într-acolo, Jan Hoorn! Trebuie să vedem!

Margot auzise aceste cuvinte şi le zise celorlalte cucoane:

— Dumnezeule! Jan Hoorn este vestitul vizitiu al Împăratului, iar glasul acela a fost chiar al lui Napoleon.

Un bărbat de statură înaltă se apropie de Greifenklau şi zise:

— Domnule nădăjduiesc că nu vom fi reţinuţi multă vreme aici. Eu sunt mareşalul Ney şi domnul care vine încoace e mareşalul Grouchy. Dumneata cine eşti?

— Doamna aceasta este baroana de Sainte-Marie, cu care mă înrudesc. De asemenea, am plăcerea să vă prezint pe doamna şi domnişoara Richemonte, din Paris. Ele au fost atacate de şapte bandiţi de drumul mare, care zac acum morţi, la pământ. Caii au fost împuşcaţi. Daţi-ne câteva minute şi veţi avea cale liberă.

— Dar indivizii aceia nu s-au apărat defel?

— Ba, dimpotrivă, au tras cât au putut.

— Şi sunt morţi toţi?

— Da.

— Cine i-a ucis?

— Pe unul, vizitiul; al doilea a căzut secerat de glonţul propriului său tovarăş, care şi-a greşit ţinta; pe ceilalţi i-am curăţat eu.

Ney luă felinarul trăsurii pe care-l ţinea în mână vizitiului şi-l lumină pe Greifenklau în faţă. Mareşalul era un bărbat puternic, bine legat, cu chipul ars de soare, avea ochi sclipitori şi o înfăţişare care impunea respect. Privi cu luare-aminte pe tânărul locotenent şi întrebă:

— Oamenii aceştia au fost înarmaţi?

— Chiar foarte bine.

— Şi dumneata cum de-ai fost pregătit pentru atacul acesta?

— Am pornit călare în întâmpinarea doamnelor, deoarece ştiam că pădurea şi împrejurimile ei sunt bântuite de tâlhari periculoşi.

Portiera primei trăsuri se deschise şi persoana dinăuntru ieşi afară. Era un bărbat scund, care purta o pălărioară şi o haină cenuşie, iar în picioare avea cizme înalte.

— Împăratul! zise mareşalul Nev.

Din câţiva paşi, Napoleon se apropie.

— Lumină! porunci el, în felul lui scurt.

Mareşalul îşi dădu osteneala să lumineze locul. Napoleon privi cu toată luarea-aminte fiecare cadavru în parte. Omul acesta, care comandase sute de mii de oameni, îi putea recunoaşte pe fiecare, după ce-l văzuse fie şi o singură dată.

— Bandiţi de drumul mare, murmură el. Pe unul dintre ei îl ştiu şi eu; a fost militar, dar prost.

Apoi se apropie de Greifenklau, care, fără să vrea, luă poziţia militărească.

— Cum te numeşti? îl întrebă.

— Sainte-Marie.

— Ofiţer?

— Nu.

— Simplu soldat?

— Nici asta. Căpitan al marinei comerciale.

— Păcat! Eşti un viteaz. Cinci oameni daţi gata... în cât timp?

— Ceva mai mult de un minut.

— De necrezut aproape. N-ai vrea să devii militar?

— Cred că pot fi de folos Franţei şi în calitatea pe care o deţin acum.

— Ai dreptate. Ţi-aş fi încredinţat un vas. Am nevoie de astfel de oameni. Marina franceză e încă în stare de formare. Doamnele?

Greifenklau le prezentă pe cele trei femei, întâi pe baroană, apoi pe doamna Richemonte şi, abia la urmă, pe logodnica sa. Ele se înclinară adânc în faţa lui Napoleon.

Împăratul surâdea prietenos... Când, însă, ochii lui îi întâlniră pe cei ai tinerei domnişoare, duse, fără voie, mâna la pălărie. Rămase aşa o fracţiune de secundă, privind-o fascinat.

— Domnişoara Richemonte? întrebă el. Şi mai cum?

— Margot, Maiestate.

— Unde locuieşti, domnişoară?

— Împreună cu mama, suntem în vizită la doamna baroană, la ferma *Jeannette*, de lângă Raucourt, Sire.

Mareşalul Ney sesiză impresia puternică pe care o făcuse fata asupra Împăratului, astfel că îndreptă lumina felinarului asupra ei. Ochii lui Napoleon zăboviră cu admiraţie asupra chipului fermecător.

— Ah, Raucourt? Ferma e pe-aproape de-aici?

— Nu prea departe.

Se-ntoarse repede spre Ney, ca să se informeze.

— Mareşale, parcă spuneai că Drouet şi-a instalat cartierul general la Raucourt, nu?

— Da, sire, răspunse cel întrebat. Cartierul său general e la Raucourt. Statul său major e acolo, dar el însuşi locuieşte la

Jeannette.

— Aşadar, la doamna baroană? întrebă Napoleon, repede.

— Da, Maiestate. Mă bucur de deosebita cinste de a fi gazda domnului general.

Napoleon privi în pământ, apoi aruncă o ocheadă înspre Margot şi întrebă:

— Ferma aceea e o clădire mare, domnişoară?

— Ar putea fi numită un castel, Sire.

— Are multe încăperi?

— Da. Fostului proprietar îi plăcea societatea numeroasă. Avea adesea mulţi oaspeţi şi era loc pentru toţi.

— Aşa că un musafir în plus nu v-ar stingheri prea mult?

— Fireşte că nu.

— Chiar dacă eu aş fi acela care v-ar cere ospitalitatea?

Baroana şovăi. Nu ştia dacă trebuie ori nu să ia în serios vorbele Împăratului. În general, el nu prea ştia de glumă, iar acum nici nu era momentul pentru aşa ceva. Oricum, cinstea de al adăposti pe temutul Corsican, nu putea fi bagatelizată aşa, cu una, cu două. Pe de altă parte, pentru dânsa devenise deja limpede că motivul adevărat al dorinţei lui Napoleon de-a poposi la ferma ei nu era altul decât frumuseţea Margotei. Dar ce putea răspunde?

— Maiestate, zise în cele din urmă, casa mea e prea simplă pentru a adăposti într-însa pe stăpânitorul Franţei.

O umbră trecu peste chipul lui Napoleon.

— Doamnă, zise el, în ultimul timp am fost atât de puţin tratat ca stăpânitor, încât m-am dezvăţat să fiu pretenţios. Sunt soldat şi-mi place simplitatea. Aveam de gând să mă îndrept spre Sedan, dar văd că s-a întunecat. Aţi constatat şi dumneavoastră ce nesigure sunt drumurile, iar Împăratul francezilor n-ar trebui să se expună primejdiei de a fi ucis de bandiţi. Vă rog deci să-mi îngăduiţi să petrec noaptea la ferma dumneavoastră.

Baroana se înclină adânc.

— Tot ce posed vă stă la dispoziţie, Sire.

— Bine! zise el. Cum vă gândiţi să plecaţi de aici, doamnelor?

— Avem un cal care va fi înhămat imediat, Sire, răspunse dânsa.

— Asta nu-i de ajuns, doamnă. Afară de vizitiu, sunteţi patru persoane: trei femei şi un bărbat. Cu un singur cal nu veţi ajunge prea departe. Căpitanul Sainte-Marie poate lua conducerea trăsurii dumneavoastră; două persoane ajung pentru un cal; cele trei doamne vor găsi însă loc la noi iar la Le Chesne vom mai opri o clipă. Dumneata ce zici, mareşale Ney?

Era limpede că voia s-o aibă în trăsură pe Margot, dar o datorie de politeţe îi impunea s-o invite pe baroană, care urma să-i fie gazdă. De aceea puse ultima întrebare mareşalului, care pricepu îndată.

— Sire, sunt de aceeaşi părere cu dumneavoastră, răspunse Ney. Trebuie să le ferim pe doamne de orice neplăceri viitoare. O rog pe doamna de Sainte-Marie să-mi facă plăcerea de a lua loc în trăsura mea.

Spunând acestea făcu o plecăciune în faţa baroanei. Mareşalul Grouchy era destul de perspicace, ca să-şi dea seama că acum era rândul său. Se înclină înaintea doamnei Richemonte şi zise:

— Doamnă, îmi daţi voie să vă pun la dispoziţie trăsura mea? Faceţi-mi cinstea de a fi însoţitorul dumneavoastră.

Napoleon râse:

— Doamnele au acum prilejul să constate pe viu că Împăratul n-are alt rol decât acela de a conduce. Când e vorba de cuceriri, mareşalii i-o iau înainte. Domnişoară, pentru dumneata nu mai rămân, din păcate, decât eu. Vrei să mi te încredinţezi?

— Mă supun poruncii Împăratului meu, răspunse ea.

Zicând acestea, privirea ei se îndreptă înspre Greifenklau.

Observase bine cu câtă plăcere o contemplase Napoleon, şi ştia că acesta era motivul pentru care fusese rezervată pentru el. I-ar fi plăcut mai mult să fie alături de iubitul ei, în trăsura cea veche a baroanei, dar asta era cu neputinţă acum. De aceea dăduse un înţeles dublu ultimelor ei cuvinte: încuviinţase cererea Împăratului, scuzându-se, totodată, faţă de logodnic:

— Să urcăm deci! zise Corsicanul.

Cei doi mareşali dădură braţul doamnelor, iar Împăratul făcu la fel. Dânsul nu fusese singur în trăsură. După el coborâse un al doilea, care rămăsese lângă echipaj şi care acum deschise portiera.

— Generalul Gourgaud, care ne va ţine de urât, domnişoară, zise Napoleon.

Gourgaud, adjutant al Împăratului şi nimeni altul decât faimosul ofiţer ce-l va întovărăşi vreme de trei ani pe Napoleon la Sf. Elena şi care, ulterior, va susţine vestitul duel literar cu Walter Scott cu privire la istoria marelui Împărat, avea pe atunci numai treizeci şi doi de ani.

Cele trei trăsuri erau însoţite de doisprezece oameni, toţi subofiţeri ai unui regiment de lăncieri din vechea gardă. Doamnele urcară şi convoiul se puse în mişcare.

Ajunseră curând la Le Chesne.

Margot stătea la stânga Împăratului, iar în faţa lor generalul Gourgaud. Era întuneric şi nu se puteau vedea unul pe altul. Napoleon se îngriji în schimb ca discuţia să nu lâncezească.

Era una din acele convorbiri obişnuite între bărbaţi şi femei care nu se cunosc încă: o convorbire atentă, politicoasă, spirituală. La Napoleon fiecare cuvânt — chiar şi, cel mai neînsemnat — avea o importanţă deosebită. Margot observă, că el o tatona cu discreţie şi încercă să-i răspundă sincer şi simplu. Felul ei de a fi îi plăcu Împăratului, care se arătă din ce în ce mai captivat de farmecele ei.

Ajungând la Le Chesne coborâră. Cârciumarul încremeni de emoţie când îi văzu pe ofiţeri, iar când dădu cu ochii de Napoleon, căzu în genunchi. Uniformele cu fireturi de aur ale generalilor încetară să-l mai intereseze şi nu mai avu ochi decât pentru haina simplă a Împăratului.

Acesta lăsă liber braţul tinerei.

— Cârciumarul?

— Eu sunt, Împărate.

— Să vină primarul, îndată!

În timp ce cârciumarul porni în goană să îndeplinească această poruncă, ceilalţi intrară în odaia dindărătul cârciumii şi Napoleon se întoarse spre Margot, ajutând-o să-şi scoată şalul de mătase. Mareşalii invitară de asemenea pe celelalte doamne să ia loc.

Când Împăratul o văzu pe fată stându-i în faţă, frumuseţea ei răpitoare îl făcu să rămână mut de admiraţie şi, în primele momente, nu găsi nici un cuvânt cu care să reînceapă convorbirea întreruptă în timpul călătoriei. Ochii săi erau aţintiţi asupra ei, ca şi cum ar fi vrut să-l studieze fiecare trăsătură în parte. Nu se putea să nu-şi fi dat seama că privirile lui o stinghereau, dar el nu era omul care să ţină seama de convenienţe. Se aplecă, îi luă mâna şi o duse la buze.

— Maiestate! exclamă ea, speriată, retrăgându-şi mâna.

— Scuză-mă, domnişoară. Acesta a fost omagiul pe care supusul l-a adus reginei sale.

Ea se făcu roşie ca para focului. Din fericire, cârciumarul, care tocmai intra, o scuti să dea vreun răspuns.

Împăratul porunci să, se servească tuturor câte un mic aperitiv. Căpătară un pahar cu vin şi felii de pâine cu miere.

Cei doi mareşali se întreţinură cu celelalte doamne, pentru ca Împăratul să, se poată consacra alesei sale. Ceea ce el şi făcu, până la apariţia unui bărbat într-o haină cu fireturi şi perucă uriaşă pe cap. Acesta se înclină atât de

adânc înaintea lui Napoleon, încât peruca fu cât p-aci să-i cadă pe podea.

— Cine eşti? întrebă Împăratul, scurt.

— Sire, am onoarea să fiu primarul acestei comune, îngăimă omul şi privi înspăimântat la Napoleon.

— Un slujbaş prost! zise acesta.

Privirea furioasă a Corsicanului se aţinti asupra primarului, care-şi pierdu de tot cumpătul.

— Nu ştiu, Sire, cu ce am provocat supărarea…

— Furia, nu supărarea! Cunoşti drumul spre Vouzieres?

— Da.

— Ai fost vreodată pe-acolo?!

— Foarte des.

— Şi noaptea?

— Nu. Numai ziua.

— Pentru ce?

— Pentru că noaptea e periculos.

— Şi de ce, mă rog?

— Locul e plin cu bandiţi.

— De aceea te fereşti să umbli noaptea prin pădure? Asta-i tot ce faci?

Abia acum îşi dădu seama primarul de ce-l chemase Împăratul.

— Ce altceva aş putea face, Sire?

— Trebuia să ceri trupe.

— Am cerut, dar n-am primit, niciodată, nici un soldat.

— Şi de ce asta?!

— Împăratul era plecat, iar regele acela, care spunea că e suveranul nostru…

La aceste cuvinte omul înălţă din umeri. Era cea mai bună scuză de care se putea folosi. Ea avu chiar un efect imediat, căci chipul lui Napoleon se lumină. Făcu un gest dispreţuitor şi spuse:

— Ah, regele ăla! Nu ţi-a dat armată, zici?

— Nu. Mi s-a răspuns că n-are.

Zâmbind, Napoleon se întoarse spre Ney:

— Ce crezi dumneata despre asta, mareşale?

Ney ridică din umeri, zeflemitor.

— Ca să ai armată, trebuie să fii tu însuţi soldat, răspunse surâzând.

— Aşa e! Regele ăla, o fi el un particular de treabă, dar suveran, soldat, războinic, nu va fi niciodată. Franţa are nevoie de un altfel de om, altminteri poporul va şi copleşit de bandiţi. Am lipsit doar puţin timp din ţară, şi-mi vor trebui ani de zile ca să pun ordine în toate.

Şi, adresându-se iar primarului, spuse:

— Doamnele acestea au fost atacate mai adineauri.

— Adevărat? exclamă omul, speriat, pe bună dreptate, de altminteri, căci adevărata gravitate a problemei consta în faptul că Napoleon însuşi îi acorda atâta importanţă.

— Le cunoşti?

— Doamna baroană de Sainte-Marie, Maiestate.

— Aşa e! Dacă nu le-ar fi venit în ajutor un tânăr viteaz, ele n-ar mai fi în viaţă acum. Mai încolo zac cadavrele bandiţilor şi doi cai împuşcaţi. Ai grijă să se cureţe locul! De câţi soldaţi ai nevoie ca să faci ordine?

— De cel puţin o companie, Sire.

— O vei avea, chiar mâine! Cu ce vei începe?

— Va fi nevoie de un proces verbal, Sire.

— Ai hârtie?

— Din păcate, n-am adus cu mine.

— Gourgaud, mapa mea de scris!

Generalul aduse din trăsură cele cerute. Napoleon se adresă primarului:

— Stai jos şi scrie! Îţi voi dicta eu însumi procesul verbal!

Zis şi făcut.

Acesta era felul de a fi al Împăratului. Se ocupa de asemenea chestiuni, vrând să le demonstreze supuşilor săi că

se pricepea la toate. De aceea slujbaşii îl respectau, iar în întreaga sa administraţie domnea cea mai desăvârşită ordine.

Peniţa primarului zbura pe hârtie. Faptul că Împăratul, personal, îi dicta, îl făcea să tremure din toate încheieturile, iar sudoarea îi curgea şiroaie de pe frunte.

Când sfârşi, Napoleon luă hârtia, o citi şi adăugă cu mâna lui ordinul de a se trimite o companie întreagă de soldaţi. Apoi iscăli.

— Gata! zise el. Mâine vin soldaţii. Poimâine trebuie să fie curăţată pădurea. S-a înţeles?

— Mă supun cu bucurie, Sire! răspunse primarul, scoţându-şi batista, ca să-şi şteargă năduşeala.

— Şi acum, hai s-o luăm din loc!

Zicând acestea, puse şalul pe umerii Margotei, apoi îi dădu braţul ca s-o conducă la trăsură.

Ney şi Grouchy îl urmară, împreună cu celelalte doamne, şi convoiul se puse iarăşi în mişcare, împreună cu întreaga escortă.

14. Atacul

Scurt timp după ce Napoleon intrase în cârciumă, îndărătul casei se ivi un om, care părea să aştepte pe cineva.

Era foarte nerăbdător şi agitat. Deodată, se deschise uşa din dos, şi fiica lui Barchand se furişă afară.

— Berrier, eşti aici? şopti ea.

— Da, cine sunt domnii?

— Oh, Berrier, n-o să-ţi vină să crezi…

— Fără introduceri! N-am timp. Sunt mareşalii?

— Da, doi la număr.

— Ney şi Grouchy?

— Nu-i cunosc. Mai e şi un general cu dânşii, şi încă cineva, pe care n-o să-l ghiceşti: Împăratul.

— Eşti sigură? Chiar Napoleon în persoană? şopti omul.

— Da.

— Dar nici nu-l cunoşti!

— Ba i-am văzut portretul de o mie de ori. Seamănă leit.

— Cum e îmbrăcat?

— Poartă cizme înalte, o haină cenuşie, vestă albă şi o pălărie mică.

— Exact. Numai că pentru Împărat nu suntem pregătiţi. Ce-i de făcut?

— Vroiaţi să-i atacaţi pe mareşali, dar Împăratul v-a stricat socotelile?!

— Ar fi prea riscant.

— Va plăti şi el preţ de răscumpărare, întocmai ca ceilalţi. Ba, poate, chiar dublu.

— Probabil că ai dreptate, cu toate că nu putem merge chiar atât de departe. Dar, la o adică, pe el îl putem cruţa. Vom trage asupra cailor. Câţi soldaţi are?

— Am văzut opt sau zece călăreţi.

— N-ar fi cine ştie ce. Noi suntem acum nouăsprezece oameni.

— Sunt însoţiţi de trei cucoane.

— Cine-s alea?

— Nu ştiu. Două stăteau în aşa fel încât nu le puteam vedea prin fereastra bucătăriei, iar pe a treia n-o cunosc. E tânără şi foarte frumoasă.

— Asta-i bine. Dacă sunt şi femei, bărbaţii vor face totul ca să nu le pună pe ele în primejdie. Acum trebuie să mă întorc la ai mei. Noapte bună!

— Noapte bună!

Ea se întoarse la bucătărie. Individul străbătu satul, ajunse în curând la marginea pădurii, unde-şi lăsase calul, îl dezlegă, încăleca şi porni în galop spre Raucourt.

La crucea dinspre şosea se aflau camarazii săi. În cursul după-amiezii mai veniseră şi alţii, astfel că erau cu totul nouăsprezece, acum. Ei auziră copitele calului său.

— Un călăreţ, şopti unul.

— Cu siguranţă că e Berrier, zise altul.

— Ne vom lămuri îndată.

Avusese dreptate. Căci individul se apropie şi începu să fredoneze: *Ma cherie est la belle Madeleine*.

— Berrier? strigă unul.

— Eu sunt.

— Cum stăm?

— Bine, foarte bine.

Îşi duse calul în pădure, îl legă de un copac şi veni la tovarăşii săi, care-l copleşiră cu întrebări.

— Nu toţi deodată! îi potoli el. Ascultaţi, băieţi, e rost de-o captură măreaţă. Ştiţi voi pe cine aşteptăm?

— Pe mareşali.

— Da, Ney şi Grouchy. Dar nu-s singuri. În primul rând, mai e un general cu dânşii.

— Care?

— Asta n-am putut afla. Apoi, şi asta e vestea cea mai importantă, Împăratul în persoană se află cu ei.

— Împăratul?

— Da. Sunt trei trăsuri: în cea dintâi Napoleon, în a doua Ney şi în cea din urmă Grouchy. Generalul pare să călătorească împreună cu Împăratul.

— Atunci au şi escortă, fireşte?

— Opt sau zece călăreţi din vechea gardă.

— Drace, asta înseamnă că vom avea de furcă, nu glumă!

— Aş! Ne pitim îndărătul tufelor şi culcăm la pământ caii şi gardienii. Apoi ne ocupăm de ofiţeri şi de cucoane.

— Ce fel de cucoane?

— Sunt trei doamne necunoscute.

— Bărbaţii vor fi nevoiţi să se predea, ca să le cruţe pe femei.

— Aşa am zis şi eu. Ce spuneţi de întreprinderea asta?

În primul moment, gândul de a ataca pe merele Împărat le păru cu totul extraordinar şi, oarecum înfricoşător. Dar, aura care înconjurase odinioară creştetul lui Napoleon îşi pierduse mult din strălucire. Înfrângerea din Rusia, precum şi victoria aliaţilor dovedeau că la urma urmei, nici măcar el nu era invincibil.

— O fi având bani la dânsul? întrebă unul.

— De asta poţi fi sigur; şi mareşalii la fel.

— Şi chiar dacă n-ar avea bani, zise un altul. Ia gândiţi-vă niţeluş ce preţ de răscumpărare am putea căpăta dacă-l prindem!

— Lucrul cel mai de seamă este cu totul altul, gândesc eu, îşi dădu cu părerea cel mai bătrân.

— S-auzim!

— Să zicem că-l prindem pe Împărat; ştiţi voi cine ar da oricât ca să-l aibă? Burbonii, orleaniştii, republicanii, ruşii, prusacii, austriecii, englezii şi olandezii, fără îndoială c-ar plăti sume foarte mari ca să pună laba pe dânsul, odată pentru

totdeauna.

— Drace, aşa e!

— Cu un singur glonte sau înţepătură de cuţit, am câştiga averi uriaşe!

— Asta-i sigur.

— Dar când se vor ivi trăsurile? Răspunse Berrier:

— Împăratul a trimis după primar, dar mult n-o fi având de vorbit cu dânsul. Aşa că se pot ivi din clipă în clipă.

— E vorba deci să luăm o hotărâre rapidă.

— Dar unde vom vârî ostaticii?

— Ce întrebare idioată! Asta vom vedea mai târziu; ne vom sfătui de îndată ce vor fi în mâinile noastre. Acum însă trebuie să ne hotărâm cât mai repede, dacă dăm atacul sau nu.

— Fireşte că-l dăm.

— Putem câştiga dintr-o singură lovitură, atât cât să ne putem permite, apoi, să ne lăsăm de meserie.

— E de la sine înţeles.

— Bine! hotărî bătrânul. Care vasăzică îi prindem pe Împărat şi pe mareşali.

— Şi escorta?

— Îi împuşcăm!

— Dar cucoanele?

— Ah, am uitat de ele şi astea o să ne îngreuneze treaba. Cel mai bun lucru ar fi să le împuşcăm şi pe ele.

— Din partea mea, n-aveţi decât! Dar tot mai bine ar fi, parcă, să vedem întâi cine sunt. Poate că scoatem şi pentru ele vreo sumă frumuşică. De data asta, însă, trebuie să fim cât se poate de atenţi şi cu ochii-n patru. Frânghii avem?

— Da; sunt colo în spate.

— Câte?

— Trei.

— Tocmai bine. Câte una de fiecare trăsură. Le întindem pe fiecare de-a curmezişul şoselei, legându-le, la un capăt, de

câte un copac, iar la celălalt capăt le va ţine câte unul dintre noi. Când, la comanda mea, frânghiile vor fi trase, caii se vor împiedica de ele şi călăreţii la fel. Cu toţii se vor rostogoli la pământ şi, în momentul acela de derută, noi îi vom lichida pe cei din escortă, luându-i pe ceilalţi ostatici. Restul va veni de la sine. La lucru, băieţi!

„Băieţii” se ridicară şi îşi începură pregătirile. Nu le trebui mult pentru aceasta. Apoi, fiecare se duse la postul său şi o tăcere adâncă se lăsă de jur-împrejur.

În vremea asta, Napoleon nici măcar nu bănuia ce-l aşteaptă. Atacul fusese bine gândit şi cele trei frânghii trebuiau doar niţeluş smucite, pentru ca întreaga escortă, dimpreună cu caii, să se trezească la pământ. Şi, apoi, în zăpăceala scontată de tâlhari, ostaşii ar fi fost ucişi, înălţimile lor urmând să se descurce cum vor putea.

Trecu astfel un sfert de ceas. Deodată se auzi huruitul roţilor, înăbuşit de pământul moale.

— Ăştia sunt! şopti bătrânul, ducând mâna la puşcă.

Ieşi puţintel din frunziş şi privi încordat în josul şoselei, de unde se vedeau apropiindu-se lumini.

— Da, ei sunt! mai spuse el. Trei trăsuri cu felinare, care se văd de la o poştă că aparţin unor oameni de vază.

Huruitul se auzea din ce în ce mai bine. Acum se vedea şi lumina pe care o aruncau pe şosea felinarele înaintea lor. În frunte călăreau doi lăncieri bărboşi; ceilalţi erau plasaţi de ambele părţi ale celor trei trăsuri. Imediat după aceea venea trăsura Împăratului, apoi cea a mareşalului Ney şi ultima era a mareşalului Grouchy.

Călăreţii din frunte şi caii primei trăsuri trecuseră peste primele două frânghii. Caii trăsurii a doua aveau înaintea lor frânghia din mijloc, astfel că în momentul acesta se afla câte o frânghie în faţa fiecărei perechi de cai. Momentul cheie sosise.

— Gata! strigă bătrânul.

Cei trei oameni care ţineau capetele frânghiilor traseră din toate puterile. Fură târâţi şi ei câţiva paşi, dar scopul era atins. Caii de la trăsuri se prăbuşiră. Încurcându-se în funii şi începură să izbească cu copitele de jur-împrejur.

— Foc! comandă bătrânul.

Bandiţii erau obişnuiţi cu întunericul. Din tufişuri începu să plouă cu gloanţe şi mulţi gardieni căzură.

— Pe ei! strigă bătrânul.

Apucă puşca de ţeava, ieşi din frunziş şi, cu patul armei, îl lovi pe unul care nu fusese încă rănit.

Până acum totul mersese strună. Dar, cei atacaţi erau şi dânşii soldaţi obişnuiţi să lupte cu înverşunare. Astfel, câţiva din tâlhari căzură.

Când bătrânul trase primul glonte, trăsura mareşalului Grouchy începuse să se clatine, iar doamna Richemonte, care se afla într-însa, scoase un ţipăt de groază:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Nimic de seamă! Vreo doi, trei bandiţi! răspunse Grouchy. Dar le vom tăia urechile, obligându-i, pe urmă, să şi le înghită.

Deschise portiera şi sări afară, ţinând sabia scoasă în mâna dreaptă şi pistolul în cea stângă. Îi trebui câtva timp până să se obişnuiască cu întunericul.

Deoarece şi caii lui Ney se prăbuşiră, baroana se sperie şi ea şi strigă:

— Ne răsturnam, ah!

— Nu vă fie teamă, doamnă! zise mareşalul, surâzând, cu sânge rece. Sunt câţiva oameni care vor să ne vorbească.

Deschise portiera, sări jos şi fu, în acelaşi timp cu Grouchy afară, înarmat cu sabia şi pistolul. Dar nici el nu izbuti să se obişnuiască imediat cu întunericul.

În trăsura lui Napoleon nu ţipă nimeni. La prima comandă a bătrânului bandit şi după prăbuşirea cailor, curajosul Gourgaud se şi afla afară.

— Ce s-a întâmplat, generale? întrebă Împăratul.

— Un atac banditesc.

— Fermecător!

Ştia bine că oamenii săi îl vor apăra până la ultima picătură de sânge, dar instinctul războinic nu-i dădu pace. Scoase capul afară şi întrebă:

— Sunt mulţi?

— Nu se vede încă mare lucru, dar lăncierii par să fie ucişi.

— Atunci e rândul nostru.

Duse mâna la şold şi trase sabia scurtă pe care o purta de obicei. Apoi se adresă Margotei:

— Ţi-e teamă, domnişoară?

— Nu, atâta timp cât sunt alături de Împăratul meu, răspunse ea, liniştită.

— Îţi mulţumesc. Nici n-ai de ce te teme.

Dădu să coboare, dar generalul îl rugă:

— Sire, vă rog, rămâneţi. Bandiţii tocmai au ieşit la iveală.

— Atunci e o datorie de onoare pentru noi să apărăm doamnele. *Allons!*

Îl împinse pe general în lături şi sări afară.

Ney şi Grouchy se şi aflau la lucru. Îşi descărcaseră pistoalele şi acum se apărau cu săbiile. Gourgaud fusese şi el atacat.

Nechezatul speriat al cailor, răcnetele bandiţilor, împuşcăturile care mai răsunau încă, zăngănitul. săbiilor, toate astea păreau mai degrabă o scenă din infern.

Toţi lăncierii fuseseră ucişi, astfel că Napoleon şi cei trei ofiţeri se aflau singuri în faţa bandiţilor. Jan Hoorn, credinciosul vizitiu al Împăratului, întorsese biciul şi-i lovea pe bandiţi peste cap. Dar, în curând, se văzu nevoit să-şi concentreze toată atenţia asupra animalelor neliniştite.

Ofiţerii se apărau cu mult curaj şi iscusinţă. Câţiva tâlhari fuseseră răniţi, dar aceasta nu făcu decât să le sporească furia.

Napoleon însuşi avea doi împotrivă, în timp ce generalul căuta să-l acopere, luptând cu patru deodată, care încercau să-l culce la pământ cu paturile armelor. Sabia sa lovea în dreapta şi în stânga, cu neîndurare. Dar era de aşteptat ca cei patru bărbaţi să-l dovedească în curând, dacă, din fericire, nu s-ar fi auzit glasul banditului cel bătrân:

— Aşa nu mai merge! Luaţi-le acoperirea! Atacaţi-i pe la spate! Strecuraţi-vă pe sub trăsură! Dar nu-i ucideţi şi, mai cu seamă, păziţi-l pe Împărat!

Atunci se auzi glasul lui Ney, viteazul vitejilor, după cum Napoleon însuşi îl numise adesea:

— Acum e acum! Pe ei, Grouchy!

Se năpusti în mijlocul duşmanilor şi începu să rotească sabia cu o repeziciune fantastică. La început, bandiţii se dădură înapoi, dar nu trecu mult şi fu complet împresurat de dânşii.

La fel i se întâmplă lui Grouchy, care-i urmase pilda, îndepărtându-se de trăsură şi avântându-se în mijlocul tâlharilor.

Era o luptă pe viaţă şi pe moarte, care însă nu putea dura multă vreme.

* * *

Când Împăratul şi mareşalii, împreună cu doamnele, părăsiră locul primului atac al bandiţilor, rămaseră în urmă doar Greifenklau cu vizitiul.

— Afurisit lucru! mormăi birjarul. Acum suntem singuri în hodoroaga asta.

— Îţi închipuiai, cumva, c-o să se înhame Împăratul? râse Greifenklau.

— Hm! N-ar fi stricat. Când se-nhamă ăla la ceva, atunci să ştii că treaba merge. O să-mi daţi o mână de ajutor?

— Se înţelege.

— Atunci e în regulă. Calul va fi de îndată gata. Nădăjduiesc că va fi îndeajuns de puternic să tragă trăsura până acasă. Dar ce facem cu morţii?

— Îi lăsăm aici.

— Bine, bine... dar cu tot ce au asupra lor? Sunt o mulţime de puşti şi alte lucruri de folos.

— Fă ce vrei! Dar eu unul, dac-aş fi în locul dumitale, n-aş vrea să se spună că un slujbaş al fermei *Jeannette*, vizitiul baroanei, a jefuit cadavrele unor bandiţi.

Omul se scarpină la ceafă şi mormăi:

— Hm! Vreţi, într-adevăr, să las toate astea aici?

— Da, toate!

— Păi atunci să le ia dracu, deşi o să-mi cam pară rău mai târziu, de câte ori m-oi gândi la ele. Dar ţin şi eu puţintel la onoarea mea. Nu vreau să se poată spune despre mine că sunt un jefuitor de cadavre.

— Foarte frumos din partea dumitale. Haide, adu calul!

— Să caut întâi cel de-al doilea felinar.

Îl găsi îndată, deşi era stricat. După un sfert de ceas putură s-o ia din loc.

— Veţi sta în trăsură? întrebă vizitiul.

— Cu voia dumitale, da.

— N-ar fi mai bine să vă aşezaţi colea lângă mine, pe capră?

— De ce?

— Ca să fim împreună dacă, Doamne fereşte, se mai întâmplă ceva. Patru ochi văd mai bine decât doi şi-apoi, mai putem sta şi niţeluş de vorbă.

— Ai dreptate! Fă loc!

Urcă pe capră, şi trăsura porni în trapul calului.

La început tăcură amândoi. Vizitiul era ocupat să-şi orânduiască în minte toată întâmplarea, ca s-o poată povesti celorlalţi servitori. Greifenklau, pe de altă parte, se gândea la Margot şi nu-i plăcea deloc s-o ştie alături de Împărat.

Acestuia îi plăcuse mult fata şi ţinea să locuiască la fermă, desigur ca să fie aproape de dânsa. Ce se mai putea întâmpla? Va fi şi dânsul acolo, chiar dacă numai pentru scurt timp. Dar prezenţa Împăratului putea dezlănţui o serie de incidente ale căror urmări nu puteau fi prevăzute.

Vizitiul păru să fi ajuns cu gândurile într-un punct buclucaş.

— Hm! mormăi el. Proastă afacere!

— Care anume?

— Nu ştiu dacă e bine să vă mai supăr şi cu asta.

— Vorbeşte!

— Păi să vedeţi, tot atacul ăla mi s-a lămurit acum pe deplin. Am rămas, la început, cam mult pe gânduri, căci un adevărat vizitiu, care-şi cunoaşte bine meseria, nu trebuie să coboare de pe capră. Dar după ce m-am gândit şi m-am răzgândit, l-am ajutat, totuşi, pe individul acela să plece pe lumea cealaltă. Până aici, totul e în regulă. Dar chestia cu dumneavoastră, domnule, e o enigmă pentru mine, o enigmă pe care n-o pot dezlega.

— Cum adică?

— Păi da, când aţi fost prima oară la noi, de le-aţi adus pe coniţele Richemonte, vă numeaţi Greifenklau şi eraţi neamţ. Acum vă numiţi deodată Sainte-Marie şi sunteţi franţuz, ba încă şi căpitan de marină…

— Şi asta îţi provoacă dureri de cap?

— Păi, cam da…

— Atunci ia spune, ce ţi-ar plăcea ţie mai mult să fiu, franţuz sau neamţ?

— Ei bine, dacă vreţi adevărul gol-goluţ, atunci trebuie să vă mărturisesc că un singur neamţ mi-e mai drag decât toţi franţujii la un loc. Ştiţi dumneavoastră cum mă numesc, domnule?

— De unde să ştiu!

— Numele meu e Florian Rupprechtsberger.

— Asta e un nume german.

— Întocmai. Dar nu numai numele e nemţesc, ci şi cel care-l poartă.

— Unde eşti născut?

— Mă trag din ţinutul cuprins între Weisskirchen şi Mettlach. Acolo aveau părinţii coniţei o proprietate. Pentru că eram băiat de treabă, baroana m-a luat cu dânsa la Raucourt. Sunt câţiva anişori de atunci şi-am învăţat bine franţuzeşte în vremea asta. Acum poţi să-mi spui şi dumneata dacă eşti cu adevărat francez.

— Sunt german şi mă numesc Greifenklau, după cum spuneai chiar dumneata adineauri.

— Măi să fie! exclamă Rupprechtsberger, nemţeşte. Al nostru eşti, domnule, şi ţi-o doresc din toată inima pe domnişoara Margot.

— Dar de unde şi până unde...?

Florian tuşi, puţin stingherit.

— Crezi cumva, domnule, că dacă-s vizitiu n-am ochi de văzut? Şi-apoi, am aflat tot ce priveşte familia Richemonte tocmai de la unul de-al lor.

— De la cine?

— De la căpitanul cu acelaşi nume.

Dac-ar fi fost lumină în pădure, vizitiul ar fi putut observa paloarea care se aşternuse pe chipul lui Greifenklau. Cele auzite îl înfricoşară.

— De la căpitan? întrebă el. A fost ăla pe la fermă?

— A fost, acum o săptămână.

— Drace! A văzut-o pe baroană?

— Nu.

— Dar pe vreuna din cele două doamne?

— Nici pe dânsele.

— Atunci pe baron?

— Cu atât mai puţin.

— Atunci la cine Dumnezeu a fost acolo?

Vizitiul îşi umflă pieptul şi răspunse apăsat:

— La mine!

— Ah! Dar de unde şi până unde tocmai la dumneata?

— I-am fost recomandat de domnul baron de Reillac.

— Pe ăsta de unde-l mai cunoşti?

— Ehei... îl cunosc chiar foarte bine?

— Dar de unde, omule?

— De unde? Hm... nu ştii că dumnealui vine foarte des la Raucourt?

— La Raucourt? Habar n-aveam!

— Păi îşi are cartierul la Sedan.

— Locuieşte la Sedan? Probabil că în calitate de furnizor al armatelor Împăratului?

— Chiar aşa.

— Pe toţi dracii! Asta înseamnă că primejdia n-a fost nici pe departe depăşită.

— Nici o teamă! Câtă vreme mai sunt şi eu pe-aici!

— Dar spune-mi, te rog, cum se face că te vezi cu individul acela?

— Păi să vezi! Într-o zi le-am dus pe coniţele la Sedan, unde am oprit la hanul nostru obişnuit. Tocmai îmi duceam caii la grajd, când numai ce se apropie de mine un domnişor elegant şi mă întreabă:

— Dumneata le-ai adus încoace pe cele trei cucoane care au coborât acum?

— Da.

— Cine-s ele?

— Una e baroana de Sainte-Marie. Celelalte două sunt musafire de-ale dumneaei, doamna şi domnişoara Richemonte.

— Ah, numele acestea le-am mai auzit! Şi unde zici că locuieşte baroana, stăpâna dumitale?

— La ferma *Jeannette*, de lângă Raucourt.

— Mulţumesc.

Îmi vârî în palmă un napoleon de aur şi plecă.

— Ăla a fost baronul de Reillac, nu?

— Chiar el. După câtva timp de la această întâmplare, mă aflam pe câmp, la treabă. Deodată văd venind un călăreţ: era acelaşi domn de la Sedan. Începu să discute cu mine şi fu grozav de prietenos. Mi-am dat seama ca vrea să mă câştige pentru cine ştie ce scop, aşa că mi-am propus să fiu cât mai prevăzător. După ce am pălăvrăgit o vreme tot felul de nimicuri, numai ce-l aud întrebând:

— Cele două doamne Richemonte au venit singure la fermă?

— Nu ştiu domnule. Lipseam în ziua aceea.

— A mai venit cineva odată cu ele?

— Nu-mi pot aminti, de ce să vă mint.

— Atunci, poate că-ţi aminteşti de un nume german, Greifenklau?

— Nu. Nu l-am auzit în viaţa mea.

Individul mă iscodi atunci cu privirea şi urmă:

— Prima oară când ne-am văzut, ţi-am dat un napoleon de aur, nu-i aşa? Vrei să mai câştigi nişte bani?

— Câţi?....

— Totul depinde de dumneata.

— Bineînţeles, aş vrea să încep numaidecât să-i câştig, domnule. Dar cât o să-mi plăteşti?

— Îţi dau douăzeci şi cinci de napoleoni, şi mai capeţi şi alţii, în funcţie de valoarea serviciilor pe care mi le vei face.

— Sunt mulţumit, domnule.

— Bine, uite aici cei douăzeci şi cinci făgăduiţi.

Îmi dădu banii şi continuă:

— Doresc să ştiu tot ce-o priveşte pe domnişoara Richemonte. Sunt un adorator discret al ei şi aş vrea să aflu dacă inima ei mai e liberă, dacă primeşte scrisori sau vizite de la vreun domn, pe scurt: tot ce-ar dori să ştie un amorezat. Cred că mă înţelegi?

— Pe deplin, domnule. Unde să vă dau de ştire ceea ce aflu?

— La cartierul general din Sedan. Eu sunt baronul de Reillac, furnizorul armatei. Doamnele nu trebuie să ştie că mă aflu prin apropiere, de aceea nu mă voi arăta niciodată la ferma voastră. Şi nici de cunoştinţa noastră nu trebuie să ştie nimeni. Pentru fiecare veste, vei căpăta o plată îndestulătoare. Caută mai ales de află dacă vin scrisori de la Berlin, iar în caz că eşti în stare să-mi spui dacă sunt iscălite Hugo de Greifenklau, răsplata va fi şi mai mare.

Pentru prima oară, locotenentul îl întrerupse pe vizitiu:

— Care vasăzică ai fost cumpărat de el şi i-ai dat informaţii! îngrozitor!

— Cât poate fi de îngrozitor? I-am povestit o jumătate duzină de minciuni şi pentru fiecare mi-am primit napoleonul.

— Ştii dumneata, Floriane, că eşti ceea ce se cheamă un escroc?

— Când e vorba de indivizi de teapa ăluia, nu-mi pasă. Faţă de alţi oameni sunt, însă, cu atât mai cinstit.

— Aşadar, te-ai văzut adesea cu baronul?

— Foarte des. Ne vedem de câteva ori pe săptămână. Ultima oară mi s-a făcut poftă de un napoleon, şi m-am gândit să-l îndrug ceva care nici nu s-a petrecut. Nu l-am găsit pe servitorul lui acolo, vestibulul nu era încuiat, astfel că am intrat înăuntru. Atunci auzii din odaia baronului glasuri. Vorbea cu un bărbat. M-am aşezat pe un scaun şi am tras cu urechea. Vorbeau despre dumneata şi despre bătrânul Blücher.

— Ah!

— Despre un atac pe care dumneata l-ai zădărnicit... Apoi despre domnişoara Margot, pe care au dus-o la baron. După aceea ai venit dumneata acolo cu mareşalul...

— Cine era persoana cu care vorbea baronul?

— Aceeaşi care te-a înjunghiat şi a tras asupra dumitale.

— Căpitanul Richemonte?

— Da. Asta am aflat-o în cursul discuţiei lor. Dar am mai auzit şi altele.

— Nemaipomenit! Povesteşte!

— Mai întâi, baronul spunea că a izbutit să mituiască un tâmpit de servitor: ăla sunt eu! O să-i arăt eu cât de tâmpit sunt.

— Aşadar, ştia şi căpitanul că Margot se află la fermă? De la cine, oare? Nu ştia nimeni!

— Ba cineva tot a ştiut, şi anume bancherul de la care primeşte renta doamna Richemonte.

— Ah!

— Dar chestia principală am aflat-o abia la sfârşitul convorbirii, şi anume că domnul căpitan Richemonte a fost la ferma *Jeannette*.

— A vizitat doamnele?

— Nu, ci pe generalul Drouet!

— Şi n-a fost văzut?

— Nu, pentru că a fost seara, chiar spre miezul nopţii.

— Ceea ce înseamnă că scopul vizitei sale e foarte misterios.

— Nu numai misterios, dar şi murdar în ultimul grad.

— S-auzim!

— După cum presupun, domnule, eşti prieten cu bătrânul mareşal Blücher, nu?

— Aşa e.

— Oh, cât aş dori să fii militar!

— Pentru că m-am hotărât să fiu sincer cu dumneata, îţi voi mărturisi că sunt soldat.

— În armata lui Blücher, care se află la Lüttich şi prin împrejurimi?

— Da. Misiunea mea e foarte grea şi primejdioasă.

Vizitiul plesni cu biciul de răsuna pădurea. Apoi zise:

— Ah, vorbeşte mai încet! Domnule... domnule căpitan de

marină, eşti omul meu! Bizuie-te pe mine! De altminteri, căpitanul Richemonte are o misiune asemănătoare cu a dumitale, de cealaltă parte a baricadei.

— Informator?

— Da, informator. Dar despre el aş putea spune mai curând că e spion şi ucigaş.

— Ucigaş? Ce vrei să zici cu asta?

— Păi... are sarcina să-l omoare pe bătrânul Blücher. Am auzit cu urechile mele.

— Asta ar fi o mârşăvie fără seamăn.

— Şi mai află, domnule... că a primit această însărcinare de la Paris.

— De la cine?

— De la generalul Drouet, dacă nu mă-nşel.

— De necrezut! Un general nu face aşa ceva. Căpitanul trebuie să fi înţeles greşit vreo dispoziţie secretă dată de general.

— Asta nu mă priveşte. Spun numai ce-am auzit: că Richemonte trebuie să-l trimită pe lumea ailaltă pe mareşal şi în acelaşi timp să se răzbune pe el.

— A pomenit de vreo încercare făcută?

— Se plângea că nu izbutise încă să ajungă în preajma bătrânului.

— Drace... poate izbuti de la o zi la alta. Mareşalul se află în mare primejdie. Când ai surprins convorbirea aceea?

— Acum opt zile.

— Atunci nu pot zăbovi mult la fermă. Trebuie să plec cât mai repede eu putinţă, ca să-l previn pe mareşal.

— Aşa să faci! Pentru asta ţi-am şi povestit totul.

— Dar dacă e adevărat ce-ai spus, de ce n-ai făcut nimic ca să împiedici într-un fel sau altul atentatul?

— Ce puteam face eu? Am aşteptat să vii dumneata şi mă gândeam c-o să găseşti o cale.

— Dar nici nu ştiai că voi veni...

— Ba ştiam foarte bine. Domnişoara Margot obişnuieşte să se plimbe numai prin grădină. De când a primit ultima scrisoare, iese zilnic de câteva ori la plimbare prin faţa fermei pe drumul care duce la Raucourt. Şi când intră vreo trăsură în curte, aleargă repede la fereastră.

— Floriane!

— Domnule căpitan de marină!

— Eşti un om inteligent!

— Ba nicidecum, dar vezi dumneata ce se întâmplă; simpatia mă face mai inteligent decât sunt. Aşadar, ştiam că vei veni. De aceea m-am gândit să nu fac nimic şi să te aştept pe dumneata.

— Mulţumesc. Ai nimerit unde trebuie. Dar văd lumini colo! Să fi ajuns deja la Le Chesne?

— Da. Trecem fără să ne oprim?

— Ba nu. Ne dăm jos la cârciumă şi bem un pahar cu vin. Poate că Împăratul... ah drace! Tocmai mi-a venit o idee. Tiii, cum nu m-am gândit la asta! Floriane, dă bice calului, cât poţi, ca să ajungem mai repede!

— Ei! Ce s-a întâmplat?

Vizitiul lovi cu biciul spinarea calului şi trăsura porni cu iuţeală îndoită.

— Primejdie! răspunse Greifenklau. Împăratul se află în pericol împreună cu toţi acei care sunt cu el. Am spionat colo jos, la cruce, o discuţie între câţiva indivizi, care puneau la cale un atac împotriva a doi mareşali...

— La crucea dinspre Raucourt?

— Da.

— Tiii, acolo şi-au lăsat mulţi viaţa. Ce-i de făcut?

— Repede spre Le Chesne, la cârciumă! Împăratul a coborât acolo. Trebuie să-l prindem!

— Afurisită poveste! Nu de Împărat mi-e mie, ci de cuconiţe. Când e vorba de domnişoara Margot şi de celelalte două, mai bine-mi omor calul decât să li se întâmple ceva!

— Într-adevăr? întrebă Greifenklau, surprins, nu-ţi iubeşti compatrioţii?

Vizitiul lovi calul cu atâta putere, încât trăsura părea că zboară, nu alta.

Cu toate hurducăturile drumului, Greifenklau izbuti să-şi încarce armele şi fu gata cu treaba asta tocmai când opriră în faţa cârciumii. Sări de pe capră şi intră înăuntru, urmat de vizitiu.

— A fost Împăratul pe-aici?

Cârciumarul stătea la o masă. Primarul mai era încă acolo, gata de plecare.

— Da, răspunse el, dându-şi aere. Maiestatea Sa a vorbit personal cu mine…

— Au oprit aici toate trei trăsurile Împăratului? îl întrerupse locotenentul.

— Da; au fost cu dânsul nişte domni şi cucoane, care…

— Când au plecat?

— Mai adineauri. Am avut cinstea să…

— Răspunde-mi repede şi precis! Câte minute sunt de când a plecat Împăratul?

— De vreo două minute. Dar ia ascultă, tinere, cum cutezi dumneata să vorbeşti pe tonul acesta cu prima…

— Văd un proces-verbal în mâna dumitale. Despre ce e vorba?

— Despre un atac în pădure. Însuşi Maiestatea Sa mi l-a dictat şi…

— Atunci vei fi ştiind şi că salvatorul a fost un bărbat care…

— …a culcat la pământ cinci bandiţi, completă primarul. Scrie şi asta în procesul-verbal.

— Bărbatul acela sunt eu. Acum Împăratul se află din nou în mare primejdie. Ai vreun cal în grajd, patroane?

— Da.

— Scoate-l afară! Floriane, încaleci dumneata pe el!

Cârciumarul sări în sus, speriat.

— Să dau calul? Nici nu-mi trece prin...

— Lasă vorba! îl repezi Greifenklau. Afară e trăsura baroanei, care a fost atacată: nu are decât un cal. Cu trăsura asta nu-l putem ajunge pe Împărat, care, împreună cu mareşalii, urmează să fie atacat la cruce.

— La cruce? întrebă cârciumarul.

— Atacat? exclamă primarul.

— Da. Şi trebuie să-mi daţi concursul imediat, altminteri veţi avea de-a face cu Împăratul!

— Pentru numele lui Dumnezeu, numai asta nu! imploră primarul. Alerg, zbor, gonesc! Ce trebuie să fac?

— Toţi cei care au un cal şi arme în comună, să încalece şi să vină la cruce, sub conducerea dumitale!

— Sub conducerea mea? îngăimă omul. Eu nu pot striga... Sunt răguşit, grozav de răguşit.

— Ba aud că ai vocea destul de bună. Hai, grăbeşte-te! Cine nu va fi acolo la cruce într-un sfert de ceas, va fi împuşcat.

— Dumnezeule sfinte, în cazul ăsta...

Nu-şi mai sfârşi fraza şi dădu buzna afară.

— Ei, cum stăm cu calul? se adresă Greifenklau cârciumarului? Dacă până într-un minut nu-l am în faţa uşii, s-a zis cu dumneata.

Scoase pistolul şi-l îndreptă spre dânsul.

— Imediat, imediat! într-o jumătate de minut e aici!

Şi dădu buzna pe uşă afară.

— Nu e nevoie să-i pui şa! îi strigă locotenentul din urmă.

— Călărim? întrebă Florian.

— Fireşte.

— Atunci ia dumneata calul cârciumarului, eu îl iau pe celălalt. Iar aici văd o armă care-mi poate folosi.

Deasupra uşii atârna o sabie grea de cavalerie, de pe vremea Revoluţiei. Vizitiul o smulse şi sări afară.

Pe o masă erau două lumânări de seu. Zărindu-le, lui Greifenklau îi veni o idee: afară era întuneric... ce-ar fi să-şi fabrice o făclie? Treaba nu-i lua prea mult timp.

De tavan atârnau nişte sârme, dintr-acelea de care se prind de obicei lămpile. Le rupse, luă dintr-un ungher un baston, aşeză lumânările în jurul capătului de sus şi le fixă cu sârmă.

Îndărătul sobei se afla amnarul şi cremenea. Cu ajutorul acestora şi a unei grămăjoare de praf de puşcă orândui în aşa fel partea de sus a făcliei, încât putea fi aprinsă cu un foc de pistol.

Totul durase doar câteva clipe. Un bărbat curajos face, în momente grele, în câteva secunde, mai mult decât alţii, în ore întregi. Greifenklau nu uită nici să pună pe masă o monedă drept plată, apoi dădu buzna afară.

Florian deshămase în vremea asta calul şi-l încalecă, luând paloşul în mână.

Cârciumarul veni cu celălalt armăsar. Văzând isprava vizitiului, strigă:

— Stai! De unde ai luat sabia?

— Atârna deasupra uşii, răspunse Florian.

— Ea mea!

— Iaţi-o!

Zicând acestea vizitiul dădu pinteni calului, în vreme ce Greifenklau smulse căpăstrul din mâna cârciumarului şi se avântă pe cal.

— Îl voi căpăta înapoi? întrebă omul, speriat.

— Da. Ţi-l vor aduce vecinii dumitale.

Şi se avântă în noapte.

— Să te ţii de cuvânt, ţipă hangiul.

Se auzea acum sunând cornul de alarmă al paznicului de noapte din comună. Primarul îşi aduna oamenii, ca să plece cu ei în ajutorul Împăratului.

Calul cârciumarului nu prea era de soi, dar sub

conducerea îndemânatecului ofiţer de husari, zbura, nu alta. Nu trecu mult şi Greifenklau îl ajunse pe vizitiu.

— Înainte! înainte! îi strigă el.

— O să-ţi rupi gâtul, domnule, îi răspunse Florian.

— Eu nu, cel mult calul.

Cei doi goneau în draci. Florian îşi dădu toată osteneala să rămână în apropierea locotenentului, dar distanţa dintre ei creştea mereu.

Deodată, Greifenklau auzi împuşcături înaintea sa. Înfipse pintenii în burta calului, încât acesta necheză de durere.

Animalul coti acum pe şosea şi tânărul zări în depărtare lumina felinarelor trăsurii şi auzi larmă de luptă.

Se apropie fără să fie observat şi hotărî să procedeze întocmai ca întâia oară. Îşi struni calul, sări jos şi-l legă de un copac, apoi o luă la goană spre câmpul de luptă.

Mareşalul Grouchy era împresurat de patru bandiţi; până acum izbutise să-i respingă, dar puterile păreau să-l părăsească.

În clipa aceasta, sosi Greifenklau.

Primul glonte îl slobozi în făclie, care se aprinse imediat, astfel că putea ţinti bine. Îi văzu în luptă pe toţi patru şi strigă:

— Rezistaţi, Sire! Sosesc ajutoare.

Şi cu un glonţ găuri ţeasta aceluia care-l ameninţa mai mult pe Grouchy. Unui altuia îi azvârli pistolul descărcat în faţă, scoţându-i ochii şi turtindu-i nasul.

— Salvare în ultimul moment! exclamă Grouchy, apoi îl, culcă la pământ pe al treilea şi avu răgaz să se descotorosească în voie de al patrulea.

Greifenklau scoase al doilea pistol şi veni în ajutorul lui Ney, culcând la pământ pe doi din duşmanii acestuia. Zvârli cât colo arma descărcată, o scoase pe a treia şi sări în sprijinul lui Napoleon. Cu două gloanţe îl scoase pe acesta din încurcătură.

— Mai ai vreun glonţ, *mon brave?* întrebă generalul Gourgaud.

— Două.

— Încoace, te rog!

Se părea că soarta hotărâse ca Greifenklau să-i salveze pe toţi patru, la rând. Îi culcă la pământ pe cei doi cu care avea de furcă generalul.

Din tufiş se auzi glasul bătrânului bandit.

— Atunci, cel puţin, să se ducă el dracului!

Glonţul porni în direcţia Împăratului. Când flacăra ţâşni din ţeavă, puşcaşul putu fi văzut lămurit.

Greifenklau îşi zise că Napoleon fusese nimerit şi-l cuprinse o furie oarbă. Cu făclia în mână, fără nici o armă, se năpusti în urma banditului, care o rupsese la fugă.

— Stai, ticălosule! îi strigă locotenentul, al meu eşti.

— Încă nu! răspunse fugarul, iuţind paşii.

Dar lumina făcliei îl orbi, în vreme ce Greifenklau se folosi din plin de acest avantaj.

Fugarul se opri, trase aer în piept şi se întoarse. Tânărul ofiţer era la doar doi paşi de el. Atunci, banditul văzu că potrivnicul său era neînarmat; zvârli puşca, scoase cuţitul şi răcni:

— Vino-ncoa', să te-mbrăţişez.

Ca o panteră îşi făcu vânt înainte, dar Greifenklau aplecă în jos făclia, apoi o vârî cu toată puterea în obrazul duşmanului.

Orbit, acesta îşi aruncă cuţitul şi duse ambele mâini la ochi, urlând de durere. Greifenklau, apucându-l puternic de ceafă, îl duse pe banditul, acum inofensiv, înapoi la locul luptei.

— Îl aduc pe ucigaşul Împăratului! strigă el.

— Al Împăratului? întrebă Ney, mirat.

— Da, ăsta l-a împuşcat.

Zâmbind, Ney arătă în lături. Acolo stătea în umbră

viteazul Florian, cu paloşul însângerat şi, lângă dânsul... Napoleon.

— Ah! Împăratul trăieşte? exclamă Greifenklau.

Îşi puse genunchii pe pieptul bătrânului bandit; în mâna stângă ţinea încă făclia arzândă, iar cu dreapta îl strângea de beregată.

Napoleon se apropie.

— Nu sunt mort, viteazul meu! zise el. Ultimul glonte a fost tras asupra mea, într-adevăr, dar nu m-a nimerit.

— Acesta a fost, Sire.

— Dumneata l-ai prins? Fără armă?

— Da. Cu făclia.

— De necrezut! Jan Hoorn, o curea! Legaţi-l pe acest individ! Ne va da lămuriri!

Abia acum se ridică Greifenklau. Napoleon îi întinse mâna şi zise:

— Îţi mulţumesc, mi-ai salvat viaţa.

— Şi pe a mea, zise mareşalul Ney, apropiindu-se.

— Şi pe a mea, spuse şi Grouchy.

— Pe a tuturor! încheie Gourgaud.

Cei trei bărbaţi îi strânseră mâna.

La portiera primei trăsuri se ivi un cap frumos şi palid de fată, în ai cărei ochi sclipeau lacrimi de bucurie.

— Vorbeam cu vizitiul ăla dezgheţat de colo zise Napoleon. Cum aţi izbutit să ne veniţi în ajutor, domnule căpitan?

— Sire, întâmplarea a făcut să pot spiona astăzi doi indivizi, care vorbeau despre nişte mareşali, bani şi un atac.

— Ah, încep să pricep! Dar ce e asta?

Din depărtare se auzea tropot de cai şi în curând se văzu şi un şir de lumini mişcătoare.

— Îmi îngăduiţi, Sire, zise Greifenklau, e primarul din Le Chesne.

— Ce vrea?

— Eu i-am cerut să-i strângă pe toţi eroii comunei, ca să vină în ajutorul Împăratului. L-am ameninţat că va fi împuşcat, dacă până într-un sfert de ceas nu va fi pe câmpul de luptă.

Împotriva obiceiului său, Napoleon izbucni în râs. Ofiţerii îi ţinură tovărăşie.

— Mersi! zise Împăratul, redevenind serios. Ai lucrat cu multă chibzuială. Sunt convins că ai fi un ofiţer desăvârşit. Aceşti eroi şi călăreţi ne-ar fi putut fi de mare folos dacă lupta nu s-ar fi sfârşit, în chip atât de fericit.

— Ne vor mai fi de folos încă, Sire, zise Ney.

— Şi anume?

— Trăsurile noastre au cam avut de suferit; de jur-împrejur sunt morţi şi răniţi, iar un prizonier trebuie transportat...

— Da, da, aşa e. Să vină încoace!

Călăreţii nu mai erau departe. Deodată se auzi glasul primarului:

— Staţi! În numele legii!

— Ce s-a întâmplat? strigă Gourgaud.

— Voi sunteţi bandiţii? întrebă celălalt.

— Nu.

— Sunteţi Împăratul.

— Nu.

— Atunci veţi fi fiind domnul căpitan de Sainte-Marie?

— Nici ăsta. Sunt adjutantul-general al Împăratului.

— Oho! Cum vă numiţi?

— General Gourgaud.

— Aşa e. Maiestatea Sa e acolo?

— Da, şi vă porunceşte să vă apropiaţi, imediat.

— Se mai trage?

— Nu.

— Pe cuvântul dumneavoastră de onoare?

— Da!

— Atunci e bine, venim! Înainte, marş!

Oamenii îşi puseră caii în mişcare. Primarul cel viteaz călărea în frunte şi, la lumina făcliei lui Greifenklau, îl văzu pe Napoleon. Îşi îndreptă calul spre el, ca să-i dea raportul cât mai milităreşte cu putinţă. Cu mâna dreaptă la pălărie şi în stânga ţinând căpăstrul, strigă:

— Sire, am onoarea să raportez că…

Calul se împiedică de un cadavru şi căzu în genunchi. Curajosul părinte al comunei, alunecă peste grumazul animalului, căzu pe partea moale a trupului, şi îşi urmă raportul…

— …am sosit cu douăzeci şi doi de oameni.

Supuşii săi — oameni simpli de la ţară — crezură că aşa cere ceremonialul şi se pregăteau… să alunece şi ei în acelaşi fel de pe cai, îngrijoraţi doar că nu vor izbuti să aducă la îndeplinire mişcarea tot atât de repede şi natural ca şeful lor. Generalul Gourgaud le veni în ajutor şi, înăbuşindu-şi râsul, strigă:

— Descălecaţi normal, domnilor!

De porunca aceasta ascultară cu mai multă plăcere decât de pilda primarului, care tocmai se ridicase de la pământ şi, punându-şi pălăria care-i căzuse, continuă să facă plecăciuni în faţa lui Napoleon.

Acesta îşi aţinti privirea mult timp asupra lui fără să clipească. Cine-l cunoştea, ştia prea bine că această seriozitate era numai veşmântul sub care îşi acoperea veselia.

— Domnule primar, vei avea de întocmit un al doilea proces-verbal, zise el în cele din urmă.

— Vă stau la dispoziţie, Sire.

— Vezi ce s-a întâmplat aici?

— Văd, Sire.

Zicând aceasta, se dădu un pas îndărăt, căci unul din morţi, care stătea cu faţa în sus, părea că-i rânjeşte

ameninţător.

— M-au atacat pe mine, Împăratul.

— O crimă care merită moartea, Maiestate.

— Bandiţii au fost ucişi, afara de unul singur, care se află legat, în paza vizitiului meu. Va fi interogat.

— Îl voi supune la torturi, Sire.

— Nu mai departe decât astăzi s-a pus la cale atacul asupra mareşalilor mei. Cercetările vor trebui să dovedească dacă este vorba de un simplu act banditesc sau de un complot mai vast.

— Voi descoperi complotul, Sire.

— Dumneata? Mă faci să râd. Nu eşti un erou al spadei şi, cu atât mai puţin, unul al spiritului. Voi încredinţa altuia cercetările. Mâine dimineaţă la ora opt, te vei prezenta la ferma *Jeannette*, ca să întocmim procesul-verbal.

— Voi fi la opt fără un sfert, Sire.

— Acum, dă-mi voie să-ţi mulţumesc că ai venit atât de repede pe câmpul de luptă… Văd că fiecare din oamenii dumitale are câte un felinar… Cine a orânduit asta?

— Chiar eu însumi, Sire, răspunse primarul, izbindu-se cu pumnul în piept.

— De ce?

— Pentru că astfel vezi mai bine unde dai.

— Foarte inteligent.

— Da, Sire. Şi pentru că se vede mai bine şi dacă, duşmanul e într-adevăr mort.

— Care duşman?!

— Acela cu care lupţi.

Mareşalii întoarseră capetele, ca să nu pufnească în râs.

— Bun! Un superior trebuie să le uşureze supuşilor săi toate îndatoririle, mai ales când acestea sunt atât de grele şi sângeroase, cum a fost aceea pe care-ai avut-o de îndeplinit dumneata astăzi. Te pricepi la trăsuri?

— Cât se poate de bine.

— Atunci, pune te rog în ordine trăsurile şi hamurile noastre. Apoi curăţă şoseaua de cadavre şi ia-l în paza pe prizonierul acesta, pe care va trebui să mi-l aduci mâine dimineaţă la fermă.

Împăratul se întoarse. Îl văzu în apropiere pe Greifenklau, înconjurat de ofiţeri, care îi exprimau mulţumirile lor.

— Eşti rănit, căpitane?

— Nu, Maiestate.

— Foarte bine! Cred ca nici unul dintre noi nu a fost nici măcar zgâriat.

— Nici unul, încuviinţă Grouchy.

— Atunci putem spune că am avut mare noroc. Acum să vedem ce-i cu doamnele noastre.

Se îndreptă înspre trăsura sa. Cât de mult ar fi vrut Greifenklau să fie în locul lui! Şi, deoarece mareşalii se întorseseră şi ei la trăsurile lor, se apucă să-şi adune pistoalele pierdute în focul luptei.

15. Recunoştinţa

Ney o găsi pe baroană liniştită. La început se speriase, dar apoi se hotărî să închidă ochii şi să aştepte resemnată desfăşurarea evenimentelor.

La fel se întâmplase şi cu doamna Richemonte. Atunci când Grouchy părăsise trăsura ea căzu leşinată, dar larma luptei o trezi.

Împăratul se apropie de trăsura sa, în care se afla Margot.

— Domnişoară, zise, regret mult cele întâmplate. Cum te simţi?

— Mă simt foarte slăbită, Sire, răspunse ea, cu glas stins.

— Jan Hoorn, întreabă doamnele dacă nu au vreo sticluţă cu săruri întăritoare.

— Astea nu-mi vor folosi la nimic, Maiestate, zise fata.

— Pentru ce, duduie?

— Cred că sunt rănită…

— Rănită? Vai de mine! Jan Hoorn, un felinar! Repede!

Vizitiul smulse felinarul de la trăsură. Generalul Gourgaud i-l luă din mână şi lumină înăuntru, în vreme ce Împăratul deschise portiera.

Într-adevăr, Margot zăcea ghemuită în fundul trăsurii, palidă ca un cadavru. Dintr-un umăr, sângele îi şiroia în poală, şi de aici în jos pe fundul trăsurii.

— A fost împuşcată! exclamă Napoleon. Când s-a întâmplat asta?

— Ultimul glonţ, acela care vă era destinat dumneavoastră, Sire răspunse ea, cu glas slab.

— A trecut pe lângă mine şi a pătruns în trăsură… Ce e de făcut, generale?

— N-ar fi bine… începu Gourgaud, dar Margot îl întrerupse:

— Vă rog, să vină mama!

Împăratul alergă el însuşi la trăsura lui Grouchy.

— Ah, Sire, s-a întâmplat ceva? întrebă doamna Richemonte.

— Doamnă, nu trebuie încă să ne pierdem curajul.

În multe privinţe, Napoleon nu era altfel decât mai toţi bărbaţii din lume; anumite împrejurări neprevăzute îi făceau să le piară întreg curajul, dovedit şi răsdovedit cu prisosinţă alteori, transformându-i, pe loc, în nişte bieţi copii neîndemânatici.

De data asta, în loc s-o liniştească, îi prezentă doamnei Richemonte o situaţie mult mai gravă decât aceea existentă în realitate.

— Să nu-mi pierd curajul? Sire, ce s-a întâmplat cu Margot?

— Glonţul acela, care trebuia să mă nimerească pe mine…

— Glonţul… Copila mea împuşcată?

— Da, doamnă. Trăsura e plină de sânge; totuşi…

— Oh, copila mea, fiica mea!

Sări afară, îl împinse pe Împărat şi alergă la cealaltă trăsură.

Napoleon se uită uimit la Grouchy.

— Ai văzut, mareşale? întrebă el, emoţionat.

— Da, Sire.

— Şi cu toate astea, am menajat-o, cât mi-a stat în putinţă.

— Nimic de zis.

— Am încercat s-o pregătesc…

— Aşa e, Maiestate.

— Şi totuşi… Oh, femeile astea! Mai cu seamă mamele! Sunt ca leoaicele. Ia te uită, mai iese una din cuşcă!

Văzu cu spaimă că şi baroana îşi părăsea trăsura.

— Vrea să vadă şi dânsa cum stau lucrurile, spuse el. Un medic ar fi mai indicat decât zece mame. Nu eşti de aceeaşi

părere, mareşale?

Întrebarea era adresată lui Ney, care se apropiase. Aveţi dreptate, Sire, răspunse el. Tânăra doamnă e rănită?

— Din nenorocire. Glonţul care trebuia să mă lovească pe mine a nimerit-o pe ea.

— E grav?

— Sângerează tare, răspunse Împăratul.

— Atunci ar fi indicat să plecăm cât mai repede...

— Da, cât mai repede! încuviinţă Napoleon.

— Sau să trimitem pe cineva după medic, spuse Grouchy.

— Să meargă cineva imediat după medic! zise şi Corsicanul. Jan Hoorn, un sol la chirurg!

— Unde anume, Sire?

— Acolo unde poate fi găsit cât mai repede!

— Sire, zise Ney, înainte de a veni medicul rănita poate pierde tot sângele. Cel mai bun lucru e să pornim imediat la fermă.

— Jan Hoorn, plecăm imediat la ferma *Jeannette*! porunci Împăratul.

Vizitiul era gata să urce pe capră şi să dea bice cailor, fără să-i pese de ce se întâmpla în trăsură, cine se afla pe scara acesteia şi nici măcar de Napoleon.

În această nehotărâre generală, îşi făcu apariţia Greifenklau. Îşi găsise pistoalele, apoi se dusese cu Florian să caute şi puşca pe care o azvârlise prizonierul său. Acum se înapoia.

Când doamna Richemonte urcă în trăsura fiicei sale, se înspăimântă cumplit, văzând în ce stare se afla tânăra fată, dar îşi adună toate puterile şi prinse mâna rănitei.

— Scumpa mea copilă, e grav?

— Cred că nu, mămico.

— Nu? Slavă Domnului! Unde te-au nimerit?

— În partea din faţă a umărului.

— Ai dureri?

— Deloc. Dar sunt foarte obosită. Aş vrea să dorm.

— Lasă-mă să văd şi eu!

Vru să examineze rana, dar tocmai atunci veni şi baroana. Aceasta era mai liniştită şi deci mai indicată pentru a da ajutor. Dar sângele curgea atât de abundent, încât rana nu putea fi examinată.

— Sfinte Dumnezeule, ce ne facem? se tânguia doamna Richemonte.

— Unde-i Hugo? întrebă Margot, în şoaptă.

— Hugo?

— Da, mamă. El se pricepe la răni.

— Dar bine, copila mea… un bărbat… zise baroana.

— E logodnicul meu. Mai bine să mă vadă el, decât Împăratul.

Vorbise cu ton hotărât. Baroana ieşi afară din trăsura şi privi în jur. Îl văzu pe locotenent, care tocmai se apropia, şi-l strigă:

— Vere, vino-aici! E nevoie de ajutorul dumitale!

— Ajutor? întrebă Napoleon pe mareşalul Ney. O fi şi medic, căpitanul ăsta?!

— Tot ce se poate, Sire. Un marinar trebuie să ştie de toate.

— Pentru ce e nevoie de ajutorul meu? întrebă Greifenklau.

— E o rănită, aici.

— O rănită? Dumnezeule, nu cumva…

Cât pe ce să se dea de gol, dar se reculese repede şi se apropie de trăsură, unde doamna Richemonte îi făcu loc.

Celor două cucoane nu le dăduse încă în gând să îndepărteze şalul care acoperea umerii fetei. Greifenklau făcu asta imediat, în vreme ce baroana lumina cu felinarul. Când o văzu pe iubita sa zăcând palidă şi slăbită în pernele trăsurii, inima i se strânse. Sângele şiroia întruna.

— Margot, iubito! zise el, luându-i mâna. Ai dureri?

— Nu, dragul meu, şopti ea, căutând să zâmbească.

— Un glonte!

— Da, cel din urmă, acela care era destinat Împăratului.

— Slavă Domnului, asta înseamnă că nu e prea mult de atunci. Îmi dai voie să văd?

— Te rog, chiar.

Examină rana cu luare-aminte, apoi ceru:

— Vă rog, daţi-mi batistele dumneavoastră, doamnelor. E doar o rană superficială, dar hemoragia puternică a slăbit-o. Voi face deocamdată un pansament provizoriu, ca să opresc sângele.

Intre timp „armata” primarului din Le Chesne pusese trăsurile în ordine. Osiile rupte fuseseră legate, curelele înnodate şi, în locul cailor omorâţi sau răniţi, fură înhămaţi alţii. Funiile întinse de-a lungul şoselei fuseseră îndepărtate, iar cadavrele duse de acolo. Dacă n-ar fi fost rănită, s-ar fi putut pleca.

În cele din urmă, Greifenklau ieşi din trăsură şi se apropie de Împărat.

— Văd că eşti şi medic, căpitane, îi zise Napoleon.

— Nu chiar medic, Sire, mă pricep doar să dau primul ajutor.

— Cum stăm? Sper că nu e grav?

— Până acum nu, dar o pierdere prea mare de sânge ar putea fi primejdioasă.

— Ce facem atunci? Ajungem până la fermă?

— Suntem nevoiţi să mai aşteptăm. Ar fi nevoie de un pansament mai îngrijit decât se poate face în actualele condiţii.

— Ce ne sfătuieşti, căpitane?

— Nu departe de aici e o cârciumă, Sire.

— Crezi că ar trebui să ne oprim acolo?

— Da.

— Ce fel de om e cârciumarul?

— E numai cârciumăreasa cu fiica ei; oameni săraci, dar de treabă, după cât mi s-a părut.

— Îi cunoşti?

— Am fost o singură dată, azi după-amiază.

— Atunci să încercăm, căpitane. Dar cum plecăm, domnilor?

— Eu împrumut de la primar un cal, zise generalul Gourgaud.

— Şi eu la fel, spuse mareşalul Ney. În felul acesta Maiestatea voastră va avea loc în trăsura mea.

— Dar viteazul nostru medic şi căpitan?

— Eu trebuie să rămân lângă bolnavă, Sire.

— Foarte bine! Mereu la datorie! Şi doamna Richemonte?

— N-aş putea rămâne şi eu lângă fiica mea? se adresă ea lui Greifenklau.

— Doamnă, gândiţi-vă că acolo totul e inundat de sânge.

— Le invit pe cele două doamne la mine, spuse mareşalul Grouchy.

În felul acesta se aranjară lucrurile, fiecare căpătând un loc. Numai Florian rămăsese pe dinafară. El se apropie de trăsura imperială şi-i spuse lui Jan Hoorn:

— Amice, nu-i aşa că n-o să laşi un coleg să rămână în drum?

— Fireşte că nu, urcă-te! unde mergi?

— La *Jeannette*.

— Ah, da. Împăratul rămâne acolo, aşadar şi eu. Cred că ştii?

— Da, şi sper că vei goli un păhărel de vin cu mine.

— Fireşte, sunt oricând bucuros să întâlnesc un camarad de nădejde.

Napoleon se apropiase de sătenii din Le Chesne. Aceştia formau un şir, ţinând caii de căpestre cu mâna stângă, iar în dreapta felinarele. Ofereau o privelişte din cele mai interesante.

— Domnilor, zise Împăratul, vă mulţumesc pentru serviciul pe care mi l-aţi făcut. Atâta timp cât voi domni eu, nici un cetăţean de treabă nu va mai fi atacat pe şoseaua aceasta. Noapte buna!

— Vive l'Empereur! strigă primarul.

— Vive l'Empereur! strigară oamenii.

— Ridicaţi felinarele! Sus!

Rotiră felinarele, astfel încât acestea se ciocniră unul pe altul.

— El v-a dorit „noapte bună” strigaţi şi voi la fel!

— Noapte bună! strigară oamenii, ascultând de porunca, primarului lor.

Petrecut de urale, micul cortegiu se puse în mişcare. Împăratul şi mareşalii săi scăpaseră de primejdie, cineva, însă, trebuia să plătească.

Margot zăcea în trăsură, palidă şi nemişcată. Dar nu în pernele de mătase, ci în braţele alesului ei.

— Dormi? şopti el.

— Nu, iubitule.

— Ai dureri?

— Deloc.

— Temperatură sau frisoane?

— Nu. Sunt atât de fericită! Voi muri, Hugo?

— Ce tot vorbeşti! Vei trăi mult şi vei fi fericită.

— Dar numai cu tine şi lângă tine.

Îşi sprijini capul de umărul lui şi zise încetişor:

— Mergem în trăsura imperială.

— Dar spre un viitor mai bun decât acela al lui Napoleon.

— Crezi?

— Da. Ştiu că noi, germanii, vom învinge. El s-a întors prea repede. Marele vultur va fi iarăşi prins, i se vor reteza ghearele şi aripile îi vor fi legate în aşa fel, încât nu se va mai putea elibera niciodată. El, care decenii de-a rândul a dat lumii legi, va fi înlănţuit ca Prometeu, fără nici o nădejde de

libertate.

— E groaznic ceea ce-i prezici. Într-un fel, îmi pare rău, e un om înzestrat cu multă simţire...

— Da, un om cu simţire, a dovedit-o şi azi, faţă de tine.

— Hugo!

— Margot!

— Eşti gelos?

— Nu. Ştiu că-ţi sunt mai drag decât toţi împăraţii lumii.

— Ştii asta? Şi crezi?

— Da.

— Oh, cât de fericită mă faci! Căci ceea ce crezi tu e purul adevăr.

— Atunci să căutăm a păstra această fericire, s-o ţinem strânsă, aşa cum te ţin eu acum, în braţele mele.

Se auzi glasul lui Florian:

— Am ajuns la casa văduvei Marmont, unde mi s-a spus să oprim.

Trăsurile opriră şi Greifenklau coborî. Împăratul se apropie imediat de el şi-l întrebă:

— Cum merge, căpitane?

— Pansamentul a ţinut până acum, Sire.

— Poate fi făcut unul mai bun aici?

— Da.

— Pe urmă vom putea pleca la fermă?

— Sper că rănita va suporta drumul.

— Dacă nu-l va suporta, voi rămâne şi eu aici.

— Maiestate!

— Ce? întrebă Napoleon, scurt.

— Jertfa aceasta...

— Jertfa? Ce tot vorbeşti! N-a nimerit-o glontele care îmi era destinat mie? Îi sunt dator măcar cu atât. Şi-apoi, e frumoasă. Nu-i vorba de nici o jertfă aici.

— Atunci îngăduiţi s-o ducem pe rănită în casă!

— Cine va face asta?

— Celelalte două doamne. Eu voi încerca să le ajut.

— Asta o voi face eu însumi, căpitane! zise Împăratul, cu o nuanţă de gelozie în glas. Mai întâi, însă, trebuie să vorbim cu cârciumăreasa.

— Mă duc eu să vorbesc.

— Nu, tot eu voi face şi asta.

Se îndreptă spre căsuţă şi intră înăuntru, unde mama, cu ochelari pe nas, stătea la o masă, la lumina unei lămpi, iar fiica tocmai se pregătea să iasă afară, căci auzise trăsurile oprind în faţa casei.

Când Napoleon se ivi în prag, fata scoase un ţipăt slab şi se dădu înapoi. Bătrâna ridică ochii de pe carte şi sări în sus.

Împăratul salută.

— De ce te sperii de mine, fetiţo? întrebă el. Ţi-e teamă?

Ea părea că-şi pierduse graiul.

— Am întrebat de ce te-ai speriat? repetă Napoleon.

— Oh, mamă! zise acum fata, arătând spre dânsul.

— Mă cunoşti, fetiţo?

Ea arătă spre perete, unde atârna portretul generalului Napoleon apărând podul de la Lodi.

— Dumneavoastră sunteţi acesta? întrebă ea.

— Da, eu sunt.

Berta îşi împreună mâinile şi exclamă:

— Mamă, oh, mamă, Împăratul!

— Împăratul? spuse bătrâna, clătinând capul cu neîncredere. Nu, nu e cu putinţă. Împăratul n-are ce căuta în coliba noastră sărăcăcioasă.

— Şi totuşi, eu sunt, mămuco, zise Napoleon.

Femeia se apropie, îl privi cu luare-aminte şi zise:

— Da, Berta, el e, Împăratul nostru! Aşa mi l-a zugrăvit tatăl tău.

— Tatăl acestei fetiţe? Bărbatul dumitale? Cum îl chema?

— Oh, Maiestate, îl cunoaşteţi, trebuie să-l cunoaşteţi pe Jacques Marmont.

— Jacques Marmont? E un nume destul de frecvent.

— El a luat parte la asediul Toulonului, apoi sub Defaix, în Armata Rinului; a luptat la Lodi, Castiglione, St. Georges, în Egipt, la Marengo, Castelnuovo şi Ragusa, la Wagram şi în Spania. A fost rănit şi s-a întors înapoi.

— Ah, e vorba de acel Marmont care a salvat viaţa lui Soult la Badajoz?

— Da, da, Sire, despre el e vorba.

— Cum s-a descurcat după aceea?

— Nu prea bine. Suferea de pe urma rănilor. Şi-a cumpărat aici căsuţa asta, ca să se odihnească, şi şi-a găsit curând odihna, căci a fost omorât.

— Omorât? De cine? întrebă Împăratul, încruntându-se.

— De bandiţi.

— Unde?

— Aici în pădure.

— Ah! încă unul! O să plătească ei! Iar eu voi avea grijă de voi. Am fost mai adineauri atacat în pădure.

— Dumneavoastră, Sire?

— Da, eu! De bandiţi la drumul mare.

— Dumnezeule! Au cutezat să se atingă de Împărat!

— Nu vor mai cuteza! Au căzut mulţi şi pe cei care au mai rămas îi voi curăţa până la cel din urmă. A fost rănită o doamna din grupul nostru. Trebuie să fie pansată aici la dumneavoastră. Permiteţi să fie adusă înăuntru?

— Căsuţa şi tot ce posed e proprietatea dumneavoastră. Sire, mă duc eu însumi s-o aduc înăuntru pe doamna. Haide, Berta.

Ieşi afară împreună cu fata. Acum nu mai era nevoie de ajutorul Împăratului. Greifenklau o şi scosese din trăsură pe Margot, care fu dusă de femei în casă.

Napoleon se apropie de Hugo şi-l întrebă, cu oarecare asprime:

— Domnişoara pare să-şi fi revenit, nu?

Locotenentul bănuia ce vroia Napoleon şi răspunse:

— Sper că, după ce-i vom schimba pansamentul, se va simţi mai bine.

— Cine i-l va face?

— Eu.

— Bine, căpitane. Dar voi fi şi eu de faţă. Haide!

Porni înainte, urmat de Greifenklau. Mareşalii coborâseră şi ei, dar nu intrară în cârciumă. Era ca şi cum o Împărătească ar fi poposit în acea căsuţă şi nimeni nu mai putea să-i calce pragul acum.

Când intră Greifenklau, privirea Margotei se lumină, dar când îl zări pe Napoleon se întunecă imediat. În cursul drumului, stătuse prea mult de vorbă cu logodnicul ei, şi se simţea, acum mai obosită ca înainte. Stătea întinsă pe un pat simplu, iar în jurul ei trebăluiau mama şi baroana. Bătrâna Marmont, cu fiica ei stăteau deoparte, ţinându-şi privirile aţintite asupra fetei. Ochii Bertei oglindeau admiraţie, teamă, compătimire şi ură, în acelaşi timp.

Împăratul lua mâna fetei.

— Cum te simţi acum, scumpa mea?

— Foarte, foarte obosită, Sire.

— N-ar fi bine să mai aşteptăm cu al doilea pansament?

— Primul pansament a fost provizoriu, Sire, şi este absolut necesar… zise Greifenklau.

Împăratul se întoarse atunci spre el, tăindu-i vorba, pe un ton rece:

— Am vorbit cu domnişoara!

Greifenklau se înclină, fără să riposteze. Napoleon se adresă doamnei Richemonte:

— Doriţi şi dumneavoastră, doamnă, să se reînnoiască pansamentul?

— V-aş ruga, Sire, răspunse bătrâna, aproape cu teamă.

— Atunci căpitanul poate începe, dar voi fi şi eu de faţă.

Împăratul era gelos, în mod absolut vădit. Îşi încrucişa

braţele pe piept, cum obişnuia să facă atunci când era mai mult sau mai puţin emoţionat, şi se aşeză astfel încât să nu piardă nimic din cele ce se vor desfăşura.

Greifenklau rămase la locul său, fără să se clintească.

— Începe, căpitane! porunci Napoleon.

Dar tânărul locotenent înălţă din umeri şi continuă să rămână nemişcat.

Ochii Împăratului sclipiră sălbatic, iar el se întoarse pe jumătate.

— N-ai auzit?

Greifenklau se adresă Margotei:

— Domnişoară, doriţi să vă pansez în prezenţa unui al treilea?

— Unui al treilea? izbucni Napoleon. Cine este acest al treilea?

— Dumneavoastră, Sire, răspunse Greifenklau, calm.

Susţinu privirea arzătoare a Corsicanului, fără să clipească măcar.

— Eu sunt Împăratul!

Locotenentul se înclină.

— Maiestate, zise el, în asemenea cazuri doar soţul are dreptul de a rămâne în apropierea doamnei sale. Or, nădăjduiesc că dumneavoastră n-aveţi deloc intenţia s-o socotiţi pe domnişoara Richemonte drept una dintre acele femei pe care le poţi contempla, dar despre care nu vorbeşti niciodată!

— Domnule! strigă Împăratul, izbind cu piciorul în pământ.

Doamna Richemonte şi baroana de Sainte-Marie se făcuseră palide şi stăteau înmărmurite. Cârciumăreasa şi fiica ei se holbau şi ele la tânărul care cutezase să-l înfrunte pe puternicul suveran. Margot ţinea ochii închişi şi semăna mai degrabă cu un cadavru.

La bătaia din picior a Împăratului, Greifenklau răspunse iarăşi cu o plecăciune şi adăugă zâmbind:

— Sire, nimeni nu ştie mai bine ca înălţimea Voastră că nici un Împărat nu are dreptul să se folosească de neputinţa trecătoare a unei fiinţe, pentru a-i lua ceea ce ar şti să-şi apere dacă ar fi în puteri.

În atitudinea şi tonul tânărului ofiţer era ceva care-l impresionă chiar şi pe Napoleon. Acesta făcu un pas înapoi şi zise:

— Domnule, eşti foarte îndrăzneţ.

La care germanul răspunse:

— La fel cum am fost când era vorba să vă apăr viaţa.

— Ah!

Era un scrâşnet în care se ascundea o lume întreagă de sentimente înăbuşite. Corsicanul întreg ieşea acum la iveală, gata să scoată pumnalul.

— Domnule, spuse Napoleon, mi-ai pus la socoteală fapta dumitale, astfel că suntem chit. Poţi pleca!

— Voi pleca de îndată ce nu va mai fi nimeni aici, care să aibă nevoie de ajutorul meu.

— Îţi ordon!

Greifenklau zâmbi.

— Maiestate, puteţi dispune de această viaţă? Este domnişoara Richemonte soţia sau logodnica dumneavoastră? Chiar în unul din aceste cazuri, n-aţi avea dreptul să-i puneţi viaţa în joc. În împrejurarea de faţă, eu, ca medic, am mai mult decât dumneavoastră, dreptul să poruncesc.

Napoleon îi aruncă o privire furioasă.

— Voi pune să te dea afară! strigă el.

Greifenklau clătină capul, dispreţuitor.

— Iar eu voi împuşca pe oricine va cuteza să mă îndepărteze, înainte de a pleca de bunăvoie de aici.

— Chiar şi pe mine?

— Pe oricine, fără excepţie.

Împăratul se apropie de patul Margotei şi, luându-i mâna, zise:

— Spune-i dumneata să plece!

Un zâmbet slab lumină chipul bolnavei, când răspunse:

— E prea mândru ca să facă aceasta.

Berta Marmont se aplecă deasupra ei şi-i şopti ceva încetişor. Margot dădu din cap. Apoi fata zise:

— Eu am fost la Mănăstirea Carmelitelor şi mă pricep să pansez răni; am şi o alifie care vindecă repede.

— Copila mea, să te pansez eu? întrebă doamna Richemonte.

Toţi erau curioşi să afle răspunsul pe care-l va da Margot.

— Doar dacă îngăduie căpitanul... murmură, bolnava.

Greifenklau interveni:

— Domnişoara ştie cum e mai bine. Plec, deoarece cred că se află în mâini bune şi sub privegherea unor ochi simţitori.

Se întoarse, făcu o plecăciune adâncă şi ceremonioasă în faţa Împăratului, şi ieşi pe uşă afară.

Lui Napoleon nu-i rămânea altceva de făcut decât să-l urmeze. Afară, şopti câteva cuvinte vizitiului său Jan Hoorn, care se apropie apoi de Greifenklau şi-i zise:

— Maiestatea Sa vă trimite vorbă, domnule căpitan, că nu mai este nici un loc liber în cele trei trăsuri.

Soarele lui Napoleon se apropia de amurg, şi nu doar din punct de vedere politic ori militar. Lucrul acesta ieşea tot mai mult în evidenţă şi fusese demonstrat chiar şi cu acest prilej, când, Împăratul a dat de înţeles tuturor că nu mai este capabil să-şi înfrâneze pasiunile.

Greifenklau dădu doar din cap, fără să răspundă. Apoi se duse îndărătul casei, unde se afla Florian, căruia i şopti în trecere:

— Vino după mine, fără să fii observat.

Mai înaintă puţin, apoi se opri. Vizitiul nu întârzie să-l ajungă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ceva de necrezut: Împăratul s-a îndrăgostit de Margot.

— Asta vede oricine.

— Vroia să fie de faţă la pansat.

— De... curiozitate împărătească...

— Aşa se pare. N-am vrut să îngădui asta, şi ne-am cam luat la harţă.

— Drace! Un ofiţer german cu Împăratul Franţei! Şi asta după ce i-ai salvat viaţa!

— Recunoştinţa unui Împărat, deloc diferită de aceea a unui jitar oarecare! De altminteri, nici nu m-aş fi aşteptat la prea multe mulţumiri.

— Acum, însă, te poţi aştepta.

— Ştiu!

— Trebuie să te pui în gardă!

— Mi-a şi trimis vorbă prin Jan Hoorn că nu mai arc loc pentru mine în nici o trăsură.

— Atunci nu mai plec nici eu cu ei. O să ajungem la fermă şi pe jos.

— Fireşte. Dar nu vreau să fac nici un pas fără s-o înştiinţez pe baroană. Vrei să-mi faci un mie serviciu?

— Cu plăcere, domnule.

— Împăratul o fi păzind uşa cu ochi de Argus. Strecoară-te, într-un fel sau altul, şi încearcă să intri prin uşa din spate. Îi spui baroanei motivele pentru care nu vom mai călători împreună. O să-mi transmită un răspuns.

— Bun! Unde te găsesc?

— Aici!

Florian se făcu nevăzut în întuneric.

Abia într-un târziu, Greifenklau îi auzi paşii înăbuşiţi şi văzu, răsărindu-i alături, stătuta impunătoare a mesagerului.

— Ei? întrebă el.

— Le-am găsit; întâi pe doamna Richemonte, apoi pe doamna baroană.

— Şi ce-au spus?

— Să mergem!

— Unde?

— La ferma *Jeannette*.

— Nici prin cap nu-mi trece! Nu mă îndepărtez în ruptul capului de Margot!

— Cred că poţi s-o faci, totuşi.

— Cum aşa?

— Deoarece nu Împăratul se va aşeza lângă ea în trăsură. Doamnele o vor lua cu ele pe Berta Marmont.

— Se poate?

— De ce nu? Fată se pricepe de minune să umble cu buruieni de leac şi alifii. O vor lua cu ei la fermă, unde va rămâne ca infirmieră, până când Împăratul va pleca.

— Şi eu?

— Am primit însărcinarea să te conduc la tânărul domn baron, care-ţi va da camera pe care i-o voi indica eu.

— Ce fel de cameră e aceea?

— Una de unde poţi ajunge unde vrei.

— Asta-mi convine.

— Şi mie.

— Pentru ce?

— Pentru că te pot vizita foarte lesne acolo. Şi, apoi, coniţa n-a ales această cameră pentru dumneata fără anumite gânduri.

— Crezi?

— Da. Acum haide! O să-ţi povestesc totul pe drum. Trebuie să ajungem cât mai curând cu putinţă acasă şi, deoarece nu e nevoie să mergem pe şosea, o să sosim mai curând decât trăsurile.

16. Ultima iubire a lui Napoleon

Florian o luă repede la picior şi coti pe un drumeag lăturalnic, lat doar cât să poată merge două persoane alături.

— Ia spune, ce-i cu odaia aceea misterioasă?

— În primul rând pot veni acolo la dumneata fără ca cineva să bage de seamă, căci e o scară în spirală care duce dintr-însa de-a dreptul în grajd. În al doilea rând, tot de acolo o poţi vizita pe domnişoara Margot de câte ori îţi place, fără să fii văzut. Şi în al treilea rând... ăsta e lucrul principal.

— Ia spune!

— Asta-i şiretlicul doamnei baroane.

— Mă faci din ce în ce mai curios.

— Din camera aia, scara în spirală duce sus pe acoperişul de piatră al clădirii principale. Dumneata vei căpăta o cheie. E drept că mai există o a doua intrare, mai mare chiar, dar aceea e mereu încuiată, şi nu pot s-o deschid decât eu. Vezi, deci, ce gânduri are coniţa cu dumneata.

— Trebuie să mărturisesc că nu prea pricep încă.

— Atunci trebuie să-ţi vin în ajutor, dragă domnule căpitan.

— Vorbeşte!

— Cheia intrării principale la acoperişul-terasă o iau eu, pentru ca nimeni afară de mine să nu poată urca acolo. Dumneata vei fi singurul care vei putea pătrunde, fără teama că vei fi surprins.

— Pentru ce? E o perspectivă atât de frumoasă de acolo de sus?

— Şi încă ce frumoasă!

— Ce înseamnă tot misterul acesta?

— Pentru că peisajul e cu atât mai minunat cu cât îl guşti mai în taină.

— Vorbeşte mai lămurit!

— Trebuie să-ţi spun, domnule... căpitan de marină, că ai avut un adevărat noroc întâlnindu-mă, căci eu sunt singurul servitor care cunoaşte totul. Odăile de la etaj au în mijlocul plafonului câte o gaură de ventilaţie, care toate duc sus pe acoperişul-terasă. Ele sunt închise cu nişte garnituri rotunde, care pot fi scoase de pe acoperiş, fără să se bage de seamă din camere, deoarece plafoanele sunt foarte bine tapetate.

— Încep să pricep.

— Ei, vezi! Dumneata eşti acum un soi de diplomat...

— Întocmai.

— Diplomaţii vor să audă şi să vadă. Dacă scoţi garniturile alea despre care ţi-am vorbit, atunci nu numai că poţi vedea tot ce se petrece în camere, dar poţi şi auzi tot ce se vorbeşte acolo.

— Chiar şi atunci când se discută în şoaptă?

— Da, căci odăile sunt astfel construite încât ecoul se izbeşte de colţurile rotunjite şi urcă până la găurile alea de ventilaţie.

— Asta-i cât se poate de bine.

— Da, însă principalul vine abia acum: Împăratul cu adjutantul său şi cei doi mareşali vor fi găzduiţi la etaj.

— Ah!

— Ei, vezi! Generalul Drouet tot acolo locuieşte. Şi acum încă ceva, dragă domnule căpitan de marină din Berlin, vei fi servit de o singură persoană, şi aceea sunt eu. Acum ştii totul. Eşti mulţumit?

— Mai mult decât mulţumit.

— Dacă vei avea nevoie de mine, fie ziua sau noaptea, tragi de un şnur cu clopot, care se află în cămăruţa dumitale. Nu se aude nici un sunet, dar eu primesc jos în grajd un semn pe care nimeni nu-l înţelege. Îţi dai seama acum ce vrea baroana?

— Cred că bănuiesc.

— Ea doreşte să te plimbi cât mai des pe acoperişul-terasă... Pentru că, vezi dumneata, ea e de obârşie germană şi tânărul conaş ţine şi el cu Germania, şi cu asta ţi-am spus tot ce era de spus. Acum, însă, pădurea s-a sfârşit şi drumul duce prin câmp deschis. Ţine-te după mine, domnule!

Vizitiul o luă înainte, iar Greifenklau îl urmă. Astfel, ajunseră curând la fermă, dar nu la intrarea principală, ci la cea din spate.

— Te pricepi la căţărat? întrebă Florian.

— Cred că da.

— Atunci încalecă gardul ăla!

Cât ai bate din palme fură dincolo şi vizitiul zise:

— Am fi putut să trecem foarte bine pe poartă, dar n-aş vrea să dăm lămuriri curioşilor, care vor căuta să ştie cine eşti. De aceea, vino cu mine în grajd!

— Păi era vorba să mergem la baron!

— Ajungem noi şi acolo!

Străbătură o grădină mare, până la peretele din spate al grajdului. Acolo era o uşiţă pe care Florian o deschise. Intră într-o încăpere în care se afla o ladă cu nutreţ. Vizitiul se aplecă şi trase un zăvor din partea de jos a acesteia. Lada se mişcă şi îndărătul ei, acolo unde stătuse lipită de perete, se ivi o deschizătură în formă de uşă.

— Asta-i scara în spirală, zise Florian.

— Şi spui că numai dumneata o cunoşti? Dar poţi fi lesne surprins aici.

— Ba deloc. Partea aceasta a grajdului e despărţită de celelalte şi doar eu intru aici. Când închid afară, sunt în deplină siguranţă. Aşteaptă te rog câteva clipe!

Se apropie de uşa din faţă, pe care o deschise pe dinăuntru. Când ieşi în curte, o încuie pe dinafară.

După câteva minute, vizitiul se întoarse... împreună cu baronul de Sainte-Marie. Acesta se repezi la Greifenklau şi-i strânse mâinile cu căldură.

— Fii bine venit, domnule căpitan! îi zise. Florian mi-a povestit pe scurt cele întâmplate. Îţi datorez recunoştinţă nemărginită. Am auzit ce musafiri înalţi primim, şi asta nu mă bucură deloc, căci vom avea de lucru până peste cap. O să te mai vizitez curând, ca să-ţi mulţumesc încă o dată.

— N-ai ce să-mi mulţumeşti, domnule baron — spuse locotenentul. Îmi dai voie să-ţi înapoiez pistoalele, care mi-au fost de mare folos.

— Domnule căpitan, aceste arme nu le mai iau înapoi. Cu ajutorul lor, ai salvat oameni care îmi sunt nespus de dragi. Te rog din suflet să le păstrezi ca amintire a zilei de azi şi ca dovadă a stimei mele pentru dumneata. Şi acum dă-mi voie să-ţi predau această chei.

— Mulţumesc, spuse Greifenklau, punând la loc pistoalele în buzunar şi luând cheia.

— Florian o să te conducă în locuinţa dumitale. Mama va veni curând?

— Aşa cred, răspunse Greifenklau.

Şi, gândindu-se la convorbirea pe care o avusese în după-amiaza aceea cu frumoasa Berta Marmont, adăugă:

— Cred că ai aflat că domnişoara Margot e rănită?

— Din nefericire, da. Mi-a spus Florian. E grav?

— Nu. Va veni însoţită de o infirmieră pricepută.

— Cine e?

— O fată simplă, dar foarte cumsecade şi pe deasupra frumoasă: fiica văduvei Marmont, care are o cârciumioară în pădure.

Romain de Sainte-Marie tresări puternic.

— Ce? întrebă el. Berta Marmont?

— Da, aşa cred c-o cheamă!

— Minunea lui Dumnezeu! Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

— Am fost nevoiţi să oprim acolo, ca să facem un pansament, şi cu prilejul acesta fata s-a dovedit atât de

pricepută încât doamna baroană a hotărât s-o invite la fermă.

— Vestea asta mă uimeşte. Dar n-am timp de pierdut. Cunoşti împrejurările şi nu-mi vei lua în nume de rău dacă te voi ruga să-mi acorzi câteva minute mai târziu. La revedere, căpitane.

— Cu bine, domnule baron.

Greifenklau ştia bine ce anume îl uimea atât de mult pe tânărul Sainte-Marie. Acesta fusese singurul mijloc de a-l ţine pe Împărat departe de Margot şi numai din acest motiv fusese invitată la ferma, unde altfel n-ar fi putut veni.

Florian dădu drumul stăpânului său, încuie uşa în urma lui şi se întoarse apoi la Greifenklau. Aprinse un felinar de mână şi-l ruga pe locotenent să-l urmeze.

Intrară în deschizătura care dădea pe scară. Treptele urcau în spirală şi sus ajunseră într-un pod mic, care se afla deasupra grajdului, unde acesta avea legătură cu clădirea principală.

Din podul acesta o uşă ducea în casă.

— Ai cheia? ceru Florian.

O luă din mâna locotenentului şi deschise. Pătrunseră într-o cameră de mărime mijlocie, cu două ferestre. În faţa intrării era o altă uşă.

— Asta e locuinţa dumitale, domnule căpitan, zise vizitiul.

Greifenklau îşi roti privirea în jur. Mobilierul era compus dintr-o canapea, o masă cu patru scaune, un pupitru de scris şi un lavoar cu oglindă. Totul părea destul de confortabil. Vizitiul trase de o perdea lată şi atunci ieşi la iveală un pat. La capătul acestuia se afla scara în spirală despre care vorbiseră.

— Drumul spre acoperiş? întrebă locotenentul.

— Da. Cheia dumitale se potriveşte şi aici.

— Şi uşa aceea de colo?

— Vino, domnule căpitan.

Florian deschise şi-l invită pe Greifenklau să intre. Părea

budoarul unei doamne, căci aerul era îmbălsămat de un parfum fin.

— Cine locuieşte aici?

— Ia ghici!

— Te pomeneşti că Margot!

— Întocmai. Dumneaei doarme aici şi alături are camera de zi. Bagă de seamă, domnule căpitan, că atunci când ţi s-a repartizat această odaie, s-a ţinut cont de anumite circumstanţe. Trebuie să recunoaştem că nu e o locuinţă potrivită pentru un ofiţer. Vei fi şi dumneata obişnuit cu mai mult confort, dar când te gândeşti la avantajele pe care ţi le oferă scara, o s-o ierţi pe doamna baroană că ţi-a oferit o locuinţă care nu e pe gustul dumitale. Şi te rog să nu mi-o iei nici mie în nume de rău.

Bravul vizitiu stătea acolo cu o privire atât de sinceră şi plină de viclenie, totodată, şi abordase un aer atât de superior, încât pe Greifenklau îl pufni râsul.

— Dar bine, Floriane...

— Ce e, domnule căpitan?

— Dumnezeu să te mai înţeleagă!

— Principalul e ca dumneata să mă înţelegi!

— Acum încep să mă luminez şi eu la minte. Oricine te-a văzut stând acolo pe capră, ca pe un biet vizitiu lălâu, şi te aude acum vorbind, nu te-ar mai putea recunoaşte auzindu-te din nou. Maestrul de ceremonii al unui castel de nobili nu s-ar putea exprima mai bine ca dumneata. Şi mutra dumitale de acum, atât de diferită faţă de aceea de dinainte! Floriane, Floriane, eşti dat dracului!

Florian încuviinţă din cap.

— Ce să-i faci domnule, e nevoie şi de asta câteodată. În general e bine să fii considerat mai prost decât eşti în realitate. Nu prea e măgulitor. În schimb îţi aduce numai avantaje. Şi acum să încuiem uşa de la odaia duduii Margot şi să urcăm pe acoperiş.

Când se îndreptă spre scara în spirală, Greifenklau îl prinse de braţ:

— Floriane, mărturiseşte-mi ceva!

— Ce anume?

— Că numai dumneata ai avut ideea acestei odăi, a vecinătăţii şi a nepreţuitei privelişti de pe acoperiş.

— Eu?! spuse vizitiul. Păi să ştii că nu te înşeli prea mult, domnule căpitan. Dă-mi voie să-ţi spun adevărul: sunt şi eu cineva în această casă. Vizitiul are adeseori un cuvânt chiar mai greu de spus decât tânărul stăpân. Mi-ai căzut cu tronc la inimă şi domnişoara noastră Margot şi mai mult. Sunteţi o pereche cum nici îngerii din cer n-ar fi putut-o potrivi mai bine, şi de aceea eu, care vă pot fi părinte, m-am făcut ocrotitorul vostru. Şi baroanei i-ai insuflat respect. Te-ai descurcat cu bandiţii ăia ca nimeni altul şi-apoi, după cum mi-a spus coniţa, curajul pe care l-ai dovedit faţă de Împărat e de neînchipuit. Ea încremenise de spaimă, dar în schimb ai crescut mult în ochii ei. La toate astea se mai adaugă faptul că suntem germanofili şi că vroiam să-ţi fiu de folos; şi pentru că tot existau aceste instalaţii de spionare, am rugat-o pe coniţa să-ţi dea această cameră, ceea ce a încuviinţat cu bucurie. Dar, cel mai important lucru pe care l-a făcut este că a consimţit s-o aducă pe Berta Marmont. Era singurul fel în care domnişoara Margot putea fi scutită de prezenţa Împăratului.

— Ia spune, nu-i aşa că n-o prea are la inimă pe fetiţa aceea?

— Întocmai! Şi asta pentru că domnişorul nostru era cam îndrăgostit de dansa. Acum, însă, de când cu domnişoara Margot, nu mai e cazul....

— Ce tot spui, Floriane?

— I s-au aprins călcâiele după dânsa. El habar n-are că eşti logodnicul ei şi a încuviinţat să ţi se dea această cameră pentru că e încredinţat că uşa e totdeauna încuiată, că

dumneata te gândeşti numai la politică şi fata nu te interesează deloc.

— Dar dacă, află cum stau lucrurile?

— Atunci o să se înfurie puţintel, dar apoi se va resemna, fără să-ţi poarte pică. Nu-i un om rău, dimpotrivă, are inimă bună, atâta că e cam superficial de felul său. Nu trebuie să ai nici o grijă, deci. Acum să urcăm, însă!

Scara era închisă în partea de sus cu o placă de fier, care se putea deschide cu cheia primită de la baron. Acoperişul era plat şi cu un parapet de piatră de vreo patru picioare înălţime.

— Să bagi de seamă, îi zise vizitiul, să nu te împiedici de găurile de aerisire! O să ţi le arăt.

Îl luă de mână şi-l duse de la o gaură la alta, arătându-i cum trebuiau deschise.

— Nu-ţi pot spune exact în ce camere vor fi cazaţi oaspeţii, dar când vei urca mai târziu pe terasă şi vei privi în jos, prin găuri, vei afla singur toate amănuntele. Te rog, însă, fii cu mare băgare de seamă.

— Ca să nu fiu observat?

— Fireşte. Ai aici posibilităţi mari, dar vezi de te foloseşte de ele în aşa fel încât dispozitivele alea secrete să rămână nedescoperite. Acum ştii totul. Eu mă duc şi voi purta de grijă să nu duci lipsă de nimic.

Coborâră de pe acoperiş, iar Greifenklau închise la loc deschizătura cu placa de fier. După ce Florian plecă la grajd, el stinse lumina din camera sa, ca să nu-şi trădeze prezenţa, apoi deschise fereastra, de unde putea observa pe cei ce treceau pe acolo.

Nu trecu mult şi sosiră trăsurile. Curtea se umplu de larmă, dar lumina felinarelor purtate de servitori era prea slabă pentru ca locotenentul să poată vedea în amănunt ce se petrecea jos.

Ca să-şi omoare vremea, Greifenklau se întinse pe pat.

Deocamdată, îşi zise el, nu-i era de nici un folos să stea la pândă. Abia după câtva timp urcă iar pe acoperiş şi se îndreptă spre ventilatorul cel mai apropiat de deschizătura scării. Era închis cu un fel de cep, care putea fi scos foarte uşor de sus. Îl trase uşurel şi privi-prin gaură. Ceea ce văzu îl mişcă nespus.

Dedesubtul său văzu dormitorul Margotei. Tânăra fată zăcea, vegheată de mama ei. Din ordinul lui Napoleon, un medic militar, care făcea parte din cartierul general al lui Drouet şi locuia la fermă, venise s-o îngrijească. Examinase rana şi orânduise tratamentul de rigoare iar acum era gata de plecare.

— Nu există nici un fel de primejdie, îi spuse el doamnei Richemonte, căutând s-o liniştească. Fiica dumneavoastră se va însănătoşi curând.

— Vă mulţumesc, domnule doctor, răspunse bătrâna.

Cel mai bun lucru este odihna. Să evite orice efort! Rana nu e deloc gravă, dar femeile suportă mai greu temperatura decât bărbaţii.

După ce plecă, mama luă mâna fetei într-a sa:

— Scumpa mea copilă, sunt fericită că nu e nimic grav. Cu toate astea sunt îngrijorată, Margot.

— Din cauza mea?

— Fireşte.

— Nu trebuie să ai nici o grijă. Ai auzit ce spunea doctorul. Temerile mele sunt de cu totul altă natură.

— La ce te gândeşti?

— Hugo.... şopti ea.

— Baroana ne-a asigurat că nu i se poate întâmpla nimic. E atât de bine ascuns, încât nici un francez nu va putea da de dânsul.

— Nu la asta mă refer. Dar închipuie-ţi cât va suferi gândindu-se la Împărat.

— Vrei să spui că atenţia pe care ţi-a arătat-o Napoleon îl

neliniştește?

— Da, mamă. E atât de bătătoare la ochi această atenţie... încât mă îngrijorează nespus.

— E un simplu capriciu, fetiţo. Atât şi nimic mai mult.

— Nu cred. Hugo i-a salvat pe Împărat şi pe mareşali. Unuia care-ţi salvează viaţa nu-i mulţumeşti în felul în care a făcut-o Napoleon, dară ar fi vorba de un simplu capriciu, cum zici tu.

— Dar nu cumva vei fi vrând să spui că... atenţia Împăratului e de natură mai serioasă?

— Aş vrea să nu fie, dar sunt încredinţată că Hugo va crede altfel. Şi cu toate astea poate fi convins de dragostea şi credinţa mea.

Doamna Richemonte rămase pe gânduri. Mamei unei fete frumoase i se poate ierta când, pe temeiul acestei frumuseţi, clădeşte, o clipă, un castel în nori.

— Nimic nu te poate abate de la dragostea ta? întrebă dânsa.

— Absolut nimic! Oh, mamă, copila ta va fi foarte, foarte fericită.

Zicând acestea lipi de pieptul ei mâna mamei.

— Dar visurile nu trebuie confundate cu realitatea, Margot, zise doamna Richemonte. Viaţa e serioasă şi proza ei e mai puternică decât poezia.

Frumoasa fată o privi cu ochi mari:

— Nu te pricep, mamă!

— Scumpa mea copilă, vreau să spun că Hugo e doar un tânăr ofiţer.

— Dar va avansa curând.

— Niciodată, însă, nu va fi... Împărat.

Fata se înspăimântă.

— Mamă! exclamă dânsa.

— Nu te pripi, copila mea! Împăratul îţi acordă simpatia sa. Ştii tu ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că Dumnezeu mi-a dat darul frumuseţii cu scopul de a-l face fericit pe cel pe care-l iubesc.

— Vei respinge, deci, iubirea Împăratului?

— Fireşte, de îndată ce va deveni insultătoare. Ar fi cu putinţă să ai altă părere despre mine?

Tonul ei era trist şi mustrător. Doamna Richemonte o privi adânc în ochi şi zise:

— Singura mea dorinţă e să te văd fericită, Margot.

— Strălucirea exterioară nu înseamnă nimic pentru lume, răspunse fata.

— Te cunosc atât de bine, copila mea, şi totuşi ere credeam că aura dimprejurul persoanei unui Împărat ar putea să te impresioneze.

— Strălucirea aceasta e pe cale să apună.

— Crezi în căderea lui Napoleon?

— Da.

În clipa aceasta uşa se deschise încetişor şi Berta Marmont intră în odaie.

— Vă deranjez? întrebă, ea cu sfială.

— Deloc.

— Ce veşti ai fetiţo? întrebă doamna Richemonte.

— Domnul baron de Sainte-Marie e afară.

— Doreşte să vorbească cu mine?

— Întreabă dacă i se poate îngădui să exprime domnişoarei sentimentele sale de părere de rău pentru cele întâmplate. Fiind ocupat cu înalţii săi oaspeţi, nu i-a fost cu putinţă până acum să vină.

— Tu ce zici, Margot?

Chipul fetei se împurpură. Aruncă o privire cercetătoare asupra patului şi zise:

— Romain este gazda şi ruda noastră. Îi datorăm atenţie.

— Vrei să-l primeşti?

— Da. Să poftească!

Ultimele cuvinte fuseseră adresate Bertei, pe chipul căreia

se putea citi o adâncă îngrijorare. Aruncă o privire neliniştită asupra bolnavei, apoi se îndepărtă. După o clipă intră baronul, care se înclină în faţa mamei şi fiicei.

— Iartă-mă, mătuşico, zise el, că am îndrăznit să vin. Dar eram atât de îngrijorat din pricina rănii verişoarei, încât vroiam să mă încredinţez personal dacă într-adevăr îi merge mai bine.

Le vorbea cu atâta familiaritate, încercând să se apropie sufleteşte de ele, căpătând astfel dreptul de a manifesta o intimitate mai mare decât aceea ce i-ar fi fost permisă în împrejurări obişnuite.

— Slavă Domnului, mai bine decât ne-am aşteptat.

— Poate vorbi?

— Nu i s-a interzis.

Se apropie încetişor de pat, luă mâna fetei şi o duse la buze.

— Dragă Margot, nici nu-ţi închipui cât de înspăimântat am fost când am auzit că eşti rănită, zise el. În primul moment, aş fi dorit din toată inima ca glonţul să mă fi nimerit pe mine în locul dumitale.

Margot îşi trase încetişor mâna dintr-a lui.

— Doreai într-adevăr asta, în primul moment?

— Pe Dumnezeul meu!

— Dar în momentul următor?

El zâmbi stingherit.

— Îţi mulţumesc, scumpul meu vâr, şopti bolnava. Sunt încredinţată că ai spus adevărul.

El îşi ţinea privirea aţintită asupra ei. Nu se putea împotrivi de fascinaţia pe care frumuseţea ei o exercita asupră-i, şi nici nu îşi dădea osteneala să se stăpânească, îi mai luă o data mana şi o duse la buze.

Clipa în care am aflat ceea ce ţi s-a întâmplat, îmi va rămâne neştearsă în memorie, ca una din cele mai importante din viaţa mea

— De ce?

— Pentru că atunci, întâia oară, am devenit conştient de adevăratele mele sentimente. Abia atunci mi-am dat seama cât îmi eşti de dragă.

— Cred şi eu că nu-ţi este cu totul indiferent dacă verişoara dumitale e împuşcată sau nu, zise doamna Richemonte, pe ton glumeţ.

Ea intervenise în discuţie pentru că vroia să evite declaraţia de dragoste care plutea în aer, dar baronul nu-i sesiză intenţia.

— Oh, mătuşico, n-o lua aşa! Nu din punct de vedere general sau al legăturilor de rudenie dintre noi. Vroiam să zic că mi-am dat seama de faptul că inima mea aparţine Margotei!

— Vere! exclamă bolnava, speriată.

— Da! spuse el. Sper că mă vei crede. Simt că nu pot trăi fără dumneata.

Se pregătea să se lase în genunchi înaintea patului. Iar renunţă la asta văzând gestul fetei, care-l opri.

— Glumeşti! spuse ea.

— Să glumesc? Dimpotrivă, te rog să crezi că sunt mai serios ca oricând.

Fata zâmbi cu blândeţe.

— Îmi pare rău de dumneata, vere.

— De ce? întrebă el, mirat.

— Pentru că, în cazul acesta, va trebui să mori.

El o privi înmărmurit şi se dădu un pas înapoi.

— Ce? Am auzit bine? Nu mă iubeşti?

— Ba te iubesc, doar eşti vărul meu.

Dânsul făcu un gest de supărare.

— Nu ca văr vreau să mă iubeşti, ci altfel… ca logodnic, ca soţ!

— Atunci va trebui totuşi să mori, răspunse ea, pe un ton de regret.

— Pic din al şaptelea cer…

— Vezi să nu-ţi scrânteşti vreun picior…

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, dragă vere. Dar, după cât se pare, erai prea sigur că vei putea deveni logodnicul meu. Trebuia să te întrebi înainte dacă nu te vei izbi de vreo piedică.

— Ce fel de piedică ar putea fi? Eşti cumva logodită, Margot?

— Şi încă de mult.

— Ah! Individului ăluia am să-i sucesc gâtul… iartă-mă! Dar acum cred, într-adevăr, că glumeşti.

Ea dădu din cap cu seriozitate.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dragă vere, dar ai procedat cam neprevăzător. Te compătimesc, dar sunt încredinţată că, până la urmă, îţi vei găsi şi tu fericirea.

Doamna Richemonte îi puse uşurel mâna pe umăr.

— Te rog nu lua chestia asta prea în tragic! îl rugă ea. Cred că fiica mea nu se înşeală crezând în tăria dumitale sufletească mai mult chiar decât dumneata însuţi.

— Aşadar, într-adevăr, logodită?

— Da, nu glumesc deloc…

— De la Paris?

— Da.

— Asta mă linişteşte puţintel. Dacă ar fi cunoscut aici pe altcineva de care să se fi îndrăgostit, ar fi fost foarte dureros pentru mine. Dar, de vreme ce şi-a dăruit inima înainte de a mă fi cunoscut, suferinţa mea e mai mică. Păcat, totuşi, căci am fi fost foarte fericiţi împreună.

Spusese ultimele cuvinte cu atâta convingere, încât nici doamna Richemonte nu-şi putu ascunde veselia, când răspunse:

— Sunt încredinţată de asta.

— Fireşte, fireşte! Dar cine e logodnicul acela, dacă-mi e îngăduit să întreb?

Cele două femei se uitară una la alta. Intuiau amândouă că nu era indicat acum să răspundă la această întrebare. Oricât de uşor se mângâiase baronul, se afla totuşi sub înrâurirea primului refuz şi s-ar fi putut răzbuna.

— Dă-mi voie să păstrez deocamdată tăcere în privinţa aceasta, spuse doamna Richemonte.

— Pentru ce?

— Consideraţii familiale…

— În cazul acesta, mă supun. Dar spuneţi-mi cel puţin ce meserie are?

— Ofiţer.

— Îmi închipuiam. Francez?

— Nu, e german.

— Asta e deja şi mai uşor de iertat. Mulţumesc pentru informaţie. Mama ştie deja?

— Da.

— De necrezut! Mi s-a părut întotdeauna că şi ea îşi doreşte să ne vadă uniţi…

— Atunci, trebuie să-ţi destăinuiesc că mama dumitale a aflat abia azi despre logodnă.

— Şi ce-a spus?

— Ne-a felicitat.

El se scarpină după ceafă, apoi îi întinse mâna. Ea i-o ţinu strâns şi întrebă:

— Eşti supărat pe mine, Romain?

— Nu, deşi ar trebui să fiu. Dar acum trebuie să vă părăsesc, căci domnii ăia sus-puşi au nevoie de mine.

— Ce face Împăratul?

Când l-am părăsit adineaori, tocmai se ridicase de la masă. A mâncat foarte puţin şi a ordonat mareşalilor să vină mai târziu la dânsul.

Baronul plecă.

În odaia alăturată se afla Berta Marmont. Privirea ei se aţinti asupra lui întrebătoare şi îngrijorată. Dânsul se opri, o

privi o clipă şi întrebă:

— De ce ai o figură atât de gravă?

Ea se ridică şi răspunse:

— O infirmieră nu trebuie să fie veselă, domnule baron.

— De ce nu, de vreme ce însăşi bolnava e veselă?

Privirea ei se întunecă. Cine e vesel, trebuie să se simtă fericit, şi fericit te simţi mai ales atunci când iubeşti şi eşti iubit. Gândul acesta o străbătu ca un fulger şi de aceea oftă când spuse:

— O invidiez pe domnişoara.

— Şi de ce, mă rog?

— E atât de bine să poţi fi veselă!

— Dar pentru ce nu poţi fi şi tu veselă? o întrebă el, apucând-o de bărbie cu vârfurile degetelor.

Ea îşi trase capul.

— Ce motiv aş avea să mă simt fericită?

— Păi, acelaşi motiv pe care-l are verişoara mea.

Ea îl privi întrebător.

— Nu ghiceşti?

— Nu, domnule baron.

— Ce fericire mai mare poate exista pentru o fată, decât un logodnic?

— Domnişoara are un logodnic? exclamă ea, speriată. Cine... e?

— Prostuţo! Crezi probabil ca eu sunt acela?

— E... atât de imposibil?...

— Da. Nu pot fi eu, pentru că e un altul.

Ea răsuflă adânc.

— Asta... nu pot crede.

— Şi de ce nu poţi crede, fetiţo?

— Numai dumneata poţi fi logodnicul...

— Crede-mă că nu-s!

— Şi de ce nu?

— E drept că Margot e frumoasă, dar are inima puţin cam

prea... aspră.

— Aşa?

— Şi-apoi, chiar ruptă din soare să fie eu cunosc totuşi alta, care-mi place mai mult.

Fata se făcu roşie ca para focului.

— Şi nu mă-ntrebi cine-i aceea? stărui el.

— Cum aş putea să întreb ceva care te priveşte doar pe dumneata.

— Tocmai tu eşti singura care poate întreba, căci eşti şi aceea pe care eu unul, o găsesc mult mai frumoasă...

— Ah, lasă-mă! Nu merit să-ţi baţi joc de mine în felul acesta

— Să-mi bat joc? Ce-ţi dă în gând! Eşti de zece ori mai frumoasă ca cealaltă, spuse el, petrecându-i braţul în jurul mijlocului.

— Lasă-mă, domnule baron! zise ea în şoaptă. Vom fi auziţi...

— Nu! răspunse el. O să te sărut atât de uşurel pe buzele tale frumoase, încât n-o să ne audă absolut nimeni.

— Oh, nu, nu... te rog! Nu trebuie să se întâmple asta...

— Şi de ce nu?

— Dumneata eşti baron...

— Ei şi! O să fii baroana mea şi pace!

— Eu?

— Chiar tu şi nimeni alta!

Îi prinse căpşorul în mâini şi lipindu-şi buzele de ale ei, o sărută de nenumărate ori. Era atât de adâncit în treaba asta, încât nu băgă de seamă când uşa se deschise, încetişor.

— Poftă bună! se auzi îndărătul lui.

Cei doi se despărţiră, înspăimântaţi.

— Împăratul! exclamă Berta, înlemnită şi cât ai clipi din ochi se făcu nevăzută din odaie.

Tânărul baron rămase în faţa Împăratului cu ochii în pământ, ca un elev prins cu lecţia neînvăţată.

— Se pare că ai gust, baroane, spuse Napoleon, cu zâmbetul lui ironic. Sper că-mi vei ierta întreruperea.

— Maiestate…

— De altfel, n-aveam deloc intenţia să vă stingheresc. Voiam să mă informez de starea frumoasei noastre rănite, şi m-am gândit să trec o clipă pe-aici. Unde se află domnişoara Richemonte?

— În odaia de alături. Maiestate.

— E singură?

— Nu; cu mama ei.

— I-ai vorbit?

— Da. De la dânsa veneam, Sire.

— Deci nu-i oprită intrarea?

— Doamnele vor fi fericite de vizita Maiestăţii Voastre.

— Anunţă-mă! porunci Împăratul, în felul său scurt şi categoric.

Baronul se apropie de uşa şi, deschizând-o, strigă:

— Maiestatea Sa!

Napoleon putea fi foarte amabil şi îndatoritor când vroia. Se înclină şi zise pe un ton politicos:

— Vă rog să mă scuzaţi. Grija pentru domnişoara m-a făcut, poate, să comit o nepoliteţe; dar am auzit că intrarea e permisă.

Doamna Richemonte se înclină până la pământ, iar Margot încercă să se ridice puţintel. Privirea arzătoare a Împăratului era aţintită asupra ei, iar fata citi într-însa ceva care o făcu că roşească.

— A fost medicul aici? întreba Corsicanul, trăgându-şi un scaun aproape de pat.

— Ne-a părăsit de curând, Sire, răspunse doamna Richemonte.

— Şi ce spunea?

— Ne-a asigurat că nu e nimic grav, dar a recomandat linişte deplină.

— Acelaşi lucru mi-a spus şi mie.

Din nou îşi plimbă privirea, cercetător, de la mamă la fiica, de parc-ar fi încercat să le cântărească sentimentele, estimând gândurile fiecăreia, în parte, apoi zise:

— Domnişoara a fost rănită din cauza mea. Aceasta mă obligă la recunoştinţă. Îmi îngăduiţi câteva întrebări?

Doamna Richemonte se înclină.

— Domnul Richemonte mai trăieşte?

— Nu.

— Sunteţi văduvă, aşadar?

— Da, Sire.

— Datoria suveranilor e să ajute văduvele şi orfanii. Aveţi ceva proprietăţi, avere?

— Suntem sărace, Sire.

— Ba, dimpotrivă, sunteţi foarte bogată, doamnă. Cine posedă o fată ca a dumneavoastră, posedă o imensă avuţie… Spuneţi-mi, domnişoara e cumva logodită?

— Da, Maiestate.

Fruntea i se încruntă, abia perceptibil.

— Cu cine?

Marelui cuceritor începea să-i devină indiferent dacă întrebările sale erau supărătoare sau nu.

— Cu un ofiţer, răspunse mama.

— Un ofiţer tânăr?

— Da, Sire.

— De ce nu vă îngrijiţi mai bine de viitorul fiicei dumneavoastră, doamnă? Domnişoara e frumoasă, spirituală, aşa că ar putea uşor să aspire la ceva mai înalt.

— Nu ti-ar face plăcere să apari la Curte, duduie?

— Sire, singura mea dorinţă e să fiu fericită, ocoli Margot răspunsul.

— Intrând în cercurile acelea vei fi fericita.

— Cutez să mă îndoiesc de asta, Sire.

— De ce? întrebă, el, sfredelind-o cu privirea.

— Prefer o fericire modestă, uneia strălucitoare.

— Dar poţi foarte bine să faci parte din cercurile acelea, fără să ieşi prea mult în evidenţă. Modestia adevărată e şi acolo preţuită. Dumneata ai suferit pentru mine, aşa că mă simt dator să-ţi port de grijă. Ai putea deveni soţia unui ofiţer superior şi o podoabă a societăţii.

— Sire, mama a avut cinstea să vă informeze că sunt deja logodită.

— Am auzit, cu un ofiţer tânăr.

— Are înaintea lui un întreg viitor.

— Îl iubeşti?

— Din toată inima.

El îşi aţinti privirea într-un colţ al încăperii şi zise abia după câteva clipe:

— Asta e frumos! Bine! Vreau să-l cunosc şi să-l răsplătesc după merit. Cum îl cheamă?

Margot avu o tresărire de satisfacţie.

— Maiestatea Voastră nu va putea face nimic pentru dânsul, zise ea...

Aşa ceva nu i se întâmplase încă lui Napoleon Bonaparte. El, atotputernicul, nu putea face nimic pentru un ofiţer... el, care făcuse mareşali, prinţi şi duci din fiii din popor?

— De ce nu, domnişoară?

— Nu serveşte în armată, răspunse ea, zâmbind.

— Atunci la marină?

— De fapt nici ofiţer de marină nu e, ci căpitan al flotei comerciale.

Împăratul tresări puternic.

— Nu cumva o fi acel căpitan de Sainte-Marie?

— Ba da, Sire.

— Nu va fi soţul dumitale!

Rostise aceste cuvinte pe un ton care nu admitea replică dar Margot răspunse totuşi calm:

— Pe ce îşi întemeiază Maiestatea Voastră această

afirmaţie?

— Mă voi opune eu! răspunse el, scurt.

Ea îşi sprijini capul în mână şi-l privi pe furiş, ca şi cum nici n-ar fi vorbit cu un Împărat.

— Maiestatea Voastră va avea în mine o supusă foarte neascultătoare.

— Şi domnişoara va face cunoştinţă cu un Împărat foarte aspru. Unde se află acum căpitanul acela?

— Era în escorta Maiestăţii Voastre.

— A fost îndepărtat. Voi pune să-l caute!

Spunând aceasta se ridică brusc, hotărât să nu i-o cedeze cu nici un chip pe Margot acelui tânăr oarecare.

— Până mâine te vei hotărî, domnişoară, dacă vrei să devii o ascultătoare supusă sau nu. Şi numai de dumneata depinde ca aşa-zisul „logodnic” să fie iertat de dizgraţia care pe bună dreptate, a căzut asupra lui.

— Sire, aceasta dizgraţie n-o să-l atingă, răspunse ea, cu un curaj nemaipomenit.

— Eşti foarte îndrăzneaţă, domnişoară! strigă el, furios.

— Spun numai adevărul şi nimic altceva, căci logodnicul meu se află acum în siguranţă, dincolo de frontierele Franţei, şi va şti să vorbească despre întâmplările din seara asta după cum nu va ezita nici să-şi pretindă logodnica de acolo.

Împăratul rămase mut. În felul acesta nu vorbise încă nimeni cu el. În cele din urmă, îşi recapătă graiul şi zise:

— După cum văd, domnişoară, te bate gândul să intri intr-o mănăstire?

— Sire, răspunse ea, cred că orice cetăţeană franceză are dreptul să dispună de soarta ei. Prin urmare, îmi port singură de grijă şi nu voi îngădui nimănui să-mi hotărască viitorul.

El îi aruncă o privire sălbatică şi zise:

— Sunteţi foarte frumoasă, dar… foarte puţin inteligentă…

Ieşi din odaie, fără să salute măcar. Chipul său părea tăiat în piatră, cu acea expresie de efigie pe care-o căpăta de câte

ori lua o hotărâre nestrămutată.

— Ce nenorocire! se tângui doamna Richemonte. Suntem pierdute!

— Ba deloc! Am câştigat!

— Cum asta?

— Împăratul poate iubi o fată săracă, din popor, dar nu una proasta. Dacă a avut intenţia să mă atragă în apropierea sa, cu siguranţă că acum a părăsit gândul acesta.

— Dea Domnul să fie aşa, altfel suntem cu adevărat pierdute.

— Nu pentru noi mi-e teama, ci pentru Hugo. Împotriva lui se va îndrepta furia Împăratului.

— Cred că se află în siguranţă.

— Acum nu mai e. Te rog, mamă, înştiinţeaz-o îndată pe baroană despre cele petrecute, ca să ia măsurile necesare.

Doamna Richemonte părăsi în grabă odaia.

Greifenklau stătea pe acoperiş, în faţa gurii ventilatorului, de unde urmărise toată scena. După ce plecase Împăratul, închise la loc deschizătura şi se uită prin celelalte. Şi astfel putu să privească în camera lui Napoleon, în care acesta tocmai intrase.

— Să vină baroana! îl auzi pe Împărat poruncind. Servitorul ieşi imediat.

— Să ştii că acum va întreba de mine, îşi zise Greifenklau.

Corsicanul stătea într-un fotoliu, cufundat în gânduri. Când intră doamna de Sainte-Marie dânsul ridică repede capul şi o privi străpungător.

— Eşti o bună franţuzoaică? întrebă el.

— Cred că da, Sire.

— Vei avea prilejul să mi-o dovedeşti. De când e ruda dumitale, căpitanul acela de marină, logodnicul domnişoarei Richemonte?

Ea tresări puternic. Aşadar aflase. De la cine?

— De câteva luni, răspunse dânsa, prevăzător.

— Unde a cunoscut-o?

— La Paris.

— E bogat?

— Da, răspunse calm.

— De când se află aici la dumneavoastră?

— De câteva zile.

— Unde poate fi găsit în momentul acesta?

— Asta nu ştiu. Sire.

— Ba ştii!

Părea că vrea s-o ucidă cu privirea. Ea continuă să-l privească drept în ochi şi răspunse fără să se tulbure:

— Sire, am spus adevărul.

— Şi n-ai nici o idee?

— Bănuiesc că a trecut repede graniţa, pentru a se pune la adăpost de furia Maiestăţii Voastre.

— Sigur nu e la fermă?

— N-ar putea fi aici fără să ştiu şi eu.

— Bine. Voi pune să se cerceteze imediat toate ungherele... Mai aveţi ceva să-mi spuneţi?

— Nu, Sire.

— Atunci puteţi pleca.

Abia părăsise odaia, că Împăratul puse mâna pe clopot.

— Generalul Drouet! porunci el servitorului care intrase.

Nu trecură nici două minute şi generalul se înfăţişă.

— Îţi aduci aminte de căpitanul acela despre care am discutat la masă?

— Perfect, Sire.

— Doresc să pun mâna pe el. Porunceşte imediat să se cerceteze toată ferma! Dacă nu e găsit aici, atunci să se trimită patrule de călăreţi în căutarea lui! Nu poate fi prea departe.

Făcu un semn de concediere, dar Drouet nu se clinti.

— Ei, ce mai e?

— Banditul prizonier a fost adus.
— Minunat! Altceva?
— Veşti de la duşman, Maiestate.
— A! De la care duşman? De la englezi sau de la prusaci?
— Din ambele părţi, Sire.
— Cine le-a adus?
— Căpitanul Richemonte cel mai bun informator pe care-l am.
— Richemonte? E cumva înrudit cu doamna Richemonte, care se află ca oaspete aici, la curte?
— Tot ce se poate, nu ştiu.
— Unde e căpitanul?
— În cabinetul meu de lucru.
— Să vină imediat! După ce vei fi îndeplinit ordinul meu de adineaori, adu-i pe Ney şi Grouchy la mine!
Generalul se îndepărtă. După scurt timp servitorul îl anunţă pe căpitanul Richemonte, pe care-l introduse.
Napoleon îl cerceta atent cu privirea, dar nu putu descoperi nici o asemănare între el şi Margot.
— Unde eşti născut, căpitane?
— La Paris, Sire.
— Unde ai locuit în ultimul timp?
— La Paris.
— Erai în serviciu?
— Nu.
— De ce nu?
— Vroiam să-l servesc doar pe Împăratul meu, nu şi pe regele care ne-a vândut duşmanilor.
— Frumos, căpitane! Devotamentul acesta va fi răsplătit. Ai rude?
Căpitanul tresări.
— Da, răspunse el, mamă şi soră.
— Cum o cheamă pe sora dumitale?
— Margot, Sire.

Napoleon dădu din cap, apoi zise:

— Dar nu semeni deloc cu dânsa.

— Atât mama cât şi sora îmi sunt vitrege, Maiestate.

— Unde se află ele?

— Aici, la fermă.

Nu putu da alt răspuns, căci îşi zise că Împăratul trebuie s-o fi cunoscut, între timp, pe sora lui.

— Dumneata ai venit aici întâmplător, ca să raportezi generalului Drouet, căpitane?

— Da, Sire.

— De unde ai venit?

— De la Lüttich, Namur şi Brüssel.

— Când ai sosit?

— Acum un sfert de ceas.

— Ai vorbit cu mama şi sora dumitale, căpitane?

— Nu, Sire.

— De ce nu?

— Nici n-am avut timp, şi-apoi sunt certat cu dânsele.

— Eşti certat?

— Da. N-au păstrat credinţă Patriei, Sire, şi m-au făcut de ruşine.

— Ce? întrebă Napoleon, repede. Ce vrei să zici cu asta?

— Sora mea s-a logodit cu un ofiţer prusac.

Napoleon sări în sus de pe scaun, ca împins de un resort.

— Asta e o greşeală, căpitane. Ai fost rău informat. Sora dumitale e logodită cu un căpitan de marină din Marsilia.

— Despre chestia asta, habar n-am!

— Acest marinar se numeşte Sainte-Marie şi e rudă cu proprietara acestei ferme.

— Nici asta n-am ştiut, Maiestate.

— Probabil pentru că nu întreţii relaţii cu cele două doamne.

— M-am despărţit de ele abia de scurt timp. Afară de asta, le-am ţinut mereu sub observaţie, chiar şi aici.

— Ciudat! Cum îl cheamă pe ofiţerul acela prusac?

— Hugo von Greifenklau.

— Ce grad are?

— Locotenent de husari.

— Îl cunoşti personal?

— Da. Şi trebuie să va spun, Sire, e un protejat al mareşalului Blücher.

— Descrie-mi-l exact!

— E înalt şi bine legat, are păr blond, mustaţă puţin întoarsă, tot blondă, ochi albaştri, dinţi foarte sănătoşi şi o cicatrice mică, roşie, pe obrazul drept.

Napoleon se apropie de căpitan:

— Eşti sigur că nu te înşeli?

— Foarte sigur.

— Ah, au cutezat, aşadar, să mă inducă în eroare! Acest aşa-zis căpitan de marină nu e altul decât ofiţerul acela de husari, favoritul mareşalului Blücher! A venit încoace ca să spioneze... Trebuie făcut totul ca să fie prins! O să-l spânzur! Înaintea lui, însă, îşi aşteaptă altul rândul. Rămâi puţin în vestibul, căpitane! Trebuie să mă duc îndată la Drouet şi mă întorc repede înapoi.

Greifenklau auzise totul, cuvânt cu cuvânt. Se sperie. Chestia putea lua o întorsătură primejdioasă, şi se hotărî să-i prevină pe cei care-i erau dragi. Se duse în grabă în scara secretă şi coborî, să vorbească cu Margot.

17. O percheziţie bizară

După ce plecă de la Împărat, baroana alergă la rudele sale. O întâlni pe doamna Richemonte în faţa uşii şi o aduse înapoi în cameră.

— Nu te speria, Margot! spuse ea rănitei. Tocmai vin de la Împărat.

— Asta înseamnă nenorocire, zise doamna Richemonte.

— Pare mai mare decât este în realitate. Împăratul a hotărât să se percheziţioneze ferma, şi să-l găsească pe căpitan.

— Dumnezeule sfinte, vor izbuti?

— Va fi cam greu.

— Unde e ascuns?

— Aproape de tot de voi.

— Cu neputinţă! Unde?

— Aici! se auzi clar răspunsul lui Greifenklau care intră prin cealaltă uşă.

— Hugo! exclamă Margot. Eşti lângă mine?

— Da. Însă să ştiţi că ne aflăm cu toţii în foarte mare primejdie.

— Ştim deja asta. Doamna baroană tocmai vroia să-ţi comunice.

— Oh, eu am aflat mai multe decât dânsa. Căpitanul Richemonte se află aici.

— Albin, aici? exclamară mama şi fiica, în acelaşi timp.

— Da

— Dumnezeule, atunci suntem trădate! Cum a aflat de domiciliul nostru?

— Printr-un funcţionar al băncii de la care doamna Richemonte îşi primeşte banii. Tocmai a fost la Napoleon, căruia i-a spus că logodnicul tău nu e un căpitan de marină

franceză, ci un locotenent german.

— Suntem pierdute!

— Încă nu! I-a descris Împăratului înfăţişarea mea şi n-a trecut cu vederea nici cicatricea pe care o am pe obraz. Dar cu toate acestea nu vi se poate face nimic. Trebuie să susţineţi doar că logodna cu mine a fost desfăcută şi că am fost înlocuit prin căpitanul de Sainte-Marie.

— Asta e singura salvare! încuviinţă baroana.

— Oamenii mei îmi sunt cu toţii credincioşi. O să le dau de veste imediat şi, dacă vor fi chestionaţi, vor spune ca domnul căpitan de Sainte-Marie a fost aici în vizită.

— Atunci trebuie să daţi o descriere amănunţită a înfăţişării mele, spuse Greifenklau.

— Fireşte! Unde e Împăratul?

— S-a dus la Drouet, cu siguranţă ca să grăbească percheziţionarea fermei.

— Dumnezeule, dacă te vor descoperi! exclamă Margot.

— N-o să-l găsească, o linişti baroana.

— Eu mă tem totuşi că voi fi găsit, spuse Greifenklau.

— Cum aşa?

— Desigur că va fi cercetată şi camera aceasta şi atunci se va observa uşa care duce în camera mea. Acolo vor descoperi scara şi ieşirea care duce pe acoperiş. Atunci…

— N-or să ajungă lucrurile până acolo! îi întrerupse baroana. Nu vor îndrăzni să intre în odaia bolnavei.

— Pentru ce nu? Împăratul a şi fost aici, fără să-şi facă prea multe scrupule. În primul rând, vor presupune că mă aflu în apropierea logodnicei mele, şi vor scotoci, fără nici o jenă, peste tot.

— Ei, nici chiar în cazul acesta nu e încă nimic pierdut. Du-te în camera dumitale şi sună-l pe Florian! Nu trebuie să-i zici decât să scoată scara, şi vei fi la adăpost. Dar repede! Aud paşi jos, ceea ce înseamnă că au şi început căutările.

Greifenklau alergă în odaia sa, şi sună. Florian se ivi

imediat.

— Ce porunceşti?

— Să scoţi scara de colo!

— Ei, aş! Pentru ce?

— Napoleon a aflat că nu sunt căpitanul de Sainte-Marie ci un husar prusac, şi a pus să se cerceteze casa.

— Crezi c-or să vină şi încoace?

— Bănuiesc.

— Bine! Atunci o îndepărtăm deîndată.

— E atât de uşor?

— Nu trebuie decât să scoatem două şuruburi.

— Şi unde-ai s-o pui?

— Jos în grajd, sub bălegar.

— Ieşirea spre acoperiş nu va fi, totuşi, descoperită?

— Nu. N-ai observat că placa de fier are exact aceeaşi culoare cu plafonul camerei dumitale?

— N-am observat. E drept însă că e întuneric de tot aici. Dar n-avem vreme de pierdut.

— Atunci, urcă repede!

— Cum, rămân pe acoperiş?

— Fireşte! Te urci şi închizi placa pe dinafară. Trebuie să rămâi pe acoperiş până trece primejdia. Îndată ce-mi va sta în putinţă, voi veni să-ţi dau de veste.

Căpitanul Richemonte rămase în vremea asta în vestibulul care dădea în odaia Împăratului. Când acesta se întoarse, zise:

— Banditul din pădure a fost judecat şi e dus acum la spânzurătoare. A venit vremea să ne ocupăm de spionul neamţ. Percheziţia fermei a început. Dacă mai e aici, n-o să ne scape. O să-l recunoşti, căpitane?

— Fără nici un dubiu. De altfel, se află pe aproape un al doilea, care-l cunoaşte tot atât de bine ca şi mine.

— Cine e acesta?

— Baronul de Reillac.

— Aici la fermă?

— Nu, la Sedan.

— Atunci îl putem chema. Dar, ia spune-mi, cum s-au cunoscut sora dumitale şi Greifenklau acela?

— Maiestate, asta nu ştiu.

— Cine a dat încuviinţarea pentru logodnă?

— Mama mea vitregă.

— În pofida faptului ca el e neamţ?

— Ea însăşi are sânge german în vine.

— Atunci trebuie să fim cu atât mai prudenţi. Nu s-a putut găsi nici un francez capabil să cucerească inima surorii dumitale?

Căpitanul îşi dădu seama că Împăratul era personal interesat de Margot şi îşi zise că ar putea folosi această situaţie în avantajul său. Pe de altă parte i se oferea încă un prilej de răzbunare.

— Acest locotenent de husari, zise dânsul, mi-a stricat unul din cele mai bune planuri.

— Care anume?

— Tatăl meu a hotărât pe patul de moarte ca Margot să devină soţia celui mai bun prieten al său şi al meu, baronul de Reillac...

— Baronul de Reillac? Furnizorul armatei?

— Da, Sire.

— Dar sora dumitale n-a vrut?

— Din păcate, nu.

Un zâmbet misterios lumină trăsăturile Împăratului. Rămase câtva timp cu privirea aţintită în gol, apoi întrebă:

— Baronul a renunţat, între timp, la mâna surorii dumitale?

— Deloc. Lucrurile s-au întâmplat astfel: mama şi fiica au fugit din Paris, Reillac m-a ajutat să le găsesc şi nu e defel dispus să-şi abandoneze intenţiile.

— Trebuie să recunoaştem că n-a ales tocmai rău. Sora

dumitale ar putea fi o podoabă a celor mai elegante saloane pariziene. Am fost gata să-i netezesc drumul, ea însă a refuzat.

— E cu putinţă? exclamă Richemonte, profund consternat. Să respingi o astfel de favoare? Dacă Maiestatea Voastră ar binevoi să-mi încredinţeze mie sarcina de a o convinge, sunt încredinţat că voi birui încăpăţânarea surorii mele.

— Te vei izbi de o împotrivire foarte dârză.

— Având puteri depline din partea Împăratului meu, nu m-aş teme de aceasta împotrivire.

— N-o să te izbeşti doar de îndărătnicia surorii dumitale, ci şi de cea a mamei acesteia.

— Mama e destul de înţelegătoare şi are îndeajuns experienţa vieţii, ca să-şi dea seama ce comoară nepreţuită reprezintă favoarea Împăratului.

Napoleon zâmbi batjocoritor.

— În primul rând, să vedem dacă izbutim să punem mâna pe ticălosul de Greifenklau. Din câte ştiu eu, baronul de Reillac nu e, nici el, prea tânăr.

— Are aproape cincizeci de ani, Sire.

— Părerea mea e că aspiră la mâna surorii dumitale numai ca să se poată mândri cu dansa.

— Tot ce se poate, Sire.

— Să sperăm, totuşi... Aşadar, baronul ar avea încuviinţarea dumitale?

— I-am şi dat-o.

— O să-i vorbeşti?

— Da.

— Când?

— Mâine, când voi fi la Sedan.

— Bine, atunci te însărcinez pe dumneata cu rezolvarea acestei chestiuni.

Căpitanul se înclină şi zise:

— Sire, viaţa mea aparţine Împăratului.

— Sunt încredinţat de asta, răspunse Napoleon. Dar, vei fi ştiind, căpitane, că există unele lucruri despre care nu se vorbeşte.

Richemonte se înclină, mut.

— Şi pe care le rezolvi fără instrucţiuni prealabile…

Căpitanul se înclină din nou.

— Îţi pot spune doar că, în calitate de Împărat, sunt tutorele tuturor orfanilor.

— E unul din privilegiile cele mai frumoase ale Coroanei, Sire.

— Şi e de la sine înţeles că nu doresc să-mi exercit tutela prin violenţă. O femeie frumoasă trebuie şi merită să fie menajată…

— Până la o anumită limită, Sire.

— Las totul în seama inteligenţei dumitale.

— Sper să găsesc mijloacele cele mai nimerite, Sire.

— Bine! Nu uita, deci, să comunici baronului de Reillac că sunt dispus să-l consider logodnic al surorii dumitale.

— Mâine va primi această veste fericită.

— Îi interzic însă a se apropia de dânsa fără permisiunea mea. Ai înţeles?

— Se va supune, deşi nu-i va veni uşor.

— Va fi obligat!

— Maiestate, nu-mi pot lua o astfel de răspundere.

— De ce?

— Având în vedere relaţiile proaste pe care le am cu sora mea, precum şi toate celelalte îndatoriri…

— Aş! îl întrerupse Împăratul. Vei relua raporturile cu sora dumitale, iar alţii vor primi ordin să-ţi ducă la îndeplinire celelalte îndatoriri, despre care vorbeşti.

— În cazul acesta, nimic nu va mai sta în calea îndeplinirii dorinţelor Maiestăţii Voastre.

— Aşa să faci! Cartierul general va părăsi în curând ferma *Jeannette*, dar voi lăsa aici o gardă.

Căpitanul se înclină.

— Comanda acesteia o vei prelua dumneata, urmă Împăratul. Voi comunica cele necesare generalului Drouet. În afară de instrucţiunile pe care le vei căpăta de la dânsul, va trebui să-mi comunici zilnic în scris despre starea surorii dumitale. Dacă se va întâmpla ceva deosebit, trimiţi un curier special!

— Maiestate, sunt fericit că mă onoraţi cu atâta încredere, totuşi trebuie să-mi explicaţi mai clar care-mi sunt împuternicirile.

— E foarte simplu: sora şi mama dumitale îţi vor deveni prizoniere, fireşte, nu pe faţă, ci în modul cel mai discret cu putinţă.

În clipa aceea fu anunţat Drouet. El intră imediat.

— Prins? întrebă Napoleon.

— Din păcate, încă nu, Sire. N-a fost descoperită nici o urmă.

— Asta înseamnă că s-a căutat prost.

— Camerele doamnelor n-au fost cercetate.

— Care doamne?

— Baroana şi cele două doamne Richemonte.

— Şi ce mai aşteptaţi?!

— Nu trebuie să luăm în consideraţie starea domnişoarei?

Napoleon lăsă capul în pământ, apoi zise:

— Singurul menajament pe care-l pot îngădui, este ca percheziţia în camera ei să n-o facă persoane străine, ci fratele ei. Căpitane, se adresă el apoi acestuia, surâzând, căci în felul acesta înţelegea să se răzbune pe Margot, care-l refuzase pe dânsul, te vei duce imediat în încăperile rudelor dumitale şi vei proceda acolo la o cercetare cât mai amănunţită.

Richemonte se înclină:

— Îmi îngădui să observ că, în pofida zelului şi atenţiei noastre, cercetările pot rămâne fără rezultat şi germanul

acela de negăsit. Ferma aceasta veche are ascunzători multe. Ca să mergem la sigur ar trebui să găsim pe cineva care cunoaşte bine casa.

— Slujitorii nu vor consimţi să-şi trădeze stăpânii, spuse Drouet.

— Eu cunosc totuşi pe cineva, zise Richemonte.

— Cine anume?

— Vizitiul Florian.

— Tocmai ăsta pare a fi cel mai credincios dintre toţi.

— Aşa pare, domnule general. În realitate, mie îmi este mult mai credincios decât baroanei sau baronului de Sainte-Marie.

— Baronul ăsta pare să fie un individ cam uşuratic, zise Napoleon.

— E cunoscut ca un om nestatornic, răspunse căpitanul.

— Astfel de oameni sunt slabi şi se lasă lesne intimidaţi. Va trebui procedat cu oarecare asprime, pentru ca baronul să mărturisească adevărul. Generale, l-am numit pe căpitanul Richemonte comandant al gărzii la ferma *Jeannette*. Va merge acum la baroana şi la fiul ei, precum şi la doamnele Richemonte, şi le va aduce la cunoştinţă ordinele mele.

— Aceste măsuri, atât de aspre... începu generalul.

— ...sunt foarte întemeiate! întregi Napoleon. Cine ţine ascuns un spion prusac, se face vinovat de trădare de ţară, ceea ce în timp de război, se pedepseşte cu moartea. Să vină vizitiul despre care ai vorbit dumneata, căpitane!

Richemonte transmise această poruncă unui servitor. Nu trecu mult şi Florian intră sfios în odaie

— Tu eşti vizitiul baroanei?

— Chiar eu, Maiestate.

— Eşti de mult în serviciul ei?

— Foarte demult.

— Eşti mulţumit de dânsa?

— Hm... mormăi bătrânul, învârtindu-şi şapca în mână. Nu

cine ştie ce… zise în cele din urmă.

— Dacă-ţi vei dovedi vrednicia, îţi putem oferi ceva mai bun.

— De mult vroiam eu să-mi iau tălpăşiţa…

— Bine, dacă vrei să fii un om făcut, fii sincer şi spune dacă cunoşti vreun neamţ, ofiţer de husari, găzduit, în taină aici, la ferma.

— Aşa ceva nu cunosc, Maiestate.

— Spui adevărul?

— Da.

— Poate ca omul acesta a fost aici sub un alt nume?

— Mi-ar fi bătut la ochi. În ultima vreme, au fost numai oameni pe care-i cunoşteam bine.

— Cunoşti cumva vreo rubedenie de-a baroanei care e căpitan de marină?

— Cunosc.

— E în vizită aici?

— A fost. E domnul care i-a curăţat atunci pe bandiţii ăia.

— Venise de mult timp aici?

— De câteva zile.

— A stat mult împreună cu domnişoara Margot?

Florian făcu o mutră de tâmpit şi lăsă capul în jos.

— Hm… da! râse el, prosteşte.

— De ce râzi?

— Păi… erau amorezaţi.

— Unde-i el acum?

— S-a cărat!

— Ne îndoim de asta. O fi ascuns pe-aici.

— Ascuns? Asta nu se poate. Eu ştiu mai bine, Maiestate.

— Zău? Şi de ce, adică, ştii tu mai bine?

— Pentru că mi-a spus chiar el.

— A! în sfârşit, o urmă! Ce-a spus?

— Că şterge putina.

— Dar n-a şters-o imediat!

— Ba chiar imediat.

— Asta e de necrezut.

— Şi totuşi, chiar aşa a făcut. Când am oprit colo, la cârciuma din pădure, eu m-am aţinut ceva mai pe lături, şi atunci el s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit că trebuie s-o şteargă, pentru că... pentru că...

Vizitiul se prefăcu jenat.

— Hai dă-i drumul! îl zori Napoleon. Îţi ordon să spui tot adevărul. De ce trebuia să fugă? Ce spunea?

Florian părea tulburat şi ruşinat peste măsură:

— Zicea... că trebuie să plece... pentru că... pentru că... Maiestatea Sa vrea s-o aibă el pe duduia Margot, şi că... din pricina dumneaei v-aţi luat la ceartă...

— Tâmpenie! râse Napoleon, dispreţuitor.

— Da, aşa spunea. Şi mai zicea că dacă rămâne, e pierdut. Nu vroia, însă, ca iubita lui şi baroana să aibă de suferit, de aceea nu mai are timp de pierdut.

— Încotro?

— Mi-a spus s-o înştiinţez pe coniţa că o ia mai întâi spre Luxemburg, după aceea se duce la Köln. Când m-a părăsit s-a îndreptat spre Douzy.

— Spui adevărul?

— De ce-aş minţi?

— Altceva n-a mai zis?

— Ba da... Că o să se întoarcă.

— Când?

— Atunci când... când... Nu pot spune asta, Maiestate.

— De ce nu poţi spune?

— O să vă supăraţi.

— Îţi ordon să spui!

— Păi... spunea că se va reîntoarce negreşit atunci când Maiestatea Voastră va mânca bătaie de la Puterile Aliate.

Napoleon se străduia să-şi stăpânească furia.

— Asta-i tot ce ştii despre el?

— Ba mai e ceva.

— Şi anume?

— Două lucruri. Spunea să le transmit doamnelor şi domnului baron regretele sale, iar duduii Margot, o mie de sărutări.

Generalul Drouet izbucni în râs dar Împăratul rămase serios şi întrebă:

— Şi altceva?

— Să fiu cu ochii în patru şi să-i raportez mai târziu tot ce-am văzut.

— Ce anume să-i raportezi?

— Dacă Împăratul se duce des la duduia şi dacă o sărută mult.

— Omule, văd că eşti sincer! exclamă Napoleon.

— De, Maiestate, sunt şi eu om cu frica lui Dumnezeu.

Florian dădea acum de înţeles că luase exclamaţia de indignare a Împăratului drept laudă şi se împăuna ca un erou.

— Aşadar, eşti încredinţat că a şters-o?

— Păi, l-am văzut plecând.

— Dar se poate să te fi păcălit.

— Pe mine? Ala! Greu de crezut!

— Se şi vede! zise Napoleon batjocoritor. Cu toate astea este cu putinţă să nu se fi dus la Douzy, ci să se fi ascuns pe aici, pe undeva. Nu există locuri care să poată servi drept ascunzători?

— Ba sunt foarte multe.

— Unde?

— În porumbar, de pildă.

— Prostie.

— Apoi magazia de lapte. Mă ascund şi eu uneori pe acolo.

— Bine, bine! spuse Napoleon, arătându-i uşa. Poţi pleca!

Florian dădu să plece, dar când ajunse la uşă se întoarse şi zise:

— Dar slujba aia nouă. Maiestate? Vă rog să nu mă uitaţi!

Şi se făcu nevăzut.

Împăratul se adresă căpitanului Richemonte:

— Ne-ai recomandat un diplomat foarte viclean, domnule. E tot atât de mărginit pe cât de sincer şi sunt încredinţat că ne-a spus adevărul.

Cu totul altfel ar fi vorbit Napoleon, dacă ar fi bănuit că prin gura ventilatorului din plafon se uita în jos şi auzea totul tocmai acela pe care se străduiau din răsputeri să-l prindă.

— Cu toate astea e foarte posibil ca cel căutat să se afle aici, zise el. Misterul care-l înconjoară trebuie lămurit repede. Trebuie să aflăm dacă acel căpitan de marină şi locotenentul de husari sunt una şi aceeaşi persoană. Misiunea aceasta ţi-o încredinţez dumitale, căpitane. Poţi pleca!

— Nu port uniformă, domnule general, se adresă Richemonte lui Drouet. Pot căpăta o escortă pentru misiunea mea?

— Ia atâţia oameni de câţi ai nevoie.

Căpitanul plecă. O bucurie nemărginită pusese stăpânire pe dânsul. Dintr-o dată, devenise stăpân pe situaţie. Doamna Richemonte şi soră-sa erau în mâinile sale, iar dacă Margot devenea iubita Împăratului, atunci norocul lui era asigurat; Reillac însuşi va fi pus cu botul pe labe şi obligat să-l trateze cu menajamente pe favoritul lui Napoleon.

Coborî la corpul de gardă, unde-şi alese câţiva oameni care să-l însoţească. După aceea se duse la baronul de Sainte-Marie.

— Mă cunoşti? îl întrebă el.

— Nu! răspunse tânărul, mirat de această intrare bruscă.

— Eu sunt căpitanul Richemonte, ruda celor două musafire ale dumitale.

Nădăjduise să-l vadă pe baron foarte surprins, dar Sainte-Marie îl privi nepăsător.

— Ce doreşti? întrebă tânărul.

— Sunt trimis de Împărat. Eşti prizonierul meu!

Dar Sainte-Marie era pregătit:

— Prizonierul dumitale? Cum adică? Mai bine zis, pentru care motiv?

— Eşti bănuit de trădare de patrie. Adăposteşti un spion în casa dumitale.

Romain înălţă din umeri:

— Îl cauţi aici?

— O să-l găsesc, chiar dacă nu în camera dumitale. în tot cazul prin apropiere, pe undeva. Cel mai bun lucru ar fi să mărturiseşti deschis.

— Sunt obligat să ascult insultele dumitale?

— Voi pune o santinelă în faţa uşii dumitale, cu ordinul să tragă îndată ce vei încerca să părăseşti camera.

— N-am nici un motiv să fug. Pleacă!

Richemonte îşi dădu seama că nu făcuse nici o impresie asupra tânărului, şi asta îl cam necăji. Dar ceea ce nu-i izbutise la baron, îi va reuşi cu atât mai mult la mama acestuia. Fără să se anunţe, intră la dânsa.

Baroana îl întâmpină cu o surprindere bine jucată.

— Domnule, se pare că aţi greşit odaia, îi zise. Căutaţi probabil pe vreunul din servitorii mei. El zâmbi cu superioritate:

— Dumneavoastră sunteţi baroana de Sainte-Marie?

— Da.

— La dumneavoastră veneam.

— Cine sunteţi? întrebă ea rece.

— În orice caz numele meu nu vă este necunoscut. Sunt căpitan în armata imperială şi mă numesc Richemonte.

— Richemonte? Nu vă cunosc.

— Atunci îmi daţi voie să vin în ajutorul memoriei dumneavoastră. N-aveţi cumva două musafire care poartă acelaşi nume?

— Ba da.

— Păi, eu sunt fiul uneia şi fratele celeilalte.

— Ştiu de la doamna Richemonte că are un fiu vitreg. Dar relaţiile dintre ei sunt de aşa natură încât prezenţa acestuia nu-mi poate face plăcerea, mai ales când se dovedeşte a fi cu desăvârşire străin de cele mai elementare reguli ale bunei-cuviinţe.

— Şi cu toate astea va trebui să vă resemnaţi cu prezenţa mea, răspunse căpitanul, ţâfnos.

— Nu veţi fi vrând să insinuaţi că mi-am pierdut drepturile de stăpână a casei?!

— Ba tocmai asta vreau să spun. Vin la dumneavoastră în calitate oficială.

— Confundaţi probabil gradul de căpitan cu acela de gardian. Deduc asta din felul dumneavoastră de a va purta.

Era prea de tot. Richemonte izbucni:

— Mă aflu aici în calitate de împuternicit al Împăratului şi vă rog stăruitor să păstraţi politeţea cuvenită! Altminteri, s-ar putea să regretaţi amarnic.

— Ca împuternicit al Împăratului? Aş putea să văd procura?

— N-am nevoie să vă arăt nici o hârtie. Dovada mea se află în faţa uşii.

O deschise şi arătă soldaţii.

— E drept, asta-i de ajuns, zise baroana. Sunt totuşi foarte curioasă să aflu, cărei împrejurări se datoreşte faptul că Maiestatea Sa mă cinsteşte cu o gardă de onoare.

— Dacă-i consideraţi pe oamenii aceştia drept gardă de onoare, atunci vă înşelaţi profund. Sunt, dimpotrivă, paznici în toată puterea cuvântului, care au menirea să împiedice fuga prizonierilor mei.

— Mă uimeşti, domnule. Încearcă să fii mai explicit.

— Există un singur motiv, dar foarte serios. El se numeşte trădare de ţară. Adăpostiţi aici, în mod tainic, un duşman al patriei, şi asta se pedepseşte cu moartea.

— Un duşman al patriei? La cine anume vă referiţi?

— La un anume Greifenklau, ofiţer de husari, prusac. Unde-l ţineţi ascuns?

— Întrebarea dumitale e neruşinată.

— Dacă nu-mi răspundeţi, voi fi nevoit să cercetez.

— Cercetează!

— Bine! Arătaţi-mi odăile dumneavoastră!

— N-ai decât să cauţi singur, cât pofteşti!

— Te avertizez, doamnă, c-ai să-ţi regreţi atitudinea. Nu sunt obişnuit cu tonul pe care-l foloseşti. Voi căuta!

— Dar nu vei găsi nimic.

— Vrei, într-adevăr, să ne faci să credem, că aşa-zisa dumitale rudă şi salvatorul Împăratului, e un marinar francez?

— Crezi sau nu, puţin îmi pasă. Vărul meu l-a salvat într-adevăr pe Împărat de la moarte. Cât priveşte mulţumirile, iată că le primeşte, cu vârf şi îndesat!

Richemonte deschise singur odăile locuite de baroană şi le cercetă cu luare-aminte. Dar fireşte că nu găsi pe nimeni.

— Sper să-l găsesc la o doamnă mai tânără, zise el, batjocoritor. Vizita mea a luat sfârşit.

— Îmi face multă plăcere.

— Cu toate astea, însă, noi nu ne-am încheiat, deocamdată, socotelile. Te opresc să părăseşti această cameră! Las aici o santinelă, care are ordin să tragă asupra dumitale, de îndată ce vei încerca să-mi încalci dispoziţiile.

— Deocamdată, trebuie să mă supun, dar îmi rezerv dreptul de a mă plânge şi nădăjduiesc din toată inima că, măcar acum, îmi vei face plăcerea de a mă părăsi.

— Fireşte, doamnă. O persoană acuzată de înaltă trădare nu e o companie agreabilă pentru un ofiţer.

Ieşi, dând ordin unui soldat s-o păzească pe baroană, însoţit de ceilalţi oameni se îndreptă spre odăile doamnei şi domnişoarei Richemonte.

Şi acolo era aşteptat.

Îndată ce plecase de la Împărat, Florian, vizitiul, trecuse prin grajd în camera lui Greifenklau. După îndepărtarea scării care ducea pe acoperiş, la locotenent, procedă la fel şi cu jumătatea de jos a treptelor, care duceau din ascunzătoarea grajdului, în sus. Dăduse de-o parte şi pe aceasta, îngrămădind, în locul ei, bălegar şi paie. Jumătatea de sus a scării grajdului o lăsă însă neschimbată.

— Aşa! mormăi el, mulţumit. Dacă i-o da în gând individului să cerceteze şi aici o să vadă dumnealui cum miroase când îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Închise capacul şi se postă la pândă.

Richemonte găsi goală odaia mamei sale. Bătrâna era la Margot, când intră el acolo.

— Bună seara, mamă! salută dânsul batjocoritor. Ţi-am făcut o surpriză deosebită, nu-i aşa?

Se aşteptase să le vadă uimite şi se miră nevăzând pe chipul lor decât o expresie de nemărginit dispreţ.

— Ce pofteşti? întrebă doamna Richemonte.

Margot se întoarse cu faţa spre perete. Îşi propusese să nu schimbe nici o vorbă cu el.

— Să vă văd şi să vă dau bună ziua, fireşte, răspunse el, luând loc, ca unul care era de-al casei.

— Ei, ne-ai văzut, ce mai vrei?

— Vreau să vă previn de o primejdie mare şi să vă atrag atenţia asupra unui noroc şi mai mare care vă aşteaptă.

— Dacă tu eşti acela care aduce veştile, primejdia poate fi o adevărată fericire, iar norocul, o nenorocire în adevărata putere a cuvântului.

— Te înşeli grozav, dragă mamă. N-am venit spre binele meu, ci ca mijlocitor din partea Împăratului.

— Maiestatea Sa n-are nevoie să trimită un mijlocitor.

— Vizita altcuiva v-ar fi fost mai plăcută, probabil?

— Orice vizită ne este mai plăcută decât a ta. Dar chestiunea pentru care se pare c-ai venit, e rezolvată deja.

— Cum asta?

— Noi ne-am despărţit de tine. Nu ne interesează problemele tale şi ţinem neapărat să nu te interesezi nici tu de ale noastre.

— Ai vorbit foarte lămurit, dar, din păcate, nepotrivit cu împrejurările de faţă.

— Despre ce fel de împrejurări vorbeşti?

— În primul rând, sunteţi obligate să ţineţi seamă de voinţa Împăratului.

— Şi în al doilea rând?

— În al doilea rând aflaţi că, acum o jumătate de ceas, am fost investit comandant al gărzii de la ferma *Jeannette*.

— Cine te-a înălţat la gradul acesta?

— Împăratul însuşi.

— Împăratul are nevoie de o unealtă şi te-a găsit pe tine, însă va fi în zadar. Vom opune planurilor tale aceeaşi împotrivire ca odinioară, la Paris.

— Bine! Vorbeşti de planurile mele. Sunt îndeajuns de bărbat să pot mărturisi deschis că am anumite planuri în ceea ce o priveşte pe Margot. Împăratul îi acordă o atenţie deosebită şi vreau ca lucrul acesta să fie folosit atât spre binele ei, cât şi al meu. Dacă se împotriveşte, atunci nu voi avea încotro şi va trebui să uzez de forţă. O voi face fără nici o şovăială.

— Te ştiu în stare de orice, dar nu ne temem de tine.

— Nu vă temeţi? Vă bizuiţi cumva pe ajutorul lui Greifenklau ala al vostru? Vax! El, un locotenent prusac, faţă în faţă cu Napoleon Bonaparte, puternicul Împărat al Franţei!

— Tronul său nu e deloc sigur.

— Speraţi cumva că va fi bătut? Vă pot da cuvântul meu că bădăranul acela de mareşal, „Înainte” cum i se spune, nu va călca a doua oară la Paris. Marşul a şi început. Duşmanii Franţei vor fi seceraţi până la unul. Şi-apoi, Greifenklau nici nu va avea prilejul să lupte împotriva noastră, căci îl vom

spânzura ca spion, înainte de a fi fost tras primul glonte.

— Ridicol.

— Tocmai mă pregătesc să-l caut. Unde l-aţi ascuns?

— Bănuieşti că se află la fermă?

— E ascuns aici şi-l voi găsi.

— Caută-l!

— Asta o să şi fac. Vă atrag atenţia că e mai bine pentru voi să mi-l predaţi de bunăvoie.

— Aşa ceva n-am face, nici chiar dacă ar fi ascuns la noi.

— Atunci vă declar prizonierele mele şi n-aveţi voie să părăsiţi odăile voastre fără încuviinţarea mea.

— Puţin ne pasă nouă de asta.

— Ba o să vă pese! Ca să vă dovedesc că nu glumesc, o să vă pun o santinelă la uşă, cu ordinul să tragă asupra voastră îndată ce veţi încerca să ieşiţi afară.

Bătrâna se apropie atunci de el şi întrebă, cu ochi scăpărători de mânie:

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Vrei să ne tratezi pe noi, rudele tale cele mai apropiate, ca pe nişte prizoniere?

— Mă siliţi la aceasta.

— Dumnezeu are să te pedepsească! Eşti un om fără inimă, o piază rea şi pedeapsa Lui o să te ajungă.

— O voi aştepta cu răbdare. Înainte de asta, însă, voi cerceta puţintel pe aici, pe la dumneavoastră.

Percheziţionă atent cele două camere, fără să dea însă de vreo urmă a locotenentului. Deodată observă uşa care dădea în odaia lui Greifenklau.

— Unde duce uşa aceasta?

— Nu ştiu, răspunse doamna Richemonte. Este încuiată de partea cealaltă.

— După toate aparenţele, o cameră înfundată, încuiată pe dinăuntru. Cred că mă aflu pe calea cea bună. Va trebui

deschisă.

Bătu într-însa, dar nu primi nici un răspuns.

— Cine-i acolo? strigă dânsul. Totul rămase tăcut.

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise.

— Aşadar, nu e încuiată. M-ai minţit, mamă. E suspect. Voi cerceta în amănunţime.

Chemă un soldat şi luă lumină. Intrând în încăpere, văzură cele câteva mobile, dar nimic altceva. Deschizătura din tavan era atât de bine închisă, încât n-ar fi putut-o descoperi.

— Nu e nimeni?! strigă căpitanul. Dar văd aici încă o uşă. Încotro duce?

Dădu soldatului lumânarea şi deschise.

— E un pod cu fân! Ne aflăm deasupra grajdului. Aici trebuie să fie o ascunzătoare.

Ceru să i se lumineze şi începu să caute. Găsi scara îngustă, care ducea în jos, spre ascunzătoarea lui Florian.

— Pe aici a coborât. Repede după el!

În vreme ce soldatul îi lumina din spate, el începu să coboare treptele. Una... două... trei... patru... Deodată... Richemonte căzu în gol, rostogolindu-se de-a berbeleacul.

— Mii de draci! răcni el.

Căzuse pe ceva moale şi foarte urât mirositor.

— Ptiu! Unde mă aflu? strigă el. Luminează încoace: Soldatul se lăsă pe vine şi întinse făclia cât putu mai jos.

— Lipseşte partea de jos a scării şi am căzut în bălegar. Leagă lumânarea de cureaua sabiei şi dă-i drumul în jos! Nu văd nici o ieşire aici.

Când primi lumânarea, căpitanul zări uşa care ducea din cămăruţă în grajd.

— Acum pot ieşi! strigă el. Du-te înapoi la camarazii tăi şi aşteaptă până te chem!

Florian stătuse ascuns în grajd, împreună cu câinele său ciobănesc. Acesta, auzind mai întâi zgomotul, apoi glasul, scoase un mârâit ameninţător.

— Sst! făcu vizitiul. Strici tot hazul!

Richemonte deschise uşa care ducea în cămăruţă şi intră în grajd, fără să-l observe nici pe vizitiu, nici câinele din colţ.

— Înhaţă-l şi culcă-l la pământ! şopti Florian.

Dulăul se năpusti asupra căpitanului şi cât ai clipi din ochi îl trânti la pământ. Richemonte scoase un ţipăt, dar nu cuteză să-l repete, căci simţi colţii câinelui la gâtul său.

După ce Florian se încredinţă că francezul se afla prins fără nădejde de scăpare şi că lumina se stinsese fără să aprindă ceva, se strecură încetişor din ungherul său, deschise uşa care dădea în grădină şi părăsi pe furiş grajdul. Apoi, înaintând cu paşi de pisică, ajunse neobservat în curte.

18. Fuga

Napoleon aştepta cu nerăbdare rezultatul cercetărilor.

De la Cartierul general din Sedan venise un adjutant la fermă, aducând veşti importante. Se ţinu un consiliu de război secret. Dar pe acoperiş, Greifenklau stătea în faţa gurii ventilatorului şi auzea fiecare cuvânt care se vorbea jos. În felul acesta fu martor al întregului plan care se elabora. Napoleon se dovedi şi de astă dată un maestru greu de învins în războaie şi un bun cunoscător al împrejurărilor şi persoanelor cu care avea de-a face.

— Plecarea! ordonă el.

După o scurtă odihnă vroia să se ducă el însuşi la Maubeuge, ca să-şi adune acolo trupele. După terminarea consiliului, Ney porni în grabă călare la Sedan, ca să ia măsurile cuvenite.

Drouet şi Grouchy erau şi ei pregătiţi de plecare. În tot cursul nopţii curierii sosiră şi plecară, o ordonanţă venea după alta, şi nimeni n-ar fi crezut cu o zi înainte că mica fermă *Jeannette* va deveni locul unde au luat naştere planurile de care atârna soarta întregii Europe.

Dar, după acest important consiliu de război, gândurile lui Napoleon se întoarseră iarăşi la Margot şi la căpitanul Richemonte. Se miră că nu-l vede venind şi trimise după dânsul.

Servitorul se întoarse curând, raportând că domnul căpitan nu era de găsit nicăieri. Se porniră cercetări amănunţite, şi, în cele din urmă, fu descoperit în grajd, sub colţii câinelui.

— Împuşcaţi javra! zise unul din soldaţi, pregătindu-se să ducă arma la ochi.

— Stai! strigă un altul. Ce vrei să faci? Câinele o să-l

omoare pe căpitan îndată ce vei îndrepta puşca asupra lui. Trebuie să găsim un om de care să asculte.

Unul din argaţi se apropie şi zise:

— Nu ascultă decât de Florian.

— Să vină imediat!

Dar vizitiul cel şiret nu se grăbi prea tare. Sosi abia când grajdul era plin de oameni care ţineau să vadă spectacolul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu nevinovăţie. Mi s-a spus că dulăul meu l-a înhăţat pe spion.

— Cheamă câinele la tine.

— Încetişor, încetişor! Mai întâi trebuie să-l vedem pe domnul căpitan ca să ne încredinţăm dacă e cu adevărat dumnealui.

— Omule, îţi arde de joacă? Sau vrei poate să laşi pe un căpitan al Gărzii imperiale să fie sfâşiat de colţii câinelui tău?

— Nu cred ce spuneţi dumneavoastră. Un căpitan al vechii gărzi nu se furişează ca un hoţ în grajdurile oamenilor.

— Câinele va fi împuşcat, ca pedeapsă că s-a dat la un ofiţer al marelui nostru Împărat.

— Lăsaţi-o mai domol! Câinele meu nu şi-a făcut decât datoria. Cine se va lega de el, va avea de-a face cu mine şi cu colţii lui. Luaţi aminte, e un veritabil câine de Pirinei, puternic ca un urs, deştept ca o vulpe şi iute ca un fulger. V-aş sfătui să nu faceţi prostii!

Luă din mâna unui argat felinarul şi se apropie de grupul care era obiectul atenţiei tuturor.

Când dulăul îşi recunoscu stăpânul, începu să dea din coadă, dar nu-şi desprinse colţii de la gâtlejul căpitanului.

— Ei, Tigrule, pe cine ai înhăţat? întrebă Florian, aplecându-se să vadă. Drace, e adevărat! Păi ăsta e chiar căpitanul Richemonte! Dă drumul, Tigrule! Domnul acesta nu e hoţ, ci un individ vajnic ca şi tine.

Câinele ascultă de poruncă şi se dădu înapoi. Richemonte se ridică, clătinându-se. Era mai mult mort decât viu şi o

paloare cadaverică îi acoperea faţa.

— Împuşcaţi dihania! fură primele lui cuvinte.

— Vă sfătuiesc de bine, domnule căpitan, spuse vizitiul, câinele e dresat să se repeadă la acela care ar face un cât de mic gest duşmănos. Dar cum de-aţi ajuns în grajdul ăsta?

— Căutam fugarul.

— Tocmai aici? Păi nu i-am spus chiar eu Maiestăţii Sale că a şters-o de mult? Dumnezeule, cum arătaţi, domnule căpitan!

— Am căzut de sus.

— De unde de sus?

— De pe afurisita aia de scară din pod.

— Tiii! Cum aţi ajuns acolo? E numai o jumătate de scara. Dar aşa păţesc toţi cei ce nu dau crezare oamenilor cinstiţi. Şi acum arătaţi ca... ca... în sfârşit ca! Şi mirosiţi ca... ca... în sfârşit, ca!

— Maiestatea Sa vă invită să veniţi imediat la el! zise trimisul lui Napoleon.

— La Împărat? Sfinte Dumnezeule, în halul ăsta?

— Puteţi merge la postul de gardă, vă curăţaţi repede de murdărie şi îmbrăcaţi deocamdată uniforma unui soldat, în vremea asta eu voi raporta Maiestăţii Sale ce vă face să întârziaţi.

Mulţimea curioasă se împrăştie repede şi, când Florian se văzu singur cu câinele, îl mângâie drăgăstos pe blană.

— Ai procedat bine, Tigrule! Individul ăla a trecut prin frigurile morţii şi asta are să-i fie învăţătură de minte.

După câtva timp, Richemonte apăru înaintea Împăratului, care se uită la el batjocoritor, şi zise cu un zâmbet uşor:

— Din câte aud, căpitane, ai devenit un martir al cauzei noastre.

— E drept, Maiestate, atâta doar că nu în spirit religios.

— Simt şi eu că mirosul care exală din dumneata nu e tocmai de tămâie. Ce rezultate aduci?

— Din păcate, încă nici unul. Din cauza accidentului a cărui victimă am fost, m-am văzut împiedicat să-mi urmez cercetările.

— La cine ai fost?

— Întâi la baronul Romain de Sainte-Marie.

— Ce spunea ăsta?

— A negat. Mi-am îngăduit să-l arestez în cameră şi să-i postez o santinelă în faţa uşii.

— Bine! Mai departe!

— După aceea m-am dus la mama lui. Şi ea a negat.

— Ai arestat-o şi pe dânsa?

— Da.

— Hm! Ai cam exagerat. Totuşi, sunt oaspetele ei. Unde te-ai dus apoi?

— La sora mea.

Chipul lui Napoleon se însufleţi.

— Cum aţi găsit-o pe tânăra domnişoară, întrebă el, vizibil încordat.

— Stătea în pat. Maică-sa era şi ea acolo.

— Cum au întâmpinat veştile dumitale?

— Margot nu a rostit nici un cuvânt.

Împăratul se posomorî iarăşi.

— Pare să aibă o mare putere de voinţă, zise el. Dar cea mai frumoasă podoabă a femeii este blândeţea caracterul blajin. Ce informaţii ţi-a dat mama?

— Nici una. Nici n-a mărturisit, nici n-a negat.

— Mândră ca fiică-sa! Să fie vina trimisului?

— A mea? Nu, Sire.

— Poate, totuşi. Eşti pe picior de război cu ele, astfel nu te puteai aştepta la efuziuni sentimentale.

— Îmi dau cuvântul de onoare, Maiestate, că voi şti să mă fac ascultat. Trebuie doar să punem mâna pe neamţul ăla şi asta nu poate fi chiar atât de greu.

— Mai crezi şi acum că se află aici?

— Nu mai ştiu sigur ce să cred.

— Cum adică?

— Dacă s-ar mai afla aici, ar fi trebuit să le simt liniştea.

— Şi n-ai observat nimic?

— Câtuşi de puţin.

— Şi unde te-ai dus după aceea?

— Din camera Margotei, o uşă duce în încăperea alăturată. Am intrat acolo şi am ajuns în podul unui grajd, care părea foarte potrivit pentru o ascunzătoare. Dar nu era nimeni acolo.

Căpitanul Richemonte povesti apoi ce i se întâmplase. Napoleon îl ascultă până la sfârşit, apoi zise:

— Prima dumitale încercare n-a corespuns dorinţelor mele. Sper că ostenelile dumitale viitoare vor fi încununate de mai mult succes.

— Sire, îmi pun toate puterile la dispoziţia Maiestăţii Voastre.

— S-au mai făcut cercetări şi în altă direcţie? întrebă Împăratul.

— Da. Vin de la postul de garda, unde am aflat ca domnul general Drouet a pus să se cerceteze toată ferma. Dar şi asta a fost în zadar.

— Atunci, să se oprească toate aceste cercetări nefolositoare. Cel mai bun lucru e ca doamnele să fie ţinute departe unele de altele. Ocupă-te de asta, căpitane. Gândurile mele le cunoşti. Şi ca să excludem orice surprize, este necesar s-o căsătorim pe domnişoara Margot cât mai curând cu putinţă.

Richemonte se înclină:

— Mi-aş îngădui să cer o mică indicaţie, Maiestate.

— Mi-aţi vorbit despre baronul de Reillac.

— Da, Şire.

— O iubeşte pe sora dumitale?

— Şi-a dat toată osteneala să mă încredinţeze de asta.

Conform obiceiului său, Napoleon îşi împreună mâinile la spate şi începu să umble gânditor prin odaie. După câtva timp se opri înaintea lui Richemonte şi-l prinse de nasturele uniformei.

— Presupun că mă pot bizui pe dumneata?

— Viaţa mea aparţine Maiestăţii Voastre.

— Te vei pricepe să îndeplineşti împuternicirea mea, dacă te voi autoriza s-o foloseşti numai în caz de absolută nevoie?

— Cred că da, Sire.

— Atunci îţi spun că sora dumitale trebuie să devină soţia baronului de Reillac chiar peste câteva zile.

— Voi îndeplini porunca, Maiestate, deşi sunt încredinţat că voi întâmpina o împotrivire dârză.

— Din partea cui?

În primul rând din partea surorii mele.

— O vei birui, căci eşti fratele ei. Apoi?

— Din partea... autorităţilor, răspunse Richemonte, şovăind.

Napoleon se încruntă.

— Autoritatea sunt eu! zise el.

— Sunt convins de aceasta, Sire. Dar am nevoie de „da”-ul ei, şi mă tem că nu-l va rosti nici în ruptul capului.

— Aşteaptă!

Se duse la masă, luă o foaie de hârtie şi scrise ceva pe dânsa. O trecu apoi căpitanului şi zise:

— Citeşte!

Richemonte se supuse. Abia îşi aruncă privirea pe hârtie, că pe chipul său se întipări o expresie de bucurie, satanică.

— E de ajuns? întrebă Împăratul.

— Toţi se vor grăbi să îndeplinească porunca Maiestăţii Voastre.

— Cred şi eu. Mai doreşti ceva?

— Nimic, decât să mă pot bucura şi pe viitor de încrederea Împăratului meu.

— Asta depinde de dumneata. Eu ştiu să răsplătesc pe servitorii credincioşi. Îndeplinirea misiunii dumitale e legată de cheltuieli. Voi da ordin să ţi se pună la dispoziţie mijloacele trebuitoare în orice caz însă, înainte de plecare, voi căuta să te mai văd.

— Pot pleca mâine la Sedan, la baronul de Reillac, Sire?

— Da. Însă ai grijă, ca în lipsa dumitale să nu fie călcată nici una din măsurile pe care le-ai luat.

Împăratul se aşeză iarăşi la masa de scris, în vreme ce Richemonte plecă, după ce făcu o plecăciune adâncă. Acum era sigur de izbândă. Avea în mâini una din acele harţii în faţa cărora autorităţile cele mai înalte trebuie să se plece, împotriva cărora nu există nici o împotrivire, nici un apel, şi faţă de care toate paragrafele legilor trebuie să amuţească.

Greifenklau nu scăpase nici un cuvânt din convorbirea aceasta. Aşteptă până când îl văzu pe Împărat pregătindu-se să plece la culcare, apoi se ridică de pe burtă.

Cât p-aici să scoată un ţipăt, căci văzu pe cineva stând lângă dânsul.

— Pst! zise omul. Nu te speria!

— Ah, Florian! Credeam că ai luat scara!

— Păi am şi luat-o. E la loc sigur. Dar ţi-am spus că mai este şi un drum principal spre acoperiş.

— Ce noroc că nu s-a gândit nimeni să se folosească de el, ca să mă caute pe mine aici!

— Aşa e. Tocmai ceea ce era la mintea cocoşului, au trecut ăia cu vederea. Dar am fost totuşi destul de prevăzător să păstrez cheia.

— Aş fi fost pierdut.

— Nu încă, domnule locotenent. Stăteam la pândă şi ţi-aş fi dat un mijloc să dispari.

— Ce fel de mijloc?

— Uite-l!

Se dădu câţiva paşi înapoi şi ridică un obiect lung, în care

Greifenklau recunoscu o scară.

— Cu ajutorul acestei scări ai fi putut-o şterge înapoi, în camera dumitale, zise vizitiul. Dar, fireşte că trebuie să fim prevăzători şi de acum încolo. Împăratul este nemilos şi rapid în hotărârile sale. Cât despre banditul ăla bătrân, dumnealui nu se mai poate plânge de nici un fel de durere. Îl poţi vedea clătinându-se în bătaia vântului, colo, la marginea pădurii.

— Brrr!

— Da, brrr! Dar ia spune, ai făcut vreo treabă pe la găurile alea de ventilaţie?

— Fireşte.

— Ceva folositor?

— Da. Acum trebuie să vorbesc cu domnişoara Margot şi cu mama ei. Pot cuteza?

— De ce nu?

— E o santinelă în faţa uşii.

— Dar nu în odaie. Vei vorbi încet. Dar stai, mă duc jos şi o să intru în vorbă cu dumnealui, ca să-i abat atenţia. Spune-mi, ai de gând să mai rămâi mult la fermă?

— Deloc. Trebuie s-o şterg imediat.

— Nu cumva chiar în noaptea asta?

— Ba da.

— E prea primejdios.

— Pentru ce?

— Au fost trimişi călăreţi în căutarea dumitale.

— N-are a face, eu tot plec. Trebuie să mă duc imediat la mareşalul Blücher. E foarte important.

— Atunci se schimbă lucrurile.

— Bine ar fi dacă m-aş putea deghiza.

— De ce să nu poţi? Ah, tocmai mi-a venit o idee. Ştii dumneata ce ţi s-ar potrivi mai bine?

— Ia spune!

— Îţi pui uniformă de ofiţer francez.

— Nu e rea ideea. Dar de unde o iau?

— O furi.

— S-o fur?

— Păi ce! Altfel cum s-o căpătăm? Sau vrei cumva să faci o vizită vreunuia din domnii generali şi să-l rogi să-ţi împrumute o uniformă?

— Ai dreptate. Dar cine să fie păgubaşul? Trebuie să fie cam de statura mea.

— Chiar şi este.

— Cine?

— N-ai nimic împotrivă să devii maior?

— Absolut deloc.

— Atunci, uite ce: adjutantul care a sosit acum, e maior de dragoni. A călărit de i-a ieşit sufletul şi s-a dus îndată să se culce. Sforăie ca un ferăstrău şi n-o să se trezească prea uşor. Mă strecor în odaia lui şi-i iau uniforma.

— Dar dacă te prinde?

— Spun şi eu că vreau să-i curăţ hainele.

— Nu-i rău. Dar cal de unde iau?

— Nici asta nu-i prea greu de găsit.

— Bine. Dar încă nu ştii nimic: Margot şi mama ei trebuie să vină cu mine.

— Asta-i bună! exclamă vizitiul.

— Da, e foarte necesar.

— Şi de ce, mă rog?

— Împăratul vrea s-o căsătorească zilele astea cu baronul de Reillac.

— Pe ăla să-l ia dracu'! Dar domnişoara Margot n-o să zică „da” nici în ruptul capului.

— Va fi silită. Richemonte are ordinul Împăratului în buzunar.

— Atunci chiar că doamnele trebuie s-o şteargă, şi chiar în noaptea asta. Se pricep la călărit?

— Da. Mi se pare că le-am auzit vorbind despre asta.

— Numai ca bărbaţii nu călăresc la fel ca femeile...

— Să le deghizăm şi pe ele?

— Fireşte! Vor fi servitorii dumitale.

— Hm! Dar cum stăm cu îmbrăcămintea?

— Se va face!

— Floriane, Floriane!

— Lasă, lasă! Din dragoste pentru dumneata şi domnişoara Margot sunt în stare să fur catedrala Notre-Dame din Paris şi s-o transport până în Siberia.

— Dar caii?

— O să mă îngrijesc de doi cai pentru cucoane. Încotro vă veţi îndrepta?

— Trebuie să merg la Lüttich sau Namour.

— Atât de mult nu vor putea rezista cucoanele.

— Da, e cam departe.

— Nu-i numai asta. Şoseaua e ocupată de armată, şi cele două „ordonanţe” vor fi recunoscute imediat că-s femei.

— Aş putea s-o iau pe drumuri ocolite, dar trebuie să mă grăbesc cât mai mult ca să ajung la timp la mareşalul Blücher.

— Ce-i de făcut? întrebă vizitiul, îngândurat. De, poate-mi vine vreun gând bun. Am la Gedinne un cumătru, care e un om minunat. Locuieşte singur-singurel la marginea pădurii, şi n-ai a te teme de vreo trădare.

— Doamnele ar putea poposi acolo?

— Da, în vizită... ca nişte rude îndepărtate.

— De, ce să zic! E francez?

— E născut olandez şi nu-i prea are la inimă pe franţuzi.

— Dar să las femeile singure, într-un loc străin! Războiul s-ar putea întinde până acolo.

— Cu atât mai bine.

— Cum adică?

— Germanii vor învinge, iar dacă trupele lor vor ajunge până acolo, doamnele vor fi în deplină siguranţă. Şi apoi, dacă doreşti voi rămâne cu ele.

— Va îngădui baroana?

— Fără îndoială. Dar eu nici măcar n-o voi întreba.

— De ce?

— Hm! Cred că e mai bine ca stăpânii să nu afle nimic. În felul acesta n-au nici o răspundere.

— Ai dreptate. Aşadar mă duc acum să vorbesc cu Margot. Întrebarea e dacă se simte în stare de un asemenea drum.

— La nevoie omul frânge şi fierul. Cred c-o s-o scoatem la capăt. Acum e ora cinci. Nu ştiu cum călăresc coniţele, şi afară de asta vom fi nevoiţi s-o luăm şi pe drumuri lăturalnice. Trecem prin Sedan şi Bouillon, apoi o luăm spre stânga, prin munţi. Dumneata vei putea ieşi mai târziu iar în şosea, ca s-ajungi repede unde trebuie să ajungi.

— Bine, s-a făcut! Cel mai important lucru este ca cele două doamne să fie cât mai departe de acest ticălos căpitan Richemonte. Gedinne ăla e un loc izolat?

— Cât se poate de izolat. Cumătrul meu are o cămăruţă la etaj şi acolo vor putea locui fără ca cineva să afle de prezenţa lor. Acum mă duc s-o fac pe hoţul de haine. Dumneata ia scara şi du-te de-o vizitează pe domnişoara Margot!

Florian plecă pe furiş. Greifenklau deschise capacul scării prin care putea ajunge în odaia sa, coborî scara şi, cât ai clipi, se şi afla în faţa uşii de la camera iubitei sale. Auzi şoapte înăbuşite, semn că nici Margot şi nici mama ei nu se culcaseră încă. Deşi nu putea desluşi cuvintele, se încredinţa că în odaie nu se afla nici o persoană străina.

Apăsă clanţa şi crăpă puţintel uşa.

— Pst! Tăcere! şopti el.

Când îl văzu, chipul palid al fetei se împurpura iar ochii îi sclipeau de bucurie.

— Hugo! exclamă ea, întinzându-i mâinile.

— Dumnezeule, ce curaj! şopti doamna Richemonte. O santinelă se află în faţa uşii.

— Obişnuieşte să intre?

— Până acum n-a făcut-o, dar asta nu înseamnă că n-ar putea-o face oricând.

— O să-l împiedicăm.

Se apropie de uşă, în vârful picioarelor, şi puse zăvorul.

— Dacă bagă de seamă că am pus zăvorul, vor fi cu atât mai bănuitori, zise mama.

— Nu face nimic. Înainte de a deschide ei, am dispărut de mult.

— Încotro? întrebă Margot.

— Pe acoperiş.

— Eşti la adăpost acolo?

— Pe deplin. Florian veghează asupra mea. Dar spune-mi, scumpo, cum îţi merge?

— Eram foarte slăbită, acum însă mă simt iar în puteri.

— Ai dureri?

— Nu, dar sunt foarte îngrijorată din pricina ta. Mă tem că vei fi prins.

— N-avea teamă! N-or să mă prindă.

— Sper şi eu. Vei rămâne aici până ce va trece primejdia.

— Din păcate, asta e cu neputinţă, Margot.

— De ce?

— Pentru că trebuie să plec chiar în noaptea asta. Mi se oferă posibilitatea de a face un mare serviciu prietenului nostru.

— Cărui prieten?

— Mareşalul.

— Oh! Bătrânului Blücher! Pentru asta trebuie să pleci?

— Da. El m-a trimis încoace, pentru a afla planurile duşmanilor noştri. Acum trebuie să mă înapoiez cât mai degrabă la dânsul.

— Ai aflat ceva?

— Lucruri foarte importante despre planurile lui Napoleon.

— Ce noroc! Fireşte, în cazul acesta trebuie să pleci.

— Dar câte pericole te vor pândi! Ce mult aş vrea să le

împart cu tine!

El o mângâie uşurel pe păr şi răspunse:

— Ce-ai zice dacă ţi s-ar împlini această dorinţă, scumpa mea?

— Ce vrei să zici?

— Ai avea curajul să mă însoţeşti?

— Oh, alături de tine m-aş arunca şi în vâltoarea luptei. Dacă ar fi nevoie, aş şti să mă arăt destul de tare.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun că tocmai asta va trebui să faci.

— Ce vorbeşti? interveni doamna Richemonte. Crezi că am putea fi nevoite să părăsim ferma?

— Din nenorocire, da.

— Motivul?

— Margot e ameninţată de o mare primejdie, din partea Împăratului. Probabil că ştii, mamă, că fiul dumitale vitreg a devenit comandant al gărzii de aici?

— Ne-a spus-o chiar el însuşi.

— În această calitate, a căpătat puteri nelimitate şi toţi trebuie să-l asculte necondiţionat. Iar Împăratul i-a poruncit să vă ţină aici prizoniere.

— Dar asta numai fiindcă a intrat la bănuieli în ceea ce te priveşte pe dumneata.

— Ba nu, ci pentru că vor s-o căsătorească pe Margot cu baronul de Reillac.

— Cu omul acela? exclamă fata, îngrozită.

— Da.

— Cine vrea să mă silească?

— Fratele tău, din însărcinarea Împăratului.

— Nici un Împărat n-are putere să facă aceasta.

— Totuşi, scumpa mea, am văzut că Napoleon i-a dat fratelui tău o procură. În acest caz, autorităţile îi stau la dispoziţie, pentru a te sili, într-un fel sau altul la acest mariaj. Mâine căpitanul va pleca la Sedan ca să-l informeze pe

Reillac.

— Ocroteşte-mă, Hugo!

— Te voi ocroti din toate puterile, Margot, dar va trebui să părăsim ferma împreună.

— Încă în noaptea asta?

— Da.

— Bine, atunci plecăm.

Doamna Richemonte se făcuse palidă ca varul.

— Să mai vedem! zise ea, şovăind. Nu mă îndoiesc deloc de adevărul celor spuse de dumneata, fiule, totuşi, ai auzit cu urechile dumitale?

— Da.

— Şi nu există nici un alt mijloc decât fuga?

— Eu, cel puţin, nu văd altul.

— Dar cum am putea evada? Suntem doar prizoniere păzite.

— Mai există şi altă ieşire din locuinţa aceasta.

— Şi trebuie să plec şi eu?

— Da.

— Şi unde o să ne duci? La Blücher?

— Asta e cu neputinţă, deocamdată. Împăratul a dat ordin de plecare trupelor şi mâine vor fi toate pe drum aşa că nu vom putea ajunge prea departe. Florian mi-a recomandat un om de treabă, la care veţi fi în siguranţă. Tot Florian ne va însoţi.

— Încotro?

— La Gedinne.

— Asta înseamnă că trebuie să trecem prin Sedan, unde se află francezii. Nu crezi că e prea primejdios?

— Nu, căci voi fi ofiţer francez.

— Şi noi?

— Servitorii mei!

Doamna Richemonte se uită surprinsă la el.

— Servitorii dumitale? Îţi arde de glume?

— Ba sunt cât se poate de serios. Va trebui să va îmbrăcaţi bărbăteşte, pentru că, mâine dimineaţă, îndată ce se va descoperi fuga voastră, vor fi căutate pretutindeni două femei.

— Dar cum călătorim? În trăsură?

— Nu, căci asta ar fi prea bătător la ochi şi greu în acelaşi timp. Vom călări.

— În haine bărbăteşti?

— Da!

Doamna Richemonte nu se lăsă convinsă chiar cu una, cu două, în schimb Margot acceptă planul eu însufleţire.

— Când plecăm? întrebă ea.

— Florian ne va înştiinţa. Dar nu te simţi prea slăbită pentru o astfel de călătorie?

— Nu. Sunt în deplinătatea puterilor.

— Dea Domnul să nu te înşeli!

— Verişoara mea ştie toate astea? întrebă doamna Richemonte.

— Nu. Nimeni nu trebuie să afle nimic, astfel încât nimeni să nu poată fi tras la răspundere.

Uşa prin care intrase Greifenklau se deschise încet şi Florian intră înăuntru cu un pachet mare de haine.

— Aici avem tot ce ne trebuie, şopti el.

— Uniforma mea de maior? întrebă locotenentul.

— Da, şi încă două costume pentru doamne.

— O, să se potrivească? întrebă Margot.

— Hm... asta nu pot garanta. Le-am ciordit pe întuneric şi n-am mai avut timp să iau măsura.

— Le-ai furat? exclamă doamna Richemonte, speriată. De ce-a trebuit să le furi?

— Pentru că altminteri nu le-aş fi putut căpăta.

— Nu te îngriji de asta, mamă! zise Greifenklau. Fugim ca să scăpăm de prizonierat şi de multe altele. La război ca la război, vorba ceea! Dar văd şi haine femeieşti aici!

— Da, răspunse Florian. Am adus pentru fiecare din coniţe câte o rochie, aşa cum poartă în ţinutul acela fiecare fată cu stare.

— Şi pe astea le-ai ciordit?

— Nu; chiar atât de specialist în hoţii nu sunt. Le-am împrumutat numai oleacă.

— De la cine?

— De la cârciumăreasă.

— Şi i-ai trădat planul nostru?

— Atât de prost mă crezi? I-am spus doar că vreau să fac o farsă cuiva şi m-a crezut.

— Dar de ce era nevoie de îmbrăcăminte femeiască?

— Lucrul e foarte simplu: în timpul zilei coniţele nu vor putea păcăli pe nimeni cu hainele lor bărbăteşti. Acestea-s bune numai pentru trecerea prin Sedan; mai încolo vom vedea. Şi-apoi, dumnealor trebuie să intre în Gedinne în haine femeieşti. Acum mă duc să văd cum punem mâna pe căişorii de care avem nevoie.

— Crezi c-ar fi cu putinţă ca domnul căpitan Richemonte să ne mai viziteze o dată în noaptea asta? întrebă bătrâna.

— Sunt aproape sigur.

— Dar atunci o să vadă hainele astea.

— Nu, căci o să-l rog pe domnul locotenent... pardon, maior, să le ia cu dumnealui pe acoperiş, şi să mă aştepte şi pe mine acolo. Vi le-am adus aici numai ca să le vedeţi.

Plecă. Greifenklau se întoarse şi el după câteva clipe pe acoperiş, luând hainele cu dânsul, şi se aşeză cât mai confortabil, în aşteptarea vizitiului.

Se apropia miezul nopţii când un călăreţ opri în faţa porţii.

— Cine-i? întrebă santinela.

— Furnizorul armatei, Reillac.

— Puteţi trece!

Baronul intră în curte şi coborî de pe cal. După ce-l legă, se duse la postul de gardă, dar cum intră înăuntru se dădu

surprins un pas înapoi.

— Dumneata aici căpitane? întrebă dânsul.

Căpitanul Richemonte bântuia prin preajmă fiindcă-şi propusese să nu se culce deloc, ci să dea târcoale mereu fermei, sperând ca Greifenklau să-i pice, totuşi, odată şi odată în mână.

— Dar dumneata de unde-ai mai apărut, baroane? replică Richemonte.

— Am aflat că Împăratul a tras aici şi am pornit îndată încoace, ca să-l rog să-mi acorde o întrevedere.

— În problema furniturilor? râse căpitanul.

— Fireşte. Vroiam să preiau comenzile cartierului general. Nu credeam să te găsesc aici, căpitane.

— Eu mă aflu pretutindeni unde e rost să-ţi fac un serviciu, răspunse Richemonte.

— Dumneata mie? întrebă Reillac, privindu-l mirat.

Şi uimirea nu-i era deloc neîntemeiată, căci până atunci dânsul fusese acela care-i făcuse servicii căpitanului.

— Da, eu dumitale.

— Şi ce fel de serviciu?

— Dacă vrei să afli, urmează-mă în locuinţa mea.

— Ai o locuinţă aici?

— Dar ce-ai vrea, ca în calitatea mea de comandant al gărzii, să nu pot locui unde mi-e postul?

— Comandant al gărzii? La fermă?

— Întocmai.

— Şi eu oare te credeam prin apropierea posturilor duşmane!

— De acolo m-am întors. Dar hai să mergem!

Îl luă de braţ şi-l duse în camera pe care şi-o alesese. Acolo îşi aprinse o ţigară şi, cu aerul unui om conştient le puterea lui, se trânti pe canapea.

— Ia loc, baroane! spuse el cu condescendenţă.

Reillac se aşeză încetişor şi-l măsură din cap până în

picioare pe tovarăşul său de ticăloşii.

— Căpitane, zise el, s-a întâmplat ceva cu dumneata. De unde şi până unde ai ajuns comandant al gărzii la fermă?

— Ei, asta-i bună! Mai bine, lasă-mă să te întreb de unde şi până unde ai devenit dumneata furnizor al armatei?

— Eu am banii necesari pentru calitatea asta.

— Iar eu am talentul necesar pentru calitatea cealaltă.

— Măi să fie! Nu te mai recunosc, omule! Cum se face asta?

— O să afli, fii fără nici o grijă. În orice caz, de azi încolo nu mai am nevoie de banii dumitale.

— Asta s-o spui oricui, dar nu mie! În toată viaţa dumitale n-a fost o singură zi în care să n-ai nevoie de bani.

— Din păcate, e foarte adevărat ce spui, dar acum s-au schimbat lucrurile.

— Atunci, te pomeneşti c-a sosit şi vremea să-mi achiţi poliţele alea!

— Tocmai la asta mă gândeam.

— Prietene dragă, pentru aşa ceva ai nevoie de bani, nu glumă!

— Casa Împăratului îmi stă la dispoziţie.

— Aiurezi, dragă căpitane.

— Eşti un mare măgar, scumpe baroane.

— Oho!

— Păi da, pentru că nu mă crezi în stare să dau şi eu o dată o lovitură. Crezi dumneata că Împăratul mi-ar fi încredinţat aşa, fără nici un motiv, slujba asta de răspundere?

— E drept. Trebuie să-i fi făcut servicii însemnate. Pot întreba de ce natură sunt?

— Deocamdată asta rămâne secret. Îţi pot spune doar, că timp de câteva zile m-am aţinut prin apropierea cartierului general duşman.

— Hm... restul nu-i greu de ghicit!

— Chestia cu comanda gărzii am priceput-o, dar pe aceea

cu puşculiţa imperială încă nu.

— Puţin îmi pasă ce şi cât poţi dumneata înţelege din toate astea! Dar pentru că mi-ai făcut unele servicii, îmi permit să te întreb dacă ţi-aş putea fi de folos, într-un fel sau altul.

Baronul făcu ochii mari.

— Se pare c-ai devenit grozav de influent, căpitane.

— Chiar sunt.

— Păi atunci, plăteşte-ţi întâi poliţele.

— O voi face curând.

— Sau… mi-ar mai fi plăcut… şi poate că şi dumitale… hm!…

— Spune!

— Să nu jucăm teatru, căpitane! Cunoşti prea bine intenţiile mele.

— Ţinând seamă de favorurile înalte de care mă bucur acum, aceste intenţii nu mai sunt fără speranţă de realizare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Până acum nimic. Deocamdată să discutăm lucrurile pe scurt. Mai doreşti să te căsătoreşti cu sora mea?

— Pe toţi dracii! Îţi baţi joc de mine? Ziua şi noaptea nu-mi iese din gând femeia aceea, şi dacă aş întrevedea o cât de mică posibilitate…

— Ce-mi dai dacă te ajut să-ţi vezi visul cu ochii?

— Rup poliţele.

— Ce folos ar avea sora mea, de pe urma acestui mariaj?

— La moartea mea rămâne cu o pensie princiară.

Căpitanul râse în hohote.

— Scumpe baroane, din câte-o cunosc eu pe Margot, puţin îi pasă de pensia dumitale! Şi-apoi, cu tenacitatea care te caracterizează, te pomeneşti că trăieşti o sută de ani! Nu, prietene, pun condiţia ca, după ce vei fi trecut în lumea drepţilor, sora mea să rămână singura moştenitoare.

— Căpitane, ceri cam mult.

— Dar nici dumneata nu ceri mai puţin. Margot valorează mai mult decât orice avere.

— Am mai putea vorbi despre asta.

— Să vorbim? Nu, baroane, dă-mi voie să-ţi spun că n-am chef să-mi pierd timpul cu palavre.

— Vrei fapte? Fii explicit!

— Îi vei face un testament...

— De acord: după nuntă.

— Nu, înainte. După aceea ar putea fi prea târziu, iar eu vreau să fiu cât mai sigur cu putinţă.

— Bun! Mai departe?

— Rupi toate poliţele mele.

— Fireşte, după nunta.

— Nu, tot înainte! Nu cedez o iotă din pretenţiile mele.

— Nici eu. Ce mă fac dacă rup azi poliţele şi aflu mâine că din toată combinaţia nu s-a ales iarăşi nimic?

— Îţi dau garanţii.

— Ce fel?

— Ţi-e de ajuns ordinul de căsătorie al Împăratului?

— Dragul meu, Împăratul are acum alte griji decât să se ocupe de căsătoria baronului de Reillac.

— Te înşeli! Poţi rupe poliţele fără grijă!

— Doar nu vei fi vrând să zici că Împăratul va da acest ordin?

— Nu, căci l-a şi dat.

Cuvintele acestea fuseseră rostite pe un ton atât de hotărât, încât baronul sări de pe scaun.

— Ce-ai spus?

— Sunt gata să-ţi arăt ordinul scris al Împăratului şi să mă conformez lui numai după ce vei fi îndeplinit cele două condiţii.

— Anume?

— Îmi dai imediat în scris că sora mea devine singura dumitale moştenitoare, şi te înapoiezi la Sedan ca să-mi aduci

poliţele, şi asta chiar înainte de a se lumina de ziuă.

— De ce graba asta?

— Pentru ca Împăratul pleacă de dimineaţă. Nu pricepi că vreau să i-l prezint pe logodnicul surorii mele?

Ochii baronului scânteiară:

— Într-adevăr, căpitane?

— Pe cuvântul meu de onoare.

— Bine îţi dau în scris ceea ce-mi ceri, îndată ce-mi vei arăta ordinul Împăratului. După aceea plec imediat la Sedan să-ţi aduc poliţele.

— Şi promiţi c-ai să-ţi respecţi făgăduielile?

— Fireşte!

— Atunci, uită-te aici!

Căpitanul scoase portvizitul şi dintr-însul hârtia pe care i-o dăduse Napoleon. Baronul i-o smulse din mână şi înghiţi rândurile cu ochii holbaţi, apoi ţinu documentul contra luminii, ca să-l examineze.

— E veritabil! zise el, triumfător. Margot va fi a mea. În sfârşit! În sfârşit! Cum o să-mi mai plătească pentru câte mi-a făcut!

— Răzbună-te cât pofteşti, căci o merită cu prisosinţă! Dar acum fii bun şi dă încoace hârtia!

Îi luă lui Reillac decretul împărătesc:

— N-ai citit că mi s-a dat împuternicire să iau măsurile trebuitoare?

— Ba da.

— Şi ai îndeplinit condiţiile puse de mine?

— Trebuie să le îndeplinesc imediat?

— Da, căci vreau să mă folosesc de prezenţa Împăratului.

— Atunci, adu nişte hârtie! În ce formă vrei să-ţi dau declaraţia?

— Cât se poate de scurtă. Spui într-însa că sora mea e singura dumitale moştenitoare, deoarece intenţionezi să te căsătoreşti cu ea.

În agitaţia de care era stăpânit, văzându-se în preajma realizării celui mai fierbinte dor al său, baronul nu se mai gândi să recitească cele ce-i dictase căpitanul şi puse semnătura şi data dedesubt.

— Bun! E de-ajuns! zise Richemonte. Privirea lui se aţinti ca aceea a unei fiare de prada asupra acestui document important, pe care-l împături apoi şi-l puse în portvizit.

— Dar, ia spune, zise el, ştii ce i s-a întâmplat azi Împăratului pe drum?

— Am auzit la Sedan. A fost atacat.

— Ce se spunea acolo despre felul cum a fost salvat?

— Lucruri extraordinare. Cică un tânăr i-ar fi salvat viaţa, un adevărat Roland, care i-a secerat pe bandiţi cum seceri spicele.

— Ei, da! Şi ştii cine a fost eroul? Nimeni altul decât locotenentul Greifenklau.

Baronul făcu ochii mari şi abia izbuti să îngâne:

— Grei... fen... klau? Câinele acela afurisit l-a salvat pe Împăratul nostru? Cu neputinţă! Auzisem c-ar fi fost un căpitan de marină din Marsilia.

— Ba chiar Greifenklau a fost. E drept că s-a dat drept căpitan de marină, pentru că se aţinuse ca spion pe aici. Am cercetat toată ferma ca să dăm de el.

— Şi n-a fost găsit?

— Din nenorocire, nu.

— Ce păcat!

— E drept. Eu însumi am primit de la Împărat sarcina să-l caut, dar nici sforţările mele n-au dus la nici un rezultat. Însă cu prilejul acesta am făcut o observaţie; îl cunoşti pe vizitiul Florian?

— Da. L-am mituit chiar eu.

— Fereşte-te de el. Mi s-a jucat un renghi şi numai el poate fi vinovatul. Pe de altă parte, să ştii că nici nu-i chiar atât de idiot pe cât vrea el să pară.

— Dar pe mine m-a servit mult.

— Dar, în taină, te-o fi păgubit, desigur, şi mai mult. O să am eu grijă de dânsul. Uite, de pildă, în seara asta am băgat de seamă că tot umbla forfota de colo-colo. Presupun că pune ceva la cale. Te pomeneşti că lucrează mână-n mână cu Greifenklau acela.

— Nu se poate!

— Vom vedea. Acum să punem punct, căci am pierdut deja prea mult timp. Trebuie să ne despărţim.

— Pentru ce?

— Trebuie să văd dacă nu pun totuşi mâna pe neamţul ăla şi de aceea mă învârt neîncetat împrejurul fermei. Cu prilejul acesta l-am observat şi pe Florian ăla al dumitale, care mi-a devenit nespus de suspect.

— Atunci să nu te mai reţin, căpitane. M-aş bucura şi eu dacă ai reuşi să pui mâna pe Greifenklau. Plec acum înapoi la Sedan, să-ţi aduc poliţele. La revedere!

— Cu bine!

Baronul plecă şi căpitanul rămase cu auzul încordat, până ce paşii se pierdură în depărtare. Apoi murmură răsuflând din adâncul pieptului:

„În sfârşit, îl am la mână! Afurisitele alea de poliţe vor fi distruse şi chestia cu moştenirea… ah, scumpul meu baron, asta e o afacere minunată!”

Şi, fredonând un şlagăr parizian, ieşi încetişor afară, ca să-şi continue rondul.

Cu puţin timp înainte Florian se urcă pe acoperiş, unde îl aştepta Greifenklau.

— Cred, Floriane, că e vremea să plecăm! zise locotenentul.

— Ba nu, răspunse vizitiul. Eu mă cam tem că ne va fi cu neputinţă s-o ştergem.

— Ce? spuse Greifenklau, speriat.

— Pentru că Richemonte ăla are draci azi. Umblă de colo-

colo, ca şi cum ar bănui ceva.

— O să se plictisească, tot dând târcoale. Să mai avem puţintică răbdare.

Mai trecu un ceas.

Florian apăru din nou, iar Greifenklau îl auzi scoţând o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat?

— Acum am avut puţintel răgaz, răspunse vizitiul. A sosit un călăreţ cu care căpitanul a stat de vorbă până mai adineauri. M-am folosit de timpul acesta ca să duc caii în grădină. Cu trei am izbutit, dar al patrulea mai e încă în grajd.

— Căpitanul mai dă târcoale?

— Ba bine că nu.

— Am putea face ceva. Cât durează să aduci al patrulea cal în grădină?

— Vreo cinci minute.

— Putem pleca de acolo fără să fim auziţi?

— Da, de îndată ce se deschide poarta mare pe dinăuntru.

— Pe unde se plimbă căpitanul?

— Mai mult pe dinafară, prin jurul clădirii.

— Câinele dumitale nu ne-ar putea fi de vreun folos?

— Ba cum nu! La asta nu m-am gândit.

— Ei, vezi! Să-l ţină sub labele sale până vom fi noi departe.

— Voi avea grijă îndată de asta. Deocamdată, schimbă-te, domnule Greifenklau, şi du şi doamnelor îmbrăcămintea. Costumul pe care-l porţi şi hainele dumnealor vor fi învelite în mantale. Toate celelalte lucruri rămân aici.

Florian se duse apoi la grajd şi dezlegă câinele din lanţ.

— Vino, Tigrule! îl îndemnă el. Îl mai înhaţi o dată pe individul ăla greţos, dar încetişor, ca să nu se producă larmă. Şi-apoi o să ne însoţeşti, căci eşti băiat viteaz şi ne poţi fi de mare folos.

Vizitiul ieşi afară cu dulăul şi se aşeză la pândă în spatele

unei clădiri învecinate.

După vreun sfert de ceas auzi paşi uşori. Cu tot întunericul îl recunoscu pe căpitan, pe care-l lăsă întâi să treacă, apoi îi şopti câinelui:

— Pe el!

Animalul făcu câteva sărituri înainte, după care se auzi un ţipăt, o bufnitură şi un mârâit, apoi totul reintră în tăcere.

Vizitiul se simţi acum în siguranţă, cât despre nedoritul spion, îl ştia straşnic supravegheat. Se întoarse în grajd, luă calul şi-l duse în grădină. Acolo îi legă pe toţi împreună de căpestre şi-i duse afară, la un tei singuratic, care se afla la oarecare depărtare de fermă.

După ce făcu treaba aceasta, Florian se duse iar în cămăruţa sa, ca să ia tot ce credea necesar, apoi se urcă pe acoperiş, unde-l găsi pe Greifenklau în uniformă de ofiţer francez.

— A mers totul bine? îl întrebă locotenentul.

— Da. E în labele câinelui. Cum stau cucoanele?

— Sunt gata. Treaba a mers mai repede decât credeam.

— Atunci mă duc să le iau.

Coborî repede scara şi le aduse pe cele două femei deghizate. Trase scara după el şi o sprijini de horn, ca să pară că fusese folosită de un coşar. Apoi închise gaura de ventilaţie.

— Acum vă rog să mă urmaţi! zise el.

Sub conducerea lui cei trei străbătură acoperişul, coborâră în curte şi de aici ajunseră cu bine pe câmp.

— Unde-s caii? întrebă Greifenklau. Credeam c-o să-i găsim în grădină.

— I-am dus ceva mai departe, căci mi s-a părut mai înţelept.

Florian îi conduse pe toţi la teiul singuratic, unde dădu fiecăruia câte un armăsar.

— Mai aşteptaţi o clipă! Trebuie să-i dau drumul

căpitanului.

— De ce?

— Fiindcă vreau să iau câinele cu mine. Ne poate fi de folos.

O luă înapoi şi, când ajunse în apropierea locului unde zăcea Richemonte, începu să meargă nepăsător, prefăcându-se că tocmai ar fi cotit după colţ.

— Hei! Ce-i asta? întrebă dânsul. Tu eşti, Tigrule? Ce-ai mai ciordit acolo? Ia să văd.

Se apleacă şi scoase o exclamaţie.

— Ah! un individ! Care vasăzică Greifenklau ăla a fost totuşi aici şi mi-a picat în capcană. Ce bine am făcut că am stat la pândă! Ia stai, tu, băiete, că acuş te dau pe mâna căpitanului Richemonte! Scoală-te, dar să nu care cumva să încerci s-o ştergi, căci dulăul meu te-nhaţă iar, cât ai clipi din ochi, şi atunci nu mai garantez pentru dumneata. Aşa să ştii! Dă-i drumul, Tigrule! Dar fii cu ochiii-n patru!

Câinele ascultă porunca şi Richemonte se ridică.

— Mii de draci! înjură el. E a doua oară când mi se întâmplă asta.

— Aoleu! Dumneavoastră eraţi, domnule căpitan? exclamă Florian.

— Da, eu sunt! I-ascultă, omule, de ce laşi câinele să umble aşa, liber?

— Pentru că vreau să mi-l prindă pe Greifenklau.

— Păi singur spuneai c-a şters-o!

— Aşa e, dar Maiestatea Sa zicea că poate tot mai e pitit pe aici, pe undeva. Mă supără mult faptul c-am fost minţit de neamţul acela şi de aceea îmi dau toată osteneala să pun mâna pe dânsul.

— Mai bine ţine-ţi javra legată de lanţ şi nu te mai arăta aşa zelos. Din pricina asta am avut de suferit şi de două ori am fost la un pas de moarte.

— Da, Tigru e un câine minunat.

— Să-l ia dracu'! Iar tu ai face mai bine să te duci la culcare decât să pui în primejdie viaţa oamenilor.

— Nu fiţi atât de aspru, domnule.

— Ce, ţi se pare că nu meriţi?

— Tot ce se poate. Dar vedeţi că Tigrul meu ar putea crede că vă certaţi cu mine şi lui atât îi-trebuie; numai ce-l vedeţi că vă culcă iar la pământ.

— Javră afurisită! Ţine-l bine, căci vreau să plec!

— Cred că ar fi bine şi pentru dumneavoastră să vă culcaţi, domnule căpitan. Nemţii ăştia nu merită chiar atâta osteneală, zău aşa.

Richemonte se îndepărtase câţiva paşi, apoi se opri.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă el.

— Nimic altceva decât ceea ce am spus, domnule căpitan.

— I-ascultă, mi se pare că joci teatru cu mine. Bagă de seamă să nu te prind că umbli cu cioara vopsită, că n-o să-ţi meargă deloc bine.

— Da, dar până acum aţi avut de-a face doar cu un biet câine prost!

Furios, Richemonte se îndepărtă, iar vizitiul se grăbi s-ajungă la cei trei tovarăşi ai săi.

— Ai fost cam neprevăzător, zise Greifenklau. Mai bine-ai fi fluierat câinele, decât să te duci într-acolo şi să te arăţi individului.

— Păi vreau să ştie şi el cine şi-a bătut joc de dânsul, altminteri toată povestea n-are nici un haz.

Încălecară şi porniră.

Se făcuse târziu. Cele două femei nu erau obişnuite să călărească bărbăteşte, astfel că nu străbătuseră încă nici jumătatea drumului şi începu să mijească de ziuă.

— Trebuie să ne grăbim, altminteri ne paşte primejdia de a fi opriţi la Sedan, spuse vizitiul.

— Da, se face deja lumină, zise Greifenklau. Şi uite şi un călăreţ care-şi încrucişează drumul cu al nostru.

Florian îşi încorda privirea, dar îl recunoscu abia când individul era deja foarte aproape de dânşii.

— Aoleu! Ştii cine e? Baronul de Reillac.

— Zău? Până aici ne-a fost! Nu există vreun drum lăturalnic pe care să putem apuca? Da, chiar el e. Acum îl recunosc şi eu.

— Din păcate, nu, răspunse vizitiul.

— Atunci nu avem de ales. Înaintăm în galop, chiar pe dinaintea lui, fără să ne sinchisim de dânsul. În felul acesta, n-o să ne recunoască.

— Aşa e! încuviinţă Florian. În afară de asta, voi încerca să-i distrag atenţia.

Îndemnară caii la galop şi când Reillac fu destul de aproape, Florian îşi dădu osteneala să pară că abia se ţine în şa. Izbuti prin aceasta să-l facă pe baron să-şi abată privirea de la ceilalţi trei, dar nu înainte de a le azvârli, totuşi, o ocheadă curioasă.

— Floriane? încotro cavalcada asta?

— La Sedan, domnule Reillac, răspunse vizitiul, prefăcându-se că are de furcă cu calul. Nişte însărcinări din partea doamnei baroane.

— Şi ce-i graba asta?

— Caii-s de vină; aleargă.

— Cine-i ofiţerul, cu cei doi tineri?

— Habar n-am.

— Păi nu eraţi împreună?

— Ba cum nu, atâta tot că nu-i cunosc. Sănătate, domnule baron!

Prinse calul de căpăstru şi o zbughi după ceilalţi.

Acest mic incident le făcu pe femei să se obişnuiască cu galopul. O ţinură întruna aşa şi, nici când intrară în Sedan, nu-şi încetiniră goana. La pod stătea o santinelă care prezentă arma. Trecură prin oraş, priviţi, cu multă curiozitate de sute de ofiţeri şi soldaţi, şi ieşiră în acelaşi tempo pe şoseaua care

duce la Bouillon.

Numai că, pe măsură ce se apropiau, îşi încetineau şi galopul, căci cele două amazoane se simţeau deja foarte obosite.

Greifenklau o privi cu îngrijorare pe Margot, care devenise foarte palidă şi, când trecură prin Bouillon, începu să se clatine în şa. El se grăbi s-o sprijine şi îi zise:

— A fost o încercare prea grea pentru tine... Te doare rana?

— Nu răspunse ea, încercând să zâmbească. Sunt doar puţin obosită.

— Aici e un han unde am fi putut coborî să ne odihnim puţintel, dar oamenii mă cunosc. Ai mai putea rezista două minute, până ieşim din oraş?

— Încerc.

— Stai să te ajut...

Se aplecă spre dânsa, încercuindu-i mijlocul cu braţul, tocmai la timp, căci ea se dezechilibra şi, fără ajutorul lui, ar fi căzut, de bună seamă.

— Apă! ceru biata fată.

Greifenklau sări jos de pe cal, o luă în braţe şi o duse la râuleţul din apropiere. Era atât de ocupat cu dânsa, încât nu observă că doi oameni se aflau acolo, pe pajişte, un hangiu bătrân şi nevasta lui, pe care, de altfel, îi cunoştea, căci tot la dânşii poposise când mai trecuse pe acolo.

— Ia te uită, bărbate! zise femeia, sprijinindu-se în greblă. Soldatul ăluia îi vine rău. E şi prea tânăr pentru armată!

— Da, încuviinţă omul. Dar ofiţerul pare a fi om de treabă. Îl dă jos de pe cal. Ah, îl duce chiar la apă!

Deodată, bătrâna îl prinse de braţ pe moşneag.

— Ia priveşte-l pe ofiţer, moşule! Nu ţi se pare că-l cunoşti de undeva?

— Cu siguranţă că l-am mai văzut cândva.

— Fără îndoială că l-ai văzut. Chiar la noi.

— La noi n-a tras niciodată un maior, spuse bătrânul, frecându-se la ochi.

— Pe vremea aceea nici mu era maior.

— Atunci, ce naiba era?

— Muzicant! Nu-ţi aminteşti de el? I-am povestit istoria cu caseta de război.

— Da, da, da! Care vasăzică dumnealui e ofiţer. Ne-a înşelat! De ce, oare?

Bătrâna îl prinse încă o dată de braţ pe bărbatul ei şi-l strânse cu toată puterea.

— Ce s-a întâmplat, babo? întrebă el.

— Nu vezi? Soldatul ăla e o fată.

— Visezi!

— Visez? Nu observi părul acela frumos şi lung, care s-a despletit acum?

— Hm! Ciudat!

Margotei îi trecu repede slăbiciunea. Apa era curată şi gustoasă, iar copila se învioră, ridicându-se în picioare.

— Îţi mulţumesc! şopti dânsa. Mă simt bine.

— Dar de călărit nu mai poţi călări.

— Ba, poate că da! Ajută-mă să încalec!

El o ajută şi fata se ţinu bine. Din păcate, însă, doamna Richemonte începu şi ea să dea semne de slăbiciune. Nu se plângea încă, dar atitudinea ei arăta că simţea nevoia de odihnă.

Dintr-o dată, Florian o coti la stânga, prin acelaşi loc pe unde o luase şi Greifenklau, când îi urmărise pe cei doi hoţi ai casetei.

— Încotro vrei să mergi, Floriane? îl întrebă el, surprins, pe vizitiu.

— În munţi, după cum ţi-am spus. În felul acesta scăpăm de urmăritori. Coniţele pot descăleca şi se pot odihni mai uşor aici, decât în şoseaua deschisă.

O luară înainte pe drumul de munte, iar când ajunseră la

coliba părăsită a cărbunarului, doamna Richemonte zise:

— Oh, vă rog, daţi-mi răgaz măcar cinci minute să mă odihnesc.

Florian o ajută să descalece. Ea se aşeză în muşchiul moale şi răsuflă adânc. Greifenklau se gândi c-ar fi bine să-i destăinuiască logodnicei sale ascunzătoarea casetei de război.

— Încotro o luăm acum? întrebă dânsul.

— Mereu înainte, peste munte, răspunse Florian.

— Vom trece pe lângă o prăpastie adâncă, un fel de văgăună săpată printre stânci.

— Vrei să descaleci şi tu, Margot?

— Nu, scumpul meu.

— Atunci hai s-o luăm noi înainte până la văgăuna aceea. Mama va veni cu Florian, îndată ce se va simţi mai bine.

— De ce?

— Îţi voi explica mai târziu.

Călăriră încetişor mai departe, unul lângă altul. El îşi întipărise bine în minte direcţia şi ajunse la intrarea în peşteră.

— Să descălecăm! zise dânsul.

— Ai devenit atât de misterios, Hugo!

— Ai dreptate, dragă Margot!

— Aşadar, cunoşti ţinutul acesta?

— Da, îl cunosc, fără doar şi poate. De-abia alaltăieri am mai trecut pe-aici şi trebuie să-ţi spun că văgăuna asta a fost teatrul uneia din cele mai însemnate întâmplări din viaţa mea. Îţi voi spune despre ce e vorba, la faţa locului. Haide!

Descălecară, Greifenklau legă caii de un copac şi o duse pe logodnica sa în inima peşterii.

19. Demonul aurului

Văzându-l pe vizitiul Florian că o ia la sănătoasa, fără să-i fi dat lămuririle cerute, baronul de Reillac privi după dânsul şi-şi zise:

„Hm! cu siguranţă că s-a petrecut ceva la fermă! Dar ce-o fi? în orice caz, pe ofiţerul ăsta l-am mai văzut eu... E foarte tânăr pentru gradul de maior. Şi cei doi soldaţi îmi par şi ei puţin cunoscuţi...”

Îşi încorda memoria, dar fără nici un rezultat. „Aş! De ce să-mi mai frământ mintea degeaba! Voi afla totul deîndată ce voi ajunge.” Şi zise toate astea cu voce tare, de parcă ar fi vrut să se lămurească pe sine însuşi că nu e cazul să-şi facă griji suplimentare.

Calul, simţindu-şi stăpânul agitat şi auzindu-l vorbind, o luă la galop, şi astfel merse până începu să se vadă ferma, când deodată călăreţul îl opri brusc.

„Ei, drace! exclamă el. Richemonte nu prea avea încredere în Florian. Te pomeneşti că iar ni s-au stricat socotelile. Repede, înainte! Trebuie să mă încredinţez!”

Dădu pinteni calului şi nu se opri decât în curte. Sări repede jos şi se năpusti în odaia căpitanului, pe care-l găsi stând treaz pe canapea.

— Ai şi venit? întrebă Richemonte, căscând.

— Precum vezi.

— Ai adus poliţele?

— Da. Însă nu-s încă sigur dacă e cazul să le rup.

— Cum asta?

Abia acum îl privi mai atent pe baron şi băgă de scamă că acesta era neliniştit la culme.

— Ce ai? îl întrebă. S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că da. Răspunde-mi repede la câteva întrebări!

— Cu plăcere.

— S-a dat între timp de urma lui Greifenklau?

— Nu.

— Mama şi sora dumitale mai sunt aici?

— Păi unde-ai vrea să fie?

— Foarte misterios! Florian se mai află şi dânsul la fermă?

— Fereşte. Nu e mult de când am vorbit cu el.

— Atunci află că a şters putina. Şi eu am vorbit cu dânsul.

— Unde?

— Pe drumul dintre Raucourt şi Sedan. Era însoţit de un maior de dragoni şi doi tineri.

— Venea de la fermă?

— Da.

— Nu se află decât un singur dragon aici. A adus nişte informaţii noaptea trecută, iar acum doarme dus.

— Tot ce se poate; pentru că dragonul pe care l-am văzut eu era chiar Greifenklau al vostru, în persoană.

Căpitanul Richemonte sări în sus, împins parcă de un resort.

— Ce tot spui, baroane? Nu cumva te înşeli?

— Nu mă înşel deloc. Neamţul a trecut în galop pe dinaintea mea, astfel că a fost nevoie de ceva timp, până să-mi cadă fisa.

— Mii de draci! Te-ai fi putut lua după dânsul şi l-ai fi putut aresta. Acum mi-a scăpat.

— Şi cei doi indivizi de asemenea. Aş dori din toată inima să mă înşel, dar semănau cu mama şi sora dumitale…

Richemonte se făcu alb la faţă.

— Nu vei fi vrând să spui… îngăimă el.

— Ba tocmai asta vreau să zic: că acest prusac afurisit a cutezat să se strecoare în Cartierul nostru general şi în imediata apropiere a Împăratului, ca să-mi răpească logodnica de sub ochi.

— E cu neputinţă!

— Încredinţează-te!

— Aşa e. Vino cu mine!

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre camera Margotei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Richemonte santinela.

— Nu

— Ai auzit vreun zgomot?

— Defel.

Baronul şi căpitanul se priviră surprinşi, şi răsuflară uşuraţi. Richemonte cercetă mai departe:

— A fost cineva străin în odaie?

— N-am auzit nimic! răspunse soldatul.

— Să intrăm! spuse căpitanul

Puse mâna pe clanţă şi deschise brusc.

— Nu-i nimeni înăuntru! Dar mai e uşa aceea secretă de colo.

Ajunse în odaia care fusese a lui Greifenklau, dar nici aici nu descoperi nimic. Înaintă apoi până la scara care ducea în grajd şi de pe care căzuse în bălegar.

— Fără îndoială că pe aici au coborât. Ticălosul de Florian i-a ajutat şi l-a ţinut pe neamţ ascuns pe undeva prin apropiere. Trebuie să vedem dacă baroana ori fiu-său au vreo idee de cele petrecute.

Urmat de Reillac, alergă în camera doamnei de Sainte-Marie. Santinela stătea nemişcată în faţa uşii.

— Prizoniera mai e înăuntru?

— Da. Tocmai am vorbit cu dânsa.

— Ce anume?

— A venit la uşă şi a cerut să vină fata, s-o ajute la îmbrăcat.

— E aici fata asta?

— Tocmai a sosit.

— Să vedem!

Deschise uşa. Baroana stătea în faţa oglinzii, într-un capot de casă. Zărindu-i pe cei doi bărbaţi, se ridică surprinsă.

— Îmi daţi voie, domnule…

— Doamnă, aţi părăsit în cursul nopţii această cameră? întrebă Richemonte, fără să salute.

Ea îl măsură dispreţuitor cu privirea, şi zise:

— Domnule, cum îţi permiţi să intri, fără să te anunţi şi fără să saluţi, în odaia unei doamne?

— Nu-i un lucru neobişnuit, atunci când doamna respectivă e prizonieră. Aţi auzit întrebarea mea şi vă rog să-mi răspundeţi.

Ea îi întoarse spatele şi rămase tăcută.

— Trebuie să vă spun că mama şi sora mea au fugit în noaptea asta…

Doamna de Sainte-Marie tresări, totuşi continuă să tacă.

— …iar dumneavoastră sunteţi bănuită că le-aţi dat o mână de ajutor, urmă Richemonte, pe un ton aspru.

Ea nu răspunse nici de data asta. Furia căpitanului spori şi mai mult, aşa că, apropiindu-se de dânsa, strigă:

— Ţi-ai pierdut graiul, cucoană?! Vom găsi noi curând mijlocul de a te face să vorbeşti!

Nici ameninţată astfel, baroana nu găsi de cuviinţă să răspundă.

Atunci interveni Reillac, apucându-l pe Richemonte de braţ şi trăgându-l după sine.

— Camera are doar o singură ieşire, zise el. Soldatul spunea că doamna n-a părăsit-o, şi sunt de părere că-l putem crede. Să mergem la baron!

Ieşiră şi se duseră la parter, unde se afla apartamentul tânărului baron de Sainte-Marie. Santinela de aici spuse de asemenea că prizonierul nu părăsise încăperea. Totuşi, cei doi dădură buzna în odaie, fără să bată.

Baronul stătea întins pe canapea, palid şi ostenit ca după o noapte de insomnie. Când îi văzu intrând, se ridică.

— Eşti învinovăţit de a fi complicele unei întâmplări care poate abate asupra dumitale o pedeapsă grea, începu

căpitanul, cu asprime. Sper, deci, că vei fi suficient de inteligent ca să-mi răspunzi sincer şi pocăit la toate întrebările.

— Pocăit? spuse Romain, surprins. Nu ştiu să fi făcut ceva de care să-mi pară râu.

— Vom vedea! Ai părăsit camera aceasta în cursul nopţii trecute?

— Nu.

— Ai schimbat semne cu cineva, ori ai avut orice alt fel de legături?

— Nu.

— Dar ştii ce s-a întâmplat, totuşi?

— Ştiu doar că în cursul nopţii am izbutit să citesc o carte până la sfârşit. Atât şi nimic altceva.

— O să-ţi spun eu, cu toate că sunt absolut sigur că nu eşti chiar atât de inocent cum pretinzi; doamna şi domnişoara Richemonte au fugit.

Romain făcu un gest de nespusă surprindere.

— La întrebarea asta vei putea răspunde dumneata însuţi.

— Pe onoarea mea că n-am nici cea mai mică idee.

— Nici că vizitiul vostru a plecat cu ei?

— De unde să ştiu? În faţa uşii mele stă o santinelă. Am fost complet izolat.

— Nu te cred.

— Nu mă crezi când îţi dau cuvântul de onoare? Ştii ce înseamnă asta, domnule?

— Nu înseamnă nimic altceva decât că, eu, în calitate de anchetator, n-am voie să mă încred în spusele acuzatului. Altminteri, aş da dovadă de cea mai mare imprudenţă.

— Mă iei drept mincinos, deci?

— Da.

— Atunci cred că ştii ce-mi datorezi în calitate de ofiţer: va trebui să-mi dai satisfacţie.

— Nici nu-mi trece prin gând. În momentul de faţă nu eşti

altceva decât prizonierul meu.

Baronul de Sainte-Marie se duse într-un colţ al camerei, unde se afla un baston, îl luă şi îi zise:

— Nu eşti dumneata omul care să mă poată numi pe mine acuzat ori prizonier. Te întreb doar atât: vrei sau nu să-mi dai satisfacţie?

— Ţi-am mai spus-o: nici prin cap nu-mi trece.

— Atunci, vei fi silit.

Zicând acestea, tânărul ridică bastonul, gata să lovească. Richemonte se dădu însa repede înapoi şi arătă înspre santinelă:

— Stai! Un singur pas dacă mai faci şi omul acesta îşi va descărca pistolul în dumneata!

Baronul se opri, chibzui o clipă, apoi azvârli bastonul.

— Domnule, eşti un laş fără pic de onoare. Dar, adăugă el repede, văd colo pe cineva cu care mă voi putea înţelege.

Napoleon se sculase şi tocmai ieşea pe poartă. Romain îl zărise şi, înainte de a putea fi împiedicat, deschise fereastra.

— Sire! Maiestate! strigă dânsul.

În agitaţia de care era cuprins, nu-şi dădu seama că era ceva neobişnuit să te adresezi în felul acesta Împăratului. Napoleon se întoarse, totuşi, şi veni mai aproape. Fruntea i se încruntă.

— A, baronul! Ce pofteşti! întrebă el scurt şi aspru.

— Dreptate, Sire!

— Ţi se va face!

Se pregătea să-şi vadă de drum, dar Sainte-Marie strigă iarăşi:

— Am fost închis pe nedrept. Acum, sunt tratat în modul cel mai neruşinat cu putinţă. Mi-a fost întinată onoarea, fără nici un motiv, şi mi se refuză orice mijloc de apărare. Cer să fiu ascultat!

— Tinere, eşti foarte îndrăzneţ. Vin îndată!

Şi se întoarse din drum. Richemonte şi Reillac îl traseră

înapoi de la fereastră, dar era prea târziu.

— Nebunule, ce-ai făcut? întrebă Reillac.

— Împăratul! Ah, vine Împăratul! exclamă Richemonte.

Se făcuse alb ca varul. Avusese în paza lui pe cele două fugare, iar acum i se făcu negru înaintea ochilor gândindu-se cum va întâmpina Napoleon vestea dispariţiei lor.

— Da, vine! zise Sainte-Marie. Dar eu, unul, n-am de ce mă teme de dânsul!

— Poţi să te duci dracului! Dar dacă vei fi bănuit de complicitate cu fugarele, ori eu am în acest sens o dovadă, să ştii că nu te aşteaptă nici pe dumneata clipe uşoare!

În acelaşi moment, santinela prezentă arma. Se apropia Împăratul. Intră încetişor şi aruncă o privire scrutătoare asupra celor de faţă.

— Căpitane Richemonte, ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Sire, ceva ce n-aş putea comunica Maiestăţii Voastre decât în camera Sa, răspunse cel întrebat.

— Vorbeşte aici! zise Napoleon, poruncitor.

Căpitanul abia izbuti să îngâne:

— Prizonierele au fugit, Sire.

Ochii Corsicanului aruncau fulgere.

— Care prizoniere? întrebă el.

— Mama şi sora mea.

Împăratul se întunecă la obraz. Se apropie repede de fereastră şi privi afară, ca şi cum ar fi observat ceva deosebit acolo. Făcu însă aceasta numai ca să-şi ascundă sentimentele şi să câştige timp pentru a se linişti. Când se întoarse, chipul său era iarăşi neclintit, ca de bronz.

— Când au fugit? întrebă el.

— În zorii zilei.

— Cum s-a întâmplat?

— Tocmai pentru a cerceta acest lucru am venit încoace, Maiestate. Fără ajutorul cuiva, ele n-ar fi putut evada.

— Când s-a observat dispariţia lor?

— Domnul baron de Reillac le-a întâlnit pe drumul care duce la Sedan.

— Şi nu le-a oprit?

— Nu le-a recunoscut, căci erau deghizate în soldaţi.

— Erau singure?

— Nu, le însoţea vizitiul Florian, iar în fruntea trupei se afla locotenentul acela german, Greifenklau.

Împăratul strânse buzele. Trecu câtva timp până să-şi redobândească stăpânirea de sine.

— Dar n-aveau o santinelă la uşă? întrebă el, aproape batjocoritor.

— Ba da, Maiestate.

— Şi acela dormea?

— Nici vorbă, Maiestate. Cu ajutorul vizitiului, prizonierele au ajuns în grajd şi apoi s-au făcut nevăzute.

— Ceea ce înseamnă că odaia lor avea o a doua ieşire?

— Fireşte, Sire.

— Şi acolo nu păzea nimeni? Nu.

— Cunoşteai această a doua ieşire?

Întrebările Împăratului se succedaseră cu atâta repeziciune, încât căpitanul abia prididea să-i răspundă. Acum, însă, se poticni.

— Ei, spune! porunci Napoleon.

— Da, o cunoşteam! zise Richemonte, cu greutate.

— De ce n-ai pus să fie păzită?

— Pentru că o ştiam impracticabilă. Erau aceleaşi scări de pe care m-am prăbuşit eu.

— Şi ce cauţi aici?

— Am venit să-l interoghez pe baron, după ce am fost la mama sa.

— Ce spune dânsa?

— Că nu ştie nimic.

— Dar, dumneata, baroane? se adresă Bonaparte tânărului.

— Nici eu nu ştiu nimic, răspunse acesta. I-am dat cuvântul meu de onoare, dar el m-a făcut mincinos, iar când i-am cerut satisfacţie, m-a insultat din nou, în modul cel mai ordinar cu putinţă.

Împăratul îl privi pe Richemonte cu o expresie nedefinită pe figură.

— Aşadar, cele două santinele şi-au făcut datoria? întrebă dânsul.

— Da, Maiestate.

— Camera baroanei are doar o singură ieşire, aceea care era păzită?

— Da.

— Şi asta de aici la fel?

— Da, precum se poate încredinţa lesne Maiestatea Voastră.

— În cazul acesta, numai dumneata eşti vinovat de dispariţia prizonierelor, pentru că n-ai pus să se păzească scara. Meriţi să te pedepsesc aspru.

Căpitanul se făcuse pământiu de spaimă. Napoleon se gândi puţin, apoi zise:

— Totuşi, acum avem probleme mult mai însemnate decât aceasta. Dac-au dispărut, treaba lor! Baronul de Sainte-Marie şi mama lui, însă, sunt, în orice caz, nevinovaţi. Arestul la cameră se ridică: sunteţi liberi amândoi!

— Maiestate, vă mulţumesc! exclamă baronul. Am avut întotdeauna încredere în dreptatea Împăratului meu!

Napoleon nu dădu atenţie acestei efuziuni, ci se întoarse spre Richemonte:

— Problema e rezolvată, deci. Trimite santinelele de aici şi du-te apoi în odaia dumitale! Baronul de Reillac te va însoţi.

Se întoarse şi plecă.

Cei doi îl urmară. Când ajunseră în odaia căpitanului, acesta spuse:

— Ce zici de asta, baroane?

— Afurisită poveste!

— Şi cum m-a mai făcut de râs în faţa mucosului aceluia! Cât despre muieri putem să ne luăm la revedere!

— Greu de crezut.

— Pe ce te bazezi?

— Sunt încredinţat că nepăsarea Împăratului e aparentă. A avut intenţia să-i facă pe baron şi pe mama sa să se creadă în siguranţă şi nu m-aş mira dacă peste câteva minute vei fi chemat la dânsul.

— Drace! Te pomeneşti că ai dreptate!

— Fireşte! Ne-a ordonat să ne retragem în camera dumitale… Cu ce alt scop decât să fim la dispoziţia lui când ne-o chema?

— Mor de necaz, nu alta! Este…

Se întrerupse, căci uşa se deschise brusc şi… intră Împăratul.

Cei doi se ridicară speriaţi. Napoleon îşi aţinti privirea asupra lui Reillac.

— Baroane, am auzit că o iubeşti pe duduia Margot. E adevărat?

Reillac se înclină.

— E logodnica dumitale?

— Încă nu.

Cu glas tăios, Napoleon decretă:

— Ba este! O spune Împăratul însuşi, iar căpitanul Richemonte are chiar o confirmare scrisă. Aşadar, ţi-a fugit logodnica. Care-i datoria dumitale?

— Să alerg în căutarea ei, răspunse repede Reillac.

— Aşa e. Sper că o vei face cât mai grabnic.

— Cu plăcere, Maiestate. Dar celelalte datorii ale mele, atât de importante…

— Care anume?

— Sunt furnizorul armatei, Maiestate.

— N-ai nici un înlocuitor?

— Ba da.

— Atunci, grăbeşte-te! Sper că vei izbuti să le ajungi cât mai repede pe fugare. Povesteşte pe scurt cum şi unde le-ai întâlnit.

Baronul raportă cele observate şi Împăratul îl urmări cu atenţia încordată. Apoi se întoarse cu o mişcare rapida spre Richemonte.

— Căpitane! zise el pe acel ton tăios, de care se temeau atâţia.

— Sire! răspunse Richemonte, aproape tremurând.

— Ţi s-a pretins satisfacţie?

Căpitanul se înclină afirmativ.

— Ai refuzat-o?

Aceeaşi înclinare. Inima lui Richemonte bătea nebuneşte.

— Ai lăsat să dispară oameni pe care eu însumi ţi i-am încredinţat. Ştii ce înseamnă asta?

Sudoarea curgea şiroaie de pe fruntea căpitanului.

— Adineaori ziceam că te iert. M-a silit prezenţa baronului de Sainte-Marie. Dar, în ochii mei, ai încetat să fii ofiţer şi, cu atât mai puţin, om de onoare. Pleacă şi dumneata în urmărirea fugarelor şi să nu îndrăzneşti să apari fără ele. Dacă vei avea succes, abia atunci vei putea spera să te tratez cu mai multă blândeţe. Eşti sigur că locotenentul acela german se află împreună cu Margot?

— Da, Maiestate.

— Adu-mi-l viu sau împuşcă-l îndată ce-l întâlneşti! Pe doamne, însă, trebuie să le am, negreşit!

— Vom pleca fără întârziere.

— Încotro?

— Mai întâi la Sedan unde cred că vom afla în ce direcţie au luat-o. Cred că Maiestatea Voastră ne va permite să luăm cu noi şi câţiva oameni.

— Ce idee! Ai nevoie de un regiment ca să poţi prinde două femei? Vrei să atragi atenţia lumii asupra acestei...

urmăriri? Trei-patru oameni îţi voi da, totuşi. Dacă veţi călări bine, le veţi ajunge în cel mai scurt timp.

Se întoarse şi ieşi repede afară.

— Vezi c-am avut dreptate? spuse Reillac. A venit chiar el însuşi, în loc să ne cheme la dânsul. Acum s-o ştergem!

— Fireşte! încuviinţă Richemonte. Trebuie să plecăm imediat, căci asta e singura noastră salvare.

Napoleon tocmai se îndrepta spre scara care ducea la apartamentul său, când se deschise o uşă care-l izbi în cap.

— Ce porcărie! Cine a... se auzi un glas furios din cameră.

Un bărbat bărbos, îmbrăcat numai în cămaşă, se ivi, drăcuind de zor. Era maiorul de dragoni căruia Florian îi şterpelise uniforma.

Napoleon îşi duse mâinile la cap.

— Dumnezeule! Câtă neatenţie!

Maiorul observă abia atunci pe cine izbise cu uşa şi exclamă înspăimântat:

— Ah, Împăratul!

— Da, chiar Împăratul! Te sfătuiesc ca pe viitor... Ah! Maiorul Marbeille!

— Vă rog să mă iertaţi, Maiestate... îngăimă ofiţerul, îmi căutam uniforma, pe care nu ştiu cine a luat-o.

Napoleon îşi dădu imediat seama despre ce era vorba.

— Ţi-a fost furată, spuse el, abia stăpânindu-şi râsul, în faţa bărbosului în neglije.

— Furată? Pe Dumnezeul meu, pe hoţul acela am să-l spânzur...

— Întâi să vedem dacă vrea să se lase spânzurat.

— Dar ce mă fac eu?

— Împrumută-ţi până una-alta o uniformă şi închide uşa, domnule maior!

Zicând acestea, Împăratul se îndepărtă. Marbeille, însă îşi dădu abia atunci seama de starea în care fusese surprins.

„Drace! zise el. În cămaşă! La taclale cu Împăratul! O să

sun îndată să mi se aducă alte haine, apoi pornesc în căutarea hoţului!”

După câteva minute doar, Reillac şi Richemonte părăseau ferma călare, urmaţi de trei cavalerişti, şi toţi împreună o luară în galop întins spre Sedan.

Aflară mai întâi că cei căutaţi trecuseră pe acolo, iar la ieşirea din oraş li se spuse că se îndreptaseră către Bouillon.

Urmăritorii galopară mai departe.

Înaintau mult mai repede decât Greifenklau, care trebuise să ţină seamă de cele două femei. Într-un timp relativ scurt ajunseră la Bouillon. Când ieşiră din sat, zăriră două persoane pe câmp şi opriră.

— Sunteţi de pe aici? întrebă Richemonte.

— Da, domnule

— Cine sunteţi?

— Eu sunt proprietarul hanului din sat, iar dumneaei e nevastă-mea.

— De când lucraţi aici?

— De vreo trei ceasuri.

— N-au trecut nişte călăreţi?

— Ba da.

— Câţi erau?

— Patru.

— Militari?

— Trei militari; un ofiţer de dragoni şi doi soldaţi.

— Cine era al patrulea?

— Trebuie să fi fost un ţăran.

— N-aţi observat nimic deosebit la dânşii?

Cei doi se priviră unul pe altul.

— Să-i trădăm? şopti el.

— Hm! Cine poate şti cum e mai bine! răspunse ea, tot în şoaptă.

Richemonte îi observă şuşotind nehotărâţi, şi le spuse:

— Vin din însărcinarea Maiestăţii sale Împăratul. Trebuie să-mi spuneţi adevărul, dacă nu vreţi să fiţi pedepsiţi. Răspundeţi deci: ce vi s-a părut în neregulă la aceşti călăreţi?

— Ei... răspunse bătrânul, şovăind.

— Spune!

— Unul dintre soldaţi era... femeie.

— De unde ştiţi asta?

— Pentru că i s-a despletit părul când maiorul o ajuta să coboare de pe cal. Probabil că i se făcuse rău, căci a dus-o la apă şi i-a dat să bea.

— Au rămas mult timp aici?

— Nu. După câteva minute, au pornit mai departe.

— Încotro? Desigur că spre Paliseul.

— Ba nu, ci spre stânga, în munţi.

— Drace! Ce caută acolo? îi şopti căpitanul lui Reillac. Vor să ne scape cu tot dinadinsul.

— Da! încuviinţă baronul. Prin munţi şi păduri ne va fi greu să-i urmărim. Din păcate, nu suntem indieni şi nu ne pricepem a citi urme de picioare omeneşti sau copite de cai. Dar de luat după ei, trebuie să ne luăm.

— Asta fără doar şi poate.

Şi întorcându-se spre hangiu, Richemonte întrebă:

— Călăreau repede, indivizii aceia?

— Nu, foarte încet.

— Au stat de vorbă cu voi?

— Deloc. Dar pe maior îl cunoaştem.

— Da? Cum îl cheamă?

— Asta nu ştiu. De curând a dormit o noapte la noi.

— Era în uniformă atunci?

— Nu. S-a dat drept muzicant din Paris.

— Asta-i o minciună! Aflaţi că e un spion prusac foarte periculos. Încotro duce drumul pe care au luat-o ei?

— În pădure, spre o colibă mică de cărbunar.

— Şi mai departe? Spre nici un oraş sau sat?

— Nu.

— Asta-i prost. Cât e de când au fost aici?

— Vreo jumătate de ceas.

— A! Atunci poate că tot îi mai prindem înainte de a intra în pădure.

— Dacă o să vă îndemnaţi caii, se poate să-i mai găsiţi la colibă.

— Atunci, la drum!

Dădu pinteni calului şi-l îndrumă pe cărarea îngustă şi abruptă. Ceilalţi îl urmară.

Era greu să te caţări pe acolo, dar cei doi urmăritori nu-şi cruţară caii, izbutind astfel să micşoreze considerabil distanţa.

Richemonte privea cu încordare înaintea sa şi îşi struni calul tocmai când era cât pe ce s-o cotească pe după o tufă.

— Ce e? întrebă Reillac.

— Ia te uită!

Şi arătă cu mâna înainte. Baronul îşi îndreptă privirea în direcţia indicată.

— Drace! striga el. Asta trebuie să fie coliba cărbunarului.

— Mai e vorbă! Şi cei doi care stau pe iarbă!

— Afurisitul ăla de Florian.

— Dar soldatul de lângă el? Ăla care stă cu spatele la noi?

— Ah, s-a întors puţin! Richemonte, aia-i maică-ta!

— Chiar aşa! Cine s-ar fi gândit vreodată c-o s-o văd costumată astfel? Dar unde or fi ceilalţi doi?

— Greifenklau şi Margot? Cu siguranţă că înăuntrul colibei.

— Nu cred! zise căpitanul, cu îndoială. Nu le văd caii!

— Ai dreptate. Să se fi despărţit special, ca să-i inducă în eroare pe urmăritori?

— Aş, de unde? Or fi luat-o puţin înainte. Sunt doar îndrăgostiţi.

— Să-i ia dracul! Ce ne facem?

— Foarte simplu: dăm buzna peste dânşii, în aşa fel încât

viteazul ăla de Florian să nu se poată apăra.

— Mai bine ar fi să ocolim călare coliba, pe furiş, apoi ne apropiem încetişor şi-i atacăm pe la spate.

— Ai dreptate. Înainte!

Făcură un ocol şi ajunseră astfel în spatele colibei. Descălecară şi se furişară încetişor mai aproape. Cei doi, care stăteau pe iarbă, nu bănuiau ce primejdie îi ameninţă. Nici câinele nu adulmecă nimic, deoarece vântul bătea din partea opusă.

— O să puteţi merge mai departe, doamnă? întrebă Florian.

— Cred că da, răspunse doamna Richemonte. M-am odihnit puţintel! Şi cred că putem porni. Dar îi vom găsi pe tineri?

— Fireşte.

— La ce văgăună spuneau că ne aşteaptă?

— O cunosc eu. Să vă ajut să urcaţi în şa?

— Te rog, Floriane!

Se ridică de pe iarbă şi vizitiul vru să facă acelaşi lucru, dar nu mai apucă, deoarece fu înhăţat de şase braţe puternice şi culcat la pământ, după ce mai întâi câinele fu ameţit de o lovitură puternică cu patul puştii. Alte patru braţe o înhăţară pe doamna Richemonte.

— Aşa! în sfârşit, am pus mâna pe voi! zise căpitanul.

Bătrâna se întoarse spre el.

— Albin! Dumnezeule, e Albin! exclamă ea, înspăimântată.

— Da! zise el batjocoritor. Chiar eu, împreună cu viitorul dumitale ginere, care a venit să-şi recupereze logodnica.

— Ticăloşilor, daţi-mi drumul! strigă Florian, făcând o sforţare supraomenească pentru a se elibera.

Zadarnic, însă, căci ce putea face el, de unul singur, împotriva tuturor?

— Resemnează-te, băiete! îi spuse Reillac. Altminteri n-o

să-ţi meargă bine. Eşti un mincinos şi un trădător.

— Ce tot spui dumneata! Plec la plimbare cu cine-mi place, răspunse vizitiul.

— N-ai decât, numai că plimbarea asta de azi o să ţi se aplece. Unde-i Greifenklau?

— Nu ştiu.

— Dar Margot?

— Cu el.

Florian nădăjduia că locotenentul va izbuti să scape, împreună cu logodnica sa, de urmăritori.

— Ascultă, omule, răspunde ca lumea, altfel mănânci bătaie! Unde pot fi găsiţi cei doi?

— Nu ştiu. N-aveţi decât să mă bateţi.

— Pentru asta e timp şi mai târziu. De altfel, te înşeli dacă-ţi închipui cumva că n-o să-i găsim. Văgăuna aceea despre care vorbeai, nu poate fi prea departe.

— Pe aici au trecut, interveni Richemonte, arătând spre pământ. Se văd urmele.

— Aşa e! zise şi Reillac. N-o să ne fie greu să-i urmărim.

— Vroiau s-o aştepte pe mama şi pe scumpul de Florian. Aşa că avem timp să mergem pe jos.

— Asta e cel mai bun lucru. Călare e greu de înaintat. Dar să avem grijă mai întâi ca păsărelele astea două să nu ne zboare iarăşi.

Vizitiul şi doamna Richemonte fură legaţi. Soldaţii căpătară poruncă să-i păzească, după care căpitanul şi baronul porniră pe urmele lui Greifenklau.

Acestea se întipăriseră destul de adânc în pământul moale al pădurii, pentru a fi recunoscute uşor, şi astfel cei doi ajunseră curând la locul unde erau legaţi caii.

Richemonte îi zări mai întâi. Îl apucă de braţ pe tovarăşul său şi-l trase înapoi.

— Stai! zise el. Vezi colo caii?

— Îi văd. Dar unde or fi călăreţii?

— Pe aproape, în orice caz.

— Îi aşteptăm aici?

— Nu; am eu o idee mai huna.

— Şi anume?

— Probabil că vor să cerceteze văgăuna.

— Dar pentru asta trebuie să aibă un motiv.

— Întocmai, iar motivul acesta nu poate fi decât tainic, de vreme ce s-au dus acolo singuri.

— Ar fi interesant să aflăm cine ştie ce minunăţie.

— Tot ce se poate. S-o luăm spre marginea de sus a văgăunii, dar încetişor şi cu băgare de seamă.

Făcură aşa şi-l zăriră îndată pe Greifenklau, în faţa căruia stătea Margot, pe o piatră. Părea că-i povesteşte ceva foarte interesant, căci ea asculta cu luare-aminte.

— Uite-i colo! şopti Reillac.

— Da. Oare ce-i povesteşte? De-am putea auzi!

— De ce nu?!

— Ai dreptate. Lângă dânşii sunt nişte tufe, îndărătul cărora ne putem piti.

— Îl împuşcăm?

— Ar fi un sfârşit prea bun pentru câinele ăsta. Mai bine să-l luăm prizonier, ca să-l putem admira apoi atârnând în ştreang!

Izbutiră să se furişeze neobservaţi până la tufele mai sus pomenite, unde se lăsară pe vine, ţinându-şi răsuflarea. Se aflau atât de aproape de cei doi tineri, încât putură auzi fiecare cuvânt.

— Aşadar, asta e chiar caseta de război despre care povestise hangiul? tocmai întreba Margot.

— Fără nici o îndoială.

— Ştii ce conţine?

— O avere uriaşa!

— Şi cine mai cunoaşte locul acesta?

— Câteva persoane, care au informaţii vagi; însă nimeni

afară de mine nu ştie precis unde e îngropată.

— Şi la ce-ţi foloseşte această informaţie?

— Voi aştepta, deocamdată, sfârşitul războiului şi abia după aceea voi şti ce-i de făcut.

— Te rog arată-mi şi mie locul, dragă Hugo! Aş vrea să ştiu cum te simţi când stai pe o comoară ascunsă.

— Îţi voi împlini dorinţa, Margot! Vino!

O luă de mână şi o duse chiar acolo unde îngropase caseta.

— Aici, Margot, zise el, te afli pe o comoară foarte mare. Nădăjduiesc că duhurile celor morţi pentru dânsa o vor păzi de lăcomia celor vii, astfel încât ea nu va mai cădea în mâinile vreunui tâlhar.

Spunând acestea, se întoarse puţintel spre dreapta, ca să arate exact spaţiul unde erau îngropaţi ucigaşul cu victima sa şi, cu acest prilej, privirea îi căzu pe tufele îndărătul cărora stăteau la pândă căpitanul şi baronul.

— Drace, m-a văzut! şopti Richemonte.

— Mi se pare că da, se sperie Reillac.

— Totuşi, nu. Continuă să vorbească cu Margot, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se vede că i-a luat Dumnezeu lumina ochilor.

Dar Richemonte se înşela amarnic. Greifenklau îi observase pe amândoi, dar avu stăpânire de sine şi urmă liniştit:

— De altminteri, asta nu-i singura comoară pe care o cunosc.

— Cum aşa? întrebă Margot, surprinsă.

— Da, scumpa mea. În ziua aceea am avut un noroc teribil. Bandiţii ăia făptuiseră totodată şi un furt de diamante. Nestematele sunt îngropate tot aici, în apropiere.

— Unde?

— Nu departe de ieşirea din văgăună.

— Ce minunăţii aflu astăzi! Ce-o să faci cu ele?

— Mai târziu le voi înapoia adevăraţilor stăpâni.

— Nu mă mir că gândeşti astfel, Hugo! Dar un altul, în locul tău, ar fi fost ispitit să şi le însuşească.

— Eu, însă, îmi cunosc datoria, care îmi impune să păstrez secretul comorii. Aceste nestemate au fost îngropate atât de prost, încât o simplă întâmplare poate duce la descoperirea lor. De aceea am venit încoace, pentru ea, împreună cu tine, să le ascundem mai bine.

— Şi unde vrei să le duci?

— M-am gândit să le îngrop împreună cu caseta de război. Nimeni n-ar putea bănui vreodată că aici se ascunde o astfel de comoară. Eşti de acord?

— Fireşte.

— Atunci, aşteaptă aici, Margot, până mă înapoiez. Mă duc să aduc diamantele.

— Cât vei zăbovi?

— Vreo zece minute.

— E prea mult. Dacă am fost urmăriţi?

— Nimeni nu va bănui că am urcat în munţi. Suntem în deplină siguranţă.

— Mă tem de fratele meu.

— Eu nu.

— Dar eu n-aş vrea să rămân singură nici măcar zece minute aici, unde sunt îngropaţi cei doi morţi. Ia-mă te rog şi pe mine!

— Bine, fie! Peste zece minute vom fi înapoi, iar îngroparea comorii nu va dura mai mult de cinci minute, aşa că peste un sfert de ceas putem porni iarăşi la drum.

O luă de mână şi o conduse către ieşirea din văgăună, unde se aflau caii, care însă nu mai puteau fi văzuţi din ascunzătoarea urmăritorilor.

Richemonte şi Reillac se priviră unul pe altul.

— Repede după ei! şopti baronul, pregătindu-se să părăsească ascunzătoarea.

— Stai! Nu face prostii, baroane! zise căpitanul.

— Cum adică?!

— În primul rând ne-am putea da de gol, şi atunci comoara ar fi pentru totdeauna pierdută. Dacă vrei să luăm nestematele, va trebui să aşteptăm aici.

— Ai dreptate.

— Dar, ia spune, ai auzit totul?

— Fiecare cuvânt.

— Şi crezi?

— Fără doar şi poate!

Ochii căpitanului scăpărau de lăcomie. El, care de dragul banilor făcuse atâtea în viaţa lui, se afla acum în faţa unei comori, care era destul de mare ca să-i poată scăpa de o mie de ori de toate necazurile. Numai că, la izvorul acestei bogăţii se mai afla cineva care vroia să se înfrupte şi dânsul... Cum ar fi putut îngădui una ca asta? Iar omul de lângă dânsul, nu era, oare, păstrătorul acelor poliţe, care-i căşunaseră lui atâtea ceasuri de amărăciune? N-o făcuse pe Margot singura lui moştenitoare? Or, ea l-ar putea moşteni doar dacă...

Un gând sinistru fulgeră prin mintea lui Richemonte, devenind repede hotărâre de neclintit.

— Ce zici de povestea asta? întrebă el.

— Minunat! Cine-ar fi putut bănui că aici se află îngropată o casetă de război!

— Şi cât de frumos ne-a desconspirat Greifenklau locul!

— Admirabil, căpitane, admirabil! Da cum o fi ajuns el să afle taina aceasta?

— Cine ştie! Dacă am fi sosit mai devreme, desigur că am fi aflat. Dar asta n-are nici o importanţă. Întrebarea e ce vom face?

— Păi, e foarte simplu. Mai întâi punem mâna pe ei, fără să le dăm a înţelege că i-am spionat. Îi aducem pe toţi patru la Împărat, şi apoi...

— Ei, şi apoi?

— Apoi luăm caseta.

— Dacă vrem să procedăm astfel, nu trebuie să-i arestăm aici.

— De ce nu?

— Pentru că atunci vor şti că i-am pândit, şi poţi să-ţi iei adio de la casetă!

— Ai dreptate. Cel mai bun lucru va fi deci să aşteptăm să îngroape diamantele, apoi vom vedea ce e de făcut.

— Aşa e! Poate n-ar strica nici să ne ascundem ceva mai adânc în frunziş, căci am putea fi lesne observaţi.

— Da, haide!

Reillac o luă înainte, urmat de Richemonte, care însă rămase puţin în urmă, pentru a-şi aduce planul la îndeplinire. Vârî mâna în buzunar şi scoase un cuţit de vânătoare, care era o lamă în formă de pumnal.

— Şi ce vom face cu caseta de război, când vom pune mâna pe ea? îl întrebă pe celălalt, ca să-i abată atenţia.

— Fireşte c-o împărţim, răspunse baronul. Ziua de astăzi e cea mai fericită din viaţa noastră.

— Nici nu-mi dă prin gând s-o împart. Am nevoie de toţi banii pentru mine singur!

— Zău?! exclamă Reillac, dând să-şi întoarcă repede capul. Îţi închipui c-o să-ţi las toată comoara?

— Da.

— Ha-ha-ha, atât de nebun nu sunt, pentru că…

Şi gemu adânc, căci tocmai în clipa aceea cuţitul căpitanului îi pătrunse prin spate în inimă. Trupul i se încordă câteva clipe, apoi rămase înţepenit pentru totdeauna.

— Aşa, dragă domnule baron! rânji Richemonte. Acum nu mai avem nimic de împărţit. L-ai distrus pe tatăl meu, iar pe mine ai încercat să mă nenoroceşti! Dacă am ajuns cum am ajuns, e din vina dumitale. Şi asta-ţi este pedeapsa! Împăratului îi voi spune că te-a înjunghiat Greifenklau, în luptă. Caseta de război şi diamantele vor fi ale mele, de

asemenea şi poliţele.

Desfăcu haina mortului şi cotrobăi prin buzunare. Găsi o pungă doldora şi un portvizit plin cu bancnote. Luă totul cu mâinile tremurând de emoţie.

— Am câştigat partida! A lăsat-o pe Margot moştenitoare unică şi, cum ea se află în mâinile mele, eu voi fi, de fapt, adevăratul stăpân. Acum n-are decât să vină Greifenklau şi să îngroape diamantele. Îl voi culca la pământ cu un glonte, îndată ce voi vedea că şi-a isprăvit treaba.

Aşteptând sosirea locotenentului, vârî prada în buzunare. Dar abia termină, că şi auzi o împuşcătură.

— Ce să fi fost? se întrebă el, tresărind. O împuşcătură! Drace! Încă una... şi încă una! Trei! Veneau dinspre partea unde se află coliba cărbunarului. Ce s-o fi întâmplat acolo? Trebuie să aflu!

Ieşi repede dintre tufe şi alergă către ieşirea văgăunii.

— Caii au dispărut! murmură el.

Şi, bătându-se cu palma peste frunte, adăugă:

— Pe toţi dracii, Greifenklau m-a tras iarăşi pe sfoară! Caseta e aici, dar povestea cu diamantele a inventat-o numai ca să poată şterge putina cât mai discret şi fără să dea de bănuit. Fără îndoială că m-a observat printre crengi. Dar n-am sfârşit unul cu altul, domnule Greifenklau. Mai avem o socoteală, laolaltă...

Îşi scoase amândouă pistoalele şi alergă spre coliba cărbunarului, aţinându-se pe după copaci. Bănuiala lui se dovedi întemeiată.

Când Greifenklau o luase de mână pe Margot şi ajunsese cu ea la cai, îi dezlegă în grabă, îndemnând-o:

— Repede pe cai, Margot, repede!

— Ce s-a întâmplat?! întrebă ea, surprinsă de înfăţişarea lui, care se schimbase brusc

— Îţi voi spune mai târziu.

O ridică în şa, încălecă şi dânsul, apoi luă calul ei de

căpăstru şi-l duse pe un drum ocolit, înapoi spre colibă.

— Ne întoarcem? întrebă ea, din ce în ce mai surprinsă.

— Trebuie să-i salvăm pe ceilalţi, răspunse el. Au fost dibuiţi.

— Dumnezeule sfinte! De unde poţi să ştii asta?

— Ştiu. Ia ghici pe cine am văzut adineaori, când îţi povesteam despre caseta de război?

— Pe cine? întrebă ea înspăimântată.

— Pe fratele tău. Se afla în tufiş şi lângă el am mai zărit un individ, fără să-l pot recunoaşte, însă. Au dat de urma noastră, s-au luat după noi şi ne-au spionat. Acum ştiu şi ei taina noastră şi, cu siguranţă, ne-ar fi luat prizonieri, dacă n-aş fi inventat istoria cu diamantele.

— Asta ai inventat-o?

— Am povestit-o numai ca să ne salvăm. Ei ne-au îngăduit să ne îndepărtăm, gândindu-se că vor pune stăpânire şi pe aceasta comoară.

— Dumnezeule! Mama! Hugo, ce-i de făcut?

— De vreme ce urmăritorii se află deja în văgăună, cu siguranţă că maică-ta şi Florian au fost deja prinşi...

— Atunci sunt pierduţi...

— Încă nu. Trebuie să aflu câţi sunt. Te las aici şi mă duc în recunoaştere.

Ajunseră la un copac stufos, care nu era departe de coliba cărbunarului. Opriră caii.

— Nu mă părăsi, te rog! imploră fata.

— Fii fără grijă! o linişti el. Te afli în siguranţă, iar eu mă voi întoarce foarte curând.

— Atunci du-te, Hugo! Dar gândeşte-te la mine! Dacă vei fi prins, toată străduinţa noastră a fost zadarnică...

El descălecă şi porni pe furiş spre colibă. Când se apropie îndeajuns, o zări pe doamna Richemonte la pământ, legată fedeleş; lângă ea zăcea Florian, de asemenea legat, şi amândoi erau păziţi de trei soldaţi.

— Bieţii de ei! îşi zise dânsul. Dar nu-i pot cruţa.

Ajunse cu bine până la peretele colibei, care se afla în partea opusă, şi scoase amândouă pistoalele. Le trase cu toată luarea-aminte piedica, dar zgomotul acesta nu scăpă urechilor obişnuite cu războiul ale francezilor.

— Cine-i acolo? întrebă unul din ei, venind repede după colţ.

În aceeaşi clipă, glontele lui Greifenklau îl nimeri în frunte şi înainte ca ceilalţi doi să se poată folosi de arme, avură parte de aceeaşi soartă.

— Domnul locotenent! exclamă Florian, plin de bucurie.

— Oh, fiul meu! oftă şi doamna Richemonte.

— Am avut noroc! râse Greifenklau, tăind legăturile prizonierilor. Mai sunt?

— Doar căpitanul şi Reillac, răspunse Florian.

— Atunci repede pe cai, înainte de a se întoarce ei.

Încălecară, cât ai clipi din ochi şi porniră cu toţii spre locul unde aştepta Margot. Auzise împuşcături şi fu cuprinsă de cea mai cumplită spaimă, dar, zărindu-i pe cei dragi, chipul i se lumină îndată.

— Cine a tras? întrebă dânsa.

— Eu, răspunse Greifenklau.

— Asupra cui?

— Mai târziu! Mai târziu! N-avem timp de discuţii. Veniţi după mine!

Călări în frunte, înapoi spre văgăună. Dacă n-ar fi făcut ocolul de mai înainte, ar fi dat nas în nas cu Richemonte, care gonea către colibă. Când Greifenklau coti în văgăună, Florian întrebă mirat:

— Ce naiba căutăm aici?!

— Nu întreba, ci fă ce fac eu! Trebuie să bătătorim puţin iarba. Dar repede!

Îşi îndreptă calul spre locul în care fusese ascuns Richemonte şi zări o baltă de sânge.

— Ia te uită! Sânge! Ce înseamnă asta?

Florian sărise de pe cal şi se apropie prevăzător:

— Un mort! exclamă el.

Cele două femei întoarseră capetele într-o parte, cutremurându-se. Descălecă şi Greifenklau, care încă nu pricepea ce se întâmplase. Traseră cadavrul din tufiş şi-l întoarseră cu faţa în sus.

— Reillac! îl recunoscu Florian.

— Da, Reillac! încuviinţă Greifenklau.

Se aplecă să-l cerceteze, apoi zise:

— E cât se poate de mort! Înjunghiat în spate, până în inimă. Ceasornicul şi punga au dispărut. Ghiciţi cine e ucigaşul!

Bătrâna mama scoase un ţipăt de groază.

— Richemonte! continuă Greifenklau. Îmi dau seama şi motivul pentru care l-a ucis. Dar acum n-avem timp. Glontele său ne-ar putea nimeri oricând, pe la spate, aşa cum îi e obiceiul. Să plecăm. Mortul poate rămâne pe loc.

Locotenentul îşi purtă o vreme calul prin jurul locului unde se afla îngropată caseta de război, apoi dădură pinteni cailor şi se îndepărtară.

20. După Waterloo

În ziua de 14 iunie, puţin timp după cele povestite mai înainte, un tânăr călăreţ gonea în cea mai mare grabă pe drumul care ducea de la Lüttich la Namcur. Era îmbrăcat civil, dar câte un ofiţer prusac dintre cei care mişunau pe-acolo îl saluta, respectuos, când îi trecea pe dinainte.

Odată ajuns, întrebă de cartierul mareşalului Blücher. I se arătă şi, acolo, se anunţă şi fu deîndată primit.

Cu toate că era înconjurat de câţiva ofiţeri superiori, Blücher ieşi vesel în întâmpinarea noului venit.

— Greifenklau, băiete! exclamă el. Ce naiba cauţi pe-aici?! M-ai căutat cumva la Lüttich?

— Da. Excelenţă. Încă nu aflasem că aţi mutat cartierul general la Namour.

— A fost nevoie de asta, căci începe, băiete! O să fie bătaie, o bătaie grozavă. Dar cine o s-o ia pe coajă, lista nu se poate şti încă... Ori, poate vei fi având tu vreo bănuială?

— Nici eu nu ştiu. Dar cine ar merita-o, cu vârf şi îndesat, da, asta că pot spune precis!

— Ia spune!

— Excelenţa Voastră.

— Ce? se miră bătrânul mareşal. Eu, să mănânc bălaie? Cine a spus o asemenea tâmpenie?!

— Împăratul însuşi.

— Ce vorbeşti! Păi, în cazul ăsta, chiar că şi-a pierdut de tot minţile, ceea ce în treacăt fie zis, nici nu-i o noutate chiar atât de mare! Şi cui, mă rog, i-a spus?!

— Lui Ney, Grouchy şi Drouet.

— A! Ăştia sunt unul şi unul, pe care o să-i am în labă. Eşti cumva înrudit cu vreunul dintre dânşii, de-ai aflat ce-şi vorbesc?!

— N-am onoarea aceasta, Excelenţă.

— Mai ştii?! Prea eşti bine informat…

— I-am spionat.

— Unde?

— La ferma *Jeannette*.

— Acolo unde ţi-ai dus logodnica? Bonaparte e tot acolo?

— Da, Excelenţă.

— Şi ce-mai are de gând?!

— Păi, printre altele, să-mi fure iubita, Excelenţă!

— Ai căpiat: se vede cât de colo!

— Fapt este că i-a făcut Margotei o declaraţie de dragoste în toată regula.

— Mii de bombe! În loc să-şi facă rost de o pereche de papuci de pâslă şi de un sfârşit bun! Ia povesteşte!

— Excelenţă, povestirea tuturor acestor întâmplări ne-ar răpi un timp prea preţios. N-ar fi mai bine să raportez întâi despre intenţiile strategice ale lui Napoleon, care fac necesară luarea unor hotărâri imediate?

— Fireşte! Vorbeşte! Are de gând să atace?

— Da.

— Când?

— Mâine sau cel mai târziu, poimâine.

— Bun! Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Dar pe cine va ataca?

— Pe Excelenţa Voastră.

— Nu pe Wellington?

— Nu. Cunosc şi motivul pentru care vă va ataca întâi pe dumneavoastră. Excelenţă.

— Să auzim, băiatule!

— Spunea că Excelenţa Voastră ia cu multă uşurinţă hotărâri pripite, în vreme ce Wellington stă de chibzuieşte lucrurile cu mai multă luare-aminte. Dacă l-ar ataca pe acesta, atunci mareşalul Blücher i-ar sări repede în ajutor…

— Asta e drept! O să vadă el pe dracu'!

— Dacă vă atacă, însă, pe dumneavoastră, Wellington ar putea sta pe gânduri, până ce prusacii vor fi bătuţi măr!

— Pe Dumnezeul meu, individul ăla nici nu e chiar atât de bun pe cât credeam. Are multă dreptate.

Greifenklau povesti apoi tot ce auzise la fermă şi mai târziu, în cursul călătoriei sale. În urma acestor rapoarte fură necesare măsuri imediate, care îi răpiră mareşalului tot timpul, astfel încât abia spre seară avu puţin răgaz pentru locotenent.

Atunci, fiecare îşi luă pipa, iar Greifenklau povesti întâmplările din ultimele zile. Blücher îl întrerupse adesea cu câte o înjurătură, o observaţie hazlie sau o întrebare, care-i dovedeau interesul. După ce locotenentul sfârşi, interlocutorul său întrebă:

— Crezi, aşadar, că Richemonte v-a urmărit şi mai târziu?

— Da. Excelenţă.

— Ceea ce înseamnă că Margot n-ar fi în siguranţă nici la Gedinne?

— Aşa e, deşi Florian o păzeşte.

— Hm! Ceea ce mi-ai povestit pare un adevărat roman… Dar, fiindcă nu-i ficţiune, trebuie luat foarte în serios! Nu ştim ce va aduce ziua de mâine, de aceea flecare trebuie să-şi facă datoria. Tu nu faci nici o excepţie de la regulă…

— Dă-mi prilejul. Excelenţă.

— Îndată, băiete! Şi ştii ce va trebui să faci, înainte de toate?

— Vă rog să-mi spuneţi.

— Trebuie să lupţi ca să poţi păstra fata.

— Excelenţă!

— Bine, bine! Ştiu ce vrei să spui. Numai că în vreme ce-ţi pui la adăpost fericirea, poţi face şi patriei un serviciu. Înţelegi la ce mă gândesc?

— La caseta de război?

— Da. Crezi că Richemonte va încerca să pună mana pe

dânsa cât mai repede cu putinţă?

— Da.

— În cazul acesta e nevoie să i-o luăm înainte.

— Dar cum? Locul se află în ţara duşmană.

— Va fi în curând al nostru.

— Însă până atunci, caseta se poate duce dracului. Ar trebui păzită, cel puţin până vom apărea noi!

— Asta e prea primejdios, sau chiar de-a dreptul imposibil, Excelenţă.

— Ai vreo idee mai bună?

— Cred c-ar fi de-ajuns s-o scoatem de-acolo şi s-o punem în alt loc, unde ar putea rămâne până la sfârşitul războiului, fără ca Richemonte s-o mai poată dibui.

— Ai dreptate, tinere. Vrei să te însărcinezi tu cu asta?

— Din toată inima.

— Dar de ce n-ai făcut-o până acum?

— N-avem ajutoare. Pentru o asemenea misiune, am nevoie de câţiva oameni foarte credincioşi, care să poată păstra o desăvârşită discreţie...

— Pe ăştia ţi-i voi da eu. De câţi ai nevoie?

— Cu şase cred c-o voi scoate la capăt.

— Bine, îi vei avea. Alegeţi-i singur! Cum vei proceda, te priveşte. Şi, ca să te răsplătesc, îţi promit că voi avea grijă ca asasinatul acela murdar, făptuit de Richemonte asupra tovarăşului său, să nu rămână nepedepsit.

După câteva zile sosi în Gedinne un individ zdrenţăros, a cărui îmbrăcăminte abia putea să-i acopere goliciunea. În schimb îşi înfăşurase capul cu o sumedenie de zdrenţe, care alcătuiau un turban deosebit de caraghios.

În faţa cârciumii se opri, părând că meditează în ce fel ar putea bea ceva pe gratis. Cineva dinăuntru îi bătu în geam.

— Intră, băiete, dacă ţi-e foame! zise un glas puternic.

Zdrenţărosul nu aşteptă să fie rugat a doua oară. Intră şi

găsi acolo câţiva dintre clienţii obişnuiţi ai cârciumii. Singur, cel care-l chemase, nu era de prin partea locului.

Toţi ochii se aţintiră asupra lui. Oamenii dădură din cap, oarecum nemulţumiţi, iar cârciumarul se interesă:

— Omule, cine eşti?

— Un biet savoiard, răspunse străinul.

— Ce cauţi aici?

— Ştiu şi eu?! Domnul acesta m-a chemat înăuntru.

Cârciumarul se adresă atunci celuilalt:

— Domnule, de ce-mi aduci astfel de oameni în local?

Cel întrebat era un om încă tânăr, chipeş şi arătos.

Îl privi pe cârciumar cu superioritate şi zise:

— Mă cunoşti?

— Nu.

— Ai auzit de furnizorul armatei, baronul de Reillac?

— Milionarul? Pe ăla îl cunoaştem toţi, cel puţin după nume.

— Ei bine! El a dispărut fără urmă, iar eu am fost însărcinat de Împăratul nostru să-l caut, deoarece se bănuieşte că a fost ucis.

— Atunci vei fi fiind de la poliţie?

— Nu, sunt avocat. Dacă l-am chemat înăuntru pe acest om, e pentru că am citit pe chipul lui nevoia, foamea şi setea, aşa ca-mi iau răspunderea faptului.

— Ai dreptate, domnule. Fă ce-ţi place! Vezi numai ca individul să aibă hârtiile în regulă!

— Asta se va face îndată.

Şi, adresându-se vagabondului, adăugă:

— Ce meserie ai?

— Aveam un maimuţoi şi o marmotă, cu care băteam drumurile până în Olanda, răspunse cel întrebat, în dialect savoiard. Dar am căzut în mâinile prusacilor, şi ăştia mi-au luat atât animalele cât şi banii pe care-i aveam. Acum caut s-ajung acasă.

— Cere să ţi se dea de mâncare pe socoteala mea, şi stai colea jos, lângă mine!

Savoiardul primi invitaţia cu o plăcere vădită şi, când i se aduse mâncarea, o înghiţi cu lăcomie. Avocatul începu cu dânsul o convorbire banală. Atâta doar că, uneori, coborau vocea atât de mult, încât nu mai puteau fi auziţi de cei din preajmă.

— Sunt toate împreună? întrebă avocatul la un moment dat, când nimeni nu le dădea atenţie.

— Toate! răspunse vagabondul.

— Şi uneltele?

— Sunt în pădure, domnule caporal.

— Nu mai îmi zice aşa! Mă surprinde cât de desăvârşit îţi joci rolul.

— Nu e greu. Unde-l găsesc pe domnul locotenent?

— În căsuţa aceea singuratică de la marginea pădurii.

— Ce nume poartă?

— Întrebi de Florian! Restul vine de la sine. Ordinele locotenentului le aduci la locul de întâlnire. Acum plec. Şi nu mai forfoti nici tu prea multă vreme pe-aici.

Presupusul avocat plăti consumaţia şi plecă. Savoiardul făcu la fel, după scurt timp. Abia părăsise odaia, că un nou client intră. Acesta privi în jurul său şi zise pe un ton ales:

— Îl caut pe primar, mi s-a spus c-ar fi aici.

Unul din cei de faţă se ridică şi răspunse:

— Eu sunt primarul, domnule. Ce doriţi?

— O informaţie.

— Cine sunteţi?

— Căpitanul Richemonte.

— La ordinele dumneavoastră.

— S-a înmulţit în ultimul timp populaţia comunei dumitale?

— Da, asta cam aşa e... Acum două săptămâni am avut o naştere.

— Ha-ha-ha! râse Richemonte. Dar nu mă interesează nou-născuţii, ci dacă nu cumva s-au instalat ceva străini pe aici, pe la voi.

— Asta nu, domnule căpitan.

— Vizitele vă sunt anunţate?

— Da.

— Şi s-a anunţat cineva?

— În ultimul timp, nu.

— Hm! Caut trei persoane, două femei şi un servitor; femeile sunt mamă şi fiică. Trebuie să se fi ascuns prin ţinutul acesta şi l-aş răsplăti bine pe acela care mi-ar da relaţii.

— Mi-aţi putea descrie cum arată aceste persoane?

— Fata e foarte frumoasă...

— Ciudat! Astăzi toţi vin numai să caute. Mai adineauri a fost aici un avocat din Paris, care căuta şi el pe cineva.

— Pe cine?

— Pe baronul de Reillac, furnizorul armatei, care cică ar fi dispărut.

Căpitanul făcu feţe-feţe.

— Încotro a plecat avocatul acela?

— Nu ştiu, domnule.

— Armată mai e prin locurile astea?

— Nu. Dat fiind că Împăratul a câştigat alaltăieri bătălia de la Ligny, toate trupele au fost retrase. Comandaţi ceva?

— Un pahar cu vin.

Căpitanul se aşeză şi îşi bău în tăcere vinul. Părea muncit de gânduri.

După ce părăsi cârciuma, porni la drum, vorbind singur, cu voce tare; stătu locului, merse mai departe şi iar se opri.

— Ce ghinion! mormăi el. Armata câştigă bătălie după bătălie, iar eu aici nu mă pot arăta în faţa Împăratului. Cum au putut să-mi scape afurisitele alea? Cel puţin pe Greifenklau de aş putea pune mâna!

Merse mai departe, dar iar se opri, îngândurat.

— Caseta aceea de război o să mă despăgubească de toate. Dar o fi cu adevărat îngropată o casetă acolo? De ce nu m-aş lămuri măcar în privinţa aceasta în loc să tot alerg degeaba după Margot! Reillac zace acolo neîngropat… Dacă îl vor găsi? Cei trei grenadieri au murit într-adevăr, toţi? Oricare dintre ei ar putea fi un martor împotriva mea, iar eu nici măcar nu sunt sigur… Azi mai rămân pe-aici, dar mâine în zori pornesc către peşteră, ca să rezolv măcar o treabă…

Ciuli urechile, căci i se păru că aude ceva ca un tunet îndepărtat.

— S-or fi bătând iarăşi? se întrebă el. Ucideţi-vă cât vreţi, dar lăsaţi-mi mie caseta!

Presupunerea sa era întemeiată. În ziua aceea 18 iunie 1812, avea loc cea mai înverşunată bătălie, aceea de la Waterloo.

La marginea pădurii se afla o căsuţă frumuşică. Proprietarul, prieten şi rudă cu Florian, se declară imediat dispus să le primească şi să le ascundă pe cele două femei. În ultimele zile fireşte că nu-i fusese deloc uşor, căci fuseseră încartiruiţi o sumedenie de soldaţi prin zonă şi i se repartizaseră şi lui câţiva în gazdă. De aceea fusese nevoit să le ascundă pe femei în pivniţă. Acum însă ele se aflau însă în odaia din turnuleţul casei, în vreme ce el stătea cu Florian în grădiniţă, la taclale.

Deodată, îşi întrerupseră vorba şi ciuliră urechile.

— Ai auzit, Floriane? întrebă proprietarul casei.

— Da, de câteva ori până acum.

— Pare-ar fi un cutremur.

— Nu, seamănă mai degrabă cu un tunet. De la amiază tot aud.

— Să fie vreo bătălie?

— Fără îndoială.

— Atunci, nemţii vor fi încă o dată bătuţi.

La aceste cuvinte îl privi pe vizitiu cercetător cu coada ochiului.

— De ce iarăşi nemţii?

— Aşa îmi dau eu cu părerea.

— Aşa ţi-ar conveni, poate?

— Ba nu. Ştii că nu-s francez, dar pentru că şi tu te arăţi atât de misterios faţă de mine, o să-mi fie îngăduit să mă joc şi eu niţel de-a v-aţi ascunselea.

— Fără să izbuteşti, însă. Ştiu că eşti un băiat de treabă…

— Atunci de ce n-ai încredere în mine?

— Ce motiv ai să te plângi de mine?

— Am. N-am observat, oare, chiar azi-dimineaţă că se află în pădure indivizi străini, care privesc din când în când încoace?

— Eu n-am observat nimic, răspunse Florian, cu toată sinceritatea.

— Atunci, spune-mi cine a fost domnul acela pe care l-ai adus la mine cu cucoanele?

— Hm! E drept că nu ţi-am spus până acum… dar ştiu că pot avea încredere în tine. E un neamţ.

— Un german? Mare curaj a avut.

— Într-adevăr. E un adevărat viteaz. O să-ţi povestesc.

Şi începu să-i povestească, în timp ce celălalt asculta cu multă luare-aminte. Când Florian sfârşi, olandezul zise:

— Cam miroase a roman, dar eu te cred, totuşi. Ia te uită, vine unul cu un căruţ… Vreun ambulant dintr-ăia. Ia să vedem ce are de vânzare.

Omul care se apropia încet de casă avea părul şi barba roşii, era neglijent îmbrăcat şi trăgea după dânsul un cărucior cu patru roţi.

Când ajunse în faţa grădinii, duse mâna la şapcă şi salută.

— Ce ai de vânzare? întrebă proprietarul.

— Nimic, răspunse străinul. Eu cumpăr, nu vând.

— Şi ce cumperi?

— Oase, fier vechi, cositor şi altele asemenea. N-aveţi ceva pentru mine?

La auzul acestui glas, Florian privi cu multă luare-aminte la străin şi împreună mâinile.

— E cu putinţă, domnule?! spuse el. Zău că eşti de nerecunoscut. Peruca şi barba asta te schimbă cu totul.

— Dar cine e? întrebă cumătrul său.

Florian se repezi la străin şi-i scoase şapca şi peruca.

— Uită-te şi dumneata, cumetre!

În faţa celor doi se afla... Greifenklau.

— Presupun, zise el, adresându-se olandezului, că Florian ţi-a spus deja că sunt german.

Înainte ca omul să poată răspunde, fereastra odăii de sus se deschise brusc şi se auzi glasul Margotei:

— Hugo, scumpul meu Hugo! Pot veni jos?

— Nu, draga mea, rămâi acolo, căci vin eu la tine! răspunse el, zâmbind fericit.

Cât ai clipi din ochi intră în casă şi începu să sară treptele, câte trei o dată... Ea îi deschise uşa şi-i căzu în braţe.

— Te-am văzut venind, dar nu te-am recunoscut, spuse Margot! O, ce urât eşti!

— Dac-ai şti pe lângă cine-am trecut!

— Hai, spune-mi!

Greifenklau intră cu ea în odăiţă, o salută pe bătrână, apoi arătă afară pe fereastră.

— Îl vezi pe omul acela care înaintează spre Paliseul?

— Îl văd.

— E fratele tău.

— Căpitanul? exclamă ea, speriată. Şi zici că nu te-a recunoscut?

— Nu. Şi-o fi spus că m-a văzut cândva, căci s-a uitat lung după mine, dar de recunoscut cu siguranţă că nu m-a recunoscut.

— Ar fi fost o mare nenorocire, căci ne caută mereu.

Proprietarul spunea că întreabă pretutindeni de două femei şi un servitor. Dar spune-mi, iubitule, ce te aduce înapoi aici?

— Mareşalul m-a trimis să pun caseta de război la adăpost. Trebuie să-i caut alt loc, pentru ca fratele tău să n-o găsească. De aceea, am cerut să mi se trimită încoace oameni, care vor veni azi.

— E adevărat că prusacii au pierdut o bătălie?

— Da, la Ligny. În schimb, vor câştiga azi, una cu atât mai importantă. Ai auzit zvon de lupte?

— Da. Pe unde?

— La miazăzi de Brussel, pe lângă Waterloo.

— Dar dacă nu ies victorioşi Aliaţii?

— Sunt convins că vor învinge.

— Cum te-a primit mareşalul?

Greifenklau începu să povestească şi asta îl făcu să nu-l observe pe savoiardul care se apropia de casă. Când acesta îi zări pe cei doi oameni care stăteau în grădiniţă, salută foarte politicos şi întrebă:

— Nu locuieşte aici un domn Florian?

— Eu sunt ăla, răspunse vizitiul. Străinul îl privi cu luare-aminte.

— Trebuie să mă informezi despre cineva.

— Cine e acel cineva?

Savoiardul îi şopti ceva la ureche.

— Ah! zise vizitiul. Care vasăzică, eşti iniţiat! Îl cauţi pe domnul locotenent Greifenklau.

— E aici?

— Tocmai a venit mai adineauri. Vrei să-i vorbeşti?

— Da.

— Îl voi chema!

Urcă şi-l aduse pe tânărul ofiţer.

Când acesta îl zări pe savoiard, izbucni în râs.

— Minunat, Heinz! Nimeni n-ar putea bănui în tine un prusac! Ce ai să-mi raportezi?

— Că au sosit cu toţii! Iar uneltele le am eu.

Apoi adresându-se cumătrului lui Florian:

— Pot pune la adăpost trăsurica mea la dumneata?

— Mai e vorbă!

— Afară de oase şi fier vechi, mai am acolo ceva muniţie şi puşti, de care vom avea nevoie. Auziţi canonada? Se-ncurcă lucrurile, nu glumă!

— Dea Domnul ca Aliaţii să învingă, zise Florian.

— Poţi fi sigur, iar marşul nostru triumfal va avea loc mai devreme ca data trecută.

Din convorbirea pe care o legă cu stăpânul casei, Greifenklau îşi dădu seama că putea avea deplină încredere într-însul. Se înapoie apoi la cele două femei, cu care mai stătu de vorbă. Margot se vindecase aproape complet şi se bucura în sinea ei că Hugo nu lupta şi el astăzi.

— Ce va face Napoleon, dacă va învinge? întrebă ea.

— Va deveni imediat stăpân al Rinului.

— Şi dacă învingem noi?

— Atunci vom fi până intr-o săptămână la Paris şi vom impune o pace care nu va mai putea fi încălcată! Şi mai ştii ce-o să se întâmple după aceea. Margot?

— Ce? întrebă ea, roşind.

— Îţi vei face intrarea triumfală în Berlin.

Către miezul nopţii, locotenentul se duse la locul de întâlnire din pădure, unde-l găsi pe Heinz şi pe alţi cinci bărbaţi vânjoşi şi plini de curaj, care-l aşteptau.

Aduseră căruţa cu armele şi porniră la drum.

Sosiră la poalele colinei în zori de zi, şi începură să urce. Merseră şi merseră, prin pădurea calmă şi pustie şi izbutiră să ajungă la văgăuna cu pricina fără a fi descoperiţi de cineva.

— Aici e! zise Greifenklau. Rămâneţi de pază, până mă înapoiez. Voi căuta un loc potrivit, care nu trebuie să fie la prea mare depărtare.

Cine l-ar fi văzut acum pe locotenent, nu l-ar fi luat drept

un ofiţer prusac, căci purta iar peruca şi barba roşie, întocmai după cum şi ceilalţi erau deghizaţi.

După ce Greifenklau se îndepărtase, oamenii se aciuiră între tufe aşteptând înapoierea lui.

— Ptiu drace, ce rău pute aici! zise unul. Dumnezeule, un cadavru!

Se apropiară. Era corpul lui Reillac.

— Ăsta o fi baronul ăla francez despre care povestea domnul locotenent, spuse caporalul. Zicea că o să încheie proces-verbal despre asta.

Greifenklau se întoarse după mai mult timp.

— Dezgropaţi! ordonă el.

Scoaterea la iveală a casetei se făcu repede, datorită iscusinţei celor şapte camarazi, care împletiră la repezeală şi o targă de rămurele, cu ajutorul căreia fu transportată la locul nou ce i se alesese. După aceea, locotenentul întocmi o schiţă, ca să poată găsi locul mai târziu. Erau numai indicaţii vagi, care n-ar fi putut folosi unui străin, căci un plan exact nu se încumetă să alcătuiască.

Se făcuse amiază. Oamenii îmbucară ceva apoi se întoarseră la văgăună, să închidă la loc groapa.

Căpitanul Richemonte nu stătuse nici el cu mâinile în sân. Înarmat cu o sapă se dusese în zori de zi în munţi. Avea de gând să-l îngroape pe Reillac şi să se încredinţeze apei de existenta casetei.

Ajuns la văgăună, se îndreptă spre locul ştiut, dar deodată rămase ţintuit locului, recunoscând după marginile ei netede, groapa în care fusese comoara.

— S-a dus! exclamă el. Vin prea târziu… Ah!

O mare speranţă i se năruise şi se simţea sfâşiat de oboseală şi deznădejde.

— Asta s-a întâmplat de curând, îşi zise el, apoi, căci pământul e proaspăt de tot. Cine să fi fost aici?

Privi de jur-împrejur, dar nu putu găsi nimic după care să

se poată orienta.

Înciudat, lovi cu piciorul în pământ.

„S-a dus şi speranţa asta! scrâşni el. Desigur, iarăşi Greifenklau! Oh, cât aş vrea să pun mâna pe el!”

Tocmai în vremea asta se întoarse locotenentul la văgăună. Nici nu s-ar fi gândit să întâlnească acolo pe cineva, de aceea rămase înmărmurit când zări lângă groapa deschisă un om agitând braţele ca un disperat. Făcu semn oamenilor săi să-l urmeze încet şi înainta, în vârful picioarelor. Recunoscându-l pe căpitan, îi puse mâna pe braţ.

— Cu cine vorbeşti aici, domnule Richemonte?

Celălalt se întoarse repede şi îngălbeni de spaimă.

— Cine… cine eşti dumneata? îngăimă el.

— Căutător de comori, ca şi dumneata, dar ceva mai norocos, răspunse locotenentul. Dar bine că te-am găsit. Ia apropie-te de cadavrul acela! Îl cunoşti?

Richemonte se uită acum mai bine la celălalt şi scrâşni:

— Mii de draci! Greifenklau!

— Da, eu sunt. Dar n-avea grijă, că nu-ţi voi face nici un rău. Oricum, eşti fratele vitreg al viitoarei mele soţii, de aceea nu vreau să fiu eu judecătorul dumitale. Dar trebuie să-mi mărturiseşti că eşti ucigaşul acestui om.

— Pe dracu o să mărturisesc!

Zicând acestea, se sili să scape din strânsoarea braţelor lui Greifenklau, dar zadarnic.

— Cel puţin recunoşti că acest cadavru este al prietenului dumitale Reillac? întrebă locotenentul.

— Ce mă interesează pe mine cadavrul?

— Fie şi aşa! Dar atunci, vei îngădui să te căutăm puţintel prin buzunare. Ţineţi-l, băieţi!

Cu toată împotrivirea lui fu ţinut atât de strâns, încât nu izbuti să se mişte. Spumega de furie, dar nu-l putu totuşi împiedica pe Greifenklau să-i scoată din buzunar portofelul şi portvizitul celui ucis. Amândouă aveau pe ele numele şi

stema baronului.

— Asta-i de-ajuns! zise locotenentul. N-avem nevoie de mai mult. Voi păstra aceste obiecte şi le voi prezenta acolo unde trebuie. Luaţi-i armele şi trageţi-i un picior în spate, băieţi! Asta-i tot ce-i putem oferi!

Ordinul fu îndeplinit întocmai.

Cadavrul fu cercetat şi îngropat. Se întocmi un scurt raport la faţa locului, care fu semnat de-cei de faţă, şi pe care Greifenklau îl băgă apoi în buzunar. După care se ordonă înapoierea.

Richemonte era ca năucit. Nu îndrăznise să rostească nici un cuvânt şi chiar lovitura de picior o primi fără să crâcnească. Când ajunse la poalele muntelui, totul i se păru un vis. Apoi, însă, îşi reveni şi rămase locului.

— Răzbunare! Răzbunare! Acum ştiu totul! murmură dânsul. Pe ticălosul acesta deghizat l-am văzut îndreptându-se spre coliba aceea singuratică. Acolo trebuie să fie Dulcineea lui.

Începu să meargă atât de repede, încât ajunse la Gedinne încă înainte de a se lumina de ziuă. Nimeni nu dormea în comună. Un grup de soldaţi fugari, care se mai afla acolo, adusese vestea că Împăratul fusese bătut şi că Franţa era pierdută. Tânguielile şi blestemele nu mai conteneau. Căpitanul vru să se folosească de această coincidentă. Se alătură oamenilor şi le spuse că vrea să le dea pe mână şapte spioni germani. Logodnica şefului acestora se afla în casa singuratică de la marginea pădurii.

Locuitorii comunei nu se lăsară atât de uşor câştigaţi pentru această cauză; în schimb soldaţii, sub conducerea lui Richemonte, se îndreptară imediat spre casa cu pricina, o ocupară şi luară prizonieri pe cei dinăuntru. În timp ce câţiva rămaseră acolo de pază, ceilalţi se duseră înaintea „spionilor” ca să-i nimicească. Prusacii socotiseră mai nimerit să rămână de-acum împreună. Greifenklau încuviinţă asta, apoi

se îndepărtă de ei. Astfel porniră la drum, târând căruţul după dânşii, când, deodată, detună o salvă şi toţi şase se prăbuşiră la pământ, loviţi de moarte.

Fratele Margotei îi cercetă şi zise:

— Şeful nu e printre aceştia. O să vină şi el. Nu trebuie să ne scape.

Se înşela însă. Pe drum, Greifenklau îşi dădu seama că Richemonte îl observase când se dusese la căsuţa din pădure, şi asta îl îngrijoră nespus. De aceea, se despărţi de oamenii săi şi o porni repede, înainte, tăind drumul în linie dreaptă, şi scăpând de privirile urmăritorilor săi.

Ajuns în apropierea căsuţei, realiză, imediat cele petrecute. Dar mai observă ceva, şi anume că ocupanţii nu puteau fi prea mulţi. În schimb, o patrulă de husari se apropia călare dinspre marginea pădurii.

Se apropie de căsuţă şi intră. Santinela de la uşă vru să-l oprească, dar în aceeaşi clipă locotenentul auzi glasul logodnicei sale, care striga după ajutor. Îşi trase repede pistoalele şi dădu buzna înăuntru, unde o văzu pe Margot luptându-se cu patru soldaţi. Stăpânul casei şi Florian zăceau legaţi într-un ungher, iar doamna Richemonte era leşinată. Patru împuşcături detunară, cei patru soldaţi se prăbuşiră. Dar santinela intrase înăuntru după locotenent.

Margot scoase un ţipăt de prevenire, care-l făcu pe Greifenklau să se întoarcă repede. Dar era prea târziu. Paloşul francezului spinteca aerul şi căzu pe capul locotenentului, care căzu la pământ, cu Margot lângă el.

Între timp patrula prusacă ieşise din pădure. Ofiţerul care o comanda se opri şi privi în jur. Auzi cele patru împuşcături din casa apropiată şi în acelaşi timp un ţipăt de spaimă.

— Ce-i asta? Acolo se petrec lucruri ciudate! strigă el. Poate că e nevoie de ajutorul nostru. Înainte, băieţi!

Dădură pinteni cailor, descălecară şi pătrunseră înăuntru, în momentul acela, francezul care-l lovise în cap pe

Greifenklau sări pe fereastră, nădăjduind, în ultimul moment, să se salveze. Dar ofiţerul de husari îşi dădu seama dintr-o privire ce se întâmplase şi slobozi după el un glonte, care nu-şi greşi ţinta.

Florian şi gazda fură dezlegaţi şi aflară că un detaşament important de prusaci se îndrepta spre Gedinne, astfel că nu mai aveau de ce să se teamă acum. Povestiră pe scurt cele întâmplate şi, la ordinul ofiţerului, le transportară sus pe cele două femei.

Rana lui Greifenklau era gravă. I se făcu un pansament provizoriu, care trebuia să ţină vreun ceas, până aveau să vină prusacii, şi un medic se va ocupa de dânsul.

Când veni medicul şi examina pe rănit, clătină capul cu seriozitate, dar dădu un răspuns liniştitor Margotei, care-şi revenise, deşi nu-i îngădui să-şi vadă logodnicul.

Richemonte nu se mai întoarse la casa din pădure, căci auzise pe drum despre sosirea prusacilor şi preferă să evite primejdia. Astfel că nu află nimic nici despre rănirea gravă a duşmanului său de moarte.

21. Ultima bucurie a lui Blücher

După bătălia de la Waterloo, bătrânul mareşal supuse Franţa pentru a doua oară. Parisul fusese cucerit şi se încheie o nouă pace, care-l costă pe Napoleon tronul şi libertatea. El fu deportat în insula Sfânta Elena, de unde nu era atât de uşor să se întoarcă înapoi, ca de pe insula Elba.

Greifenklau nu putuse lua parte la această înfrângere a marelui Corsican. Luni de zile rămase ţintuit în pat, de pe urma rănii grave pe care o căpătase. Multă vreme zăcuse fără cunoştinţă şi abia târziu de tot izbuti să le recunoască pe cele două femei care stăteau de veghe la căpătâiul său: doamna Richemonte şi Margot.

Din clipa aceea, starea sa începu să se îmbunătăţească, îşi putu aminti ziua în care se oprise la căsuţa singuratică, unde viteazul Florian o pusese la adăpost pe Margot. Mai încolo, însă, totul rămăsese învăluit în ceaţă şi, în pofida tuturor sforţărilor, memoria refuza să-l ajute. Şi asta, chiar în pofida faptului că medicii îl declarară complet restabilit.

Ştia bine că venise aici ca să mute caseta de război într-un loc mai sigur. Avea la dânsul şi schiţa respectivă, dar era incapabil s-o folosească. Mai avea şi raportul pe care-l întocmise cu privire la uciderea baronului, care fusese semnat şi de însoţitorii săi. Dar când se întâmplaseră toate acestea?

După însănătoşire, cel dintâi drum pe care-l făcu fu la văgăună, în locul unde stătuse caseta la început. Scormonind pământul dădu peste mormintele celor doi bandiţi, dar îi fu totuşi cu neputinţă să-şi aducă aminte ce se petrecuse în cursul celor vreo douăsprezece ore dinaintea rănirii sale.

Începu cercetări despre cei şase oameni care îl ajutaseră la dezgroparea casetei, şi află că nici unul din ei nu se mai înapoiase, vreodată, acasă. Astfel se văzu nevoit să plece la

Berlin, fără a fi putut descurca, în vreun fel, iţele întregii afaceri.

În apropierea Crăciunului, Blücher veni în capitală. Greifenklau se duse la dânsul:

— Bună dimineaţa, băiete! zise mareşalul. Am auzit c-ai încasat o izbitură în cap şi că puţin a lipsit să nu treci dincolo, pe urmele prietenului tău, Reillac!

— Da, a fost o lovitură, nu glumă! răspunse locotenentul.

— Dar, vorba proverbului: Scula rea nu piere! Asta am constatat-o şi la mine de sute de ori.

— Totuşi, a fost cumplit, Excelenţă!

— Da, o astfel de lovitură nu e glumă. Te-au doftoricit, însă bine de tot... Trebuie să recunosc asta, cu toate ca eu n-am să dau niciodată voie vreunui doctor să-şi experimenteze leacurile pe pielea mea! în felul acesta, nădăjduiesc să ajung mult mai uşor la Sfântul Petru!

— Tot ce se poate, Excelenţă. Dar nu numai lovitura aceea m-a necăjit.

— Ei! Dar ce-a mai fost?

— Două lucruri!

— S-auzim!

— În primul rând, că n-am putut participa mai departe la campanie.

— Ai dreptate. Asta trebuie să fi fost, într-adevăr, cât se poate de neplăcut. Dar trebuie să te resemnezi, n-ai încotro.

— Şi izbuteşti chiar, spuse Greifenklau, când ignori anumite întâmplări!

Blücher îşi scutură pipa de colţul mesei, astfel că scrumul care încă ardea căzu pe covor; apoi privi pe furiş la locotenent şi zise:

— Anumite întâmplări? Care sunt astea?

— Păi, răspunse Greifenklau, şovăitor, avansarea aia ratată, de pildă.

Bătrânul clătină capul.

— Hm... da, asta e adevărat, zise el. Aşa ceva te poate face să te iei singur la palme! Atâta că asta n-ar fi o ocazie de tot pierdută! Tu ne-ai adus servicii de mare preţ, ne-ai fost de folos de zece ori mai mult decât dacă ai fi fost combatant. Dă-mi voie să-ţi port eu de grijă, fiule! Cuvântul bătrânului Blücher încă mai valorează ceva! Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, Excelenţă.

— Ei, vezi? Nici nu te-aş sfătui să dai cu piciorul unei recomandări venite de la mine. În astfel de chestiuni sunt un om de onoare. Dar, care-i celălalt motiv pentru care eşti necăjit?!

— Caseta de război. Excelenţă.

— Caseta de război? Ei, drace, aşa e! Îmi aduc aminte că te-am trimis cu câţiva oameni ca să pui la adăpost puşculiţa aia veche. Înapoi nu te-ai mai întors, iar eu am fost nevoit să merg mai departe, tot mai departe, pe urmele lui Napoleon, ca să-i arăt ce pot. Pe urma am auzit că ai fost rănit. Ce s-a făcut cu caseta?

— Tocmai asta nu ştiu nici eu, Excelenţă.

— Nu? întrebă Blücher, mirat. Care vasăzică ai fost rănit înainte de a fi ajuns la ea?

— Ba nu; mai târziu.

— Dar atunci, nu mai înţeleg nimic...

— De găsit, am găsit-o în orice caz.

— Şi ai îngropat-o în altă parte?

— Cred că da.

— Crezi? Ia ascultă, băiete, ce fel de vorbe sunt acestea? Aici nu eşti la biserică, să crezi sau să nu crezi...

— Aşa e, dar vedeţi că am uitat.

— Ai uitat? Chestia cu caseta? Mai băiete, cum ai putut uita aşa ceva?

Greifenklau arătă cicatricea roşie care se întindea peste tot capul, până la rădăcina nasului, şi zise:

— N-am încotro, Excelenţă, nu-mi mai pot aduce aminte!

— Rana? Mii de bombe! Te-a făcut să-ţi pierzi memoria?

— Din nenorocire! Noaptea dinaintea rănirii mele a rămas o enigmă perfecta!

— Nu ţi-ai dat osteneala îndeajuns, băiete!

— Ba încă ce mult m-am chinuit! Zile şi nopţi de-a rândul am stat treaz şi mi-am stors creierii, dar ce să fac, amintirea n-a vrut să reînvie.

— Asta-i ciudat! Dar ai fost acolo sus, unde era îngropată caseta? Şi au fost şi oamenii cu tine?

— În orice caz.

— Şi aţi scos-o afară?!

— Cred că da. După ce m-am însănătoşit, m-am dus acolo şi am constatat că nu mai este.

— S-o fi descoperit altul?!

— Tot ce se poate.

— Cum adică?

— Ar fi putut-o lua căpitanul Richemonte!

— A, ăla? A fost acolo, sus?

Greifenklau păru stingherit şi înălţă din umeri.

— Mai mult ca probabil.

— Iarăşi vorbe dintr-astea! Drace! Măi băiete, măi, nu-s deloc mulţumit de tine. Ce fac eu cu atâtea probabilităţi?! Certitudini vreau, nu supoziţii!

— Vă pot da şi certitudini, Excelenţă. E aproape sigur că eu am fost acela care a dezgropat caseta, căci am întocmit o schiţă care cred că este a locului unde am îngropat banii a doua oară. Asta e.

Mareşalul luă hârtia şi o privi cu atenţie.

— Dracul să mai priceapă! zise el. Aici stejari, colo fagi, ici o cruce, probabil locul unde aţi îngropat puşculiţa!… Ascultă-mă, băiatule, în toată pădurea aia, cum să te poţi descurca având la mână doar amărâta asta de fiţuică?!

— Am căutat zile întregi, dar n-am găsit locul.

— Şi nici copacii ăia, băiatule?

— Nu; nu-mi pot aminti în ce direcţie am pornit atunci de la văgăună.

— Asta e o istorie afurisită, care poate face să ţi se stingă până şi pipa!

O puse de-o parte, deşi tocmai o umpluse şi-i dăduse foc. Cu schiţa în mână, începu să umble de colo până colo prin odaie, apoi o aruncă pe masă.

— De, în orice caz tu nu eşti vinovat. Lovitura aia de paloş ţi-a cam stâlcit creierul, băiete! Nu-i nimic de făcut în privinţa asta. Dar unde sunt ceilalţi care au fost cu tine? Aia şi-o fi putând aminti.

— Am căutat să dau de ei, dar am constatat că nici unul nu mai e în viaţă.

— Ducă-se dracului de treabă! Au căzut în luptele de mai târziu?

— Nu cred; mai degrabă chiar în ziua aceea. Casa care ne adăpostise a fost asediată de francezi; atunci am fost şi eu rănit. Husarii prusaci, aceiaşi care ne-au sărit în ajutor, au găsit ulterior câţiva oameni împuşcaţi, tocmai atâţia câţi am avut eu cu mine.

— Nu s-a găsit asupra lor nimic care să fi putut servi la stabilirea identităţii?

— Nu, căci au fost jefuiţi până la piele.

— Prost! Totuşi, avem cel puţin mângâierea că n-am putea căpăta caseta nici chiar dacă ai şti precis unde se află îngropată.

— De ce? Dac-ar fi aşa, eu nu cred c-ar fi deloc greu s-o iau, Excelenţă.

— Ar fi curată hoţie, băiete. Se află pe pământ francez. Dar, spuneai că acel căpitan Richemonte a fost şi el acolo sus, în munţi? De unde deduci asta?

— Pentru că am aici o hârtie din care reiese că el l-a asasinat, acolo, pe baronul de Reillac. Eu însumi am fost martor. Stă negru pe alb aici că noi am descoperit cadavrul şi

că Richemonte se afla alături de el. Sunt trecute şi obiectele pe care le avea la dânsul, dar care aparţinuseră baronului.

— Dar cred că i le-aţi luat, nu? Unde sunt?

— Le-am găsit mai târziu la mine şi le mai am.

— Dar, din câte ştiu, Richemonte v-a scăpat şi el!

— Poate că încă i-am mai putea da de urmă!

— Crezi?! Ah, da! Ai dreptate! Ar putea fi găsit cadavrul lui Reillac?

— Desigur.

— Hm! Nu e rea ideea. Avem şi dovezi, anume ceea. Ce ai văzut tu semnăturile voastre, apoi obiectele care-i aparţinuseră lui Reillac şi pe care le-aţi luat voi căpitanului.

— Măi sunt şi alte dovezi, Excelenţă.

— Anume?

— Margot a primit de la el o scrisoare prin care îi comunică…

Blücher îl întrerupse repede:

— Margot! Drace! La fetişcana asta dulce nici nu m-am gândit. Ce idiot sunt! Unde se află acum?

— Aici, la Berlin, împreună cu maică-sa.

— Zău? Păi să ştii că trebuie să le vizitez numaidecât.

Greifenklau spuse, stingherit:

— Tocmai aveam de gând s-o invit pe Excelenţa Voastră…

— Da! S-a întâmplat ceva deosebit?

— Cam aşa ceva… Urmează să ne căsătorim.

— Nuntă? Vrei să te însori cu Margot, băiatule? Când?

— Poimâine e cununia.

— Chiar poimâine? Mii de tunete şi fulgere! Cum pot eu procura atât de repede un dar?! Dar… ia stai… mi se pare că am acasă un vătrai, un cărucior de copil… ba chiar şi un buchet de flori de tei! I-ascultă, domnule, de ce n-am fost înştiinţat mai din vreme?

— Excelenţa Voastră abia a sosit la Berlin.

— Asta e drept. Dar ia spune, ai vreun cavaler de onoare?

Cine e?

— Sublocotenentul Wilmersdorf.

— Von Wilmersdorf? întrebă mareşalul. Drace! De ce tocmai ăsta?

— E un bun prieten de-al meu.

— Prostii! Pun pariu că nici n-are deloc stofă de cavaler... Bagă de seamă, dacă eram cu cincisprezece ani mai tânăr, aş fi dorit-o pe Margot pentru mine. Dar, pentru că am ghinionul de a fi moşneag, mi se cuvine măcar o mică compensaţie. Eu însumi voi fi cavalerul tău de onoare, tinere. Ai priceput?!

— Ordonaţi, Excelenţă!

— Ia mai termină cu vocabularul asta! Mai ales în chestiunile care n-au nici o legătură cu armata şi disciplina militărească. Ia spune, ai ceva împotrivă?!

— Excelenţă, n-ar fi doar o mare onoare ci şi o nemărginită bucurie...

— Păi vezi! îl întrerupse Blücher. În sfârşit, îţi vine mintea la cap. Aşadar eu o conduc pe Margot la altar, iar sublocotenentul ăla, Wilmersdorf, n-are decât să conducă câinii unde o pofti. Dar parcă începuseşi să spui că Richemonte i-a scris ceva logodnicei tale?

— Da, de trei ori. Dar ea nu i-a răspuns.

— Unde se află acum?

— E pentru două săptămâni la Strasbourg.

— Aveţi adresa lui?

— Da. Aşteaptă acolo răspunsul.

— Asta-i bine. Ştim unde poate fi găsit. Dar ce scrie?

— Îi cere Margotei să mă părăsească şi să vină la ei.

— E nebun, individul.

— Are un pretext bun. Margot e săracă, dar el va face din ea o moştenitoare putred de bogată, dacă mă părăseşte pe mine şi se duce la dânsul.

— Moştenitoarea cui?!

— A lui Reillac!

Blücher tresări surprins.

— Reillac? Fireşte, e mort. Aşadar pe dumnealui să-l moştenească! Cum vine asta? Fă-mă să înţeleg!

— Vă aduceţi aminte. Excelenţă, când v-am spus că Napoleon a văzut-o pe Margot?

— Da, a pus un ochi pe dânsa, ori chiar pe amândoi.

— Planul Împăratului era s-o căsătorească, împotriva voinţei ei, cu Reillac, înlesnindu-i astfel accesul la curte.

— Aha, pentru ca dumnealui să aibă prilejul de a o apuca din când în când de fuste?! Acuma... pe Sfânta Elena, cred că i-a trecut pofta...

— Richemonte era amestecat în asta. El scrie că Reillac a murit, fără să lase vreun moştenitor apropiat, şi că dânsul, căpitanul, are în mână încuviinţarea scrisă a Împăratului pentru căsătoria Margotei cu baronul.

— Aha! Pe atunci, asta avea valoare de logodnă.

— Apoi, Reillac a lăsat un testament.

— Da? Atunci tot există un moştenitor. Cine e?

— Chiar Margot.

— Margot?! De unde şi până unde?

— Reillac şi-a cumpărat, ca să zic aşa, logodnica tocmai prin acest testament.

— Ce noroc! zise Blücher, batjocoritor.

— Dimpotrivă, ar fi o adevărată ruşine pentru Margot să primească...

— Aşa e, băiete. Eşti un tânăr de nădejde, care ştie ce-i onoarea. Ce spune fata despre toate acestea?

— Ea nu vrea să ştie nimic despre moştenire.

— Bravo! E drept că n-aveţi nici unul din voi avere, dar voi avea eu grijă să avansaţi repede şi să nu înduraţi lipsuri.

Chipul lui Greifenklau se întunecă.

— O! Excelenţă, zise el, cred ca avansarea nu mai e cu putinţă.

— Ce-ai spus? zise Blücher.

Locotenentul arătă pentru a doua oară cicatricea şi spuse:

— Din cauza asta.

— Ei, drace! O cicatrice onorabilă nu e nici pe departe o pată ruşinoasă, ci dimpotrivă…

Greifenklau zâmbi cu amărăciune.

— N-a spus chiar Excelenţa Voastră mai adineauri că lovitura aceea mi-a cam stâlcit creierul?

— Ei, aş! Glumeam, doar…

— Ştiu asta, şi totuşi e tragic de serios. Memoria mea a suferit şi nu mă mai pot bizui pe ea.

— A suferit numai în ceea ce priveşte povestea casetei de război.

— Până acum, da. Dar mă poate părăsi în orice clipă, în chestiuni care pot fi de cea mai mare însemnătate în ce priveşte serviciul.

— Cine spune asta?

— Medicii care m-au tratat şi care acum vor avea să hotărască în calitate de specialişti asupra viitorului meu. Voi fi nevoit să-mi iau rămas-bun…

— Ai înnebunit, băiatule?

— Deja mi s-au făcut nişte aluzii.

Blücher se duse la fereastră, privi o clipă afară, şi, după ce îşi recăpătă stăpânirea de sine, se întoarse. Obrajii i se înroşiseră şi ochii îi erau umeziţi, când spuse, pe un ton, în aparenţa foarte liniştit.:

— Care vasăzică ţi s-au făcut aluzii ca să-ţi dai demisia din armată? Un ofiţer atât de tânăr şi plin de speranţe! Ce-ai hotărât?

— Să mă supun.

— Mii de bombe. Şi de ce, mă rog?!

— Pentru că, altminteri, voi fi demis.

— Asta se va întâmpla doar peste cadavrul meu!

— Vă sunt foarte recunoscător, Excelenţă. Dar îmi daţi voie să vorbesc deschis?

— Dă-i drumul!

— Intervenţia Excelenţei Voastre ar fi destul de convingătoare ca să fiu menţinut, dar va trebui totuşi mai târziu să lupt cu împrejurările şi cu superiorii.

— Da, da, ştiu ce vrei să spui! Ai avea de contracarat o mulţime de uneltiri din acelea mărunte şi împotriva cărora eu nu te-aş putea ocroti. Trebuie să-ţi dau dreptate, băiatule. Aşadar eşti hotărât să demisionezi?

— Ferm hotărât.

— Din partea mea n-ai decât s-o faci. Dar când?

— Cât mai curând cu putinţă.

— Cât timp îi trebuie minţii tale suferinde, pentru a compune o demisie?

— Aş putea-o scrie chiar astăzi!

— Şi ce mai aştepţi?!

— Excelenţă, mi-aş îngădui o părere...

— Taci! Aici numai eu îmi dau cu părerea! izbucni bătrânul. Fă-o scurtă! Ai colo cerneală, hârtie şi condei! Aşează-te şi scrie-ţi petiţia! Dar cât mai pe scurt! în vremea asta, eu o să-mi mai aprind o pipă. Hai, dă-i drumul!

Greifenklau se supuse. Luă pana şi se pregătea să scrie, când mareşalul îl opri:

— Stai! Cum gândeşte omul mai bine: cu sau fără pipă.

— Cu.

— Atunci îndoapă-ţi una înainte de a începe mâzgăleala. Haide, ia de aici!

Locotenentul fu nevoit să asculte. Îşi umplu o pipă olandeză, o aprinse, apoi începu

— Stai! interveni bătrânul pentru a doua oară. Cui i-o adresezi?

— După cum prevede regulamentul: comandantului regimentului.

— Prostii! Pe tine nu te privesc prevederile regulamentului. Vor să scape de tine şi să aibă şi

încuviinţarea ta pe deasupra. Cu asemenea indivizi nu e cazul să corespondezi!

— Dar cui să mă adresez atunci, Excelenţă?

— Ia ascultă, domnule, chiar trebuie să-ţi dau mură-n gură? Mie îmi scrii şi nimănui altcuiva.

— Trecând peste toate celelalte instanţe?

— Da, domnule!

— Dacă Excelenţa Voastră ordonă...

— Da, îţi ordon! Şi acum începe odată! Dar îndeasă-ţi mai întâi tutunul în pipă, ca să-ţi vină mai uşor inspiraţia!

Greifenklau începu să scrie. Îşi dădu toată osteneala să facă asta cât mai repede, totuşi după douăzeci de minute puse condeiul de-o parte.

— Citeşte!

Locotenentul se ridică de pe scaun şi începu:

— Către Excelenţa Sa, domnul mareşal...

— Stai! tună Blücher. Ce naiba-i asta?!

— Titulatura, Excelenţă...

— Ia mai du-te naibii, băiete, zău aşa! Vreau să le arăt oamenilor ălora că între noi există o relaţie de prietenie şi tu îi tragi întruna cu titulatura! Câte rânduri are petiţia ta?

— Vreo cincizeci.

— Sfinte Sisoe, cincizeci! E nevoie de atâta vorbărie? Stai jos şi ia altă hârtie. O să-ţi dictez eu.

Greifenklau se supuse. Blücher îşi reaprinse pipa, care se stinsese, începu să umble de colo până colo prin odaie, şi, după câtva timp, începu:

— În ce zi suntem azi?

— În 22.

— A, da, răspoimâine e Crăciunul. Care vasăzică te însori tocmai de Crăciun? Mă bucură şi-mi convine. Ai înmuiat bine pana?

— Da.

— Atunci dă-i drumul: „Berlin, la 22 decembrie 1815.

Prietenului şi protectorului meu Gebhard Leberecht von Blücher!” Eşti gata? Ei, mai departe: „Dragă prietene şi camarad de campanie! Am căpătat o lovitură a dracului peste cap şi de aceea mi se cere să-mi dau demisia din armată ceea ce, cu toate regretele, sunt nevoit să accept. Mi-e mai plăcut s-o depun în mâinile tale decât în ale altora, căci, tu ştii, mai bine decât oricine, că mi-am făcut datoria. Devotatul tău, Hugo de Greifenklau, locotenent.” Ei, acum ştii cum se face o demisie?

— Excelenţă, cum puteam eu să scriu aşa ceva?

— Uite-aşa! Ia arată-mi-o! Ai presărat nisip pe deasupra? Sau scrum, tot aia e!

Blücher luă hârtia şi zise:

— Până una-alta, ai un scris chiar mai frumos decât al meu! Ia ghici, cine va citi asta?

— Habar n-am, Excelenţă.

— Habar n-ai? Prostule, cine altul decât Regele?

Greifenklau tresări:

— Excelenţă, zise el, şovăind, în cazul acesta, cu prinsul ar trebui exprimat prin alte cuvinte.

Blücher se încruntă.

— Ce vrei să spui cu chestia asta? Îţi închipui, cumva, că nu-s în stare să redactez o petiţie?

— Excelentă, se grăbi Greifenklau, surâzând, sunt cât se poate de convins…

— Sau că nu-s capabil s-o dictez? îl întrerupse mareşalul. Petiţia asta e o capodoperă stilistică şi Regele o va aprecia la adevărata ei valoare. Şi cu asta, basta! Dar acum mai departe: ce facem cu Richemonte? Punem ori nu mâna pe dânsul?!

— Nu ştiu dacă e cu putinţă. Strasbourgul aparţine Franţei.

— Ei, aş! Ce titulatură poartă în Franţa capul justiţiei?

— Procuror general.

— Bine! Îi voi scrie acestui domn procuror general. Şi vreau să văd dacă lui îi dă mâna să nesocotească o cerere a bătrânului Blücher! Ce i-aţi luat lui Richemonte când l-aţi găsit lângă cadavrul victimei sale?

— Punga şi portvizitul lui Reillac. Pe ele se află numele şi stema sa.

— Asta-i de ajuns. Aţi îngropat cadavrul şi cred că ai mai putea găsi locul, nu?

— Fără îndoială.

— E cu putinţă să ţi se ceară să te duci acolo. Ai fost martor ocular la crimă?

— Nu.

— Asta-i prost! Poate nega.

— Ba nu. L-am văzut împreună cu Reillac. După nici zece minute m-am înapoiat şi nu l-am mai găsit pe căpitan, în schimb baronul zăcea înjunghiat la pământ. Trupul îi era cald. Îi lipseau obiectele pe care le-am găsit apoi la Richemonte.

— Atâta ar putea fi, totuşi, de ajuns. Dar cum o fi ajuns testamentul în mâinile căpitanului?

— Poate că e fals. Dacă e într-adevăr veritabil, atunci trebuie că Reillac o fi avut vreun motiv temeinic să i-l încredinţeze.

— Asta e adevărat, zise Blücher, Richemonte n-are nici un fel de avere?

— Nu. În schimb foarte multe datorii, după cum ştiţi.

— Atunci trebuie să fie al dracului de neplăcut pentru dânsul să aibă în mână o avere enormă, din care nu poate căpăta nici o centimă.

— De aceea vrea s-o atragă pe Margot la dânsul.

— Da, vrea să ridice moştenirea în numele ei, şi pe urmă să şteargă putina. N-o să-i meargă, însă! Poimâine voi fi la voi, unde vom discuta totul şi apoi vom trece la acţiune. Acum te poţi căra, băiatule! Transmite-le complimentele mele lui Margot şi mamei sale. De demisie mă îngrijesc eu. La

revedere!

— La revedere, Excelenţă!

Greifenklau plecă. Întrevederea cu bătrânul mareşal îl binedispuse, făcându-l să se întoarcă la ai săi mai încrezător şi mai plin de curaj.

Într-adevăr, era sărac. Mica moşie, pe care-o considera avutul său, nu le-ar fi putut înlesni decât un trai foarte modest. Şi totuşi, când se uita în ochii Margotei, atât de fericiţi şi de încrezători, era sigur că soarta fusese, totuşi, deosebit de generoasă cu dânsul!

Sosise Crăciunul şi, o dată cu el, ziua mult aşteptată a nunţii celor doi.

Când sosi mareşalul, oaspeţii se strânseseră deja demult. Bătrânul îşi pusese cea mai strălucitoare uniformă şi, la apariţia sa, toţi cei prezenţi se simţiră înfioraţi de o adiere de tinereţe şi prospeţime.

— Bună ziua, tuturor! strigă el, vesel, rotindu-şi privirea în jur. Aşa mai zic şi eu! Asta-i Crăciun, nu glumă! Ce n-aş da să mă mai simt, măcar o dată, tânăr! Dar unde e domnul acela, von Wilmersdorf?

— Aici, Excelenţă!

Blücher îl măsură din cap până-n picioare şi zise:

— Care vasăzică, chiar dumneata eşti banditul care-ai vrut să fii cavaler de onoare în locul meu!

Sublocotenentul se simţi stingherit, dar îşi adună curajul şi răspunse:

— Cer iertare, Excelenţă, n-am avut nici cea mai mică intenţie de a sta în calea superiorului meu. Mă retrag supus.

— Aşa se şi cuvine! Numai că eu ştiu să fiu şi generos, la nevoie! Unde e duduia Margot?

— În odaia de alături.

— De fapt, trebuia să mă duc s-o iau. Îţi permit să te duci dumneata în locul meu!

Sublocotenentul se îndepărtă. Blücher îi salută pe toţi ceilalţi, iar când o văzu intrând pe Margot, făcu o mutră grozav de surprinsă.

— Mii de bombe! exclamă el. Să fii chiar dumneata, în persoană, tânăra noastră Margot?!

— Şi se plecă în faţa ei, de parc-ar fi fost o adevărată prinţesă. Ca un cavaler desăvârşit, îi duse mâna la buze, o privi drăgăstos în ochi şi zise vădit mişcat:

— Domnişoară, ştii dumneata că bătrânul Blücher nu va mai trăi mult? Chiar dacă nu las să se vadă, sunt totuşi încredinţat că doamna aceea cu coasa întinde încetişor mâna spre mine. Nu voi mai avea multe bucurii de acum încolo, dar vă mărturisesc sincer că asta de acum e una dintre cele mai mari pe care le-am avut vreodată în viaţă.

Cuvintele acestea întristară pe toţi cei de faţă şi, poate c-ar fi picurat şi câteva lacrimi, dacă bătrânul n-ar mai fi presărat şi câteva vorbe de duh, îndulcind atmosfera...

Se răspândise vestea că însuşi mareşalul ceruse să fie cavaler de onoare la nunta lui Greifenklau. Astfel, la biserică se adunase un public atât de numeros, cum numai la sărbători mari puteai să mai vezi. Tinerii prezenţi îl pizmuiau pe locotenent pentru frumoasa franţuzoaică pe care şi-o adusese ca pradă de război. Dar nu era nimeni care să nu-i dorească din toată inima fericirea atât de greu câştigată. Şi toţi se bucurau că Blücher călcase protocolul rigid al înaltei societăţi, urmându-şi doar glasul inimii, de dragul unui biet locotenent.

După ce se sfârşi cununia şi preotul îi binecuvântă pe cei doi, mareşalul îl luă pe Greifenklau de mână şi-i zise.

— Băiatule, aceasta e soţia ta. Preţuieşte-o ca pe cea mai valoroasă nestemata a pământului.

Sărută mireasa, apoi îi luă mâna:

— Copila mea, alesul tău e un bărbat destoinic, îi zise el. Chiar dacă viaţa îi va refuza ceea ce merită, tu îl poţi face să

se simtă fericit, căci privirea caldă a femeii iubite îndepărtează toate relele din lume.

Vorbele lui răsunară în toată biserica şi produseră o impresie mai puternică decât predica pastorului.

Pe urmă, oaspeţii se adunară la masă şi glumele continuară să curgă, spumoase ca şampania, din gura mareşalului cu inimă de copil.

Spre sfârşit, se ridică şi bătu în pahar. Imediat se făcu tăcere în jur şi toate privirile se aţintiră asupra sa.

— Copii, începu el, am epuizat astăzi toate urările obişnuite într-o astfel de zi. De aceea, voi continua cu o rugăminte. Înainte, însă, am să-l rog pe Greifenklau să umple paharele! Şi acum ascultaţi, oameni buni! Am ajuns celebru, se vorbeşte despre mine, iar mâzgălitorii de hârtie vor găsi o mulţime de întâmplări de povestit, adevărate ori mincinoase. Şcolarii îmi vor citi numele în cărţile de istorie… cu sau fără folos. Tot ce am izbutit să îndeplinesc cu ajutorul spadei, a lui Dumnezeu şi a soldaţilor mei, va fi, mai devreme sau mai târziu, stricat tocmai de aceşti jalnici „scârţa-scârţa” pe hârtie, după cum fiecărui delir îi urmează o destindere, şi fiecărui an de entuziasm, câţiva de amărăciune. Mă tem că ceea ce am câştigat cu sânge, va fi stricat, iarăşi, cu cerneală…

Făgăduielile vor fi încălcate, în ciuda faptului că sângele unui popor e prea preţios pentru a fi risipit zadarnic. Va veni, însă, nu mă îndoiesc, şi ziua adevărului. Atunci, am să vă rog să vă reamintiţi de mine, să ridicaţi şi să goliţi în amintirea mea un pahar şi să povestiţi, copiilor şi nepoţilor voştri, despre bătrânul Blücher, mareşalul care ar fi preferat să snopească în bătăi întregul congres vienez, întocmai cum au făcut francezii dincolo de Rin.

Efectul acestor cuvinte fu de nedescris. Toţi erau emoţionaţi până la lacrimi. Bătrânul îşi dăduse drumul amărăciunii; vorbise ca un profet care dezvăluie

concetăţenilor săi viitorul, lăsându-le, totodată, un testament pe care-l vor transmite copiilor şi nepoţilor... Paharele fură golite într-o atmosferă de adâncă reculegere.

Dar tot Blücher readuse buna dispoziţie. Arătând spre o masă pe care erau aşezate darurile de nuntă, el zise:

— Acum priviţi olecuţă într-acolo, copii. Veţi fi crezut că, în focul cuvântării, am uitat tocmai ceea ce ora mai important. Să ştiţi că vă înşelaţi. În ciuda faptului că nu-s bogat şi că paralele, multe, puţine, mi-au alunecat, deseori, prea lesne printre degete, m-am gândit să dăruiesc ceva acestor tineri...

Scoase din buzunarul hainei un plic mare, pe care îl înmână miresei. Ea îl luă cu sfială, şi vru să mulţumească, dar el o întrerupse:

— Stai! Nu vreau s-aud nimic! Am să vă spun doar ca Regele s-a amuzat copios citind o anumită demisie, iar eu am ştiut să-i speculez în mod inteligent buna dispoziţie. Asta-i tot ce trebuia să ştiţi. Şi acum rămâneţi cu bine! Fiţi fericiţi şi, în măsura posibilităţilor, amintiţi-vă măcar din când în când de mine.

Se ridică de pe scaun şi cât ai clipi din ochi dispăru în întunericul nopţii. Hugo alergă după dânsul, dar bătrânul o luase la picior cu o repeziciune tinerească şi urcă repede în trăsura care-l aştepta, nu departe de casă.

Când locotenentul se înapoie la oaspeţii săi, toţi erau curioşi să afle ce conţine plicul. Îl deschise, scoase dintr-însul două hârtii, citi una dintre ele, apoi o înmână Margotei.

— Demisia mea! zise dânsul, cu un zâmbet, în care bucuria se amesteca cu durerea.

Ea îl privi îngrijorată în ochi.

— Citeşte, te rog, scumpa mea! o îndemnă el.

Fata citi şi, când fu gata, zise cu mulţumire vădită:

— E într-adevăr demisia ta, dragul meu, dar arată cât se poate de onorabil.

— Şi ca un fel de avansare, adăugă el.

— La gradul de căpitan de cavalerie, cu permisiunea de a purta uniforma. Asta nu-i chiar de colea…

— Şi cealaltă hârtie? întrebă doamna Richemonte.

Greifenklau o desfăcu şi pe aceasta. După ce o citi, chipul său se însenină, şi zise:

— Uite, dragă Margot, încă ceva ce-i datorăm bătrânului nostru prieten.

Ea luă hârtia şi citi rândurile.

— E cu putinţă? întrebă surprinsă.

— Ce este? Ce?! exclamară toţi oaspeţii.

— Un dar, răspunse ca, un dar regesc, cum nici în vis nu ne-am fi putut dori. Pentru serviciile importante aduse în război de Hugo, Maiestatea Sa îl face proprietarul moşiei Breitenheim.

Asta stârni senzaţie. Îl întrebară pe Greifenklau în ce constau aceste servicii, importante şi Hugo povesti cum îi spionase pe Napoleon şi pe mareşalii săi, având astfel posibilitatea să-l informeze pe Blücher şi pe Wellington despre intenţiile şi planurile Împăratului. Apoi adăugă:

— Ăsta e un dar care ne va scoate din toate nevoile, dragă Margot. Se cuvine să-i fim foarte recunoscători Maiestăţii Sale, căci ne-a oferit mai mult decât meritam. Bunul mareşal mi-a exagerat vrednicia. Cel mult dacă mă gândisem la o avansare. Dar ştii tu în ce constă adevărata valoare a acestui dar?

— Nu ştiu.

— În faptul că moşia Breitenheim e învecinată cu a mea. Cred că atât Regele cât şi mareşalul s-au gândit la asta. Demisia mă întristase mai mult decât am lăsat să se observe. Abia acum sunt împăcat cu noul meu destin, căci am căpătat un alt câmp de activitate, care-mi va oferi posibilitatea de a mă dovedi, în continuare util.

Viitorul dovedi că Greifenklau intuise corect avantajele

şansei ce i se oferise.

Audienţa la Rege avu loc chiar într-una din zilele următoare. Fireşte că tânăra pereche se duse şi la Blücher, ca să-i mulţumească.

Cu prilejul acesta, mareşalul aduse vorba despre căpitanul Richemonte. La nuntă, ocolise intenţionat subiectul, din pricina musafirilor.

— Să fac să fie urmărit pe cale judiciară? întrebă el.

— Ar merita-o cu prisosinţă, răspunse Greifenklau.

— Dar dumneata ce părere ai, doamnă Greifenklau? E pe jumătate fratele dumitale.

Tânăra şovăi câteva clipe, apoi răspunse:

— Ura şi blestemele mele îl vor urmări, oricum, pretutindeni. Vi se pare că sunt prea aspră?

— Câtuşi de puţin. Dar cum gândeşte mama dumitale?

— La fel ca mine. A fost piaza noastră rea şi nici acum n-am încetat să ne temem de dânsul.

— Bine, atunci îl vom face inofensiv. Voi merge chiar astăzi la ambasadorul Franţei, ca să-i expun cazul.

Îşi ţinu făgăduiala şi ambasadorul îl asigură că va transmite celor în drept, şi cât mai repede, cele aflate. Dar lucrurile luară o cu totul altă întorsătură.

Greifenklau primi o somaţie din partea justiţiei, şi i se ceru să dea o declaraţie şi să depună obiectele luate de la căpitan şi procesul-verbal redactat la văgăună.

— Unde se află Richemonte? întrebă Greifenklau.

— La Strasbourg, în arest preventiv.

— În cazul de faţă, însă, denunţul vine din străinătate, iar germanii nu sunt prea îndrăgiţi de francezi.

— Se poate să aveţi dreptate, deşi eu, ca slujbaş public, n-ar trebui să recunosc asta. Doriţi să fac o remarcă în acest sens?

— Vă rog să atrageţi atenţia autorităţilor că Richemonte este un om foarte primejdios, capabil să scape de sub orice

pază şi să-şi continue şirul fărădelegilor.

— Voi atrage atenţia, cu toate că de data asta, Richemonte nu se va osteni să fugă...

— Vreţi să spuneţi că, până la urmă, va scăpa basma-curată?

— Hm! Pot spune numai că în această chestiune, foarte... romantică, totul e cu putinţă...

În cursul lunilor următoare se dovedi că funcţionarul nu greşise în presupunerile sale. Greifenklau află că Richemonte fusese transportat la Sedan şi de acolo în munţi. Hugo aşteptă zadarnic să fie chemai pentru a depune mărturie. Tribunalul din Berlin primi o comunicare în care scria negru pe alb că indicaţiile reclamantului fuseseră pe deplin îndestulătoare pentru a găsi locul unde fusese îngropat baronul de Reillac.

După câtva timp, Greifenklau fu chemat în faţa autorităţilor, unde i se aduse la cunoştinţă că Richemonte nu făcuse deloc un secret din vizitele sale la văgăună. Dimpotrivă, indică exact unde se afla cadavrul lui Reillac, întorcând, însă, totul pe dos prin declaraţia sa. El spuse că locotenentul şi spionul german fusese acela care-l asasinase şi jefuise pe baron. Stăruia ca acesta să fie arestat şi să i se facă proces.

Ce putea să răspundă Greifenklau? Pe vremea crimei fusese într-adevăr acolo, luase în stăpânire obiectele furate, şi tot el fusese acela care-l îngropase pe baron. Din fericire, Margot şi doamna Richemonte îi întăriră spusele. De asemenea şi Florian, care-l urmase în Germania, şi era acum în slujba lui, depusese mărturie pentru dansul. Totuşi, n-ar fi scăpat fără unele neplăceri, dacă mareşalul Blücher nu şi-ar fi pus în cumpănă cuvântul în favoarea protejatului său.

Justiţia franceză ajunse, în consecinţă, la următoarea concluzie: Există doi bănuiţi, un german şi un francez, aceştia se învinovăţesc reciproc. Germanul e cel mai împovărat. Cu

toate acestea, justiţia ţării sale nu vrea să întreprindă nimic împotriva lui. Prin urmare, nu i s-ar putea lua nici justiţiei franceze în nume de rău dacă va suspenda urmărirea judiciară împotriva lui Richemonte. Şi consideră cazul ca făcând parte dintr-acelea care nu pot fi lămurite.

Moştenirea lui Reillac fu atribuită unor rude îndepărtate, iar căpitanul Richemonte fu pus în libertate.

Nu se găsise la dânsul nici o urmă din testamentul baronului şi din autorizaţia imperială pentru logodna acestuia cu Margot. Când i se arătară scrisorile adresate de el surorii sale vitrege, răspunse cu semeţie că inventase basmul acesta, ca s-o salveze pe sora sa de la o căsătorie dezonorantă. Nu voia ca dânsa să devină soţia ucigaşului prietenului său.

Şi, din acel moment, căpitanul Richemonte dispăru fără urmă.

Puţin timp după asta, Margot şi Hugo primiră vizita baronului de Sainte-Marie. El venise împreună cu soţia sa, Berta Marmont, care îi dăruise un fiu. Copilul căpătă de naşi pe soţii Greifenklau şi pe doamna Richemonte. Baroana de Sainte-Marie, îşi învinsese orgoliul, înzestrându-l pe Romain cu toate cele necesare unui trai lipsit, de griji.

Vremea trecu... După câţiva ani, Margot născu şi dânsa un băieţaş, care căpătă numele de Gebhard Leberecht, spre marea bucurie a bătrânului Blücher. Tot el ţinu morţiş să fie naşul acestui vlăstar ce avea să-i ducă numele mai departe. De altfel, a fost ultima bucurie ce i-o rezervase soarta, căci mareşalul se săvârşi din viaţă la 77 de ani, plâns de întreaga ţară şi, mai cu seamă, de Margot şi Hugo von Greifenklau.

Sfârşitul volumului I

Editura PALLAS
Bucureşti – sector 1
Piaţa Presei Libere nr. 1
Corp central, etaj 8, camera 860
Telefon 222.48.60
Pentru corespondenţă
Editura Pallas
Căsuţa poştală 33—99

Coli de tipar: 27
Bun de tipar: 08.10.1998
Tiparul executat la Imprimeria
„ARDEALUL” Cluj-Napoca
B-dul 21 Decembrie nr. 146
Comanda nr. 80151

39

karl may

OPERE

ULTIMA IUBIRE AL LUI NAPOLEON

Cu volumul de faţă se deschide un nou ciclu de aventuri din creaţia inegalabilă a lui Karl May, având ca fundal istoric tumultoasa epocă napoleoneană. Rivalitatea dintre baronul Reillac şi căpitanul Hugo de Greifenklau, aflat în trupele germane ce ocupaseră Parisul, este provocată de pasiunea amândurora pentru frumoasa şi tânăra Margot. Intrigile şi uneltirile baronului, în complicitate cu Albin de Richemonte, fratele vitreg al lui Margot, sunt dejucate de curajosul ofiţer german. Situaţia se complică într-un mod cu totul neprevăzut, deopotrivă pentru Margot şi Hugo, atunci când Napoleon se întoarce de pe insula Elba, fiind primit în triumf de francezi. Continuarea acestui pasionant roman o găsim în următorul volum, intitulat:

RĂZBUNĂTORII

Lei 19.500 + 400 T.L. = 19.900